

JILL BARNETT
WILD

HOANG DÃ

ANNASS BIÊN TẬP

nishan

chuyển dịch

forum.ficland.info

Bị những người dân làng mê tín xa lánh, Teleri Người Rừng nhận thấy thế giới thật đáng sợ. Bao năm qua cô ẩn nấu ở sâu trong rừng già nơi những người bạn duy nhất là các sinh linh trong rừng. Nhưng khi cô tìm thấy một hiệp sĩ bị thương trầm trọng thì nơi ẩn trú của cô không còn yên bình nữa.

Với tài năng chinh chiến và ngoại giao vang khắp, Roger FitzAlan được cử đi xây dựng một thành lũy nơi biên giới xứ Wales. Bị mai phục và bỏ mặc đến chết bởi một kẻ thù giấu mặt, giờ đây Roger phải chiến đấu không chỉ cho mạng sống của mình – anh phải chiếm được lòng tin và tình yêu của một thiếu nữ hoang dã, người có mọi lý do e sợ anh.

Rogers biết mình không thể sống trong thế giới của Teleri, và cô cũng sợ thế giới của anh. Khi hồi phục lại, Roger quyết định tìm kẻ đã định giết mình. Và Teleri phải lựa chọn ở lại nơi hẻo lánh với con tim tan nát – hay là tin người chiến binh mạnh mẽ đã đe dọa tất cả những gì cô thương mến. Họ cùng nhau tới một nơi mà nhiệm vụ là hàng đầu, nơi danh dự của người đàn ông chứ không phải trái tim anh ta - dẫn đường. Ở đó, giữa những bí mật của quá khứ, họ phải mạo hiểm mọi thứ để tìm kiếm một tình yêu vĩnh cửu.

Copy right © 1998 by Jill Barnett Stadler

ISBN: 0-67 1 -0041 3-1

First Pocket Books printing November 1998

Jill Barnett

Wild

HOANG DÃ

anna88(Pandora_88) biên tập

nishan chuyển dịch

*Cám ơn chị Anna (anna88) đã dành công sức
biên tập cuốn truyện này*

Bản dịch được đăng từ tháng 3-9/2010, trên
website

forum.ficland.info

Hoàn thành ebook tháng 3/2011

Hình bìa: *La Belle Dame sans Merci (John
William Waterhouse)*

Bản dịch được làm thành ebook để chia sẻ phi lợi
nhuận với các bạn cùng sở thích. Nếu bạn muốn
đăng lại bản dịch này trên các website khác, vui lòng
liên hệ với *nishan* tại website trên hoặc email

umira@live.com

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)
[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#) [Chương 10](#)
[Chương 11](#) [Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)
[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)
[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#) [Chương 25](#)
[Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#) [Chương 29](#) [Chương 30](#)
[Chương 31](#) [Chương 32](#) [Chương 33](#) [Chương 34](#) [Chương 35](#)
[Chương 36](#) [Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#) [Chương 40](#)
[Chương kết](#)
[Lời tác giả](#)

Tặng Chris

*Cơ may gì đây? Là sao khi ta gặp em nơi này?
Cuối cùng em đã trong tay; trong tay ta.
Đừng e sợ, dẫu ta biết thân mình hoang dại
—Khúc đồng quê của Nhà vua, Alfred, Lord Tennyson*

Chương 1

Vùng biên giới xứ Wales, năm 1280

Truyền thuyết được phát sinh từ đây.

Có lý do đằng hoàng. Phía trên cao những quả đồi, các mỏm núi mang hình dạng kỳ lạ như vương miện của vua Arthur, hay những ngón tay khổng lồ của Quỷ, hay thậm chí là khuôn mặt nhìn nghiêng của chúa Trời. Những rặng đá cổ có nguồn gốc bí ẩn đặc trưng cho vùng thôn trang này. Đây là nơi người Druid từng lang thang, nơi các vị tiên giấu những kho tàng dưới gốc sồi – có những cành cây như muốn vươn cao lên tới trời xanh.

Đôi lúc, khi ngọn gió hoang dại thổi từ trên đồi xuống, cây cối trong rừng rì rào nghe như tiếng hát, những vì tinh tú rơi thẳng từ trời cao xuống, và cuộc sống con người có thể thay đổi trong một đêm mà họ chẳng hề ngờ tới.

Nếu nhìn xuống từ ngọn núi cao *Craig y Ddinas*, ngôi làng nhỏ yên bình Bleddig trông không khác gì một cụm những mái nhà lợp rạ ngăn nắp với các con đường ngoằn ngoèo, đây đó lấm tấm những mảng màu của vườn tược và những thửa ruộng rộng lớn vuông vức.

Nhưng đây là xứ Wales.

Ngôi làng nằm đó hiền hòa với xung quanh là những rặng đồi trập trùng với các cánh rừng già u tối. Phía trên là một cao nguyên bằng phẳng nơi những vành đai đá xanh khổng lồ vươn cao sừng sững khắp thung lũng tự thuở nào con người còn nhớ được.

Nếu những cư dân mê tín trong làng bắt chợt nhìn lên và thấy một thiếu nữ đi về phía các rặng đá khổng lồ và kỳ quái kia, họ sẽ làm dấu thập tự và lầm bầm gọi tên mọi vị thánh trên đời, vì đó là nơi mà họ rì rầm với nhau là, chỗ Teleri Người rừng thi triển phép thuật xấu xa.

Anh có hay rằng cô ta có thể gọi phép chữa thương y như cách những mù phù thủy gọi mặt trăng xuống không? Phải, cô ta làm được đấy. Cô ta

bảo đó là do những tảng đá, nhưng họ, dân làng, còn biết rõ hơn. Cô ta chính là loại người độc ác đó.

Một số dân trong làng đe dọa ném đá cô, bởi họ phải loại bỏ những thứ khác đời.

Còn những người khác không dọa, họ chỉ thẳng tay ném đá.

Cứ khi nào người thiếu nữ man dại Teleri nhìn vào bóng mình trên mặt suối hay trên một cái ao rừng trong như gương, cô lại thấy một vết sẹo nhỏ, hình ngôi sao ngay dưới mắt phải nơi một hòn đá sắc văng trúng. Đó là vết sẹo sâu hơn những đốm trắng trên da cô.

Cô nói chuyện với muông thú, bởi muông thú không hại người chỉ để cảm thấy tốt hơn. Không giống con người, muông thú chỉ tấn công để bảo vệ con nhỏ của chúng hay nếu bị dồn vào đường cùng.

Cô tránh xa làng Bleddig. Thay vì thế, cô sống sâu trong những nơi tối tăm nhất của khu rừng Brecon, một nơi mà đom đóm nhảy múa rộn ràng vào những đêm hè tối mực, nơi những ngọn cây van vi theo tiếng gió và côn trùng ca hát inh ỏi đến độ xua sạch cả thế giới đi.

Dần dà Teleri Người rừng trở thành một phần của truyện kể dân gian ngay địa phương ấy. Dân làng nói rằng cô đuổi theo họ trong những đêm không trăng và lấy cắp linh hồn họ. Nếu như lúa mì mọc lên chậm, họ sẽ nói bởi vì cô bước qua cánh đồng. Cô có đôi chân chề móng, bạn biết đấy, giống y Quỷ sứ.

Đối với họ, bịa những câu chuyện và đồn thổi những lời nói dối thì dễ dàng hơn là thấu hiểu một thiếu nữ với tâm hồn trong trắng đến mức cô chỉ cần nhìn là thấy được ác ý ẩn sâu trong trái tim họ.

Có vài đứa trẻ trong làng dọa những đứa bé hơn bằng các câu chuyện khủng khiếp chúng sẽ kể trên giường trong những đêm đông tối trời:

Nếu ả nhìn em vào một đêm trăng tròn, em sẽ bị biến thành tượng đá. Nếu cái bóng cao của ả chặn đường em, em sẽ thành một con chim rừng, suốt đời bị săn đuổi khi mặt trời lặn. Nụ hôn của ả xấu xa đến mức chỉ cần môi ả chạm vào có thể biến em thành con cóc.

Đôi khi bọn trẻ còn sáng tác những bài về độc ác rồi hát ở bìa rừng, ở chỗ đó chúng vừa ca lên vừa ném đá, gậy gộc. “Teleri ranh ma!” chúng gào

lên. “Đi! Đi! Đi! Không thì mày xong đời!”

Cô là dòng giống của Quý sứ!

Con gái của Sa tăng!

Nhưng Teleri Người rừng không phải là con gái của Quý sứ, bởi nếu thế cô đã biết cha mình là ai.

Mẹ cô là Annest, con gái của Gladdys, người đàn bà Druid, là một mỹ nhân man dại mà không người đàn ông có thể chinh phục, dù rất nhiều người đã cố gắng. Một ngày kia Annest bỗng dưng biến mất.

Người ta đồn rằng có một hiệp sĩ bí ẩn đội mũ vàng, phi ra từ hang động ẩn sâu trong những rặng đồi xứ Wales, cưỡi trên lưng một con ngựa trắng có bờm và lông đen hơn cả màu nước sông Styx^[1]. Người hiệp sĩ đã dừng ngựa ngay phút giây gặp Annest xinh đẹp. Ngựa của chàng lùi lại và chồm chân lên như phản đối. Nhưng hiệp sĩ chỉ nghiêng người xuống và chìa tay ra cho nàng.

Nàng điềm tĩnh đặt tay mình vào tay chàng và cùng chàng đi tới những ngọn đồi cao mù mịt kia, rồi bao tháng sau trở về một mình, nặng nề thai nghén.

Ngay khi Teleri chào đời, mẹ Annest rời bỏ cô, mang theo bí mật mà Teleri mong mỏi. Danh tính của cha mình.

Brecon Brecons, xứ Wales

Hiệp sĩ Roger FitzAlan tới vùng đầm lầy xứ Wales theo lệnh của đức vua, một vinh dự mà giờ anh chẳng muốn tiếp nhận. Bởi Roger có một tật xấu. Anh yêu phụ nữ, kiểu phụ nữ phóng đãng. Và đêm qua anh đã lên giường thật lâu với một nàng.

Hôm nay anh có nhiệm vụ phải thực hiện: để mắt tới vùng đất mà đích thân Vua Edward đã chọn để xây dựng lâu đài mới của ngài tại biên giới miền nam xứ Wales. Roger cũng được vinh dự trông nom việc xây cất. Khi nào xong, lâu đài sẽ là của anh.

Nhưng lúc này anh chẳng muốn xây cái gì ngoài một chồng gối cho cái đầu ong ong của mình.

Sau anh vài bước là các lính cận vệ, một mang cờ hiệu kêu phần phật trong gió gào, hết lần này tới lần khác, kêu to như tiếng cán gậy gậy ngoài sa trường.

Tiếng phần phật làm cho mắt anh hoa lên. Đầu anh đã đau ê ẩm vì thiếu ngủ và tiếng kêu leng keng không dứt của chùm chuông vàng trên bộ mã phục, một thứ đồ trang trí vương giả rườm rà có chủ đích thực sự. Những tiếng chuông đó rung lên báo hiệu cho những người vô tình hay rằng anh lên đường theo ý chỉ của vua Edward.

Ring! Ring! Ring!

Chào cả thế gian! Ta là hiệp sĩ Roger FitzAlan. Ta có hoàng mệnh trên người!

Ring! Ring! Ring!

Vua Edward muốn một xây một lâu đài nữa ở vùng biên!

Khi! Khi! Khi!

Ngài Roger muốn một cái đầu mới.

Anh gò dây cương và để ngựa nghỉ, nghiêng người xuống vuốt ve con vật. Anh suýt trượt khỏi yên và phải vội vàng mắc một chân quanh mũi yên cương.

Anh nhìn xuống và rên rỉ.

Trông ta chắc giống một thị nữ của hoàng hậu.

Anh đặt lại ủng lên bàn đạp ngựa và đứng dậy. Anh ngắm nghía yên cương của mình trong khi hiệp sĩ Tobin de Clare, cậu con trai mới được sắc phong hiệp sĩ của Bá tước Gloucester mắc nó lên cho anh.

Roger liếc nhìn nhanh anh ta.

De Clare sửng người trên yên theo cách vẫn thường làm trước khi nói gì đó khiến Roger muốn tát anh. Khuôn mặt de Clare có cái vẻ dễ và nhanh giận đã dịu dần đi theo tuổi tác và kinh nghiệm sống. “Ngài đang cố gắng đẩy những người còn lại của mình xuống đất à, hiệp sĩ, hay chỉ mình tôi?”

“Cậu?” Roger phá lên cười; âm thanh vang lên giòn giã dù cho anh chẳng cố tình. Anh ngồi lại trên cái yên trơn trượt và để dây cương trên đùi. “Sao tôi lại muốn làm gì với cậu chứ?”

“Vì Elizabeth là chị tôi.”

“Một sự không may khi ra đời nên tôi không bao giờ trách cô ấy.”

“Chúa trời có mắt, nhưng ngài là cái đế ngồi!”

“Ừ,” Roger nói bằng giọng lãnh đạm. “Về lĩnh vực đó, cha tôi huấn luyện tôi tài tình lắm.”

Anh lơ đãng cầm lấy dây cương, rồi để một tay lên mũi yên ngựa và nghiêng gàn sang chàng hiệp sĩ tóc đen trẻ tuổi. “Cha tôi cũng dạy tôi làm sao để ý những anh chàng lắm lời hơn lắm óc. Còn nói đến đế ngồi, de Clare,” anh châm chọc thêm và và suýt phá lên cười khi de Clare cau mày nhìn anh, “cái mông đang làm tôi lo lắng đây. Tôi đang cố gắng khỏi đánh rơi nó xuống đất.”

De Clare trông rất bối rối. Vẫn còn bực mình nhưng bối rối. Thật dễ dàng để trêu giỡn đầu óc cậu trai trẻ. Một trò chơi thú vị mà Roger sẽ còn tiếp tục nếu anh không phải để ý đến việc giữ vững người trên yên ngựa. Anh điều chỉnh lại chỗ ngồi lần nữa, rồi lầm bầm với chính mình. “Cái yên chết tiệt này cứ như được bôi trơn bằng mỡ ngỗng ấy.”

De Clare cất một tiếng ghen ghen và bỗng quay đi.

Roger nhìn anh một lát. “Cậu thấy thú vị hả?”

De Clare vẫn nhìn về phía những quả đồi. Anh ta không trả lời.

“Nhìn này. Bởi Bá tước Merrick là bạn tôi, và vì cậu ở đây với tôi theo yêu cầu của anh ta, chúng ta sẽ còn đeo với nhau trong hai năm nữa. Từ nay đến đó, tôi còn là chỉ huy của cậu.”

Hiệp sĩ trẻ quay lưng lại. Anh là người ngạo mạn hơn thông minh. Chàng ngốc nhe răng cười. “Vâng, thưa ngài.”

“Chắc chắn cậu sẽ không ngu ngốc tới độ cười vào mặt tôi.”

“Không, thưa ngài.”

“Thế cái quái gì vui vẻ vậy?”

“Theo tôi nhớ thì Thwack đã đánh bóng yên cho ngài lúc sáng.”

“À,” Roger nói, gật đầu. Anh có câu trả lời rồi. Thwack là một cậu bé tốt bụng, được phu nhân Clio, vợ của Merrick bảo trợ. Thwack cũng gây họa liên tù tì như thỏ sinh con ấy.

“Tôi cuộc là cậu ta dùng mỡ ngỗng.” De Clare vẫn giữ cái cười xòe dần độn đó. “Ngài có muốn tôi quay lại Camrose và mang nó tới không?”

“Không.” Roger xuống ngựa. “Phu nhân Clio và cả bá tước Merrick sẽ cho bêu đầu tôi lên cọc nếu đụng vào thằng bé. Chắc chắn như mọi khi nó đã cố gắng rất nhiều và chỉ có ý tốt.” Roger xem xét mặt đất, rồi chộp lấy một nắm cỏ, bắt đầu xoa lên yên.

“Vâng, thưa ngài. Thằng nhóc luôn thế.”

“Chỉ trước khi ý tốt của nó rơi ụp lên đầu một trong chúng ta.” Roger thôi bêu cỏ và dắt lên chiếc yên ngựa tốt nhất của anh. “Còn giờ, nếu cái đồ trát bùn này không ổn thì rất có khả năng tôi sẽ thấy mình nằm đường như một thằng say rượu.” Anh phúi bụi khỏi găng tay. “Đó không phải là một vị trí tôn quý cho một hiệp sĩ hoàng gia, đặc biệt với người đang lĩnh chỉ đức vua.” Anh lên lưng ngựa.

De Clare yên lặng một lát, khi Roger lại lên ngựa, rồi nói, “Thưa ngài?”

“Ừ?”

“Về Elizabeth-”

Roger đưa tay chặn anh ta. “Không phải lúc này.” Anh cầm dây cương lên khi ngựa lùi lại một nhịp. “Không khi nào. Tôi không muốn nói về Elizabeth với cậu hay bất cứ ai. Đợi những người kia.” Anh đạp đĩnh thúc ngựa và đi xuống đồi cỏ, bỏ hiệp sĩ Tobin de Clare và những người khác lại phía sau.

Anh cưỡi ngựa rất hăng qua những quả đồi thấp. Những cái chuông chết tiệt của đức vua vẫn rung lên tận trong răng anh. Đồ chết tiệt, anh cầm lấy tua chuông và giật nó khỏi trang phục của mình, rồi liệng xuống đám cỏ cao như liệng lõi táo. Cả một gia tài nằm trên cỏ cho kẻ nào may mắn tìm thấy.

Nhưng Roger chả màng quan tâm về gia tài. Anh đã tạo lập được cho mình, và rằng anh đã thôi ê ẩm. Cảm ơn đấng tối cao. Sự im lặng bất ngờ gần tốt hơn một đêm ngủ ngon giấc. Cũng gần như thế.

Anh cúi thấp người khi con ngựa xám tăng tốc trên mặt đất, để những chiếc chuông vàng của nhà vua lại phía xa xa đằng sau. Chắc chắn anh sẽ là kẻ may mắn nhất quả đất nếu như anh bỏ lại được cái đang ăn dần ăn mòn trong tim mình. De Clare đã biết chuyện gì làm Roger phiền muộn, đã nhìn thấy qua sự cộc cằn của anh, dù anh vẫn không chịu thừa nhận.

Elizabeth đã cắt đứt chuyện tình của họ.

Cô là người phụ nữ đầu tiên ngoài mẹ và các chị em gái mà Roger đã từng yêu. Và anh đã yêu cô từ khi mới mười lăm tuổi, đã muốn nàng Elizabeth de Clare xinh đẹp ngay từ lần đầu để ý thấy nàng trong một bữa tiệc Đêm thứ mười hai^[2], nơi cả hai trở thành vua và hoàng hậu hạt đậu.

Anh có phải là người may mắn không khi chọn lát bánh có đậu? Với anh đó là số phận.

Nhưng cha anh cười giễu điều đó và bảo anh ngu ngốc, rồi phản bác chuyện hứa hôn. Suốt hai năm Roger đã cố làm mọi thứ, bất cứ thứ gì. Nhưng nam tước FitzAlan vẫn không hứa hôn đứa con trai độc nhất của mình với con gái của bá tước Gilbert.

Cái ngày Elizabeth de Clare đính hôn với người khác, Roger thôi nói chuyện với cha mình. Ngày cô kết hôn, Roger rời nước Anh đi đấu ngựa ở Pháp, rồi gia nhập cuộc thập tự chinh với bạn anh, Merrick de Beaucourt.

Đã bao năm trôi qua kể từ khi nam tước FitzAlan và Roger thôi chung đường. Anh chỉ về nhà để thăm mẹ và các chị em khi chắc chắn cha mình không ở đó.

Nên hôm nay anh cười ngựa rất hăng, cố gắng đánh bật con quý của chính mình. Trên những ngọn đồi xanh, họ phi như bay, cả người và ngựa, với đội quân nhỏ mười hai người theo sau cùng tốc độ sấm sét. Mặt đất rung chuyển dưới những vó ngựa giống như tiếng trống làm không khí rung động trước mỗi trận đánh.

Giờ đây là âm thanh Roger thấy thân thuộc. Không phải tiếng râm ran ngổ ngẩn của chuông khánh, giống mấy tên hề trong cung nhào lộn cho vua xem, mà là một âm thanh thành thành chắc nịch. Thứ âm thanh mang sức mạnh và tự do.

Anh chao người. Suýt trượt lần nữa, nên anh ép đùi lại, nhấn gót xuống và tập trung vào việc ngồi vững trên cái yên khốn kiếp của mình.

Hôm nay anh mặc áo giáp nặng trĩu, nặng gần bằng anh và dường như kéo chân anh xuống khi anh buộc phải đứng nửa chừng trên bàn đạp. Giống như bị kéo căng trên giá tù. Khi anh mệt mỏi, áo giáp là cả một gánh nặng.

Nhưng tệ hại hơn nhiều là áo giáp sắt kín mít làm anh thấy như có phần thường là con bò đeo giữa lưng và cổ.

Ngoài áo giáp, anh mặc một chiếc áo choàng có màu cờ hiệu của gia tộc FitzAlan: phù hiệu vàng hình chữ V trên nền xanh được chia làm bốn phần với biểu tượng của vị FitzAlan đầu tiên được phong tước hiệp sĩ: một con ó đen đứng hiên ngang bị phạt bởi một thanh ngang bên trái, dấu hiệu của con hoang.

Người con trai ngoài giá thú của Alan, bá tước de Caux, vị FitzAlan^[3] đầu tiên đoạt được tước hiệu và đất đai nhờ gươm đao và tính láu cá, thế là có một gia tài ngon lành để cưới em gái đức vua và sản sinh ra các vị nam nhân nối dõi tông đường hết thế hệ này sang thế hệ khác toàn là bà con thân quyến của hoàng tộc.

Roger tự hào mang màu cờ và biểu tượng gia tộc FitzAlan, trừ việc anh đã đổi huy hiệu của mình khác của cha. Chiếc huy hiệu bị lộn ngược, một hành động thách thức hỗn láo công khai cho thấy anh không giống nam tước Sander FitzAlan.

Ngựa của Roger lại tăng tốc. Anh bỗng nhận ra toàn thân mình đang cứng lại vì giận khi nghĩ đến người cha. Con ngựa tội nghiệp chỉ nghĩ là anh đang giục nó đi tiếp.

Một giây sau anh bật cười cay đắng chế giễu bản thân, thật trớ trêu thay khi chỉ cần ý nghĩ về cha mình thôi đã làm anh có phản ứng. Anh không muốn cảm thấy bị khinh miệt. Anh không muốn có bất kỳ cảm giác nào cả. Nhưng tiếng cười của anh treo lơ lửng trong không khí, nghe như nhạt báng, cho đến khi gió và đường xa diệu vợi hút hết tất cả chỉ để lại âm thanh cay đắng.

Roger hướng mặt vào trong bầu không khí mát mẻ như thể chứng minh rằng anh không yếu đuối với những thứ liên quan con người và thế tục như kiệt sức và lý lẽ.

Cười ngựa đầu trần trong nắng thu làm anh tỉnh táo.

Cười ngựa đầu trần để gió lạnh quét những ý nghĩ cản trở đi xa.

Cưỡi ngựa đầu trần qua biên giới xứ Wales hoang dã là nguy hiểm; đó là điều mà cha anh sẽ không bao giờ làm. Vậy nên Roger làm.

Một dáng người trên lưng ngựa lặng im như đá trước chân trời phía tây. Cả người lẫn ngựa đều không cử động, nhưng mặt trời lách qua những đám mây trắng và tỏa ánh sáng xuống mớ tóc sẫm của người cưỡi cũng đồng màu đen với bờm ngựa.

Kỵ sĩ đưa tay lên che ánh mặt trời, rồi nhìn hiệp sĩ Roger FitzAlan và ngựa của anh đi qua những ngọn đồi xứ Wales. Mớ tóc đỏ của Roger ánh lên như tiền xu bằng đồng khi anh xuống thung lũng Brecon, phía nam của rặng Núi Đen và phía bắc của những cánh rừng rộng lớn miền Brecon Wood.

Người cứ tự do lấy những gì không phải của mình đi , Roger FitzAlan. Còn ta thì sẽ trông người chết vì chuyện đó. Ta sẽ xem người chết.

Nhưng kỵ sĩ không đuổi theo anh, chỉ ngồi trên mình ngựa trên quả đồi có thể quan sát mọi vật từ những dãy núi cho tới biển khơi xa xa, và khi Roger trở nên không hơn một bóng đen nhỏ bé đằng xa, kỵ sĩ giơ một nắm tay lên trời và phá lên cười.

Chương 2

Một đám trẻ con trong làng ném con chim trĩ như chơi thể thao. Teleri đang ra ngoài hái thảo mộc không xa những cánh đồng ấy là bao thì nghe tiếng những thằng nhóc ấy cười và thấy một hòn đá rơi xuống. Cô náu trong bụi rậm, sợ hòn đá nhắm vào mình.

Rồi cô thấy cái chúnng nhắm vào. Cô chà những chiếc lá già và rêu mốc trộn lẫn bùn lên tóc và bôi tất cả lên mặt. Kêu ú ớ như thể bị ai đó cắt mất lưỡi, cô nhảy khỏi bụi rậm, vẫy vẫy cánh tay và cố gắng trông cổ quái như bà của cô, Gladdys già nua, người hát những khúc thánh ca kỳ diệu, thốt lời nguyện rửa và vẫn còn thực hành những lễ lối cổ xưa của người Cymri.

Những thằng bé con xấu tính bỏ chạy và để con chim nằm lăn trên đất. Cô mang con vật tội nghiệp lên chiếc giỏ bện bằng sợi liễu và đem về nhà, rồi dành cả ngày và đêm qua chăm sóc vết thương.

Giờ thì con chim trĩ đang nằm trên chiếc ổ đầy rơm và rêu mềm mại trong chiếc máng gỗ ở một góc lều ấm áp của cô. Che rợp một bên máng là lông đuôi con chim trông cực kỳ đẹp, mang đủ sắc màu óng ánh của rừng rậm.

Những màu sắc trời phú tưởng có thể bảo vệ con chim hóa ra lại không làm được điều đó. Lông đuôi chim trĩ trông rất hoàn hảo, nhưng thân hình bị hành hạ của nó thì không.

Cô đặt hai ngón tay lên phần dưới ức con chim, sát một vết máu khô. Tim nó đập yếu ớt và chậm tới mức cô có thể cảm thấy sức sống đang tàn lụi dần theo từng nhịp đập.

Theo thói quen, cô với lấy cái túi nhỏ đựng đá gắn vào đai xích bên hông, nhưng không thấy.

Cô quay lại và tìm khắp phòng, ngó qua những con sóc già ngớ ngẩn cứ sáng sáng lại ngồi trên chiếc bàn xù xì cũ kỹ của cô như thể chúng là khách khứa vừa tới để dự bữa tiệc thịnh soạn, nhìn qua con lợn đầy lông lá có con chim ó đậu trên đầu đang đứng trong góc nhai tốp tốp một búi hoa cúc đầm

lầy, và qua những con chim sẻ nâu nhạt, những con bồ câu rừng đậu trên các ô cửa sổ đang mở và hót hân hoan.

Cô chộp lấy cục nến sáp ong tốt nhất, món quà từ bà cô. Khi cô đi qua dây lồng dây liễu, một con chồn ermine trọc lóc nhô lên khỏi nắp lồng và tinh nghịch tóm lấy váy cô.

“Thôi ngay.” Cô quay đi và giật váy khỏi bộ vuốt sắc của nó. “Bây giờ tao không có thời gian chơi.”

Cô vội vã đi qua phòng với con lợn bất ngờ khụt khịt sau gót, còn con chim ó không bay được thì quàng quạc và nhảy lò cò lên xuống theo đuôi con lợn đang loạng choạng đi đi lại lại và tiếp tục điều gì đó hung tợn. “Quay lại ăn đi, Lợn. Tao không có cái gì cho mày. Và im ngay, Ó. Em trai chim trĩ của mày đang cần tao.”

Cô thả một dây nến đen ngòm vừa vắn nhô khỏi mặt sáp và khum tay lại để lửa sáng lên, rồi bước vào một căn phòng nhỏ có dầm thấp bằng gỗ sồi, xiên từ trần xuống nền đất nện.

Tại đây cô đã nằm ngủ trên chiếc giường được ghép từ những cành gỗ sồi rụng xù xì và được phủ bằng tấm nệm dày nhồi thạch nam cùng cỏ xạ hương dại.

Cái túi da màu đỏ của cô đang nằm trên nệm. Cô buộc cái túi lên sợi dây xích dính với thắt lưng trong khi vội vã trở lại máng gỗ, rồi nhẹ nhàng nâng con chim què lên tay.

Ra ngoài căn lều, cô quay đầu và chạy qua một cây cầu đá nhỏ bắc ngang dòng suối. Sau những cơn mưa lớn mùa đông, con suối chảy tới rất gần nhà nên cô có thể với ra ngoài cửa sổ cùng một cái gàu và đem nước trong và sạch lên, nhiều tới mức khi gội đầu bằng thứ nước đó, tóc cô sẽ óng ả suốt cả tuần.

Nhưng trời mới gần thu và con suối cạn hơn. Cô bước xuống cầu, dừng lại trên một con đường mòn trải đá, ôm con chim vào người và huýt một tiếng sáo chói tai.

Một lát sau con ngựa của cô chồm tới qua các tán cây, hất hất đầu sao cho chiếc bờm đen tung bay hiên ngang trong gió. Khi tới trước mặt cô, nó

dừng lại, đứng yên như tuyết đọng. Cô búng ngón tay một cái và nó quỳ xuống.

“Tốt đấy, Ngựa,” cô bảo nó và cười lên lưng, dặng chân hai bên, hai tay vẫn ôm con chim đang hấp hối. Cô kéo mép viền đã sờn của chiếc áo dài bằng len thô, quấn quanh con chim và nhét lại an toàn giữa hai chân.

Cô kẹp chiếc bờm dài óng mượt của con vật trong tay, cúi về phía trước, và thúc gót chân vào mạng sườn nó.

Họ đi tới những rặng đồi, rời khỏi sự an toàn của rừng thẳm và tới một vòng cung đá chữa bệnh đứng sừng sững như những tên khổng lồ canh gác thung lũng.

Đến chiều muộn hôm đó, Roger cưỡi ngựa lên một con đồi dốc để tới dãy núi phía trên Thung lũng Brecon. Phía trên và đằng trước anh là vùng bình nguyên đã được đánh dấu trên bản đồ, chính xác vị trí mà Edward đã chọn.

Roger đặt tay lên mông ngựa và quay đầu lại, làm cho lớp da trên yên cương kêu ken két. Ngay từ vị trí quan sát thuận lợi gần chân một mỏm đồi, anh có thể thấy nơi bình nguyên này chắc chắn có góc quan sát thung lũng phía dưới rõ ràng, những cánh đồng vàng rực đầu thu, những mảng rừng rậm trải dài hàng dặm tới rìa phía đông.

Ngay từ nơi này, phía dưới bình nguyên, anh cũng có thể hiểu được tiềm năng của một vị trí lâu đài như thế. Anh có thể thấy rõ tới vùng biên giới.

Chưa ai từng nghi ngờ chuyện Edward biết lập kế hoạch phòng thủ tài tình như thế nào. Ông là một vị vua được kính trọng bởi đầu óc khôn ngoan

Khi còn là một hoàng tử trẻ tuổi, ông đã học về chiến lược dưới sự dạy bảo của một trong những chiến binh bậc thầy của nước Anh, Simon de Montfort. Và Edward đã học rất giỏi. Nhiều năm sau ông sử dụng những chiến lược này và một số tự sáng tạo ra để đánh bại cuộc nổi loạn của các nam tước chống lại cha ông, Henry Đệ tam.

Đó là một chỉ báo tài năng của Edward vì các nam tước bại trận được chỉ huy bởi chính người thầy của ông, Simon de Montfort.

Roger ngả người lại trên yên và nhìn dăm dăm về phía mỏm đồi. Anh nghe được tiếng de Clare đang phi ngựa tới chỗ mình. Hiên nhiên tên hiệp sĩ trẻ tuổi đã nhặt những chiếc chuông của đức vua lên. *Ring! Ring! Ring!* Một phần trong anh hi vọng những thứ đồ chết tiệt đó rung cho thẳng cha trẻ tuổi ngạo mạn kia điếc tai.

De Clare thả lỏng dây cương, lại bên anh, rồi nhìn lên địa điểm và khê huýt sáo.

Roger gật đầu. “Edward rất giỏi tính việc.”

“Trông thật vững chắc, ngay cả từ đây.” Cậu ta di chuyển và đưa cho Roger chùm chuông. “Này. Anh đánh rơi mấy cái này.”

Cả hai đều biết tổng là anh chả đánh rơi cái gì cả.

“Dẹp ngay cái cười ngớ ngẩn khỏi bộ mặt điển trai của cậu đi.” Roger trừng trừng nhìn chùm chuông với cái nhìn như thiêu như đốt chúng. “Giữ lấy mấy đồ chết tiệt này. Nó cứ rung liên tục làm tôi phát điên.”

Miệng vẫn còn cười ngớ ngẩn, de Clare lấy một miếng vải len trong túi ra và bọc lấy chùm chuông, ủ quanh chúng sao cho họ không nghe thấy tiếng nữa. Anh nhét chúng vào trong một cái bao và buộc lại nó vào bộ lễ phục.

Roger đưa tay lên cao, ra hiệu cho quân lính của anh biết dàn đội hình chặt chẽ chuẩn bị leo dốc lên mỏm núi. Anh đạp đỉnh thúc ngựa và một lát sau, ngựa của anh rón rén chầm chậm từng bước lách qua những đám đá hòn đá tảng.

Khi sườn đồi trở nên dốc hơn, con ngựa thi thoảng bị trượt lại, khiến đất đá trên vách đồi rơi tung tóe thành những đám bụi mù lan xuống phía dưới. Để giữ cân bằng, anh rạp người xuống cổ ngựa. Phía trước họ, anh đã thấy những mỏm đá lờm chờm răng cưa của ngọn núi.

Không xa lắm. Chỉ cách chừng một sải tay hay tương tự thế.

Một quãng thời gian ngắn sau, ngựa của anh bước trên một bình nguyên rộng lớn và Roger thở một hơi dài mà anh còn không biết là mình đã nín từ nãy giờ.

Anh gò cương cho ngựa chậm lại và ngắm nhìn cảnh vật trước mắt.

Một giây sau, anh lăm bắm chửi thề. Hai từ tục tằn.

Đó là một địa điểm hoàn hảo cho một lâu đài, ngoại trừ vòng cung đá xanh khổng lồ chắn chỗ.

Đằng sau anh, ngựa de Clare sục soạng chồm qua mép, và anh nghe được cùng sự tĩnh lặng vô cùng ấn tượng.

“Jesu...” de Clare mấp máy. “Nhân danh thánh Jude, làm sao mà chúng ta lại định xây dựng lâu đài trên đó?”

“Ta sẽ hạ chúng xuống...” Roger nói, rồi bắt gặp thứ gì đó ở đuôi mắt mình. Một vệt màu vừa ánh lên.

Anh quay phắt đầu lại, tay phải sờ đến gươm.

“Chuyện gì thế?”

“Yên lặng.” Roger ra hiệu de Clare lại gần, rồi rút gươm ra và chồm về phía trước, nghe ngóng.

Có một tiếng gù khe khẽ vọng lên từ giữa vòng cung đá, âm thanh anh nhớ như in từ thuở ấu thơ, âm thanh anh nghe mỗi lần lại gần chuồng bò của mẹ.

Anh thúc ngựa về phía trước để thấy rõ bên trong vòng cung đá.

Một đứa con gái – không, ả ta là đàn bà, với mái tóc dài màu nâu, những lọn tóc xoắn rối tung buông trên lưng - ? đang quỳ gối trên đám đất giữa vòng tròn đá.

Trong chiếc váy len dài kiểu tá điền, cô ngửa mặt lên. Hai lòng bàn tay để ngửa, giơ ra hai bên người, như thể đang đợi thứ gì đó vô giá rơi xuống – đám là nước cam lồ từ trên trời cao hay một cọng lông trên đôi cánh của tổng lãnh thiên thần lắm đấy.

Anh đã nhìn thấy nhiều pho tượng ở Rome trông giống người đàn bà này: Mary Magdalene dưới chân cây Thập tự và Ruth nguyện cầu một mụn con trai. Khuôn mặt họ có cùng một vẻ, một vẻ đầy tuyệt vọng, vẻ nài nỉ cầu xin được khắc rất tinh tế trên nét mặt bằng đá khiến anh tưởng như có thể thấy những pho tượng đang rơi lệ.

Vậy nên khi cô ngược nhìn Trời cao thì anh nhìn cô. Anh không cử động, anh bị đông cứng lại như thể bị đẽo từ cùng tảng đá. Thậm chí có muốn anh cũng không thể quay đi.

Một sức mạnh lạ lùng kìm giữ anh lại nguyên vị trí: tò mò ư? Sùng kính ư? Gì chứ? Anh nghiên cứu cô như người ta xem xét một mẫu xương hay một góc vải liệm Christ – thánh tích trong rương – tựa như anh không thể tin vào điều đang thấy ngay trước mắt.

Lần đầu tiên anh để ý tới con chim nằm cạnh đầu gối cô; trông như chết rồi. Một con chim trĩ còn non. Anh có thể thấy những dải màu sáng chói trên chiếc đuôi xòe ra nền đất đỏ.

Cô đang cầu khẩn cho nó ư?

Nếu anh nhìn thấy một con chim trĩ ấy hả, anh sẽ đem quay nó, còn khuya mới cầu nguyện cho hồn nó. Cho dù loài vật có linh hồn.

Tiếng gù gù lại vọng đến. Không phải phát ra từ cô mà là từ con chim bỗng dừng lão đảo đứng dậy trong tích tắc, rồi bắt đầu mổ cánh, xù lông cứ như nó không những trở về từ cõi chết mà còn đang rìa chảy rận.

Cô gái hạ tay xuống, vốc vài viên đá rải rác trên mặt đất và nhét vào cái túi đỏ buộc ở eo lưng. Cô phui bụi trên tay và đứng dậy, rồi lại cúi người chạm vào lưng chim trĩ.

Con chim ghéch đầu lên, rõ ràng không sợ hãi, nhìn cô rồi hồi hả chạy vào bụi rậm.

Tiếng huýt sáo chói tai xuyên qua bầu không khí; một con ngựa lon ton chạy vào trong vòng tròn, hất hất cái đầu uy nghi. Nó dừng lại trước mặt cô gái.

Miệng Roger há hốc. Thề có chúa! Anh đã không nhìn thấy con ngựa ấy suốt gần năm năm nay.

Anh phải nhìn lần thứ hai, rồi thứ ba trước khi tin vào đôi mắt mệt mỏi lờ mờ của mình. Đó là phần thưởng Ả rập của Merrick – một món quà biết ơn từ vị sultan trong cuộc thập tự chinh cuối cùng, cũng vì nó mà Roger gần như sẵn lòng bán cả linh hồn.

Năm năm trước, khi con ngựa bị đánh cắp, anh đã đuổi theo nó và tên kỵ sĩ xảo quyết suốt vùng Glamorgan. Suýt gãy cổ khi đuổi theo chúng. Và giờ nó đứng trước anh vài sải.

Anh tra lại gươm vào vỏ ngay khi tiếng quân của anh tới gần mép đồi. Tiếng kim loại vang chói tai và tiếng nói xuyên ngang vùng không gian yên

àng.

Anh nghe tiếng người đàn bà thở hé miệng sừng sốt khi cô nhìn anh.

Thế rồi là một tích tắc yên lặng, một kiểu rờn rợn kỳ bí, một tích tắc căng thẳng chỉ xảy ra trước một sự kiện làm thay đổi cuộc đời mỗi con người. Rồi cô di chuyển trước khi anh kịp chớp mắt, chộp lấy bờm ngựa Ả rập đen mượt trong tay và tung người lên lưng nó.

“Ở lại đây,” Roger ra lệnh cho quân mình.

Một tích tắc sau, cô phóng đi và biến mất phía sau sườn đồi đối diện.

“Cái gì thế? Ngài đang định đi đâu thế?” de Clare gọi to.

“Ta ra lệnh cho các người! Ở lại đó!” Roger thét lên khi vẫn đang đuổi theo cô gái. Anh không cần de Clare giúp, thẳng nhãi ngọc nghếch. Anh không phải trả lời cho ai ở đây hết ngoại trừ chính mình.

Cô gái và con ngựa đi cắt ngang con đường lờm chờm những đá xui xuống sườn đồi xứ Wales. Anh phi ngựa lên mép đồi, rồi giục nó xuống theo họ. Lần này, anh thề, khi ngựa của anh lướt xuống sườn đồi, anh sẽ tóm được đứa cưỡi ngựa, cái ả đàn bà đó.

Chúa ơi! Tên kỵ sĩ trộm ngựa lại là một mục đàn bà khốn kiếp cơ đấy!

Chương 3

Cô đã nhìn thấy *Người Anh*. Hiệp sĩ áo lam đeo huy hiệu chữ V ngược. Mặt trắng xoay chuyển kỳ quặc kiểu gì khiến hấn ta lại tìm thấy cô thế? Chỗ này ư, tại nơi cô sống ư?

Sao lại có thể như thế khi cô đã rất cẩn thận từ dạo ấy? Bây giờ cô luôn luôn cuốc bộ khi đi gặp Gladdys già. Chỉ có một lần, vài năm trước, cô đã ngu ngốc khi cưỡi ngựa tới Glamorgan.

Người Anh này là kẻ đã đuổi theo cô từ dạo đó.

Và giờ hấn lại bám theo cô nữa.

Teleri ngồi trên mình Ngựa cứng đờ và thẳng tắp như cây thông trong rừng. Con đường mòn chỗ này dốc quá khiến Ngựa mém bị trượt chân trên đường xuống. Cô xoắn chiếc bõm đen quanh tay chặt hơn và thúc đầu gối vào hai bên sườn nó.

Đến cuối đường, nơi đồi núi trải ra trước mặt, cô đập đập gót chân, thế là xong, và nó chạy.

“Chạy đi, Ngựa!” cô giục nó. “Đuổi theo gió đi!” Cô cúi mình xuống thấp và để Ngựa lo chuyện đường. Nó thích được cưỡi, lao vút qua những đồi và thung lũng như thể nó được tự do.

Cô cúi thấp người và nhìn qua vai.

Gã hiệp sĩ đang đuổi theo, nhanh hơn cô tưởng. Ngựa của hấn cũng là thứ chiến.

Nếu hấn tóm được, hấn có thể giết cô. Luật của *Người Anh* là của hấn. Ngựa đúng ra không phải của cô – nhưng vấn đề đích xác không phải ở đây. Bất kỳ hiệp sĩ nào cũng có thể tự chế ra luật lệ của hấn; điều này xảy ra khá thường xuyên ở Vùng biên giới.

Cô rẽ khỏi hướng Bleddig, ra khỏi hướng tây của cánh rừng. Cô vẫn mãi miết cưỡi, lao qua những lùm cây và phóng về biên giới trước mặt. Ngựa rất khỏe và khéo léo, bởi vì cô biến nó thành thế. Cô nuôi nó bằng thứ cỏ tốt tươi trong rừng và bột yến mạch mịn trộn với thứ nước trong nhất xứ

Wales. Cô cười Ngựa để cho cơ bắp của nó săn chắc. Và cô thương nó; nó là bạn cô. Vì những lý do này, vì quyền lợi thiên tạo và sống còn, nó phải là của cô.

Cô chính là người đã tìm thấy nó gục ngã và bị thương. Cô chính là người đã rút hai mũi tên chí tử khỏi cổ nó, lau sạch vết thương cho nó, chính là người đã chăm sóc nó trong rừng Glamorgan, đã săn sóc nó với thuốc của cô cùng những khúc ca của bà ngoại cô cho tới khi nó đủ khỏe để chậm chạp bước trên đường đi Brecon.

Và khi một vết thương bị mở miệng hoặc mưng mủ, chính cô lại đưa nó đến vòng tròn đá, đặt những hòn đá của cô lên mình nó.

Cô đã giành được quyền được xem nó là của mình.

Với cô nó hoang dã và tự do và hạnh phúc một cách giản đơn; nó an toàn. Họ đều giống nhau theo cách đó – tự do, hạnh phúc được giấu mình khỏi thế giới đã làm tổn thương họ, thế giới đã để lại cho cả hai những vết sẹo.

Nó là của cô và sẽ tiếp tục là của cô. Ngựa có thể chạy nhanh hơn bất cứ con ngựa nhất gan nào của các gã người Anh. Thậm chí cả với hiệp sĩ. Và chắc chắn là gã hiệp sĩ này. Cô quả quyết.

Cô lại quay ngựa và hướng về phía bắc, men theo một quãng đường dài quanh Rừng Brecon. Nhìn từ xa, cây cối tạo nên một đường răng cưa rạch ngang chân trời. Cô cười cho tới khi mặt trời dịch xuống thấp hơn, cho tới khi nó bị che khuất sau những đám mây đỏ và vàng ối phía tây của mặt trăng đang dần lên cao.

Để che giấu vết, cô cười dọc theo những triền cỏ và rong nước ven dòng sông Usk, rồi bì bõm lội qua nơi nông nhất. Lúc ngựa bước lên bờ đối diện, cô nhìn lại phía sau.

Cũng chính trên mặt nước cô đã thoát khỏi tên hiệp sĩ này lần trước; hấn ngã xuống.

Cô nhoén miệng cười. Ngay cả lúc này cô vẫn có thể nhớ ra hình ảnh hấn ngồi trong bùn và nước, lồi hết thầy thánh thần trên cao xuống nguyên rủa và dứ dứ nắm tay về phía cô.

Nhưng lần này hãn không ngã. Hãn thả lỏng cương ngựa và nhìn cô từ bên kia sông. Một tia chớp lóe lên từ bầu trời chiều rạch qua những đám mây và sáng bừng lên hãn, khiến màu đỏ trên tóc càng rực rỡ hơn. Một giây sau hãn thúc ngựa xuống sông.

Cô cười ngựa chạy về phía rừng, gió vờn tóc cô bay dạt ra sau, rồi quất ngang miệng cô.

“Đi nào, Ngựa! Đi nào!” Cô phá lên tiếng cười trong ngọn gió đó, biết rằng nó sẽ mang tiếng cô vọng lại hướng dòng sông. “Cho tên *Người Anh* hay ai mới biết cười ngựa.”

Cô nghe được tiếng cười của mình vọng lại phía sau. Cô lại rạp thấp xuống. Chỉ còn một vài đoạn nữa để đi. Cô lại quay đằng sau, rồi mỉm cười.

Hãn ở tít bờ kia của dòng sông nhưng đang cố gắng cho ngựa đi lên bờ đầy bùn. Theo hướng đầu hãn, cô có thể thấy hãn đang nhìn thẳng về phía mình.

Cô lại phá lên cười.

Đằng trước là Khu rừng của quý, một phần của Brecon nơi những ngọn cây mọc lên dày sít tới mức trông chúng như thể mọc từ cùng một cụm, nơi những bụi cây đầy gai nhọn và cao ngang người, nơi những bụi thấp chằng chịt khiến con đường không hề dễ dàng.

Nơi này không thể cưỡi ngựa được, mà phải đi bộ qua – nếu có thể tìm được lối. Ít nhất có tới một tá lối đi ngay tại phía này của cánh rừng. Có lối dẫn vào rừng, có lối dẫn đến ngô cụt. Nhưng Teleri biết lối nào dẫn về nhà. Đó là nơi an toàn nhất của cô để thoát khỏi hãn.

Cô nhẹ nhàng bảo Ngựa chậm lại, và nó dừng bên bìa rừng, nơi những bụi gai xoắn vào nhau như tóc rối. Cô trượt khỏi lưng và vượt ve mõm nó.

Rồi khi hiệp sĩ lên khỏi bờ sông, khi gió vẫn lặng và một mảnh trăng bạc mọc lên bầu trời phía đông, Teleri và Ngựa đã biến mất.

Lâu đài Camrose, Glamorgan.

Một con mèo béo ú, mắt chột, lông màu vàng cam tên là Cyclops đang khệnh khạng bò qua sân trong, về phía lò rượu của lâu đài nơi Clio de

Beaucourt, vợ của chúa tể Camrose, Bá tước Glamorgan, đang bận rộn thử mẻ ale mới nhất.

Bây giờ Clio phu nhân đã có một mục tiêu, cái mà cô đeo đuổi suốt bao năm. Cô nhất định khám phá ra bí mật của rượu thạch nam, một công thức ủ rượu bí mật và diệu kỳ đã biến mất cùng người Pict.

Ít nhất mỗi năm một lần cô vẫn thử ủ thứ rượu khét tiếng này, dù sau bao năm với những sơ xuất và thành quả kỳ lạ – thường xảy ra với chồng hoặc những người hầu tin cẩn của anh – bá tước Merrick đã cấm cô tiếp tục thử ủ thứ đó.

Sai lầm của anh đương nhiên là ở việc cấm bà vợ quý hóa của mình mó máy làm việc, bởi vì điều ấy giống với việc để than hồng bên cạnh rơm khô và hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

Vậy nên vào ngày hôm nay, khi Merrick đã đi gần nửa tuần trăng vì công chuyện với Vua Edward, Clio phu nhân có công việc của riêng mình. Cô bận rộn pha với chế.

Mới sáng tinh mơ mà Gladdys già người Druid nói rằng trăng đêm nay sẽ là trăng xanh^[4]. Một đêm lành. Mới hai hôm trước, giống thạch nam đỏ quý hiếm mà họ trồng mấy tháng qua cuối cùng đã nở hoa. Chắc chắn trời đã định là lần này cô sẽ tìm ra công thức.

Vậy nên Cyclops chú mèo tót lên một ô cửa sổ mở và nhảy xuống nơi nó có thể ngả đầu lên hai chân trước, sưởi ấm trong ánh nắng chiều và nhìn cô chủ đang chuốc lấy rắc rối như mọi khi.

Trong một chum lớn đựng ale màu đen, rượu đang sủi thành bọt. Mùi lúa mạch và thảo mộc tràn ngập khắp căn phòng ấm sực và hơi nước bốc cao lên mái lò rượu, lọt ra ngoài theo những ô cửa sổ mở.

Cyclops nhấc cái đầu biếng nhác lên và khịt mũi ngửi khói. Nó thở một hơi dài hài lòng rồi lại gục đầu ngủ mất.

Clio móc ngón tay cái vào trong lọ rồi nâng nó lên cao. Rượu nhỏ giọt từ từ thành một dải bọt và từng giọt màu vàng mật ong trông rất tuyệt hảo.

“Xong!” cô nói với không ít tự hào.

Một thằng bé tóc vàng hoe chừng mười lăm tuổi đeo bít tất dài và áo khoác ngắn mang màu hiệu nhà bá tước đang khom người chuyên tâm quét tước. Nó ngược lên, rồi dựa chõ vào lối đi và tới chỗ cô. Nó vươn cái cổ dài nhìn vào trong chum. "Xong rồi ạ?"

"Ừ. lấy mấy thùng rượu ra, Thud, và chúng ta sẽ rót đầy chúng." Cô dừng lại. "Em trai cháu đâu? Nó không muốn giúp ả?"

"Không ả. Tuần này Thwack đánh bóng bộ yên cương và chăm sóc mấy con ngựa cho bá tước, thừa phu nhân."

Cô gật đầu và hai người họ nhanh chóng dẫn rượu qua ống xi phông sang hai thùng gỗ lớn. Clio vừa đóng nút một thùng rượu thì tiếng kèn trumpet từ bên bờ công sự nổi lên năm hồi ngạo nghễ.

Cả hai sững người, rồi giương to mắt ngạc nhiên nhìn nhau.

Clio nghển đầu rồi lắng nghe tiếng động lần nữa. "Thánh Paul và Peter ơi! Ngài ấy về nhà rồi!"

"Là Bá tước Merrick," Thud nói.

"Ừ." Clio chùi tay vào tạp dề và vội vã đi quanh phòng đóng các cửa sổ lò rượu lại. "Xuống ngay, Cy."

Con mèo kêu meo meo phản đối, nhưng cũng nhảy xuống khỏi cửa sổ và đi tới cánh cửa mở.

"Nhanh lên." Cô tháo dây tạp dề nấu bếp và thả nó sang một góc. "Rót đầy cái thùng kia cho xong và ta sẽ đánh lạc hướng – ý ta là, ta sẽ ra chào tướng công ta." Cô phủi những mẩu cây cỏ còn vương trên váy và vén lại mớ tóc ướn. Rồi vội vã đi qua lò rượu về phía cửa.

"Lần này thì cháu giấu nó ở đâu ả, thừa phu nhân? Trong phòng giặt nhé?"

"Không! Chỗ đó lần trước ngài thấy rồi." Clio dừng lại, căn môi suy nghĩ.

"Nhà nguyện nhé?"

"Không, Sư huynh Dismas quá để ý đến những chuyện xảy ra ở đó."

"Gian chứa bơ vậy."

Cô lắc đầu, rồi khuôn mặt bừng sáng lên với một ý tưởng tuyệt vời. "Lăn mấy thùng rượu vào chuồng ngựa và đặt chúng trong các ngăn chuồng cũ

nơi chỉ sử dụng khi nào lâu đài có đầy khách. Từ giờ chúng sẽ an toàn ở đó. Hơn hai năm qua chúng ta không có nhiều khách.”

Cô dừng lại và để cho chắc, chộp lấy một vò rượu bằng đất nung ra khỏi cái giá toàn những vò kiểu đó và ôm vào ngực, rời khỏi lò rượu. Cô đi qua sân trong, lách qua những cỗ xe ngựa và bày ngỗng, những đứa bé mũm mĩm và lính canh. Cô bước những bước quả quyết tới cầu thang dẫn ra sảnh chính, bím tóc vàng dài nhún nhảy sau lưng theo từng bước đi khi cô tập diễn một nụ cười ngây thơ vô tội với tướng công của mình.

Đó không phải vì cô không nhớ anh đến độ quặn thắt. Cô yêu chồng mình và nhớ anh đến phát điên nhưng thực sự bị anh chọc tức khi thằng nhóc đưa tin không mang tới cho cô một lời nhắn nào, không một mẩu tin, chẳng có gì cả, kể từ khi anh đi.

Khi tiếng ngựa rầm rập vọng đến sau lưng, cô quay lại, mới được nửa đường, một nụ cười căng thẳng hiện lên khuôn mặt.

Đẹp trai như quý, cao lớn và mạnh mẽ như bao giờ, bá tước Merrick cưỡi ngựa lên bậc thang với tùy tùng theo sau, cờ hiệu đen của anh cùng chữ thập trắng và hình sư tử đỏ bay phần phật trong không trung. Anh gò cương và một tiểu đồng bước tới để nhận dây cương.

Nhưng Merrick không xuống ngựa, anh tựa một tay lên mũi yên ngựa và nhìn thẳng về phía vợ mình. Ánh nhìn của anh bao quát quanh cô, từ đỉnh đầu xuống chân và từ từ ngược lên lần nữa.

Cô biết cái nhìn đó. Anh biết chính xác mình định làm gì.

Anh ngừng quan sát cô và nhìn chăm chăm vào vò rượu. “Cái gì thế, em yêu? Ta đã đi lâu đến mức em phải ôm vò rượu thay cho chồng mình sao?”

Cô hếch cằm lên và cố gắng ra vẻ thờ ơ. “Thế ra là lâu à? Dường như ngài chỉ vừa mới đi thôi.”

Thế là anh xuống ngựa, đi lên phía cô và khẽ cúi chào. Anh nói khẽ. “Nó cứng chắc nhỉ, giống chồng em quá.”

“Vâng. Em thấy cái vò này cực kỳ giống đầu ngài, tướng công ạ.”

Anh đón lấy vò rượu trong tay cô và thả nó cho một tùy tùng. Rồi choàng tay quanh cô, nhắc cô lên cao và hôn cho tới lúc cô mù mẫm, ngay trên cầu thang cho cả lâu đài nhìn ngắm.

Cô nghe tiếng huýt sáo và tiếng gọi của lính hầu, tiếng đập oang oang của khiên lên tường thành lâu đài và tiếng vỗ tay của những người trong sân. Cô túm lấy một nắm tóc anh nhưng anh lại hôn say đắm hơn cho tới khi cô từ từ bỏ ra và vòng tay mình quanh cổ anh, hôn anh trở lại.

Sau khi nếm cô đã đời rồi, anh lùi lại, đặt một nụ hôn nhẹ lên lông mày cô và thì thầm vào tai cô, “Ta nghĩ em đã nhớ ta, em yêu ả.”

“Em nghĩ tim ngài cũng đen như tóc trên đầu ngài ấy, tướng công.”

“Em đang giận dỗi.”

“Vâng.” Cô nhìn anh kiêu kỳ.

Anh rút ra một bó giấy da được cuộn tròn và đóng xi kín từ trong áo choàng và giơ chúng lên. “Thế còn những cái này?”

Cô nhìn chúng chăm chăm. “Ngài viết cho em ư?”

“Phải, cho em và cho con trai chúng ta. Hàng đêm.”

Cơ giận của cô tan đi nhanh chóng.

Anh đưa cô một cái nhìn ngượng ngùng rất đàn ông, rất Merrick. “Anh chỉ quên gửi chúng đi thôi.”

Cô nhìn chòng mình và bật cười. Lắc đầu, cô thở dài, rồi quay lại phía người đàn ông đang ôm cái vò. “Mang rượu vào trong và cho mọi người thưởng thức.” Cô lấy cuộn giấy da khỏi tay Merrick và khoác tay anh khi họ bước tiếp lên những bậc thang, vào trong lâu đài. “Em đã mất bao năm để dạy ngài phải lịch thiệp thế nào.”

“Phải. Nó sẽ giúp em tránh khỏi rắc rối.”

“Em ư? Em đâu phải người bỏ bê vợ con.”

“Thằng bé thế nào?”

“Đang ngủ. Nó có một ngày vất vả khi làm cho cả em và bảo mẫu tôi tả. Nó trốn dưới tấm rèm thờ trong nhà nguyện và dọa cho Sư huynh Dismas mất trí.”

“Sư huynh Dismas đâu có trí.”

“Kìa Merrick!”

“Thật mà. Và ta không muốn tranh cãi nữa. Ta chỉ vui khi đã về nhà. Lại đây.” Anh mở cửa vào phòng của họ. “Ta có nhiều thứ để kể cho em nghe.”

Họ ríu rít với nhau ba bốn chuyện trong lúc Merrick ngồi vào một chiếc ghế và Clio rót cho anh ly rượu.

Anh cầm lấy và nhìn chăm chăm vào trong. “Nếu ta uống nó thì ta có nói du dương và cười rúc rích như mấy con bé chăn ngỗng không?”

“Chỉ là rượu thôi mà.”

“Không có thạch nam chứ?”

“Không có thạch nam,” cô đảm bảo, mặc dù anh nhìn cái ly một lúc lâu hơn trước khi uống một hơi, rồi thở dài và ngả đầu vào lưng ghế chạm trở kiểu cách.

“Ngài đã trở về nhà sớm. Cuộc họp không tốt đẹp sao?”

“Tất cả lãnh chúa đều đồng ý với hầu hết vấn đề. Edward bảo bọn ta đi sớm. Ngài muốn quay lại Leeds.”

“Roger không quay lại với ngài sao?”

Merrick lắc đầu. “Hắn đang trên đường tới Brecon.”

Clio quay lại nhìn chồng. “Brecon ư? Vì sao vậy?”

Merrick làm một hơi rượu nữa và nhìn đăm đăm vào chiếc ly trong tay một lúc lâu. Cuối cùng anh nói, “Ta tin rằng Edward muốn hắn ra khỏi tầm tay.”

“Em không hiểu. Ngài giải thích đi.”

Merrick ngược lên nhìn cô. “Hugh Bigod còn sống.”

“Chồng của Elizabeth phu nhân ư?”

“Ừ.”

“Hắn có biết chuyện Roger và Elizabeth không?”

Merrick nhìn cô như thể cô bị điên.

Lắc đầu, cô khoát tay. “Rồi. Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn, em biết. Em có suy nghĩ gì cả. *Tất cả mọi người* đều biết chuyện Roger và Elizabeth.”

“Ừ. Tất cả mọi người.”

“Nhưng hắn có thể làm gì? Tất cả chúng ta đều nghĩ hắn đã chết.”

“Khi vợ mình ngủ với người đàn ông khác, việc người chồng bị cho là có chết hay không, em yêu ạ, không phải là vấn đề. Bigod có lòng kiêu hãnh và hắn yêu Elizabeth lắm. Hắn có quyền lực với nhiều đất đai quan trọng ở miền bắc. Edward bị kẹt giữa nẽ nang, vẫn cần đến sự hỗ trợ của Bigod với

tình bạn lâu năm của ngài và Roger. Ta tin ngài đã cho Roger vào sâu xứ Wales để cho hắn lánh đi. Chỉ ít là cho tới khi có thể chắc chắn được ý định của Bigod.”

“Hắn đã đi được năm năm. Nếu Elizabeth không từ chối kết hôn với Roger, giờ cô ấy có thể có hai chồng. Đúng là trò đời!” Cô lấy một miếng bơ và bánh mì khỏi đĩa và đưa cho Merrick. “Roger có thể ở lại đây. Thằng bé Edward ngưỡng mộ anh ấy, cũng như em vậy. Anh ấy là bạn thân nhất của ngài. Anh ấy có thể ở lại đây bao lâu nếu cần.”

“Ta không thể nghĩ ra đủ cách để giữ hắn ở lại đây lâu hơn cần thiết. Chỉ trong vòng nửa tháng là Roger đã chồn chân chồn tay rồi. Hắn không biết mình bị gửi đi nơi an toàn. Mọi chuyện sẽ không yên với hắn đâu, nếu hắn biết.”

“Không đâu, Roger cũng có sự kiêu hãnh của mình mà.” Cô đứng sau lưng Merrick và bắt đầu xoa bóp bờ vai cứng đờ của anh.

Anh thở dài và nhắm mắt lại.

“Brecon liệu có an toàn không?”

“Cho tới khi chúng ta biết được Bigod sẽ làm gì, Brecon có vẻ như là nơi an toàn hơn cả cho hắn, hơn ở biên giới này hay trong nước Anh.”

Chương 4

Ngày tiếp theo là một ngày lạ lùng nhất trong năm khi thời tiết có vẻ như không biết mình muốn gì: tiết thu hay tiết hạ đây. Đêm trước, sau khi Teleri thoát khỏi hiệp sĩ trong rừng, tiết trời trở nên lạnh tới mức cô phải đóng chặt các cửa chớp lại, nhưng sáng nay, mặt trời lên rạng rỡ và không khí cũng ấm lên nhanh chóng, sương bốc thành hơi trước khi cô kịp ăn sáng.

Đến giữa buổi sáng, cô ra ngoài lều, hai tay cất trong chiếc áo dài màu vàng nghệ, đầu cúi xuống chăm chú soi mặt đất đầy sỏi.

Cô lại mất cái túi đồ rồi.

Lần này thì nó chẳng ở trên giường hay bậu cửa sổ, hay dính lấy thắt lưng cô như mọi khi. Nó không kín đáo nằm ở một góc lồng bện sợi liễu bên con cáo hay chồn, hoặc nấp trong hang sóc, một cái lỗ trong thân cây đu dày thịch ngay bên ngoài cửa sổ đằng đông.

Nó không ở trong hay nơi nào gần lều cô. Cô chống hai nắm tay vào nạnh và gõ gõ bàn chân trần xuống đất.

Nghĩ đi, đồ vịt tồ. Lần cuối cùng mi sờ tới nó là ở đâu?

Cô nhớ còn có nó khi nhảy khỏi lưng Ngựa, ngay trước khi cô vào Khu rừng của Quỷ, nhưng tất cả những gì có trong đầu cô là cuộc trốn thoát khỏi *Người Anh*.

Cô đi qua cây cầu đá lên một đồng cỏ hẹp phía trước, cỏ ở đây mới chỉ bắt đầu phớt vàng ở đầu lá, còn lại vẫn mềm và xanh mướt dưới lòng chân cô.

Một vài con vịt và ngỗng trời đang mổ vào mặt đất xung quanh cố tìm kiếm giun để bò ra ngoài phơi nắng. Một con bồ câu trắng lượn từ cành cây gần đó xuống rồi đậu lên một gốc cây độc cần già đã gãy và Ngựa đang uống nước soàm soạp bên bờ suối đối diện.

Lần này Teleri sợ rằng mình đã đánh mất túi đá thật rồi. Thế là cô ngửa mặt lên nhìn mặt trời. Cô tin vào những gì bà ngoại đã dạy: mặt trời, mặt trăng và bầu trời biết nhiều hơn hết thảy mọi người.

Bởi vì trong lúc con người bận ngủ, mặt trăng vẫn thức giấc, trong lúc mặt trời tỏa nắng, con người lại quá bận rộn để dừng lại và nhìn ngó chung quanh mình. Con người thật nhỏ bé, mắt họ cũng vậy nên chỉ có thể nhìn xa đến thế, nhưng bầu trời có thể nhìn xa đến vô tận.

Teleri nhắm mắt, giơ hai tay sang hai bên như lúc ở vòng tròn đá. Mặt trời tỏa hơi ấm lên khuôn mặt cô. Những tia nắng châm lên da thịt làm cô cảm thấy sự sống rõ mồn một, mọi nỗi lo lắng và sợ hãi chợt tan biến hết.

Cô đứng đó hít thở thật sâu bầu không khí mùa hè ấm áp. Rồi cô từ từ xoay người mòng mòng thành một vòng tròn. Khi cô quay tròn, chiếc áo dài màu vàng nghệ và chiếc váy màu lá xanh phát ra âm thanh làm bọn vịt ngỗng nhón nháo chạy mất. Rồi cô lầm nhảm đọc:

“Hỡi vàng Dương vời vời

Ấm áp và rạng ngời

Hãy giúp tôi thật mau

Tôi đứng đây xoay vòng

Mãi không ra một vật.”

Teleri từ từ quay chậm lại và mở mắt ra. Cô quay cuồng một lát thấy toàn sao sa, hiện tượng luôn luôn xảy ra khi cô hát gọi mặt trời, mặt trăng hay bầu trời. Cô vuốt mớ tóc rối ra đằng sau và nhìn quanh.

Năng tuôn những ngón tay vàng rực thon dài xuống một lối đi hẹp dẫn quay lại hướng Khu rừng của Quý.

Cô đi theo hướng đó, miệng ngân nga theo mỗi bước đi, tìm trên mặt đất và những bụi cây nhỏ dọc lối đi bên bìa rừng. Ở trời cái túi màu đỏ nên cô không gặp khó khăn gì khi tìm nó ngay cả khi rừng mọc còn dày hơn nữa.

Đã lâu lắm rồi không có mưa nên cành cây bắt đầu thay đổi. Trông chúng như những bàn tay đói khát vươn lên mây trời cầu xin mưa xuống. Lá cây thì đã nản chí từ lâu, rơi đầy xuống lối đi hẹp, mép lá bắt đầu khô giòn. Khi cô bước lên, chúng kêu lộp bộp dưới chân như thể đang khóc gọi mưa về.

Cô đi được một lúc và vào sâu trong rừng thì có cơn gió nhẹ vút qua vòm cây, khiến chúng khe khe hát khi vài chiếc lá buông lả tả xuống lối đi và

vương trên tóc cùng vai cô. Cô nhìn lên và vẫn thấy mặt trời lấp ló qua những cành cây cao như thể đang dời theo mình.

Một cây sồi già xù xì chắn trước mặt cô gần một ngã rẽ có nhiều lối đi tỏa ra theo các hướng khác nhau. Cây sồi này là điểm đến ưa thích của cô vì thân cây xương xấu trông y như mặt một thầy phù thủy.

Đôi khi như lúc này mặt trời đang lên cao, khuôn mặt thầy phù thủy trông như đang mỉm cười. Đôi khi ông ta cau mày. Phần lớn thời gian còn lại ông chỉ nhìn cô chăm chăm cứ như có thể đọc được suy nghĩ, ước muốn và giấc mơ của cô ấy.

“Chào Cây,” cô nói trong giây lát ảo tưởng. “Hôm nay trông ông rất thông thái. Tôi cần một nhà thông thái.” Cô giữ hai bên áo dài và khẽ cúi chào như thể cái cây có hồn thực sự chứ không chỉ như thế trong trí tưởng tượng của cô. “Nói cho tôi biết đi, Ngài Phù thủy mặt cây, ngài có thấy cái túi đỏ của tôi ở đâu không?”

Cô đứng thẳng người nhìn những lối đi trên đường. Mặt trời chiếu xuống hai lối đi mà cái cây đã chia đôi. Teleri chỉ đi chỉ lại giữa hai lối đi này trong lúc ngâm một khúc ca Druid cổ, khúc ca ưa thích của Gladdys già:

*"Eena, meena, mona, mite,
Basca, tora, hora, bite,
Hugga, bucca, bau,
Trứng, bơ, pho mát, bánh mì,
R-A... ra!"*

Ngón tay cô đang chỉ sang lối đi bên trái. Chính là lối này, cô nghĩ thế và luồn xuống dưới một cành thấp từ cây sồi đang choãi ra, rồi đi tiếp, qua một bụi hoa hồng dại màu trắng đầy những ong vo ve om xòm, qua một cây đu đủ quăn đầy dây thường xuân và cây leo, về hướng những khoảng rừng tối – nơi những bụi gai mọc xoắn xuýt, nơi côn trùng rì rầm nhưng không có cách nào trông thấy, nơi không khí trở nên nặng nề.

Và chính nơi đó cô thấy chiếc túi đỏ của mình đang dính trên một chiếc gai dài như ngón tay cô. Cô giật nó ra và cài lên thắt lưng với năm nút thật chặt. Cô nhất định không làm mất nữa.

Cô quay trở lại lối cũ, ra chỗ sáng nơi cô phải xua bọn ong bay đi. Tối ngã rẽ trên đường nơi cây sồi già mọc, cô dừng lại và nhún chào cảm ơn gương mặt phù thủy nhăn nheo, rồi quay về nhà.

Người không tìm thấy cái bị mất đâu.

Một giọng nói?

Teleri cứng đờ người. Cô quay lại, chậm chậm, đoán sẽ nhìn thấy một người đàn ông đứng phía sau lưng.

Gã Người Anh.

Họng cô thắt lại lo sợ. Có lẽ hắn đã ẩn nấp ở đây suốt đêm chờ cô.

Cô nhìn khắp nơi. Chẳng có gì chuyển động. Không có âm thanh nào, ngay cả tiếng ong. Không có ai ở đây. Cô nhìn cái cây một lúc, ngó nghiêng cành lá.

Chẳng có gì hết.

Cau mày, cô nhìn gương mặt phù thủy nhăn nheo chăm chăm. Mặc dù có vẻ nó đang nhìn lại cô đấy, nhưng rõ ràng đó chỉ là một thân cây nhăn nhúm do thời gian và chẳng có gì nữa cả. Lắc đầu, cô quay người bước một bước.

Người không tìm thấy cái bị mất đâu.

Cô quay quanh. “Ai đó?”

Không có tiếng trả lời, dù cho cô chờ đợi. Thế là cô chậm rãi cúi xuống thật thấp, mắt đảo sang trái rồi sang phải trong lúc nhặt lấy một cành cây rụng làm vũ khí. Cô cần tự vệ. Cô bước chậm, từ từ cho tới khi đứng trước gốc cây già.

Gió lại làm ngọn cây xào xạc.

Cô ngược lên.

Chỉ là tiếng gió thôi sao?

Có lẽ vậy. Cô nhớ ở một số nơi trên những ngọn đồi phía xa, gió có thể quét qua những thân cây mảnh dẻ và tạo âm thanh như tiếng người khóc.

Rồi thì có cái gì đó kêu khóc.

Cô nhảy dựng lên, đảo cành cây như thanh gươm.

Chẳng có gì ở đó, chẳng có gì ngoài một con quạ đen đang lượn vòng trên đầu.

Cô bước hai bước, lại gần lối đi đã không chọn, chồm tới phía trước xem kỹ hơn, lối này vừa tối lại ngoằn ngoèo, một nơi đáng sợ trong rừng mà ngay cả linh hồn cũng không bay lên nổi.

Gió lại réo nhưng lần này nó không kêu như tiếng người.

“Xin chào?” cô gọi to. “Xin chào?”

Vẫn không có gì.

Cô nhìn xuống và phát hiện ra những dấu chân trên mặt đất. Cô quỳ xuống một lúc. Những dấu chân còn mới, không quá hơn vài ngày. Cô ngước lên, vẫn cầm cành cây rồi nhìn xuống dấu chân trên nền đất ẩm thấp.

Cô đưa tay ra sờ vào dấu chân.

Hẳn chắc hẳn phải cao to lắm thì mới để lại dấu chân sâu thế này trên mặt đất.

Cô không di chuyển, nhưng gần như cứng đờ người, chạm vào các mép dấu chân và nhìn chúng theo kiểu người ta nhìn một người qua qua khe hở trên mũ giáp của anh ta, cứ ngớ ngẩn nhìn chăm chăm tựa hồ kim loại sẽ chỉ việc tan ra và đột ngột làm lộ khuôn mặt phía sau nó.

Vẫn có thể là gã *Người Anh*, đang ẩn nấp. Cô ngước lên, rồi từ từ đứng dậy. Cô nhìn xuống những lối đi trước mặt. Nếu cô về nhà theo lối cũ, hẳn có thể đi theo cô. Nếu cô theo lối này, hẳn có thể chộp lấy và giết cô.

Có cái gì đó kêu rảng rặc. Giống tiếng bước chân?

Cô chỉ biết chạy, chạy nhanh hết mức, chạy xa khỏi cái cây, dọc theo một lối đi khác không dẫn về lều của cô mà đi vòng quanh, vào sâu trong rừng tới gần con sông.

Chân cô giẫm lên cành khô và lá rụng kêu lạo xạo. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. Hơi thở dồn dập lên tai. Cô chạy, cố hết sức chạy như bay. Các cánh cây cào vào người cô. Gai nhọn mắc vào quần áo cô. Nhưng cô vẫn chạy, thật nhanh.

Nhanh hơn nữa.

Rồi cô liều một phen – liếc nhanh về phía sau vai.

Cô vấp ngã và cảm mặt xuống đất trước tiên. Lá cây rụng khắp nơi. Phải mất một lúc cô mới nhận ra chuyện gì đã xảy đến. Cô nằm đó, cảm mặt xuống đất, thở hổn hển.

Phía dưới bàn chân cô có cái gì đó cứng cứng, xù xì và lạnh giá. Cô nâng người dậy, vuốt mớ tóc dài ra sau.

Một khắc sau cô thét lên.

Chương 5

Có ai đó đã treo gã. Gã *Người Anh* nằm sõng soài, mặt úp xuống một gốc cây dẻ. Quanh cổ gã là một vòng thòng lọng, quanh mắt là một dải dây màu đen buộc lại phía sau đầu. Trên mặt đất, cách đầu gã một quãng ngắn là cành cây gãy với đầu kia của sợi dây vẫn còn quàng vào đó. Cành cây bị gãy vụn làm trơ cả lõi gỗ.

Tay bịt lấy miệng, cô ngồi đó, thu trọn mọi thứ mình đang nhìn. Gã là một người đàn ông to lớn, và lại còn nặng gấp đôi vì thêm chiếc áo giáp hăn đã quá sức chịu đựng của cành cây. Hình ảnh người đàn ông to lớn này mặc áo giáp, bị bịt mắt bằng một tấm giẻ màu đen và cổ treo lủng lẳng khiến mặt cô cắt không còn giọt máu.

Cứng người vì kinh hãi, cô chỉ biết nhìn chăm chăm vào thân hình dài thườn thượt của gã. Chiếc ủng gã đi ở dưới chân cô. Cô đã vấp lên chân gã. Chiếc đinh thúc ngựa sắc nhọn của gã vẫn còn bị ấn vào mắt cá chân cô.

Cô nhắm mắt lại. Nước mắt chẳng biết từ đâu rỏ xuống má nóng hồi rồi lại lạnh đi đột ngột. Cô đang ướm lạnh. Người cô đang toát mồ hôi lạnh và cây cối, bụi rậm và ngay cả ánh sáng cùng không khí chung quanh cô bắt đầu quay mòng mòng.

Cô hít một hơi thở sâu, cố gắng không nôn ra rồi bò đi và đặt tay lên bụng đang sôi ùng ục. Cô nôn vào những bụi rậm. Hết lần này lại lần khác.

Khi bụng đã trống trơn, cô lộn lại và vùi gương mặt nóng bỏng vào cánh tay. Cô nằm đó, khóc thảm thiết đến mức không thể thở nổi.

Một âm thanh vọng lại phía sau cô.

Cô nhòe đầu dậy. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông chết.

Gã vẫn nằm im như một tảng đá. Im như chết.

Rồi cô nhận thấy thủ phạm có thể vẫn còn ở đây. Cô từ từ nhìn quanh, rồi với lấy cành cây và chống người đứng dậy. Cô đi về phía từng bụi cây, chậm rãi và thận trọng, dùng cành cây vạch chúng ra. Lần nào cũng chẳng thấy ai.

Cô lại gần hơn, mắt cô nhìn dính lên lưng gã, soi xem có nhịp thở nào động đậy không – và chẳng thấy gì.

Cô rất sợ phải lật gã lên. Sợ phải thấy khuôn mặt chết chóc của gã. Cô đã nghe chuyện mọi người tập trung ở những buổi treo cổ công khai như những con kền kền đói khát quây quanh những kẻ hấp hối.

Nhưng cho đến ngay phút giây này, chính cô cũng chưa từng coi một ai đó bị treo cổ. Con người với trái tim, khối óc và linh hồn lại có thể làm điều kinh khủng này với người khác, với chính đồng loại của họ. Họ có thể ném đá vào nhau. Họ có thể treo cổ nhau.

Vẫn hoảng sợ như đã từng sợ hãi gã đàn ông này, người từng là kẻ thù của cô, kẻ có thể đã giết cô, đã đuổi theo cô, nhưng cô sẽ không bỏ chạy để gã nắm đó, giống như thế này, không có một chút phẩm cách nào, không có sự trặc ǎn của ai, không có phút giây lâm chung để trân trọng một điều là gã đã từng sống trên cõi đời này.

Cô cần làm cho thân thể gã được yên nghỉ. Chôn gã. Lập một dàn thiêu. Phải làm một điều gì đó.

Cô nghĩ đến gỡ sợi dây thòng lọng ra rồi bắt đầu với tay về phía hǎn, nhưng rụt lại khi thấy tay mình còn run rẩy hơn cả lá cây trong gió cuồng.

Cô chờ và chờ, hun đúc lòng can đảm, tự nói với chính mình. *Nào Teleri... Gã không thể làm hại mi. Gã chỉ là một con người. Một con người như mi. Đồ vịt tồ! Người đã từng chạm vào muông thú chết. Quạ, cáo và thậm chí cả chó sói nữa. Chuyện này có khác gì đâu.*

Cô hít một hơi thở thật sâu và với tay về phía nút dây.

Người gã giật giật.

Cô hét lên và bò trườn trở lại, tay lại áp vào miệng.

Gã còn sống ư?

Cô ngóng đầu dôi theo.

Có lẽ thế. Mà có lẽ không. Khi cô còn rất nhỏ nhưng cũng đủ lớn để nhớ, Gladdys già đã giết một con gà để làm cơm, bà đã chặt đầu con gà đi. Nhưng cái mình không đầu ấy vẫn đuổi theo Teleri khắp nơi như cái bóng, cho đến khi con gà bất ngờ dừng lại và ngã lăn quay.

Bà cô cứ đảm bảo rằng con gà đã chết trong suốt thời gian nó đuổi theo cô. Nhưng Teleri vẫn không tin điều đó và không bao giờ ăn thịt gà nữa.

Cô ép mình cầm sợi dây thòng lọng vẫn còn căng đét sau gáy gã lên. Gã không cử động. Cô từ từ mở lỏng nút để có thể vòng sợi dây qua đầu gã và đặt bẹp xuống đất để nó tạo vòng quanh đầu gã như vầng hào quang của cái chết.

Cô nhìn chăm chăm vào phía sau đầu gã, rồi đặt một tay lên vai gã, tay kia lên hông gã. Cô nhắm mắt lại thật chặt và cố gắng lật gã lên.

Di chuyển mấy tảng đá xanh cổ khổng lồ kia còn dễ hơn. Cô hít một hơi thật sâu rồi cố gắng lật gã lại lần nữa. Thất bại.

Cuối cùng, cô nắm lấy áo giáp của gã, sục đôi chân trần vào đất và kéo với toàn bộ sức lực.

Cô cảm thấy gã nhượng bộ và lăn theo. Một khoảnh khắc sau, tay áo giáp của gã đập vào ngực cô và gần như tống hết hơi thở ra khỏi người cô. Cô nằm đó, mắt vẫn nhắm thật chặt bởi cô rất sợ phải mở ra. Cô gạt tay hẳn ra khỏi người và thở thêm hai hơi thật sâu nữa.

“Tôi không thể nhìn vào mặt ông, Người Anh ạ.” Cô cứ nằm đó. Cô gom hết can đảm để mở mắt ra. Cô nâng người dậy và chắp tay thật chặt trong lòng, rồi cô đếm. Đến số một trăm rồi cuộc cô đã tìm thấy can đảm để mở mắt ra. Cô nhìn thẳng lên thân cây.

Gã rên rỉ; cô nhìn xuống.

Âm thanh khó chịu lúc này chẳng phải trò đùa của cơn gió mà phát ra từ miệng gã.

Cô đặt tay lên họng gã nơi dây thòng lọng đã cắt sâu và lần thừng nhuộm máu đã in trên cổ gã.

Gã còn sống. Thề có mặt trăng và mặt trời, gã còn sống!

Tim gã đập yếu ớt dưới đầu ngón tay cô, yếu ớt y như tim con chim trĩ, điều này không báo hiệu sự tốt lành cho gã đàn ông này, vì tim một con chim nhỏ hơn tim người rất nhiều.

Cô chồm qua người gã. “Ông còn sống, Người Anh à. Ông có nghe thấy tôi nói không? Ông sống rồi!” Cô phát phát vào hai má gã đang bị bao phủ

bằng bộ râu đỏ tủa tót gọn gàng làm che lấp gần như cả cằm và xung quanh miệng.

Mặt gã vẫn nhắm nghiền. Cô phát vào má gã lần nữa.

“Người Anh!”

Không ừ hử gì cả. Cô nhìn kỹ mặt gã. Da mặt gã hơi tái xanh nhưng không phải màu xám xịt chết chóc. Chỉ là tai tái và bị lấm tẩm đất bẩn cùng lá cây bị nát bấy.

Cô chùi sạch mặt gã. Da gã ấm lên ở chỗ tay chạm vào.

Gã đã sống. Trong đường tơ kẽ tóc.

Giờ thì sao? Cô không thể tự mình mang gã đi, tuy nhiên cô phải làm gì đó.

“Ngựa...” cô thì thầm thành tiếng. Cô sẽ gọi Ngựa.

“Ở đây nhé,” cô nói như thể gã hiệp sĩ có thể hiểu được mình, rồi dừng lại, lắc lắc đầu và lẩm bẫm, “Mi nghĩ sao hả Teleri, liệu gã có đứng dậy và bỏ đi không?”

Rồi cô quay người chạy, chạy nhanh hết mức đôi chân trần của cô có thể chạy trên lá và cành cây rơi rụng, qua những bụi cây và xuyên qua đàn ong. Cô chạy một lúc thật lâu, bước chân tạo nhịp như tiếng trống. Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Cuối cùng cho đến khi cô đã trên ở lối đi dẫn về căn lều. Hơi thở của cô dồn dập. Ngực cô sắp vỡ tung ra. Cô không thể lấy đủ hơi để huýt sáo gọi Ngựa.

Vẫn còn chạy, cô thoát khỏi cánh rừng âm u để tiến ra đồng cỏ đầy nắng. Cô dừng lại, cúi xuống và tựa đầu lên hai đầu gối trong lúc cố lấy hơi. Sau một vài lần hít thở, cô đứng thẳng người và gom đủ không khí để huýt sáo. Nhưng nó quá yếu ớt đến mức cô thấy ngạc nhiên khi Ngựa ngẩng đầu lên nhìn mình.

“Lại đây, Ngựa! Lại đây.”

Nó đi lại phía cô.

Cô vuốt ve mõm nó một cái rồi nhảy lên lưng Ngựa và cười qua cầu tới căn lều, nơi đó cô lấy một cuộn dây thừng mắc vào cái móc gỗ trên tường và giật chiếc chăn duy nhất ra khỏi giường.

Một lúc sau cô lại ở trên mình ngựa, chiếc chăn và dây thừng được đặt
đằng trước khi cô cưỡi ngựa vào sâu trong rừng, hướng về Khu rừng của
Quý và gã hiệp sĩ mà cô nguyện cầu vẫn còn sống.

Chương 6

Tình trạng gã Người Anh trông còn thảm hại hơn. Teleri không nghĩ rằng chuyện gã yếu đi nhiều mà vẫn còn sống thì thật không thể nào.

Vậy mà gã bị như thế.

Gã chưa có lúc nào mở mắt ra hay nói năng lấy một lần, ngay cả khi cô gỡ chiếc áo giáp nặng trĩu của gã ra. Gã vẫn không tỉnh dậy khi cô làm một cái cáng bằng dây thừng và chặn rồi mắc vào lưng Ngựa và từ từ kéo gã Người Anh sắp chết trở về nhà. Dấu hiệu duy nhất gã còn sống chỉ là vài tiếng rên rỉ khó chịu phát ra từ cổ họng sưng tấy trong lúc di chuyển. Nhưng những tiếng kêu này giống tiếng con thú bị dồn vào đường cùng hơn là tiếng một con người.

Bấy giờ là buổi đêm. Gã nằm im lìm trên chiếc nệm lúc này không còn phủ lên giường cô nữa mà ở góc lều, phía dưới một ô cửa sổ để mở. Gã mặc độc có chiếc áo ngủ dài và đeo bít tất, đắp chiếc chăn duy nhất của cô, cái mà cô đã phải đập cho sạch bụi sau khi dùng nó để kéo gã qua rừng.

Một mảnh trăng cong cong mọc lên nền trời tối thẫm. Không khí giá lạnh buổi đêm bắt đầu tràn qua cửa sổ, và nếu trời cứ lạnh như đêm qua, cô sẽ buộc phải đóng cửa sổ sớm.

Những con thiêu thân vo ve quanh ánh sáng chập chờn của cây nến nhỏ mà cô đặt trên bậu cửa sổ để ánh sáng có thể chiếu lên khắp người gã. Những con bọt nước tụ lại thành vòng ngoài cửa sổ để mở, để lại những sọc sáng mảnh trong khí đêm mát lạnh. Một con cú cất tiếng gọi trăng và cô có thể nghe thấy tiếng Ngựa uống nước soàn soạp từ con suối. Bên ngoài kia là cuộc sống, là trăng là sao. Bên trong là người đàn ông này, người có thể sẽ chết.

Cô nhúng một mảnh vải rách xuống chiếc máng đầy nước lạnh lấy từ suối về. Cô rửa mặt gã rồi đến chiếc cổ đang bị nóng sốt hầm hập và chuyển sang màu đỏ sẫm. Một lớp thuốc đắp màu xanh làm từ rêu trộn với

thảo mộc bắt đầu khô và rạn dọc theo vết thương nơi dây thòng lọng khía vào cổ gã.

Cô mất một lúc lâu để bỏ dần dần từng miếng thuốc đắp đã bị khô rạn thành mảnh để không làm gã bị đau hơn nữa.

Vết tấy từ dây thừng dưới lớp thuốc đắp có vẻ trầm trọng hơn, bắt đầu tím lại và sưng tấy. Miệng vết thương đang mưng mủ nên cô rửa nó bằng nước mát, hi vọng sẽ làm cho gã cảm thấy dễ chịu.

Nhưng không được. Gã đang đau.

Cô hơi ngần ngại mỗi lần chạm vào lớp vải gòn cổ gã. Mỗi lần gã rên rỉ là một lần cô dừng lại, cho đến khi cô không thể trông thấy gã vì nước mắt dâng đầy lên hai mắt cô. Cuối cùng cô ngồi xồm và chùi mắt bằng lưng bàn tay, tự bảo mình ngu đần và ước gì mình dạn dĩ hơn như Gladdys già.

Khi cô còn nhỏ, khi một con ruồi bị chết hay khi cô dẫm lên một con nhện, cô sẽ òa khóc ngay. Gladdys già nói rằng mỗi khi bà cho Teleri một miếng xộp tổ ong để ngậm thay cho kẹo, cô sẽ thảo nảo đến mức để một nửa lại bên ngoài cho lũ kiến. Cô tự hỏi bà mình sẽ nói gì về gã hiệp sĩ này. Chắc bà sẽ gọi cô là ngọc nghếch vì đã cứu giúp cho một gã đàn ông mà nếu hãn sống có thể gây hại tới cô.

Cô nhắm mắt lại bởi cô đang bị giằng xé giữa lý trí và trái tim, và cô biết mình sẽ không thể thay đổi ngay cả với ai đó là kẻ thù của cô. Bởi vì khi nhìn gã đàn ông này, cô thấy một người đàn ông, một con người – một ai đó giống cô. Và gã đang bị thương tích trầm trọng, gã đã bị treo cổ và còn sống sót.

Khi nhìn gã, cô không còn thấy nỗi sợ thường gặp mà là một nỗi nhức nhối vì những gì gã đang phải trải qua, và điều ấy giống như có ai đó đang rút trái tim cô ra khỏi lồng ngực. Những hành động phi nhân tính như vậy chỉ càng làm cô nhớ rằng thế giới này mới độc ác và tối tăm làm sao.

Cô ngừng lại và chỉ nhìn gã chăm chăm như thể chờ đợi phép màu nào đó rơi xuống từ trời cao. Cô lại cố gắng rửa ráy cho gã, nghĩ rằng nghĩ một chút có thể làm gã đỡ đau hơn.

Nhưng gã đưa bàn tay to lớn ra đẩy cô đi, cổ họng phát ra những tiếng kêu khàn khàn khó chịu. Không có lời nào phát ra, không có cái gì nghe

giống tiếng nói cả nhưng khi nghe chúng cô biết đó là âm thanh giận dữ. Dù đầu óc của gã đang ở đâu đâu – giữa thiên đàng hay địa ngục – thì gã đang giận dữ, đang chống chọi với thứ gì đó bên trong cho dù không hề mở mắt. Cô có thể cảm nhận được những cảm xúc toát lên từ gã như người ta có thể cảm nhận thấy nỗi sợ hãi của một con vật bị dồn vào đường cùng.

Gã bắt đầu trần trờ. Cô cố gắng chụp lấy cánh tay gã, nhưng gã quá mạnh. Để giữ gã nằm im, cô phải nắm chặt lên người gã. Gã đột ngột ngưng lại.

Cô áp tai mình lên ngực gã vì sợ gã có thể chết ngay dưới người cô. Nhưng vẫn nghe thấy tiếng tim đập. Cô từ từ bò khỏi người gã và quỳ gối ở đây quan sát.

Gã lại rên rỉ.

Cô khom sát hơn, tâm trạng rối bời, lo lắng và cảm thấy hơi bất lực. Không có con vật hay con người nào đáng phải chịu như vậy cả. Ngay cả gã *Người Anh* này, kẻ có sức mạnh hủy diệt cô.

Để làm trấn tĩnh gã, cô đưa tay ra đặt lên nơi trái tim gã theo cách vẫn làm với con chim bị rớt hay con cáo bị thương.

Gã bất ngờ giật giật. Dữ dội.

Cánh tay gã quơ đến chỗ cô.

Trước khi cô có thể nghĩ đến việc thụp xuống, nắm tay gã đập sầm vào mắt cô.

Cô ngã ngửa ra thật đánh sầm muốn tắt thở. Sao trời nhấp nháy trước mắt trong một thoáng dường như kéo dài đến vô tận rồi cô mở miệng lấy hơi. Khi thở được rồi, cô co chân lại tới ngực và cuộn người sang bên, tay úp lên mắt vì cơn đau vụt đến nhức nhối; nó quá buốt đến mức cô thấy đầu mình như bị nút ra.

Cô nằm đừ ở đó và biết mình chẳng có bao nhiêu lựa chọn. Khi đầu ngừng quay cuồng và cô có thể di chuyển trở lại, cô làm điều mình không muốn – trói tay và chân của gã lại.

Đội quân nhỏ võ trang mà hiệp sĩ Roger bỏ lại đằng sau đang tập trung quanh một đồng lửa than bốc khói mù mịt thì một người cười ngửa lại gần.

Payn Godart, chỉ huy của đội quân võ trang và một người đàn ông tóc sẫm màu có tầm vóc của một gã khổng lồ nhỏ đứng bật dậy.

Hiệp sĩ Tobin de Clare cưỡi lên phía trước và gò cương ngựa.

“Ngài đi được một lúc lâu rồi đó, hiệp sĩ Tobin.” Payn nói trắng ra. De Clare đã cưỡi ngựa ra ngoài tìm hiệp sĩ Roger từ đêm hôm kia, sau khi họ đã đợi chờ lâu hơn họ tưởng. Khi de Clare cưỡi ngựa ra ngoài, còn có ba người đàn ông khác nữa, mỗi người theo một hướng khác nhau. Những người đàn ông này quay lại sáng hôm sau mà không có manh mối gì về việc chỉ huy của họ đi đâu. De Clare đã không trở lại ngay.

Nhưng De Clare không nói gì với bất cứ ai về việc anh đã đi bao lâu. Tobin de Clare là ai thì mọi người đều quá rõ. Cha anh là một trong những bá tước giàu quyền lực nhất đất nước; cậu con trai thì quá kiêu ngạo và cứng đầu, ngay cả khi anh ta làm cận vệ cho Merrick de Beaucourt, Bá tước vùng Glamorgan.

Vậy là với đúng kiểu de Clare đặc trưng, anh ta chẳng giải thích gì và những người lính biết vậy, nhưng không nói gì thêm. De Clare xuống ngựa và quăng dây cương qua yên, rồi đi về phía đồng lửa, ngồi xổm xuống để hơ tay cho ấm. Sau một lúc nhìn đăm đăm vào đồng lửa đỏ, anh ta nói chẳng có xúc cảm gì. “Tôi lần theo dấu vết của ngài ấy, nhưng mất dấu ở phía nam, chỗ con sông.”

Payne thả xuống cho de Clare một túi da đựng rượu còn đầy giống hình trăng lưỡi liềm và một ổ bánh mì phết bơ. Hiệp sĩ Tobin đưa túi rượu lên cao, uống một hơi rồi quệt tay ngang miệng. Anh nhìn những người đàn ông khác mặt nhuộm sắc đỏ vàng vì ánh lửa. “Tôi thấy là các anh cũng không tìm được gì.” Anh ngoạm lấy một khúc bánh mì và bắt đầu nhai.

“Không,” Payn nói, lắc đầu.

“Tôi cược là ngài ấy lại đi với đàn bà rồi, trong lúc chúng ta ở đây lạnh cóng mông,” John Carteret nói bằng giọng bất bình.

Payne nện vào vai gã đàn ông và bảo y ngậm miệng. “Anh biết là ngài ấy sẽ không để chúng ta lại đây, cho dù là vì một gương mặt xinh đẹp và cặp đùi mềm mại chẳng nữa. Hiệp sĩ Roger có thể ngông cuồng và táo bạo khi đi chơi, nhưng ngài ấy không phải kẻ nhát gan. Ngài ấy biết nhiệm vụ của

mình là vì Edward. Ngài ấy đang chấp hành mệnh của đức vua, không phải đang ở quán rượu.”

Một vài người đàn ông khác ậm ừ đồng tình.

De Clare ngược lên nhìn sau khi thanh toán xong miếng bơ cuối cùng. “Ngài ấy đang đuổi theo một kỵ sĩ. Tôi chỉ thấy vậy khi nhìn xuống thung lũng. Không ai biết là ai và tại sao.”

Những người đàn ông lắc đầu và một người lên tiếng, “John đã tìm hiểu khu làng ấy dưới thung lũng.”

“Phải,” một người đàn ông nói bằng giọng chán ghét. “Đúng là một bọn mê tín. Chẳng nói được gì ngoài mấy phù thủy Druid và những tảng đá của quý.” Người đàn ông tên John làm thêm một ngụm rượu. “Người xứ Wales thật lạ lùng, chẳng phì ra được cái gì ngoài mấy thứ nhảm nhí. Tôi dừng việc hỏi thăm khi có tên nông nô thứ hai làm dấu thánh và bỏ chạy như thể tôi đang hỏi gặp Quý sứ ấy. Rồi tôi cưỡi ngựa đi qua làng,” anh ta lắc đầu. “Chẳng có thứ gì ở Bleddig để quyến rũ ngài Roger đâu. Không một quán rượu. Và chẳng có lấy con nhãi nào.”

“Thế còn ngựa?”

“Con ngựa duy nhất trong làng là một con ngựa cái hai mươi một tuổi dùng để cày bừa.”

Bầu không khí rơi vào im lặng và có ai đó ném một nắm than nữa vào đồng lửa.

“Có lẽ,” một người đàn ông nói mà thiếu suy nghĩ, “Elizabeth phu nhân thay đổi ý định và đuổi theo ngài ấy.”

De Clare cứng người lại và nhìn xoáy người đàn ông bằng cái nhìn lạnh buốt. “Chị gái tôi đang ở với chồng mình ở Atherton. Tôi cảnh cáo anh lúc này. Đừng có nói về chị ấy nữa hoặc là anh sẽ ân hận đấy.”

Người đàn ông cúi đầu và lẩm bầm một câu xin lỗi. Lại một lần nữa không khí trở nên nặng nề vì sự căng thẳng và sự im lặng của những người đàn ông không thích sự có mặt của de Clare.

“Sáng mai chúng ta sẽ rời đi,” Hiệp sĩ Tobin thông báo cho họ khi anh đứng dậy, rồi đi lại phía ngựa của mình. “Đức vua cần được báo tin.”

“Tôi sẽ đợi ở đây,” Payn ngoan cố nói. “Ngài Roger sẽ trở lại.”

De Clare quay lại. “FitzAlan sẽ không trở lại.”

“Ngài không biết ngài ấy như tôi,” Payn cãi. “Tôi đã đi cùng với ngài ấy ở Pháp, ở Rome, khi ngài ấy ở với đức vua và bá tước Merrick ở phương đông. Ngài ấy sẽ trở lại.” Payn khoanh cánh tay cơ bắp quanh ngực. “Mối chỉ có hai đêm. Tôi sẽ ở lại.”

“Ngài sẽ đi với chúng tôi.” Hiệp sĩ Tobin rút ngắn khoảng cách giữa họ và đối mặt anh ta như thể tạt người anh ta không phải như một cây gỗ phá thành. “Đây là mệnh lệnh. Khi FitzAlan đi, tôi là người ra quyết định chúng ta ở lại hay đi.”

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau.

“Đừng có hiểu sai ý tôi, Godart,” de Clare cảnh cáo. “Ngày mai chúng ta sẽ báo cho đức vua. Edward sẽ quyết định phải làm gì.” Anh quay lại và kéo một túi từ lưng ngựa xuống, trải nó lên mặt đất. “Còn bây giờ chúng ta sẽ ngủ.” Anh ngồi lên cái nệm của mình và nhìn thẳng vào từng người một. “Đó cũng là mệnh lệnh.”

Vậy là trong lúc những người lính của hiệp sĩ Roger bận trải nệm, hiệp sĩ Tobin de Clare đã nằm xuống, kéo chăn lên và ngủ như mọi hiệp sĩ khác ngủ - tay nắm lấy cán gươm.

Chương 7

Buổi sáng hôm sau gã hiệp sĩ người Anh lặng im hơn và da gã khi chạm vào thấy mát hơn. Sau ba đêm, bộ râu tưa tót gọn gàng của gã đã mọc lên nhiều tới mức râu ở trên cổ gã cứng lại và bắt đầu quăn, làm cho việc lau rửa thuốc đắp của cô trở nên khó khăn, đặc biệt là khi vết thương cũng sưng tấy thêm nữa.

Vậy nên Teleri cạo râu đi bằng một con dao sắc, điều này đòi hỏi phải khéo léo vì cô chỉ có một con mắt nhìn được. Con mắt còn lại, con mắt bị gã đánh trúng, cũng sưng như cổ gã và sờ vào rất rát.

Cô đặt một chiếc bát gỗ đựng đầy nước sạch xuống và phải đuổi mấy con sóc quấy quả tránh xa bát nước và gã. Lợn ở góc đối diện ăn rể bồ công anh và tảng lờ cô, sự trừng phạt dành cho cô vì đã không chú ý tới nó.

Như thường lệ, con ó không bay được lại đậu trên lưng Lợn như thể bị mọc rễ ở đó. Tất cả các con vật nhỏ khác của cô đều ở trong lồng dây liễu hoặc bên ngoài. Nhưng những con chim nhại hoang và bọn sẻ tò mò vẫn ở trên bậu cửa sổ, mổ những vụn bánh mì khô cô để lại cho chúng.

Cô bắt đầu chậm rãi và cẩn trọng, nhúng con dao xuống chiếc máng đầy nước mát rồi chậm chậm miết lưỡi dao trên da gã. Gã không cử động khi cô làm chuyện đó, thật là may mắn vì cô chỉ có thực hành một vài lần khi cạo lông ở chỗ vết thương của một con cáo hay sóc.

Khi cô kéo lưỡi dao lên lớp râu thô ráp và da thịt gã, nó tạo thành tiếng xoàn xoạt như giọng gã. Cô cạo hết cằm gã rồi lên chiếc má đang đổi màu hồng khi lưỡi dao lướt qua. Công việc của cô gặp khó khăn hơn khi cạo quanh miệng gã.

Cẩn môi dưới trong một thoáng chốc, cô nhìn chăm chú vào miệng gã, cố gắng xác định chính xác những sợi râu thô ráp mọc quanh đó. Cuối cùng cô nhẹ nhàng lấy hai ngón tay kẹp lấy môi gã và kéo miệng gã căng ra trong lúc miết lưỡi dao chậm chậm và chính xác trên da gã.

Khi xong việc cô ngồi thụp lại và thở một hơi khoan khoái. Xong.

Cô chăm chăm nhìn xuống gã.

Trước sự hoang mang và ngạc nhiên của cô, bộ râu đỏ của gã không che đi một chiếc cằm yếu đuối, nó thậm chí lại che một chiếc cằm mạnh mẽ hơn nhiều. Người Anh này là một gã đẹp trai, quá đẹp trai.

Gương mặt gã góc cạnh khắc nghiệt, đường nét uy nghi như chim ưng. Hai má gã hóp lại chỗ râu mọc còn môi và miệng thì kiên quyết bướng bỉnh ngay cả trong trạng thái bất tỉnh thế này. Khóe mắt có những nếp nhăn nhỏ, những nếp cho thấy gã đàn ông này là người hay cười.

Trong một lúc cô tự hỏi gã đàn ông này cười vì cái gì nhỉ. Con của gã ư? Hay vợ gã? Gã không đeo nhẫn cưới, không có đồ trang sức gì cả, ngay cả một cái nhẫn ngọc ẩn.

Cặp lông mày của gã đậm màu hơn bộ râu, cùng màu đỏ sẫm như mái tóc. Nếu gã có mở mắt ra, chúng sẽ mang màu gì nhỉ?

Da của gã, sáng nay sờ vào thấy mát hơn, chắc đấy là do trời đêm lạnh, bởi vì đến trưa gã lại bị sốt. Máu dồn từ cổ lên trán gã và trên mặt gã, mồ hôi bắt đầu nhỏ thành giọt.

Cô làm một món xúp bằng ngọn bồ công anh, cải vị tỏi, và cỏ ba lá tươi rồi đút từng thìa vào miệng gã để gã thêm sức lực chống chịu với cơn sốt cứ tái đi tái lại này. Cô rửa mặt gã, rồi đắp thêm thuốc mỡ lên cổ gã.

Sau đó, khi gã trần trọc trở lại, cô cắt chiếc áo ống chèn của gã ra và đặt vải ướt và mát lên bộ ngực rộng của gã, chỗ này đã có một thâm lông đỏ loãn xoắn mọc dày như râu dưới tán rùng.

Đến tối, gã cứ giằng co mãi với những dây trói quanh người, nhưng cô chẳng có lựa chọn nào ngoài việc nằm lại lên gã để dừng việc gã xoay trở người. Nhưng thật lạ, vì khi cô áp má lên vòm ngực trần của gã, gã nằm im ngay lập tức, giống như lúc trước và lại lần nữa cô nhấc đầu lên và nhìn gã chăm chú để xem gã có còn sống không.

Gã khò khè phát ra một từ. Và nét mặt gã trở nên đau đớn hơn, cái nhìn rất chung của những ai chịu đựng nỗi đau đớn và khổ não tới mức chỉ cần gương mặt cũng đã nói lên nhiều điều hơn hết thảy mọi từ ngữ.

Tên một người đàn bà. Cô tin điều đó từ cái cách gã cố gắng nói ra. Âm thanh phát ra từ miệng gã rất nhẹ nhàng, gần như dịu dàng, giống như gọi

người yêu.

Rồi nước mắt ứa ra từ hai mắt gã, lên những nếp cười ở khóe mắt, chảy qua hai thái dương, rồi thấm vào trong tóc, nơi chúng biến mất như thể chưa từng có ở đó.

Elizabeth của anh đang đứng trong ô cửa vòm cung của căn phòng. Chiếc áo choàng có mũ che mất mớ tóc và phủ bóng xuống gương mặt cô. Anh đã không nhìn thấy cô suốt hai tuần lễ rồi. Anh không còn ngủ với cô từ khá lâu rồi. Anh nằm thao thức trong đêm, nghĩ về cô. Mỗi khi anh nhắm mắt, là gương mặt cô hiện ra như thể bao năm qua hình ảnh cô đã được khắc ở đó. Cô nắm giữ trái tim anh, và dường như là vĩnh viễn. Anh đã đợi chờ rất lâu để được gặp lại cô. Và cô đây rồi.

Cô thì thầm tên anh và anh bước lại phía cô, nắm lấy tay cô. Anh thấy cô đang khóc. Anh cố gắng ôm cô, nhưng cô gạt đi và quay lưng lại rất nhanh đến mức chiếc mũ choàng của cô rơi xuống. Ánh sáng chiếu lên tóc cô từ những ngọn nến lớn trên giá treo tường phía trên và sáng đến mức anh có thể nhìn thấy bóng mình trong đó.

“Em không thể gặp lại anh nữa, Roger.”

Anh nghe thấy lời nói nhưng không tin, không phải từ Elizabeth. Cô là của anh và luôn luôn là của anh.

“Không, Elizabeth,” anh cười bảo cô. “Em không có ý như vậy đâu.”

Cô quay người lại, hai vai cô thẳng, dáng điệu mạnh mẽ. Đôi mắt cô bây giờ ráo hoảnh vì cô đang giận anh, và chúng lóe sáng phản ánh tính khí cô. *“Em có ý nói vậy. Nhưng anh sẽ không lắng nghe bởi vì đó không phải những gì anh muốn nghe. Đó là lý do em đã đợi rất lâu mới tới gặp anh.”*

“Thế thì anh sẽ lắng nghe. Hãy nói anh biết lý do gì khiến em nghĩ em sẽ không gặp lại anh nữa.”

“Lý do hợp lý nhất.” Cô ngừng lại và nhìn thẳng vào anh. “Hugh về rồi.”

“Chồng em đã chết.”

Cô lắc đầu. *“Anh ấy bị giữ để đòi tiền chuộc với Neville. Anh ấy đã bị ốm một thời gian lâu nhưng không chết.”*

Những lời cô nói bóp nghẹt anh như có bàn tay chặn ở cổ họng. “Em không yêu Hugh Bigod.”

Cô nhìn đi chỗ khác. “Anh không biết chuyện gì giữa em và Hugh. Anh, Roger à, không biết chúng tôi có và không có cái gì.”

“Em luôn luôn yêu anh.”

Cô đưa những ngón tay vuốt dọc theo mép chiếc bàn gỗ sồi. “Em không nghĩ cái chúng ta có với nhau là tình yêu, Roger ạ.” Cô ngược lên nhìn anh. “Chúng ta đã gặp nhau khi còn quá trẻ. Chúng ta không thích bị cha mẹ bảo xem yêu hay không thể yêu ai. Đó là cái chúng ta có với nhau.”

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. Anh biết điều anh cảm nhận là tình yêu. Anh buộc cô quay lại và hôn cô để chứng tỏ cho cô biết điều gì thực sự có giữa họ - cái thứ mãnh liệt ấy đã cắn rứt tim anh suốt đêm suốt ngày giống như thứ gì đó sống trong phần sâu thẳm nhất của con người anh. Nếu đó không phải là tình yêu, thì anh chắc phải điên rồi.

Cô không hôn trả lại anh. Cô chỉ đứng trơ ra đó. Thản nhiên. Lạnh lùng.

Anh lùi lại và nhìn vào mắt cô, muốn nhìn thấy cô khao khát anh trong đó. Nhưng không hề có chút khao khát nào. Không có yêu đương. Không có thứ gì anh muốn nhìn ở đó cả.

Bởi vì cái anh nhìn thấy còn tồi tệ hơn bất cứ cái gì anh từng tưởng tượng thấy. Cái anh nhìn thấy trong đôi mắt cô là sự thương hại. Anh chửi thề và quay đi trước khi anh làm thứ gì đó ngu xuẩn như là lắc cô. “Em không phải chọn giữa bọn anh, giữa Hugh và anh. Anh sẽ ở mãi trong đời em, dù cho Bigod vẫn là một phần trong đó.”

“Vâng. Anh sẽ. Nhưng Hugh sẽ không. Và em từ chối việc cố tình cảm sùng anh ấy. Anh ấy là chồng em. Trong con mắt của chúa và của luật pháp. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Roger, và em sẽ không làm anh ấy bị tổn thương.”

“Nhưng em sẽ làm tổn thương anh.”

“Hãy tìm ai đó sẽ yêu anh theo cách mà anh xứng đáng được yêu.”

“Anh đã tìm,” anh bảo cô.

Cô lắc đầu. “Người đó không phải là em.” Cô bước tới cửa. “Tạm biệt Roger. Em chúc anh tốt lành.” Và Elizabeth đóng cửa lại.

Anh có thể nghe thấy tiếng bước chân cô đi trên những bậc thang bằng đá, tiếng gõ nho nhỏ và rờn rợn không khác một tiếng vọng trống rỗng, như cách người đưa tin gõ cửa trước khi báo có ai đó qua đời.

Elizabeth bước đi. Cái im lặng cô để lại phía sau thật là choáng váng. Anh đứng giữa căn phòng nhìn chăm chăm lên những thanh dầm bằng gỗ sẫm màu trên trần nhà, song chẳng thấy gì cả.

Anh gần thở không nổi. Cảm xúc của anh, linh hồn của anh, nỗi đau này trong tim anh đã vắt mất cuộc sống và hơi thở ra khỏi thân xác anh. Anh nghe tiếng ngựa cô cưỡi đi xa. Giờ thì cô đang rời bỏ anh. Chẳng để lại gì.

Và Roger khóc.

Chương 8

Teleri di chuyển rất thành thực, cố gắng không sợ hãi khi đóng cọc xuống nền đất cứng ở trung tâm vòng tròn đá nơi bình nguyên trên cao thung lũng. Cô sử dụng một tảng đá phẳng để đóng cọc xuống, rồi cô trói tay hiệp sĩ lại để anh ta nằm ngửa, thẳng người. Cô kéo đầu gối anh lên một chút và đặt chân anh xuống, rồi trói chúng lại với nhau và quấn sợi dây quanh một chiếc cọc.

Trăng càng lên cao và càng tròn thì sức mạnh của những hòn đá chữa bệnh càng lớn. Trăng thượng huyền có thể đủ để chữa bệnh cho một con chim trĩ, những cô chưa từng thử chữa lành cho một con người.

Đôi khi những hòn đá phát huy tác dụng, đôi khi không. Như thể chúa trời đã chọn khi nào thì sử dụng sự diệu kỳ của cuộc sống, ngay cả giữa những tảng đá hoa cương khổng lồ này.

Cô quỳ gối xuống bên anh và tháo chiếc túi đá đỏ ra, rồi đổ đá vào tay mình. Mỗi viên đá có một dấu hiệu kỳ lạ. Nhờ vào những lần thử nghiệm, cô đã biết được rằng có một trật tự, một sự xếp đặt cần thiết.

Cô đặt từng viên một với ký hiệu mặt đá đặc trưng ngửa lên theo một mô hình trên ngực anh, giống hình của mặt trăng. Rồi cô thẳng người, vẫn quỳ nhưng vươn thẳng. Cô ngửa mặt hướng về phía mặt trăng lạnh lẽo và dang tay sang hai bên. Cô hít thật sâu. Rồi cô cầu nguyện.

Người anh rất lạnh, da anh nóng bỏng. Nuốt rất khó khăn. Mỗi lần anh nuốt, hai tai anh dường như bốc hỏa. Anh đang nằm trên một cái gì đó cứng – mặt đất ư? Đá ư?

Bọn chúng đã làm gì với anh? Anh đã chết chưa? Chúng có nghĩ là anh chết rồi còn anh thì chưa chết không?

Đây có phải thiên đường không? Da anh lúc này nóng quá. Chắc phải là địa ngục rồi. Liệu anh có thức dậy trong địa ngục hay là cứ như thế này – trong chốn ăn năn mà giáo hội La Mã luôn luôn cảnh báo.

Anh không thể cử động được. Anh không thể điều khiển tay chân mình cử động. Người anh không động đậy. Vì sao thế?

Nóng quá. Rồi cơn nóng qua dần.

Nhanh chóng, quá nhanh chóng, anh thấy lạnh quá.

Một người đàn bà ở kế bên.

Elizabeth ư?

Không. Cô ta đang ngâm một khúc cầu nguyện.

Một nữ tu ư?

Hai tay anh đang dang ra hai bên như Chúa Jesus. Bất cứ lúc nào anh cũng đoán đợi cảm giác đinh đống vào lòng tay mình.

Cơn nóng lại tới, rồi biến đi lần nữa. Nhưng dù anh đoán được, anh không bị lạnh nữa.

Một cảm giác lạ lẫm dâng lên khắp người anh, gần như có mây mù bao phủ lấy anh, như thể anh được các thiên thần nâng lên. Cổ anh vẫn bồng rập, bị bóp nghẹt thật chặt, nhưng cơn đau giảm dần đi. Anh cảm thấy như da mình bị lột đi.

Có cái gì đó ngập tràn trong anh, không phải máu anh, mà là cái gì đó tinh khiết và trong suốt, mát, như nước thánh.

Thân hình anh đang nổi bông bênh lúc này. Nhẹ, rất nhẹ, nhẹ hơn cả không khí đang vây quanh anh.

Như một chiếc lông chim.

Như một ngôi sao.

Như một con chim ưng bay vút lên trời cao. Cơn đau của anh biến mất. Nhanh chóng đến mức đến lúc nhận ra nó không còn anh tự hỏi liệu nó có bao giờ hiện diện ở đó. và rồi anh thiếp đi.

Teleri ngồi trên một chiếc ghế đầu gỗ, cầm tì lên cánh tay đang chống trên ô cửa sổ. Các ngón chân trần của cô bấu vào trục ngang xù xì của chiếc ghế. Đây là biểu hiện của sự sống rõ ràng nhất còn sót lại trong thân thể cô – đó là khả năng cong các ngón chân. Cô mệt và tê liệt cả người đến mức cô cảm thấy như mình không có cái xương nào.

Cô nhìn đăm đăm về phía chân trời đằng đông, ngay trên những lùm cây, nơi mặt trời mọc bắt đầu đổi nền trời sang màu thạch nam nơi đồng hoang.

Trước bình minh không gian vô cùng tĩnh lặng, thời khắc khi vạn vật trên đời dường như đang say giấc.

Ngoại trừ cô.

Cuối cùng cô thẳng người dậy, vươn hai tay lên cao và vắn, sang bên này rồi bên kia. Cô với qua cửa sổ và đóng cửa chớp lại rồi quay đi.

Người Anh đang nằm ngủ. Hơi thở đều đặn, giấc ngủ ngon lành. Lần đầu tiên trông anh thực sự giống như đang ngủ hơn là đang chết.

Cứu chữa con người không phải là công việc dễ dàng gì. Cô đứng dậy và bước nhẹ qua sàn đất để đến bên anh. Cô thấy yên lòng khi nhìn sắc diện anh tốt hơn trước. Cô nhìn gương mặt anh tới lần thứ một trăm vì lý do nào đó mà cô không thể bắt mình quay đi. Có cái gì đó về anh thu hút cô như ong bị cục đại hút hồn.

Thân hình rắn chắc của anh đã chiếm một khoảng không khá rộng. Cô tự hỏi sẽ khi nhìn anh bước vào một căn phòng thì sẽ như thế nào đây. Anh có những đường nét thanh tao. So với một Người Anh.

Mũi anh không hếch lên như Sư huynh Dismas béo mập ở Lâu đài Camrose, người rất khiếp sợ bà ngoại cô. Lông mày anh dày, không nhăn nhụ như nhiều nông dân trong làng.

Mặt anh nhìn nghiêng gợi cho cô nhớ đến những hình nhìn nghiêng khắc trên cánh cổng tu viện ở Aberhorddu, mạnh mẽ, rắn rỏi và sắc nét. Những gương mặt nhìn nghiêng của các vị vua.

Cô thích màu đỏ trên tóc anh, gợi nhớ tới lúc mặt trời lấp lánh trên ấy khi anh vượt qua sông. Anh có cặp lông mi rất dài, sẫm màu, giống như lông mày và trông giống như lông chim trên nền da anh. Cô chòm qua người anh và gại đầu ngón tay lên qua đó để coi chúng có thực dài như nhìn không.

Có.

Cô lắc đầu. Đầu óc cô lại lan man thơ thần rồi. Có lẽ là do thiếu ngủ. Nhưng trước khi đi nằm ngủ, cô nghiêng qua người anh, kéo chăn của cô lên và phủ nhẹ nhàng lên hai vai anh. Rồi cô thẳng người và khẽ rùng mình.

Không khí trong lều lạnh và làm cô thấy buốt, làm cho cô nổi da gà. Cô khoanh tay ôm người, bàn tay chà lên chà xuống cánh tay khi đi tới góc đối diện, nơi cô làm một chiếc giường bằng rơm trên nền đất nện.

Lợn đã ở sẵn đó, ngủ khì, ngáy như mọi khi. Con Ó vẫn ở nơi thường trú, ngủ trên lưng Lợn. Cô ngồi lên chiếc giường rơm, rồi ngả người nằm nghiêng, co lại hình dáng như mảnh trăng cong, đầu tựa lên cái bụng ấm áp và tròn trĩnh của Lợn.

Cô khẽ thở dài, bởi cô cảm thấy mình thực sự buồn ngủ, rồi cô co đầu gối lên và kéo chiếc váy dài xuống bàn chân trần. Cuối cùng, cô áp hai tay dưới má.

Một lúc sau, cô đã ngủ say sưa.

Chương 9

Roger mở mắt. Anh cảm thấy mù mịt và tăm tối cứ như đã ngủ được cả năm rồi. Phải mất một lúc thị lực của anh mới rõ ràng. Trời còn tối nhưng anh cứ nhìn đăm đăm lên thanh dầm trên mái nhà và lớp mái bồi thô kệch phía trên.

Anh đang ở đâu vậy?

Anh hết nhìn sang trái lại sang phải, thu trọn vào tầm mắt căn phòng tối tăm, ẩm ướt có mùi của đồng ruộng, đất và mùi lạ của hoa tươi cùng thảo mộc ngọt ngào. Có vẻ như anh đang trong một căn nhà tranh với móng đá và tường vách đất cùng phen liếp.

Anh cố gắng ngóc đầu dậy.

Một cơn đau xé thắt chặt cổ anh, cả trong lẫn ngoài

Anh rên rỉ. Đó là một âm thanh lạ lùng, khàn khàn lạ lẫm với tai anh và giọng anh bị lạc và vỡ ra như thể anh đã nuốt một quả trứng và bị mắc nghẹn ở thanh quản.

Vụ treo cổ.

Chúa trên trời cao ơi...

Anh nhắm mắt lại lần nữa, bởi anh phải làm thế. tất cả những gì đã xảy ra quay lại với anh dồn dập cùng một ký ức kinh hoàng.

Trời gần nhá nhem tối. Ta đuổi theo ả đàn bà và con ngựa Ả rập vào khu rừng dây leo chằng chịt. Ở đây tối tăm, đen kịt như trong ngục tối của đức vua và còn rối rắm hơn các mê cung ở Leeds, vì xung quanh ta là những lối đi chằng dẫn tới đâu đâu. Ta đi theo một con lối, rồi lại lối khác. Gương gương lên cao. Những hình thù khắc trên chuôi gương in vào lòng bàn tay ta.

Đó là những lối cụt. Chẳng khác gì hơn những bức tường đầy gai và cây bụi xoắn xuýt lấy nhau đến mức ta không thể vọt ngang qua chúng. Ta nghĩ đến địa ngục. Đây đúng là chốn mà ngay cả linh hồn cũng có thể bị lạc.

Có ai đó gọi tên ta. Một giọng nói trầm, nghe hư hư thực thực, nhưng như thể nó được vọng từ phía trên ta, trên trời cao.

Nó lại gọi ta nữa, nhưng giọng nói biến thành tiếng vọng từ dưới địa ngục.

Có thứ gì đó từ phía sau đánh tới.

Đã bao lâu rồi? Ta không biết nữa. Ta thức dậy. Dây dợ buộc quanh mình ta. Một mảnh vải che kín mắt ta. Ta chỉ thấy đen ngòm. Ta thấy đầu mình như rũ xuống, rồi ta nhận ra mình đang trên lưng một con ngựa. Một con ngựa đang đứng.

Chúa trên trời cao ơi... Một dây thòng lọng đang thít chặt cổ ta.

Ta không thể tuột khỏi yên ngựa. Ta sẽ tự treo cổ mình nếu cứ vùng vẫy khỏi dây trói đang buộc chặt hai tay ta. Bỗng nhiên chẳng còn gì xung quanh ta nữa ngoài tiếng cười ám ảnh và quái ác. Âm thanh đó vọng vào đầu vào tai ta. Ta có đang mơ không vậy? Điều ấy không xảy ra. Nó không thể xảy ra.

Nhưng nó có xảy ra. Ta sợ đến toát mồ hôi.

Đó không phải là giấc mơ. Ta sắp chết.

Có ai đó đứng gần bên. Ta có thể nghe thấy tiếng chúng thở, âm thanh đó nhanh và đầy kích động. Ta cảm thấy ma quỷ vây chung quanh mình; nó xâm nhập vào bầu khí quyển và chạm vào da thịt ta. Nó rất thật đến mức ta có thể ngửi thấy nó, như người ta ngửi thấy mùi thịt thối rữa.

Từ trong sâu thẳm, máu của ta như ngừng chảy trong huyết quản. Nó đông đặc lại. Ta biết cảm xúc này. Một linh tính luôn luôn cảnh báo ta ngay trước khi có ai đó đuổi sau lưng ta nơi chiến trường.

“Ta là hiệp sĩ Roger FitzAlan. Ta tới đây dưới sự bảo hộ Vua Edward.”

Không có ai nói với ta. Chỉ có tiếng cười ấy.

Rồi ta cảm thấy nó, nghe thấy nó, cú vỗ đầy điềm gở vào mông ngựa của ta.

Ta ngã xuống, từ từ, xa vời, như thể ta muốn đây là một giấc mơ và không có gì thật. Ta muốn thức dậy.

Ta thức dậy.

Dây thòng lọng thắt nghẹt cổ ta. Trọng lượng của ta và chiếc áo giáp lưới đã lôi ta xuống. Lôi xuống cõi chết và xuống địa ngục.

Ta không hít thở được. Ta chống cự. Rồi ta vịn vẹo. Ngực ta phồng lên. Không khí trong đó không thể thoát ra ngoài. Nó sẽ vỡ tung ra mất. Đầu ta cũng bị phình lên. Ta đang hấp hối. Ta không thể làm gì được, nên ta ngừng cử động. Ta chờ đợi luồng khí căng phồng bật tung ra khỏi cơ thể ta, vì khi ấy ta sẽ chết.

Nhưng anh không chết. Anh chớp mắt và nhìn chăm chăm lên phía trên, lên những thanh rui. Tim anh đập thình thình trong lồng ngực, thình thình một sự thật: *Ta sống. Ta sống. Ta sống.*

Anh có thể cảm nhận được mồ hôi túa ra từ da mình, ký ức của anh vẫn còn rất gần với sự thực rằng anh đã vượt qua chuyện kinh hoàng đó một lần nữa.

Anh đã bị treo cổ. Bị treo cổ, và cơn đau xé ấy vẫn còn đó nơi cổ họng anh. Anh không thể chết mà cảm nhận như mình đã chết. Chỉ có còn sống người ta mới cảm nhận được địa ngục ấy.

Anh nằm đó thật yên, thận trọng. Từng chút một anh cố gắng nâng tay lên. Anh không làm nổi. Anh cố gắng cử động bàn chân. Anh không làm nổi.

Anh bị buộc chặt vào những chiếc cọc trên mặt đất. Anh cảm thấy một cơn giận bất ngờ tràn tới, và anh kéo sợi dây, cong người lại và cố gắng thoát thân.

Anh cố gắng nói, gọi. Hét. Không có gì thoát ra từ miệng anh ngoài âm thanh có vẻ như gầm gừ lạ lẫm. Như có một quả trứng chặn mọi lời nói trong họng anh. Cổ anh bị đau cả trong lẫn ngoài. Sưng phồng cực kỳ. Anh có thể cảm nhận được chỗ sợi dây từng thắt, nơi nó siết chặt vào da thịt anh.

Anh cần nhắm mắt trước nỗi đau, nỗi sợ hãi, và tồi tệ hơn - nỗi sỉ nhục đó.

Nỗ lực cử động thật khó khăn, giống như anh đã chạy hàng dặm dài hay giống như anh không còn máu để vận động. Quá yếu ớt để làm gì khác hơn,

anh để đầu mình rơi phịch xuống, một thứ gì đó mềm mềm, một cái nệm rơm.

Anh thở những hơi lặng lẽ, ngắn và đều đều.

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào.

Làm thế quái nào anh có thể bình tĩnh khi anh bị nằm bẹp dưới đất, một tù nhân trong một nơi trông giống như cái chòi của tá điền? Có ai đó đã treo anh lên để tra tấn, rồi cắt cho anh rơi xuống trước khi chết phải không? Đó có phải chốn ăn năn mà giáo huấn giáo hội La Mã đã cảnh báo không? Anh đang ở đâu thế này? Anh nhắm nhó, từ từ quay đầu sang bên trái.

Bên trong này trời tối om, nhưng thị lực nhìn trong đêm của anh trở nên rõ ràng. Cách không quá xa là chiếc bàn gỗ sồi vững chãi và những chiếc ghế có lưng bằng nahen liễu quái đản trông như móng vuốt trên bàn tay xương xẩu của một mục phù thủy.

Những chiếc lồng được chồng chất dọc theo tường, chứa đầy thú vật bị nhốt. Một con cáo. Một con chồn và lửng. Vài con thỏ rừng và nhiều con khác.

Bị trói chặt xuống sàn làm cho anh cảm thấy mình giống như một con vật bị mắc bẫy. Anh cố gắng nhòm đầu dậy lần nữa, bất chấp cơn đau trong cổ, bất chấp cơn đau xé chạy xuyên qua đầu anh xuống cổ.

Anh ngừng lại, đầu hơi nhòm dậy, nín thở.

Anh nghe thấy tiếng gì đó. Một tiếng động từ trong bóng tối. Anh có thể cảm nhận thấy sự hiện diện của cái gì đó.

Có ai đó trong phòng. Không chỉ là một con vật. Một con người. Tên đồ tể của anh chẳng?

Anh cố gắng gom sức lực để vịn người lại. Lưng anh, vai và cánh tay cùng mọi bộ phận trong cơ thể anh cứng đờ, đau nhức. Anh nhói người, hớp hớp không khí và xô dịch thân hình.

Một tiếng ngáy như lợn vọng lại từ kế bên. Tầm mắt anh dõi theo tiếng động đó. Phải mất một lúc anh mới quen mắt.

Ánh nắng mặt trời, thứ nắng đẹp đẽ đến vào lúc bình minh vừa kịp len vào qua khe cửa chớp đóng. Một tia nắng mỏng mảnh rơi vào bên trong.

Anh nhìn chăm chú về góc đối diện.

Có cái khối hình thể như người nằm trên chiếc nệm rơm gần đó. Cái khối mà anh nhận ra được nhờ mớ tóc xoắn và rối bù.

Đó là tên trộm ngựa. Và ả ta ngáy như một con lợn.

Teleri tỉnh dậy bởi một tiếng quẫy đập. Mắt cô choàng mở và người cô sững lại.

Người Anh đã tỉnh.

Cô ngồi thẳng dậy và nhìn anh ta.

Anh ta đang vắn vẹo và dịch chuyển.

Rồi cô nghe thấy những âm thanh – những tiếng gầm gừ trong cổ họng. Cô đứng nhanh dậy, kéo váy lên khi đến đứng bên anh.

Anh giật mạnh những sợi dây trói quanh mình, kéo rồi lại kéo. Rồi anh dừng lại, bất ngờ nằm im. Nếu anh là một con thú rừng, hẳn tai anh sẽ vểnh lên. Nhưng thay vì thế, anh từ từ quay mặt nhìn cô.

Không thể nhìn thấy nét mặt anh nên cô với qua người anh và đẩy cửa sổ ra. Nắng sớm tràn vào bên trong, chiếu lên gương mặt anh.

Đôi mắt cô từng thắc mắc không biết trông ra sao có màu xanh da trời, đó là sắc màu của tuyết khi trời trở nên lạnh giá. Nhưng không gì có thể lạnh lẽo như cái nhìn từ đôi mắt ấy.

Cô cảm thấy thôi thúc bất chợt là xoa lấy hai cánh tay mình.

Gương mặt anh căng ra vì tức giận vì sợ hãi hay vì cả hai. Người đàn ông này phải to gấp hai lần cô, là Người Anh, và là một hiệp sĩ được huấn luyện để chiến đấu và giết chóc. Nhưng hiệp sĩ không thích bị trói nghiền và bị bắt giữ. Trông anh như sắp sửa giết chết cái gì đó.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang làm cô hãi sợ đó và cố gắng che giấu cảm xúc của mình. “Có ai đó đã rắp tâm treo cổ ngài.”

Nét mặt anh càng lạnh lẽo hơn, điều mà lẽ ra cô cho rằng không thể xảy ra được.

“Ở trên cây.”

Anh phát âm thanh trầm trầm như thể vọng ra từ trong hang tối.

“Cành cây bị gãy,” cô nói thêm. “Rồi tôi đã tìm thấy ngài.”

Mặc dù cố gắng không để lộ ra song cô rất khiếp sợ anh, ngay cả khi anh bị trói lại. Cô hơi kiễng cao lên một chút để che giấu sự thực rằng đầu gối cô đang trở nên mềm nhũn như bún.

Cô muốn bỏ chạy và ẩn nấp thay vì nhìn thẳng vào mặt anh như thế. “Ngài đã bị ồm. Ồm nặng.”

“Ah...” Âm thanh thoát khỏi miệng anh đang há ra. Anh lắc đầu và kéo sợi dây, cong người lại và vặn vẹo khi anh không thể kéo chân và tay mình ra được, khi anh không thể cất tiếng. “Ah! Ahhhh!” Anh đang chống đối.

Cô không thể tin nổi cùng một người đàn ông sắp chết ấy lại có đủ sức để lôi kéo và vặn vẹo như thế. Cô cảm tạ trời đất, từ đầu tới chân vì mình đã trói anh lại. Cô nhìn anh chống cự. “Hãy nghe tôi!”

Anh nhìn cô, mắt anh nheo lại và gầm gừ hung dữ như tiếng muông thú om sòm.

“Đừng.” Cô lắc đầu. “Nếu ngài cứ kéo mấy sợi dây thì cổ tay ngài sẽ bị trầy ra như cổ của ngài ấy.”

Anh làu bàu điều gì đó thật cục cằn, nhưng không ngừng cố gắng thoát ra. Gương mặt anh thật khổ sở.

“Ai lại có thể làm điều đó với ngài vậy?”

Câu trả lời duy nhất cô nhận được là một tiếng gầm gừ giận dữ. Cô đã nghĩ đến chuyện anh sẽ cảm thấy thế nào khi tỉnh dậy như thế, đặc biệt là sau những gì đã trải qua. Cô ngồi thụp xuống bên cạnh và đặt tay nhẹ nhàng lên vai anh. “Làm ơn đi mà. Dừng lại.”

Cứ như là anh không thể nghe thấy cô hoặc là không muốn nghe thấy. Anh gầm gừ - âm thanh từ sâu trong cổ họng nghe như tiếng thú hoang.

“Nghe tôi này, Người Anh. Khi ngài đủ khỏe, tôi sẽ đưa ngài ra bìa rừng, rồi ngài sẽ tự do.”

Anh quay lại và trừng mắt nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén và giận dữ. Rồi anh giật dây trói và gầm gừ trong cổ họng. Nếu cô ở vị trí anh, âm điệu đó sẽ nghe như lời cầu xin. Còn anh thì không; âm thanh đó nghe có vẻ như anh ra lệnh cho cô cởi trói, và nó khá dữ tợn.

“Tôi sẽ không cởi trói cho ngài đâu,” cô bướng bỉnh nói.

Mặt anh đanh lại. Mắt anh giận dữ đến mức chúng có thể đốt thủng thành lỗ trên da thịt cô.

Cô đứng dậy và quay đi bởi tên ngốc cố chấp đó lại bắt đầu chống cự nữa. Cô đi tới chiếc bàn gỗ sồi xù xì luôn luôn lắc lư khi cô tì khuỷu tay lên đó. Cô luôn thích chiếc bàn bởi nó cho cô cảm giác như nó là một sinh vật. Nhưng cô không mỉm cười và nói chuyện với nó như vẫn thường làm.

Thay vào đó cô cầm chiếc bát nông bằng gỗ và chiếc thìa lên, quay người và lại đến đứng bên anh. Cô quỳ xuống và giơ bát ra để anh có thể nhìn thấy chất lỏng bên trong. “Cái này sẽ giúp ngài cảm thấy tốt hơn. Nó sẽ làm giảm đau và giúp ngài mau lành.”

Mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm khi cô cố gắng đút chút thuốc đó vào miệng anh. Ngay khi cô đưa chiếc thìa tới môi anh, anh nguẩy đầu đi chỗ khác.

Cử động này chắc hẳn làm anh đau đớn. Anh nhắm mắt lại vì đau.

“Nó sẽ làm ngài thấy khỏe hơn.”

Anh không nhìn cô, không chịu hợp tác.

“Ngài nghĩ tôi chuốc lấy rắc rối khi cứu ngài để rồi đầu độc ngài sao?”

Thế là anh quay nhìn lại cô.

Cô giơ thìa gỗ ra. “Đây. Uống một chút đi. Chỉ một xíu thôi.” Nét mặt anh không thay đổi. Cái nhìn của anh tối tăm như thể anh mới là người có quyền. Như thế anh không bị trói.

Cô lại cố gắng cho anh uống thứ chất lỏng đó, nhưng gã đàn ông bướng bỉnh không chịu mở miệng. Anh chỉ nhìn cô chòng chọc bằng cái nhìn lạnh lẽo và đáng khiếp, miệng mím chặt lại và hàm bạnh ra đến mức cô chắc chắn việc ấy làm anh đau, vì cơ trên cổ đang bị thương của anh co lại và ở một vài chỗ, vết sưng đỏ bắt đầu bị rách sâu hơn và rỉ máu.

“Tôi sẽ không làm hại ngài đâu,” cô nói với anh bằng giọng bình tĩnh có thể. “Tôi thề với ngài.”

Cứ như cô chưa nói gì cả. Anh không thả lỏng người hơn. Anh không thay đổi cái nhìn.

Cô thở dài vận dụng hết sự kiên nhẫn, nhưng chẳng được bao nhiêu, rồi lại ngồi nhón chân và khom về phía và nghiêng về phía anh, quan sát anh

thật gần khi dùng hai ngón tay tóm lấy cầm anh và véo nó. Khi anh mở miệng định phản đối, cô đút chiếc thìa vào trong.

“Đó,” cô nói và không thể không dần được cảm giác như vừa thắng cuộc giao tranh. Cô ngồi xuống nhìn anh. “Thảo mộc sẽ giúp ngài khỏe hơn.”

Anh phun ra.

Cô lắc đầu nhìn anh. Đàn ông giống hệt trẻ con, lại còn tệ hơn.

Hai người trao đổi nhau bằng những cái nhìn trừng trừng, một kiểu đấu mắt mà trong vài phút cô biết sẽ chẳng có ai thắng. Đó là một trò chơi ngớ ngẩn, cô từ chối chơi tiếp.

Cô nhích ra sau anh, vẫn quỳ gối và đặt tay lên tai anh. Cô buộc cái đầu bướng bỉnh của anh tì vào đùi mình, gần như vào trong lòng cô.

Như thế này cầm anh nhô cao hơn trán. Cô giữ một tai anh rồi véo cầm anh lần nữa, lần này thì không dịu dàng lắm. “Thật may cho ngài vì tôi đã cạo râu, Người Anh ạ,” cô nói bằng một giọng bình tĩnh và đều đều. “Nếu tôi giật râu cầm để kéo cái mồm ngoan cố của ngài mở ra thì còn đau hơn đây.”

Từ sắc mặt anh cô thấy được chắc chắn là anh chưa hay râu mình bay mất. Nhưng giờ thì anh biết rồi.

Lúc trước cô đã nhầm.

Khi đó anh chưa giận dữ.

Bây giờ anh nổi giận.

“Đám râu đỏ con con đó chắc chắn sẽ mọc lại,” cô bảo anh. “Tin tôi nói đi, Người Anh. Đó mới chỉ là vấn đề nh nhất thôi.”

Cái nhìn anh bắn về phía cô là cái nhìn hứa hẹn sự trừng phạt khủng khiếp.

Cô chỉ mỉm cười ngọt lịm, buông tai anh ra nhưng không rời cầm anh, nghiêng chiếc bát gỗ lên và đổ cả bát nước thảo mộc vào trong miệng anh.

Anh sặc sụa, khịt mũi và ho, giống như cô dìm anh xuống nước.

Nhưng ít ra anh đã nuốt được một chút.

Chương 10

À phù thủy ranh con kia đã đánh thuốc anh. Đầu Roger có cảm giác như đã uống cả thùng rượu. Lưỡi anh khô ráp như lông cừu vào mùa xuân. Anh cảm thấy như chết.

Họng anh vẫn còn rát và có cảm giác nổi cục, sưng phồng, nhưng anh đã cố nuốt mà không cảm thấy như thể đang nuốt thứ gì đó to tướng bằng đầu mình.

Đến khi anh đặt được tay lên kẻ đã treo cổ mình, anh sẽ nện cho thẳng cha đó như tử trước khi giết hẳn. Anh không biết ai đã làm chuyện này với mình.

Có ai đó biết anh. Tên hèn nhát đó đã gọi tên anh. Anh đã nghe giọng nói đó gọi tên mình. Anh nghe thấy tiếng cười và bỗng dừng anh như đang hồi tưởng lại vụ treo cổ.

Anh bắt đầu lắc, các ngón tay, bàn tay anh. Anh nắm thành những nắm thật chặt và chờ đợi chuyện đó qua đi.

Anh không biết mình nằm hay ngủ ở đó bao lâu, nhưng khi mở mắt, bàn tay anh duỗi thẳng trên nệm. Anh không còn giấy nữa.

Anh nhắc đầu lên khỏi nệm gối và nhìn khắp phòng.

Cô ta đã đi.

Không còn ai trong lều, không có gì ngoại trừ mấy con vật – một con lửng, một con cáo, vài con thỏ rừng và một đôi chồn – trong lồng. Ngay cả con lợn bây giờ cũng bị buộc vào một sợi dây thừng nhỏ ở góc xa kia. Một con ó bước trên lưng con lợn hiên ngang như Vua Edward đi tới phòng chiến sự của ngài. Chỉ có duy nhất con chim này là có tự do.

Tiếng líu lo trong cửa sổ trên cao làm anh quay lại và nhìn lên. Vài con sóc đang đậu trên bậu cửa sổ, đuôi cong tít lại khi chúng khịt khịt mũi vào mấy quả dâu đang để thù lù trên đó.

Mỗi nhử, anh nghĩ thầm.

Mấy con sóc ngó xuống anh, rồi chí chöhe với nhau như thể chúng là các quý bà quý cô trong triều đình đang bận rộn với câu chuyện ngồi lê đôi mách thú vị mới nhất. Anh gầm gừ với chúng – thứ âm thanh duy nhất có vẻ anh còn tạo ra được – rồi mấy con sóc nháo nhào chạy mất.

Cám ơn ta đi, bọn vô lại, vì hình như ta đã cứu tụi bay khỏi bị nhốt trong lồng như con cáo và con lửng kia, hay khiếp hơn, bị trói gô như ta.

Đầu anh lại ngả xuống chiếc nệm gối mềm, anh nằm đó một lúc, yên lặng và suy tư, không nhìn vào thứ gì ngoại trừ những thứ anh đã nhìn khi thức giấc – những thanh dầm nặng nề, tối tăm phía trên anh.

Rồi bứt khỏi tâm trạng thất vọng, anh kéo sợi dây đang buộc quanh cổ tay mình, một hành động giờ đã thành thói quen, vì có vẻ anh đã kéo mấy sợi dây này thường xuyên như hít thở.

Nhưng lần này anh cứng đờ người. Anh nắm tay lại và giơ tay trái lên nữa. Hoặc là anh vẫn còn chueñh choáng hoặc là sợi dây trên tay trái anh bị lỏng.

Anh lắc lắc bàn tay. Sợi dây *bị lỏng*.

Trong vài phút sau, anh giật, vắn, kéo... kéo, vắn, giật, cho tới khi tay anh thoát ra. Nó tuột khỏi sợi dây như được bôi mỡ. Anh nhanh chóng với sang bên và cố nhanh tay để cởi trói tay còn lại. Đây là cơ hội để anh trốn thoát.

Anh ngồi dậy quá nhanh đến nỗi cảm thấy căn phòng quay tít. Anh lấy tay ôm đầu một lát rồi hít một hơi thật sâu để giữ yên chiếc bụng đang sôi ùng ục của mình, và anh bắt đầu cởi các sợi dây buộc quanh gót chân.

Anh bò dậy và với lấy bậu cửa sổ để đứng lên. Chân anh cứ như được ninh nhừ và anh phải tựa vào tường để khỏi ngã xuống. Vịn vào tường, anh đi cẩn thận ra phía cửa, rồi suýt ngã khi ra ngoài trời nắng chiều.

Cô ta không ở quanh đó.

Anh bước thêm vài bước nữa, dịch gần tới góc căn lều, nơi anh lại nhìn quanh tìm cô.

Con Ả rập đang ở đồng cỏ phía trên cây cầu đá bắc qua một dòng suối chảy. Vẫn không có dấu hiệu của ả đàn bà kia đâu.

Anh nhìn khắp mọi hướng và cố đi nhanh bằng cẳng chân cứng đờ và yếu ớt cùng đôi bàn chân trần. Các cơ bắp của anh nhẹ hều, mềm oặt như thể anh không co chúng lại được theo ý muốn. Những viên đá sắc nhọn đâm vào lòng bàn chân anh đau điếng. Anh cứ lao đảo trượt về phía trước vì anh thực sự không thể chạy được. Anh cố gắng nhưng cơ thể không chịu nghe đầu anh ra lệnh.

Anh loạng choạng đi qua bãi đất rồi qua chiếc cầu để tới đồng cỏ. Anh chậm chạp lại gần con ngựa đang gặm cỏ. Khi lại gần hơn, anh cố gắng nói ra như bình thường để dỗ dành con ngựa và để nó khỏi chạy đi.

Nhưng khi Roger mở miệng, chẳng có tiếng gì phát ra. Ngoài âm thanh nghèn nghẹt.

Con ngựa nhìn anh, đầu cúi xuống, mắt héch lên trong lúc nhai vài ngọn cỏ. Con Ả rập ngẩng cái đầu kiêu hãnh của mình lên. Chậm chậm, Roger lại gần, vuốt ve bờm và đốm trắng trên mõm con ngựa, dịch chuyển lòng bàn tay nhẹ nhàng xuống cổ và chạm vào bờm nó.

Rồi, trước khi con Ả rập có thể biết anh định làm gì, anh tung mình lên cái lưng bóng mượt của nó. Anh xoắn bờm con Ả rập quanh hai tay và thúc gót chân.

Con ngựa đứng im như tảng đá.

Anh thúc con Ả rập lần nữa, rồi lần nữa và cuối cùng thì cố gắng tặc lưỡi.

Con ngựa chạy nước kiệu nhỏ trên cỏ ra phía ngoài rìa cánh đồng.

Anh làm được rồi! Roger tự cười với chính mình, cảm thấy tự do tự tại. Anh chuồn đi xa! *Đi xa*, anh nghĩ khi mình và con ngựa hướng về phía những thân cây và tự do.

Cười đi đâu nhỉ? Tới chỗ những tảng đá ư? Anh không biết liệu người của mình có còn ở đó không. Cho ngựa chậm lại anh nhìn giữa hai hướng đi. Chỉ vừa trong một tích tắc.

Có tiếng huýt sáo chói tai lạnh lạnh.

Con Ả rập quay ngoắt sang bên trái.

Và Roger rớt sang bên phải.

Teleri thôi đập cỏ và bụi đất khỏi chiếc chăn và đi vài bước về ô cửa sổ gần nhất. Cô nhìn Người Anh ở bên trong. Anh ta vẫn bất tỉnh.

Cô quay lại và đập mạnh chiếc chổi liểu lên chăn thêm vài lần nữa, rồi kéo nó khỏi cành cây, gấp lên tay khi vào trong nhà nơi cô đắp cho gã hiệp sĩ bất tỉnh, kẻ đã cố gắng ăn trộm Ngựa. Băng qua phòng nhẹ nhàng, cô ngồi xuống bên chiếc bàn kê nơi những người bạn của cô, những con sóc đang gặm quả hồ đào và dâu mà cô để cho chúng.

Một tay giữ lấy cằm, cô vẽ những vòng tròn tưởng tượng lên bàn trong khi lơ đãng nhìn những con sóc với đuôi cong xù. Cô thở một hơi thật dài. “Ta tự làm khó mình rồi.”

Chúng nhìn cô và chộp thêm mấy quả lý gai vào trong đôi má phúng phính. Cô lại thở dài và chuyển tay sang tựa cằm rồi gõ mấy ngón tay lên bàn.

Cứ như thể việc gõ ngón tay sẽ giải quyết vấn đề của cô – một hiệp sĩ Người Anh nặng gần mười bốn stone^[5]. Một hiệp sĩ Người Anh giận dữ thực sự sẽ chẳng vui vẻ hơn chút nào một khi gã thức dậy.

Cái cách gã nhìn làm cô phát hoảng. Gã không cần sử dụng giọng nói để hăm dọa cô. Chỉ cần nhìn cô bằng đôi mắt xanh của gã, đôi mắt không cần dùng lời để đe dọa.

Lúc tìm thấy gã, cô chỉ mãi lo đến việc cứu sống gã. Cô chưa từng nghĩ xem mình sẽ làm gì khi gã thức dậy. Cô thật là ngốc hết biết!

Giờ thì gã thức dậy, giờ thì gã trừng trừng nhìn cô bằng đôi mắt khắc nghiệt và chống phá dây trói, cô thấy mình đang trong tình trạng nguy hiểm và khó khăn biết bao nhiêu.

Thế là cô ngồi đó, tự hỏi mình nên và có thể làm được gì. Chiếc bát gỗ đặt trước mặt cô, ở trên bàn, đầy nước thảo mộc lạnh để làm cho gã ngủ. Chắc chắn cô không thể đánh thuốc gã mãi mãi được.

Hay biết đâu cô làm được?

Chương 11

“Đừng cử động, Người Anh!”

Roger nhìn chăm chăm vào người đàn bà trẻ tuổi đang ngồi trên chiếc ghế đầu đẽo gọt thô kệch và giữ không cho anh lại gần bằng một cây chìa rơm.

Thật khó có thể tin được đây vẫn là ả đàn bà anh nhìn thấy ở vòng tròn đá, cùng với con chim trĩ, người đàn bà anh thấy giống Mary Magdalene và Ruth.

Tên trộm ngựa chết tiệt.

Cô ta nhìn anh bằng đôi mắt sắc sảo có màu của rừng xanh. Một con mắt sưng vù và thâm tím.

Tóc cô ta có màu kỳ lạ, màu nâu hạt dẻ pha với sắc vàng, và vẫn cong, rối bù và dày sụ, như thể gió cố gắng tước nó khỏi đầu cô, và có vài lọn tóc rối rơi trên ngực cô và buông trên ghế ngồi.

Tuổi cô ta chừng gần hai mươi, có lẽ là mười tám, anh không thể chắc. Cô ta còn trẻ và nét mặt có lẽ vừa mắt phù thủy. Cô mặc quần áo thô nhưng trông sạch sẽ đến ngạc nhiên. Những ngón chân trần bụi bặm móc vào thanh ngang ở chân ghế, dấu hiệu bên ngoài duy nhất cho thấy cô thực sự căng thẳng.

Rồi anh nhìn xuống và hiểu tại sao.

Không còn dây dợ nữa. Không còn cọc đóng trên nền đất. Anh không còn bị trói nữa.

Cầm cô vênh lên thách thức, đôi mắt màu xanh lục của cô chiếu lên anh, nhìn chăm chăm một cách táo bạo hay có lẽ là chăm chú, vì cô nhìn anh giống như con vật bị dồn vào đường cùng dõi theo bước lùi lại ban đầu, đó là cử động đầu tiên của kẻ tấn công.

Anh mở miệng ra và cố gắng nói. “*Ừm.*” Tiếng rên khàn khàn một tiếng ồn thoát ra từ miệng và cổ họng anh nghe gần giống với chữ. “*Gừm...*”

Lúc này anh phát âm như thể anh bị ai đó cắt mất lưỡi.

Cô ngạc nhiên khi thấy anh thay đổi và cô ngóng đầu như thể điều đó giúp cô hiểu anh rõ hơn. “Cổ họng của ngài bị đau à?”

Anh lắc đầu, người co lại rồi giơ một tay lên phía trước chiếc chìa và chậm chạp ngồi dậy. Anh đã bị treo cổ. Anh không cần bị chọc nữa.

Cô nhảy khỏi ghế ngồi, gương mặt căng thẳng và cô thọc chiếc chìa lại gần mặt anh. “Tôi cảnh báo ngài đấy, Người Anh. Nếu ngài muốn làm hại tôi hay cử động nhanh, tôi sẽ dùng cái này.”

Người Anh. Cô ta nói từ đó như thể nó bản thủ lắm. Anh nhìn chiếc chìa, vũ khí của cô ta. Tạng người cô ta không to lớn mà nhỏ bé. Thậm chí còn không cao tới cằm anh – chiếc cằm trơn đã bị con nhỏ phù thủy trộm ngựa xứ Wales đã man này cạo mất.

Không có cây chìa gỗ nào có thể bảo vệ nổi cô ta nếu anh muốn ra tay. Anh là một trong những hiệp sĩ của Edward, không phải mấy con vật cô ta bắt và giữ như mấy quý bà quý cô giữ mấy con chim ưng phương bắc, họa mi và mèo con.

Nhưng anh không nghĩ mình có thể cử động nhanh và tự chủ được. Đầu anh lâng lâng vì bị đánh thuốc hoặc là vì bị ngã hoặc vì cả hai, và căn phòng vẫn quay chậm chậm như thể đang quay chung quanh một cây nêu trong lễ hội tháng năm chết tiệt.

Mồ hôi lạnh lấm tẩm trên đầu và cằm anh, bụng anh nôn nao chực nôn ra. Chúa ơi... nếu anh phải nôn ra bằng cái cổ họng đau thế này, thì anh chết chắc. Anh hít một hơi thở sâu và đều.

“Ngài ngã đập đầu xuống.”

Anh từ từ nhìn cô. Trong thoáng chốc, cô có hai cái đầu, vài cái mũi, và một khuôn mặt mờ mờ ảo ảo.

“Rơi khỏi ngựa,” cô nói thêm như thể cô đang cố giúp anh nhớ ra.

Ha! Anh nhớ con ngựa như in ấy chứ. Con ngựa bị đánh cắp. Anh cau có nhìn cô.

Cô không lùi lại hay tiến lên. “Chắc chắn là may mắn khi ngài ngã đập cái đầu cứng xuống, Người Anh ạ, nếu không thì ngài sẽ bị đau lắm.”

Anh cau mày nhìn cô, hành động đó đã khiến anh đau buốt đến tận đầu và thái dương. Anh nhói cả người, một tiếng rên rỉ nhỏ thoát ra khỏi bờ môi

khô khốc của anh. Anh cố gắng nuốt và muốn hét lên trước cảm giác khát đặc – vết rộp như roi quất trong cổ anh.

Anh phóng cho cô một tia nhìn có thể nấu chín cô. Đàn ông cũng phải bỏ chạy trước ánh nhìn đó. Quân Thổ đã quay đầu và bỏ chạy trước ánh mắt đó trên chiến trường. Các chị em gái của anh thường bỏ chạy tán loạn như bọn gà mái, khóc thét gọi mẹ nếu anh nhìn họ như đang nhìn ả phù thủy xứ Wales với mái tóc rối bù và con mắt thâm tím kia.

Cô chỉ vênh chiếc cằm nhỏ lên một chút, nhìn thẳng vào mắt anh và khua chiếc chìa lại gần mặt anh hơn.

Nếu anh tin vào thị lực và sức mạnh của mình, anh sẽ vươn tay lên và chộp lấy thứ đó, cái thứ làm đầu anh mê sảng, cái cách cô ta quơ tròn cái chìa. Nhưng anh không tin tưởng cơ thể chịu vâng lời đầu óc anh.

“Ngài nợ tôi một mạng.”

Anh nhìn cô, không quen nghe người khác nói trắng trợn và ngạo mạn như thế, ngoại trừ mẹ anh hoặc Hoàng hậu. Thường thì đàn bà cố gắng tăng bốc anh.

Nhưng cô đứng ở giữa căn lều với sàn đất nện, đứng đầy kiêu hãnh trong bộ quần áo nông dân và chân không mang giày, tự tin một cách ngạo mạn, không giống như cô đang ở vào hoàn cảnh châu chấu đá xe.

Cô mặc chiếc áo đầm thô kệch màu nâu và chiếc áo chên ống màu nghệ tây, có dây thắt lưng mắt xích với một cái túi bằng da mềm màu đỏ được viền dải rút tết bím. Chiếc túi đập vào mắt anh vì nó là một vật đắt tiền và tương phản với bộ quần áo đơn giản và thô kệch kia.

Giống như con ngựa Ả rập, anh nhất quyết rằng chiếc túi da cũng là đồ ăn cắp. Và anh không muốn nhắc bản thân đang nợ cô; điều ấy chỉ làm anh nhớ mình đã thất bại cả trên cương vị người đàn ông lẫn người hiệp sĩ. Không có hiệp sĩ nào lại muốn bị nhắc rằng mình quá tầm thường, nhưng những vết sẹo trên cổ anh ở đó để nhắc nhở anh về *sự vô giới hạn*.

“Tôi sẽ thương lượng với ngài, hiệp sĩ Người Anh,” cô nói, mũi cô hình lên như thể làm vậy sẽ giúp cô cao hơn. “Ngài có thể ở lại đây cho đến khi nào khỏe lại, rồi phải đi luôn đừng bao giờ trở lại nữa.”

Anh chẳng ừ hử tiếng nào.

“Và ngài sẽ không mang Ngựa đi,” cô thêm vào. “Nó là của tôi.”

Roger biết anh muốn cái gì thì làm cái nấy.

“Tôi sẽ chia đồ ăn của tôi với ngài. Tôi sẽ giúp ngài lành bệnh, nhưng ngài không được trả ơn tôi bằng cách lấy mất con ngựa của tôi.”

Anh cố gắng nói rằng nó không phải ngựa của cô.

“Đừng ráng nói ra, Người Anh. Rồi ngài sẽ nói lại được thôi.”

Nói? Anh nhìn vào bàn tay cô đưa lên. Anh không cần cô bảo ban anh. Anh cố gắng nói nhưng cái đồng lùm lùm trong cổ họng không cho lời nói thoát ra. Tất cả những gì bật ra khỏi môi anh là tiếng động. Anh muốn hét lên nguyên rủa với trời đất khi không thể nói như mình muốn.

Vì vậy thay vào đó, anh cố gắng đứng lên. Chiều cao sẽ tạo lợi thế cho anh. Nó sẽ cho cô ta thấy cô ta không thể ra lệnh cái này cái kia cho anh được.

Đứng lên lại là một sai lầm mới nữa. Anh bất ngờ quay cuồng đến mức suýt ngã đập mặt. Anh vớ tay sang tường và tựa người vào đó.

Một cơn đau nhói lên chân anh. Chân anh không hoạt động được nữa rồi khụy xuống dưới sức nặng của thân hình. Anh ngồi phịch xuống rồi lắc đầu và nhìn chăm chăm xuống hai bàn chân.

Một bàn chân đang sưng vù như cây bắp cải.

Anh quay sang nhìn cô.

“Thế tôi quên nhắc ngài nhớ đến bàn chân bị thương sao?”

Anh cố gắng chồm về phía cô, nửa bò, nhưng anh dừng lại. Anh đã kêu giống thú vật rồi thì anh đâu cần phải bò bằng bốn chân như chúng nữa.

Anh cứng đờ cả tứ chi, thở thật mạnh trước cơn giông tố đang cảm nhận. Anh hít thêm vài hơi thở sâu nữa để lấy lại bình tĩnh. Thở nhanh như thế thật đau. Rồi anh xếp chân lại và cứ ngồi vậy, hai bàn tay nắm chặt, mắt anh nhìn trừng trừng vào mắt cô.

“Nếu ngài cứ muốn tập tễnh trở về bất cứ nơi nào ngài đến, cứ tự nhiên.” Cô thọc mạnh chĩa rơm xuống đất và hơi tựa lên khi cô bình dị đứng chéo chân trần này gác lên chân kia. “Hoặc là ngài có thể ở đây cho tới khi ngài đủ khỏe để đi.”

Căn phòng tràn ngập im lặng. Sự căng thẳng giữa họ cảm thấy rõ mồn một. Anh gần như có thể nghe thấy tiếng rền rền đều đặn phát ra, giống như tiếng phần phật của cờ hiệu trong trận chiến, như bầu không khí lay động rờn rợn trước khi hiểm họa đến một cách thần tốc vũ bão.

“Tôi nghe nói hiệp sĩ Người Anh các người trọng danh dự. Ngài phải thề với tôi là sẽ không mang Ngựa đi.”

Cô ta thì biết gì về danh dự chứ? Cô ta đã đánh cắp ngựa, túi xách và nhử thú rừng vào lồng. Cô ta đã trói anh với cọc, còn bản thân thì đứng đó ra lệnh cho anh thề đổi.

Anh không có nhiều lựa chọn. Anh nhìn bàn chân sưng vù của mình. Đầu và cổ anh vẫn còn đau. Người anh yếu ớt, tứ chi mềm nhũn. Anh không thích tối hậu thư của cô, không thấy hào hứng cho cô bất cứ thứ gì ngoài khó khăn cô xứng đáng nhận. Nhưng lý trí mách bảo giờ đây anh không có nhiều lựa chọn.

“Ngài có đồng ý không, Người Anh? Ngài có thề với tôi không?” Cô ngóng đầu và đưa anh cái nhìn thách anh dám nói không.

Lơ lửng giữa họ là thời gian và không gian yên ắng, đầy nặng nề và bất động.

Roger nhắm mắt lại trong tâm trạng thất vọng. Rồi anh gật đầu.

Chương 12

Hạt Kent, nước Anh.

Một hồi tù và rúc lên âm ì trong bầu không khí lãnh đạm, cảnh báo các kỵ sĩ đang tới gần Cung điện hoàng gia ở Leeds. Trong chốc lát, những tiếng vó ngựa đã vang lên nơi kè đá dọc theo dòng sông quanh co dẫn từ chân những sườn đồi trùng điệp nước Anh tới quanh chiếc hồ có hào bao quanh được cấp nước từ sông Len và dẫn tới cổng cung điện.

Từ góc của tháp cổng tung bay một lá cờ đỏ với ba con sư tử đang bước, và đứng dọc theo những bức tường trên cao là các cung thủ cùng giáo binh sẵn sàng ứng chiến, tấm che mặt trên mũ áo giáp hạ xuống khiến họ trông giống những quân cờ bằng gỗ người trong một bàn cờ khổng lồ.

Trong giây lát, không khí dường như căng thẳng, tràn ngập mỗi tiếng nghiền đá từ các cối xay của lâu đài, tiếng nước chảy nhẹ nhàng và tiếng ồn ào huyền ảo xa xa trong các sân trong lâu đài.

Một tốp kỵ sĩ giảm tốc độ khi tiến lại gần cổng, rồi người dẫn đầu gò cương ngựa ngược lên và ngược lên nhìn.

Một lính gác đeo tấm chắn mũ giáp lạnh lùng thò đầu ra khỏi lỗ châu mai và gọi to,

“Dừng lại!”

Người dẫn đầu giơ tay lên và đoàn quân sau lưng anh ta dừng lại.

“Nêu rõ mục đích!” Giọng người lính gác mạnh mẽ và đòi hỏi, quân lính đứng dọc bờ tường vẫn nhắm về phía mục tiêu của họ trong tình trạng ứng chiến: những kỵ sĩ kia.

Hiệp sĩ dẫn đầu đoàn quân không mang cờ hiệu riêng nhưng khoác áo choàng màu xanh đậm mà dưới đó là tấm áo giáp mang dấu hiệu nhà de Clare. Anh ngồi trên lưng con ngựa xám bóng mượt với những đốm đen đặc biệt, rõ ràng được gầy giống từ khu chuồng ngựa đáng giá Bá tước vùng Gloucester, và con ngựa được trang bị bằng bộ mã y đắt tiền bằng da Tây Ban Nha nặng trĩu và được trang trí và viền bạc sáng lóa.

“Ngài Tobin de Clare,” người hiệp sĩ gọi to. “Con của Gilbert de Clare, bá tước vùng Gloucester; thuộc cấp của Merrick de Beaucourt, Bá tước vùng Glamorgan và thuộc hạ tâm phúc của Hiệp sĩ Roger FitzAlan.”

Ngựa của anh lùi lại khi anh rút những sợi dây bằng da và chỉ vàng từ túi yên. Âm thanh rất nhỏ và bất ngờ từ những chiếc chuông của Nhà vua là dấu hiệu thiện ý của nhà Plantagenet.

“Nghe đây! Ta có công việc khẩn cấp cần tâu với đức vua.”

Hai hồi kèn trumpet vang lên và chỉ trong giây lát, những lưới sắt bên ngoài được chậm chậm mở ra cốt két như những hàm răng của con thú khổng lồ. Một tốp lính ngự lâm nai nịt vũ khí mang huy hiệu *gules trois lions passant guardant un pale d'or* (Tam sư trên nền đỏ) cưỡi ngựa ra khỏi hầm lâu đài tối đen.

Họ tiếp kiến đội quân của hiệp sĩ và hộ tống đi qua những cổng, những lượt lưới sắt thứ hai, và qua một cây cầu đá dẫn tới lũy ngoài, tọa lạc trên một hòn đảo nhân tạo rất khó đánh phá.

Những người lính cưỡi ngựa từng đôi một. Hiệp sĩ Tobin de Clare và đại úy Payn Godart dẫn đầu. Khi đám đông dừng lại gần bên ngoài lâu đài chính. Payn quay sang hiệp sĩ Tobin. “Tôi vẫn cho rằng một người trong chúng ta nên thông báo tới ngài Merrick. Ngài ấy cần được biết ngài Roger đang bị mất tích. Ngài ấy là bạn thân nhất của ngài Roger và là một người có quyền lực. Ngài Merrick sẽ làm mọi cách để tìm ngài Roger.”

“Không ai được bẩm báo trước mặt đức vua.” Giọng de Clare lạnh lùng dứt khoát, cho thấy anh không chấp nhận bàn cãi. Một lúc sau, anh xuống ngựa, hiển nhiên là nản chí bởi sự chờ đợi của đám đông đang lóng ngóng đi vòng vòng. Anh len lỏi xuyên qua đám người, chiều cao và dáng điệu của anh đủ để khiến đám đông rẽ ra như tiên tri Moses rẽ biển Hồng Hải.

Payn nghiêng rãnh trong thất vọng và cố gắng đi theo, để lại đằng sau con ngựa và quân của anh, và những lính hộ tống của hoàng gia dẫn họ đi tới cửa chính lâu đài.

Hiệp sĩ Tobin de Clare bước hai bước một lên phía những cánh cửa đó. Anh xông vào trong, áo choàng xanh bay phồng lên đằng sau và đôi ủng da Tây Ban Nha nện ầm ầm xuống sàn lát đá của tiền sảnh.

Payn chạy lên mấy bậc trên, len vào trong những cánh cửa lớn, rồi sai bước thật nhanh để đuổi kịp de Clare và một người hầu hoàng gia đang cố gắng nói với Hiệp sĩ Tobin ngang ngạnh.

“Giờ không phải lúc nói, tên kia!” Hiệp sĩ Tobin quát và phớt lờ lời cầu xin khẩn khoản của người đàn ông khi anh băng qua lâu đài để tới tư thất của hoàng gia trong Gloriette. “Ta có việc cấp bách cần bẩm với đức vua.”

“Nhưng mà, thưa ngài...” Người hầu tìm thấy một nỗ lực phi thường để chạy lên trước hiệp sĩ Tobin và chặn lối khi anh cố gắng tiến sát những cánh cửa phòng hoàng gia.

Payn đặt bàn tay to lớn lên vai hiệp sĩ Tobin.

Anh dừng chân và quay lại, mặt giận bừng bừng.

“Có lẽ chúng ta nên nghe người đàn ông này, de Clare.” Payn hất về phía hai người lính gác to lớn trang bị những vũ khí nhỏ nhưng chết người, một cái nỏ và một thanh gươm tuốt trần, và những người đứng ở các cánh cửa ngăn với khu tư thất hoàng gia. “Làm ơn đi, cậu hai, hãy lắng nghe!” anh đánh giọng nói thầm. “Trước khi ngài làm cho những cái đầu chết tiệt của chúng ta bị chặt đứt.”

“Đức vua đi sẵn, thưa ngài hiệp sĩ,” người hầu tội nghiệp nói đứt hơi. Người đàn ông ấy đang hỗn hển vì đã cố gắng theo kịp các hiệp sĩ và sai chân dài cùng hành động mau lẹ của họ. Người hầu hít thở dốc thêm một hơi nữa, bàn tay tái nhợt áp lên hình hiệu hoàng gia gắn trên phần ngực đang nhấp nhô. “Bệ hạ đi sáng nay với sự tháp tùng của Bá tước Rannulf và những người giữ chim ưng. Họ sẽ không trở lại đây trong hai ngày nữa.”

Hiệp sĩ Tobin cắn nhả gò đó, nắm chặt tay lại và thầm chửi thề.

Payn cố lần nữa. “Tôi xin ngài đấy, hiệp sĩ Tobin. chúng ta nên rời đây để gặp Bá tước Merrick ở Glamorgan.”

“Không.” De Clare lắc đầu ngoan cố, rồi nhìn Payn vô cảm. “Đi bảo những người lính hải quân ở đây chờ Edward trở về.”

*“Chàng kỵ sĩ có điều chi phiền muộn
Mà đi lang thang buồn bã một mình?
Ta đã gặp trên đồng người con gái*

*Nàng đẹp xinh tựa như một cô tiên
Mái tóc dài, gót chân nàng tươi rói
Và lãng lờ, hoang dại ánh mắt nhìn*
— "Người đẹp không thương xót," John Keats^[6]

Chương 13

Từ ngữ không thoát ra khỏi cổ họng anh.

Roger nằm trên nệm cố gắng lấy lại giọng. Nếu anh nói nhanh, những âm thanh đó nghe nhỏ xíu lộn lạo, giống như tiếng bọt nước sủi trên trên đá. Nếu anh nói chậm, từ ngữ nghe xé ra, vừa khào khào vừa kèn kẹt chẳng giống từ ngữ chút nào. Dù cho anh có thể cảm thấy được lời nói đang chấn động trong lồng ngực và đằng sau lưng.

Anh dấm nắm tay xuống sàn đất nện, và nhắm mắt lại chặt đến phát đau. Tai anh rung lên với cảm giác giận dữ; nó chạy xuyên thấu qua người anh đến mức dường như nó thâm nhập vào trong huyết quản của anh.

Anh nằm trong căn lều này, một thằng què không thể cất tiếng nói, chỉ có thể cà nhắc mà không bước đi nổi. Anh luôn luôn tin rằng mình có thể xử lý bất cứ kẻ thù nào, vì anh đã làm được thế trong các cuộc đấu thương và trên chiến trường. Anh luôn trang bị sự kiêu ngạo cần thiết để làm một hiệp sĩ, vì đàn ông sống sót qua cuộc chiến có lòng tin tuyệt đối, ở sâu trong lòng, rằng họ là bất khả chiến bại.

Anh không phải kẻ bất khả chiến bại. Sự thật ấy đến với anh nhanh chóng và chẳng hề dễ dàng, như miếng đắng anh buộc phải nuốt vì nó có vị độc nhất mà bất cứ người đàn ông kiêu hãnh nào cũng ghét cay ghét đắng: vị hèn nhát.

Vậy là anh nằm đó trong một lúc, lòng tự tin của anh lay động, đầu óc anh ngập tràn cảm giác tự khinh bỉ và nuối tiếc. Cảm giác bị đánh bại. Nó bắt đầu từ những rạn nứt bên trong lòng kiêu hãnh của anh và nhanh chóng di chuyển chiếm cứ lấy khối óc và con tim anh. Nó châm chích vào da thịt anh và khiến anh run lên vì xấu hổ và giận dữ. Nó làm mắt anh cháy bùng lên nhục nhã và dường như rút cạn mọi sinh lực trong anh.

Một người đàn ông như anh hiển nhiên là không cảm xúc. Tự hào và mạnh mẽ. Là chiến binh. Người đàn ông phải là như thế.

Lúc ấy cô đi vào trong lều, giữa ngay giây phút tệ hại nhất.

“Buổi sáng tốt lành, Người Anh.” Cô dừng lại và nhìn anh bằng con mắt còn lành, dáng điệu kẻ cả, một tay chống hông. “Tôi thấy ngài vẫn năm đó.”

Anh không làm gì, chỉ nhìn cô đứng đó, mới ở trong ngưỡng cửa, giọng cô vui vẻ và tươi tỉnh trong khi những tàn dư của cảm giác âm đạm vài giây trước vẫn còn lơ lửng trong anh. Con lợn theo vào trong và khịt khịt mũi người gót chân cô. Cô xuyt nó đi bằng một đầu gậy cầm trong tay còn lại.

“Tôi mang cho ngài cái này.” Cô giơ chiếc gậy ra.

Khi ấy anh nhận thấy nó không phải là cây chĩa. Nó trông giống một cành đu dài và cứng cáp với một chữ V ở đầu nơi các nhánh bắt đầu chia cành.

“Một cái nạng,” cô giải thích như thể anh không có lấy chút trí khôn nào để nhận ra nó.

“Đừng có quắc mắt nhìn tôi như thể ngài muốn đem tôi đi chiên thế, Người Anh. Ngài không nói được, nên tôi không rõ liệu ngài có hiểu ý tôi không. Nếu ngài không muốn tôi giải thích ý định và hành động của tôi với ngài, thì hãy gật đầu, giơ tay lên, hay đại loại như vậy để tôi còn biết là ngài hiểu ý tôi.”

Cô ta đúng là một ả phù thủy nhỏ con lấm mồm và cả gan nếu xét giờ cô ta không có lấy chiếc chĩa nào để vung vẩy dưới mũi anh. Cái phần ngang bướng trong anh tự hỏi cô ta sẽ làm gì nếu anh bật dậy trên bốn chi và găm vào mặt cô ta.

Cô nói khi anh không cử động gì để cầm lấy cây nạng, “Ngày hôm nay ấm áp và nắng vàng rực bên ngoài. Ngài nên ra.”

Anh không vội phản ứng, nhưng cuối cùng anh lắc đầu.

Cô cắn môi suy nghĩ trong một thoáng chốc, sự gan dạ của cô tuột mất.

Anh tự hỏi cô có nhận ra điều đó không, đột nhiên trông người đàn bà này không dũng cảm như những lời cô ta nói.

“Nếu ngài muốn ra ngoài, ngài sẽ cần nó. Tôi không thể bắt ngài dùng nên tôi sẽ để nó ở đây.” Cô dựa cây nạng lên tường, quăng cho anh một cái

nhìn mang đầy vẻ đáng ghét của lòng thương hại, rồi cô quay đi, con lợn sốt ruột khịt khịt mũi vào váy cô khi cô bước ra ngoài cánh cửa để mở.

Anh không biết mình ngồi đó bao lâu, đăm đăm nhìn cây nạng, không biết liệu mình muốn bẻ gãy hay là dùng nó. Anh lại nhìn ra chỗ khác, nói tóm lại nhìn cái gì cũng thấy bực bội. Anh dựa lưng vào tường và đặt hai tay lên hai đầu gối đang nhô lên, rồi nhăn nhó và duỗi cái chân bị thương thẳng ra trước mặt.

Anh lại quay người và xem xét cây nạng. Nó không có tiếng nói, nhưng trong đầu anh có thể thề là anh đã nghe thấy nó gọi anh, nói rằng nhát gan... nhát gan... nhát gan...

Anh là một thằng khờ. Nó chỉ là một mẫu gỗ.

Anh cố gắng làm điều gì khác – nguyên rửa bằng mọi từ chửi thề gớm guốc mà anh có thể nghĩ ra, nhưng với tai anh nó chỉ như tiếng rên rỉ yếu ớt và cầu xin khẩn thiết thay cho những từ thô tục và lời đầu các vị thánh ra chửi.

Anh quay đi, mặt anh đanh lại, hàm anh bạnh ra, hai nắm tay anh đặt lên hai khớp đầu gối nhưng vẫn siết chặt. Rồi anh thấy cái nhìn của mình lại quay lại chỗ cũ.

Một cái que dựa bên tường đang nhìn anh chăm chăm.

Khi anh không thể chịu đựng nó hơn nữa, anh bò về phía cái nạng.

Bắp cải được trồng thành những hàng thẳng tắp, ngay ngắn ở phía tây căn lều, nơi chúng đón nhiều ánh mặt trời nhất. Teleri ngồi xõm xuống để xem xét chúng. Một lúc sau Lợn chạy lon ton từ bờ suối qua chỗ cô và giẫm lên luống bắp cải, khịt khịt mũi và biến thành một loài phá hại.

“Cút ngay! Đi ngay!” Cô xuyt nó đi ra và nhặt những chiếc lá bị dập nát lên, vỗ nhẹ đất ra khỏi ngọn những cây bắp cải mà nó đã dậm lên.

Bắp cải của cô đã lớn, lớn nhiều đến mức lá của chúng bắt đầu giống bàn tay những cô bé nhảy múa quanh cây nêu lễ hội tháng năm.

Bây giờ tất cả những gì cô cần là giữ cho lợn khỏi phá hoại khu vườn của mình. Cô quay người nhìn nó. Nó đang ngồi bên kia sân, móng vuốt thẳng ra đằng trước mặt và cái mõm tì lên đó. Mắt nó nhắm lại.

Chắc nó đang mơ, không phải chuyện này chuyện nọ mà là về bắp cải và củ cải. Cô lắc đầu và dỗi tia nhìn đi qua con suối.

Ở đồng cỏ phía trên, Ngựa đang nhai cỏ tốp tếp trong khi Ó đậu trên lưng nó, cánh xòe ra như đang định bay, điều nó chưa bao giờ làm, vì Ó không bay.

Cô tìm thấy con Ó với Ngựa bị thương và đã mang con chim về lại với họ. Ó ở lại từ đó tới giờ, hòa thuận dễ dàng với các con vật khác của cô, những loài có thể là con mồi tự nhiên của nó. Nhưng Ó dành hầu hết thời gian trên lưng Ngựa hoặc Lợn, hoặc đeo với bươm hay đuôi Ngựa. Con chim gàn dờ thích đu qua đu lại.

Lắc đầu, cô nhổ một cây bắp cải bụi chẳng để nấu ăn và đặt nó sang bên, rồi nghiêng một xô nước và tưới ít một lên nền đất đen xộp quanh bắp cải. Vì đã quỳ gối sẵn rồi, cô cứ thế bò sang luống bên cạnh và nhổ vài cây củ cải và cà rốt lên, giữ sạch đất bám, rồi quay lại đặt chúng và cây bắp cải vào chiếc giỏ liễu đã đầy những trái dâu tròn ửng, rau ăn lá và những cành thảo mộc vừa mới cắt.

Rồi cô đứng lên, cúi xuống và phúi sạch chỗ váy có những dấu đất ẩm tạo thành các vòng tròn màu nâu ươn ướt theo hình đầu gối. Xoay xoay cổ chân một chút, cô nhắc váy lên và ngó hai bàn chân trần.

Bùn bám giữa những ngón chân và lên tới tận mắt cá chân cô. Cô thả váy xuống và dùng mu bàn tay vén lại lợn tóc xoắn rơi xuống trước mặt. Tay cô cũng bị dính đầy bùn. Cô dùng chiếc tạp dề ngăn để chùi và loay hoay thế nào mà dây đất và bùn cùng khắp.

Cô nhìn xuống hai lòng bàn tay bẩn, rồi kéo một phần tóc bù xù xuống mặt, ngửi và nhăn mũi. Cô cần phải gội đầu và tắm. Con suối ở rất gần đây và nắng đã đủ ấm.

Cô nhìn về phía cửa sổ căn lều và lắng nghe, chăm chú, tự hỏi gã Người Anh còn nằm ở đó không. Không nghe thấy tiếng động, nên cô bước vài bước quanh những cây bắp cải tròn ửng và đặt lòng bàn tay lên vách tường đất và phen liếp, rồi rất chậm rãi, cô liếc trộm vào trong lều.

Anh gục xuống cả bốn chi, chiếc nạng nằm bên cạnh.

Cô nín thở.

Anh co đầu gối dậy, rồi chộp lấy cây nạng và dùng nó để đỡ mình đứng thẳng.

Ngài làm được rồi! Cô thụp nhanh đầu xuống, sợ rằng mình nói quá to. Cô ngồi xuống phía dưới cửa sổ một lúc, tay che lấy miệng. Cô đã dành gần suốt buổi sáng để làm cây nạng đó. Cô muốn nó giúp được anh.

Có tiếng ngã ạch khẽ. Cô nghe tiếng anh gầm gừ. Cô từ từ nâng đầu lên sao cho mắt ngang với bậc cửa sổ. Anh đang ngồi bệt, cây nạng rơi xuống bên cạnh và anh trừng mắt nhìn nó với cùng cái nhìn đen tối mà cô đã cự tuyệt không muốn rứt rề khuất phục.

Anh lại cố lần nữa, gương mặt quả quyết và dữ tợn đến mức cô ngạc nhiên sao anh chưa phun ra lửa. Đầu gối anh lên trước, rồi đứng dậy.

Anh làm được rồi! Cô thở ra và nhe răng cười.

Anh không mỉm cười như cô, không hò reo chiến thắng mà thay vì vậy, anh đứng đó, thẳng hơn trước một chút, với bộ ngực phập phồng như Ó làm khi nó vui vẻ.

Người Anh ngạo mạn. Nhưng cô mỉm cười tự hào khi nghĩ về điều ấy.

Roger quay lại và khập khiễng đầy giận dữ ra phía cửa, ở chỗ đó anh phải cúi xuống dưới khung cửa trước khi tập tễnh ra đến bên ngoài. Anh vẫn giận dữ, giận dữ bởi anh thấy cứ như mình lấy lại cuộc sống nhưng mất đi khả năng nói được mãi mãi, nhưng ít ra còn hơn là tiếng ồm ộp khàn khàn.

Anh đứng bên ngoài một lúc, không nhận ra cho mãi tới lúc ấy là mình thực sự cần không khí trong lành, và hơn cả thế, anh nghĩ, cần sự riêng tư. Anh nhìn quanh tới hướng gần nhất đến mấy bụi cây- những bụi cây rậm rạp nhất nơi anh có thể giải tỏa bản thân.

Anh bắt đầu đi lên phía trước, cây nạng của anh trượt trên nền đất mềm. Anh chật vật với nó, rồi di chuyển dễ dàng hơn vì càng lại gần bụi cây đất càng cứng hơn.

Phải mất một lúc anh mới phát hiện ra cô đi cùng với anh, bước hai bước nhỏ theo sải chân khập khiễng của anh.

Anh thoáng nhìn xuống cô, dăm dăm nhìn đỉnh đầu cô khi anh bước thêm hai bước nữa.

Cô đi lại gần anh.

Anh dừng lại và cau mày nhìn xuống cô. Chắc chắn là cô không nghĩ mình đi cùng anh đấy chứ?

Anh bước hai bước.

Cô bước hai bước.

Anh không di chuyển, mà nhìn xuống cô. Khi cô đáp lại cái nhìn của anh, anh lắc đầu.

Mất một lúc cô cứ chăm chăm nhìn anh như thể bối rối. Rồi con mắt lạnh lặn của cô mở to và quá vui vẻ không hợp ý anh chút nào. Cô không thể giấu nụ cười xòa đầy hiểu biết với anh dù cô đủ thông minh để cố gắng.

Trùng mắt nhìn, anh quay đi và bắt đầu tập tễnh tiếp.

“Đau phải tôi chưa từng nhìn thấy cái đó, Người Anh à.” cô nói, lại bước đi bên cạnh anh.

Anh cầm cây nạng xuống đất với tốc độ hết lực. Bực mình. Dù anh không rõ cái gì làm phiền anh hơn, việc cô ta cố gắng đi theo hay việc cô ta tuyên bố hiểu rõ chuyện kín đáo của đàn ông như vậy. Chuyện mà lý trí bảo rằng chẳng mắc mớ gì tới anh.

“Người Anh!”

Anh dừng lại, bàn tay nắm chặt cây nạng, và anh từ từ quay lại nhìn cô.

Cô đứng sau anh vài bước chân, hai bàn tay đặt lên hai hông và cầm cô hếch cao. “Ngài nghĩ ai đã chăm sóc cho ngài khi ngài bị ốm thế?”

Anh không thừa nhận cô, nhưng quay đi và khập khiễng bước nhanh vì anh không thích cảm giác mặt đang đỏ bừng chút nào.

Anh là một hiệp sĩ. Không phải mấy thằng nhóc miệng còn hơi sữa đỏ mặt mỗi khi gần một người đàn bà. Anh không biết tại sao mình lại cảm thấy ngượng ngùng, trừ phi vụ treo cổ đã tước mất người đàn ông ngày trước trong anh.

Đã có khối đàn bà trông thấy anh. Anh có thể nói thoải mái về chim cò. Đó là chuyện thường tình của đàn ông.

“Thật vậy đấy, Người Anh, cái của ngài chẳng khác gì so với những cái khác tôi đã thấy,” cô nói như thể có vô khối kinh nghiệm với những gã đàn ông trước đó.

Anh tiếp tục di chuyển.

“Nhưng mà, tôi đoán, chúng khác nhau chút ít,” cô nói to.

Khác nhau ư? Anh bỏ lơ cô và hướng về phía những lùm cây.

“Nó nhỏ hơn hầu hết mấy cái khác.”

Anh khựng lại như thể đột nhiên bị mọc rễ xuống đất. Anh chậm chậm quay đầu lại.

Cô không mỉm cười. Anh có thể thấy từ mặt cô rằng cô hoàn toàn nghiêm túc.

Nhỏ hơn ư? Hai mắt anh nheo lại và hơi thở anh phì ra như tiếng xuyt.

Trông cô đầy nghi ngờ khi thêm vào, “Ngựa to hơn nhiều.”

Anh giật nảy người. Anh không rõ điều ấy có ve vuốt lòng kiêu hãnh của anh không khi mà cô so anh với ngựa. Không có người đàn ông nào thích bị nói rằng anh ta nhỏ.

Tuy nhiên chẳng có gì là quan trọng cả, bởi vì cô sẽ không đi cùng với anh vào rừng. Anh đưa một tay ra chỉ về phía đồng cỏ.

Cô chăm chăm nhìn anh, theo ngón tay anh, và nhìn vào gương mặt anh lần nữa. “Ngài muốn tôi đi.”

Anh gật đầu.

“Ngài có chắc chắn không cần tôi không?”

Anh không nói gì, chỉ nheo mắt lại nhìn cô, cảnh cáo rằng cô nên biến nhanh đi.

“Tốt thôi.” Cô thở dài rồi thêm vào với một cái búng tay. “Ngài cứ đi đi. Chỗ đi tiểu ở sau những cái cây kia. Đứng đó đó. Sau khi ngài vào bụi cây thì cứ đi thẳng vào rừng.”

Lúc ấy anh quay đi, một vài từ chửi thề tắc lại nơi cổ họng, nhưng chúng thoát ra giòn giạt và thô ráp giống tiếng gầm gừ hơn.

“Tôi sẽ ở trên cánh đồng này nếu ngài cần,” cô gọi anh bằng giọng điệu vui vẻ chẳng giúp gì cho tâm trạng khó khăn của anh.

Cần cô ư? Anh tập tễnh bước đi thật nhanh tới một nơi trong rừng nơi những lùm cây và bụi rậm dày đặc nhất.

Anh không phải con ngựa, nhưng anh chưa bao giờ bị phản nản. Hầu hết đàn bà đều há miệng ngạc nhiên lúc đầu, anh nhớ lại với niềm tự hào, khập khiễng bước qua mấy lùm cây và bụi rậm với tốc độ khá nhanh.

Bất cứ người nào có kinh nghiệm đều biết vấn đề không phải kích cỡ, mà là sử dụng nó như thế nào. Và anh là một người đàn ông biết cách sử dụng cả hai thanh kiếm của mình.

“Người Anh!” cô gọi to. “Ngài nghĩ sẽ ở đó bao lâu?”

Cô ta bị ngớ ngẩn à? Anh không thể hét lên với cô. Anh nhanh chóng buộc lại dây quần – trước khi cô quyết định tới chỗ anh – và anh quay lại trật vuột đi qua rừng cho tới khi nhô đầu khỏi bụi rậm.

“Ôi.” Cái từ độc nhất ấy chứa đầy ý nghĩa. “Ngài không thể trả lời tôi được mà, phải không nhỉ?”

Anh chỉ nhìn cô trừng trừng.

“Ôi,” cô lại nói khi nhìn anh với dấu hiệu ngượng ngùng đầu tiên mà anh thấy được. “Thế thì tôi sẽ để ngài lại một mình.” Rốt cuộc cô quay đi và bước về phía cây cầu đá.

Anh găm gù không ra hơi trong suốt thời gian quay lại và kết thúc công chuyện, bực mình vì anh lại rơi vào chuyện ngớ ngẩn như vậy.

Nhỏ hơn ư? Anh còn to hơn cả tay mình ấy chứ. Trong vài phút sau, anh đứng đó... nhìn xuống.

Teleri đi qua cánh đồng, bật cười vì Ngựa dụi mõm vào cô. Đó là trò họ hay chơi vào những ngày nắng rực rỡ như hôm nay. Nó theo đuôi cô như con chó con, từng bước một, di chuyển mỗi khi cô đi, và khi cô dừng lại, nó dậm sầm vào cô từ đằng mõm và đẩy cô đi phía trước rồi rung rung đầu và bồm như thể nó đang cười cô.

Đôi khi nó chán trò chơi này và lon ton chạy ra nhai mấy ngọn cỏ cao trông hấp dẫn hơn. Con vật không giống con người. Con vật sống cuộc sống của chúng mỗi thời điểm chỉ có một nhu cầu. Chúng không cần mọi thứ ngay một lần, chỉ cần cái chúng cần trong mỗi thời điểm.

Teleri bước đi qua đám cỏ, cảm thấy cái lạnh của nó ở gan bàn chân. Ngay lúc ấy, cô bắt đầu đi hái hoa dại mùa thu để trang trí trên bàn và hai tay cô nhanh chóng đầy những bông hoa campion và cornflowers màu trắng và xanh lam, những bông fairy flax và chicory màu hồng và vàng.^[7]

Rồi cô quay lại và thấy chúng, con hoẵng cái và hai con nhỏ sinh cùng lứa. Cô biết chúng rất rõ. Đôi hoẵng con mới được sinh trong mùa xuân này và giờ chúng lớn hơn, mấy chân đỡ lêu đêu hơn. Cô ngồi thụp xuống đồng cỏ và lặng yên.

Cũng không lâu lắm. Con hoẵng đi ra khỏi chỗ nấu dưới tán cây và đi lại phía cô, chạy lon ton vài feet, rồi dừng lại, do dự, giống kiểu những người bạn hay trong gia đình khi lâu quá rồi họ chưa gặp nhau.

Teleri giơ một cành cornflower ra. Hai con hoẵng con bước vài bước nhỏ ra khỏi chỗ nấu, tai chúng vểnh lên, đôi mắt sáng dõi theo hoẵng mẹ. Chúng nhìn đầy hăm hở khi hoẵng mẹ ăn những bông hoa Teleri đưa cho. Rồi hoẵng mẹ quay lại và cất tiếng kêu ríu rít gọi lũ con.

Trong lúc Teleri với qua chiếc giỏ để gần và lấy vài quả dâu ngọt vừa mới hái. Cô giơ hai tay ra, lòng bàn tay ngửa lên, đầy những trái lý gai mập mạp. Đôi hoẵng theo sau mẹ và nhanh chóng ngoạm những quả dâu ngay từ tay cô.

Cô bật cười, bởi hơi nhồn nhột và bởi vì cô thích nhìn những con vật với bộ lông mượt như tơ và những đường nét thanh tú này, đôi mắt màu nâu mở to của chúng và vẻ mặt hiền lành, những thứ dường như tượng trưng cho sự tốt đẹp nguyên sơ của thế giới.

Cô ngồi xuống đám cỏ mơn mớn và con hoẵng co chân lại ngồi cùng với cô, không sợ sệt, còn một trong đôi hoẵng con thì ngả đầu vào lòng cô với tiếng thở dài nhè nhẹ. Cô vuốt ve nó một lúc.

Cô ngả lưng xuống với hai tay duỗi ra đất và ngửa mặt lên hưởng những tia nắng ấm. Cô giữ nguyên như thế một lúc lâu, lâu đến mức hai má nóng bừng. Rồi con hoẵng chuyển động và đột ngột ngược lên, vểnh hai tai.

Teleri nhìn theo cái nhìn chăm chú của con hoẵng.

Người Anh đang đứng bên kia cánh đồng nơi bìa rừng, tay anh dựa vào một cây độc cần già. Anh cứ nhìn cô, nét mặt thật khó đoán.

Cô không biết anh đứng đó quan sát đã bao lâu. Một phần trong cô ước gì mình có thể quay đi và vờ như anh không ở đó, vờ như không có ai trong họ để ý đến nhau. Nhưng cô không thể.

Anh không định đứng đó nhìn cô. Anh quay người và tập tễnh về căn lều, để lại cô vẫn với sự xao động lạ lùng trong thâm tâm, thứ cô đã nghĩ là sợ hãi, nhưng giờ thì nhận ra còn điều gì khác nữa, điều gì đó cô chưa bao giờ, chưa từng cảm thấy khi trước.

Chương 14

Roger đã nhầm.

Có lẽ anh sẽ phát hiện ra điều ấy dù cho anh không bắt gặp cảnh đó trên cánh đồng. Anh từng chuyện những người có khả năng siêu nhiên thuần phục hươu nai, ngựa hay chim chóc, thậm chí những con khổng lồ như voi hay sư tử.

Nhưng anh chưa từng nhìn thấy tận mắt. Một con hoẵng ngả đầu vào lòng cô ư?

Kinh ngạc và cảm thấy lạ lùng, anh trở lại căn lều nơi thế giới nhỏ bé vây quanh anh còn tự nhiên. Nhưng anh bước vào trong với một nhận thức mới.

Lại nhìn gần hơn, anh thấy những con vật ở trong lồng cũng giống anh không còn bị nhốt nữa. Anh đứng ngay trước chiếc lồng trên cùng.

Con lửng ở bên trong đó bị mù, hai mắt nó mờ đục và không nhìn thấy gì khi nó hướng về phía anh từ đằng sau những chấn song bằng gỗ của chiếc lồng. Cái mũi đen dẹt của nó nhăn lại và hai tai vểnh lên.

Roger nhặt một quả dâu nhỏ gần rìa đáy lồng mà con vật đang với theo. Anh đặt quả dâu tía chín mọng trên ngón tay phía trước mũi con lửng. Con lửng sững lại một giây rồi lại khịt khịt mũi. Bất chợt nó giật quả dâu và nhét vào mồm, để lại một giọt dâu tím tươi rói nhỏ đầu ngón tay Roger.

Anh chùi tay lên chiếc quần nịt rồi chăm chú quan sát tất cả các con vật trong các lồng để dọc tường. Gần con lửng mù là một con thỏ bị sút tai chỉ có ba chân. Một con thỏ rừng nữa có vết thương đóng vảy cắt ở ngang hông theo hình lờm chớm sắc cạnh của một chiếc bẫy sắt. Cũng không tốn nhiều công để đoán ra chuyện gì đã xảy ra với cả hai con vật này.

Những chấm đỏ dữ dằn lấm tẩm trên bộ da màu hồng lợt của con chồn ermine trong chiếc lồng dây liễu kế bên. Thực sự thì anh chỉ có thể gọi nó là một con chồn ermine nhờ vào những sọc lông màu đỏ trên đầu con vật. Đầu những sợi lông này bắt đầu chuyển sang màu trắng để chuẩn bị cho

mùa đông tuyết lạnh và băng giá sắp tới. Con chồn gầy dơ xương lông trĩu không có dấu hiệu mọc lại lờm chờm gì cả nên anh biết cô không cạo lông con chồn như đã làm với anh.

Tựa người lên cây nạng, Roger đưa tay lên chà vào lớp râu mọc lờm chờm trên cằm và má. Lạ thật. Như thể anh đang đứng trần truồng trước thiên hạ. Chưa bao giờ anh thôi để râu kể từ khi chỉ là một cậu bé và để thế nhằm chọc tức cha vì đã cười giễu anh trong đại sảnh và nói với mọi người rằng anh còn quá trẻ và non nớt để có thể có mấy sợi râu.

Bộ râu sẽ mọc lại, nếu Roger muốn mình nhìn giống như cũ. Dẫu rằng có lẽ anh không muốn. Có lẽ anh muốn đối mặt với kẻ thích-trở thành sát thủ kia với cằm và má cạo sạch này, sao cho mọi đường nét trên gương mặt anh sẽ là hình ảnh cuối cùng thẳng hèn khốn kiếp ấy nhìn thấy. Thăng cha treo cổ anh sẽ mang hình ảnh Roger xuống mồ và bị ám ảnh tới thất điên bát đảo khi Roger xử nó xong.

Một cái lồng kêu lạch cạch và anh ngược tầm nhìn lên. Các cánh cửa gỗ trông lỏng lẻo, nhưng không lỏng tới mức con cáo bên trong có thể lén ra ngoài. Con cáo quặp chặt cửa bằng chiếc chân đen và hếch đầu về phía anh. Đôi mắt nâu sẫm của nó nhanh nhẹn, đảo trái đảo phải, rồi đón lấy cái nhìn của anh để đánh giá trong một lúc khiến Roger cảm thấy như thể anh đang nhìn vào mắt một con người chứ không phải một con vật.

Rồi nó cố gắng quay đi và lại phía một ca nước móc ở góc lồng. Nhưng con cáo không thể di chuyển thoải mái; nó lê hông phải và trượt chân, ngã sòng soài lên đáy lồng. Nó ngã đầu xuống đáy lồng, và cứ nằm đó, cam chịu.

Cáo là loài vật nhanh nhẹn nhất trong rừng. Chúng có thể phóng qua các cánh đồng và truông với tốc độ thách thức thực sự với người và ngựa.

Nhưng không phải con cáo này. Bởi vì một chân sau của nó bị què, như thể toàn bộ chiếc chiếc chân sau đó không có xương.

Còn anh là một hiệp sĩ không thể rửa được mối nhục với mình, không khác gì chuyện con cáo kia có thể chạy qua cánh đồng. Anh bị què, tàn tật y như những con vật kia, phải tựa vào cây nạng cong queo lấy từ cành cây

đu, tiếng anh nói còn nhỏ hơn tiếng thì thầm và họng anh rát và sưng từ vụ treo cổ.

Treo cổ. Người ta treo cổ những tên trộm, những kẻ đột nhập và chối bỏ, chứ đâu phải các hiệp sĩ của vương quốc.

Điều đó thật đáng sỉ nhục và anh muốn hét lên cho thỏa cơn giận dữ, cơn thất vọng và tội tệ hơn... mỗi nhục nhã đáng ghê khiếp khi anh nghĩ về chuyện đã xảy ra với mình.

Quai hàm anh siết lại và cả thân hình bắt đầu rung lên như mũi tên sau khi cắm vào thân cây. Bất kỳ người thợ săn nào cũng biết tên sẽ rung do lực bắn không thể kiềm chế qua thân tên, lực chẳng giúp gì cho tên bởi nó không thể tiến lên phía trước; nó phải ở lại nơi bị mắc.

Roger chẳng làm được gì nhiều nhận ngoài việc cứ đứng đó, mắc lại như mũi tên. Anh nắm chiếc nạng chặt tới mức tay anh mất cảm giác và nắm tay còn trống kia siết chặt hơn hàm anh cũng bắt đầu run lên.

Mất một khoảng thời gian khá lâu. Bao lâu, anh không biết nữa. Bởi tất cả những gì anh có thể làm là đứng đó, chẳng nhìn thấy gì ngoài cơn giận dữ.

Rồi khi cuối cùng chuyện đó qua đi, anh ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu lắc lư, kiệt sức. Anh nhìn quanh căn lều, nơi trú ẩn duy nhất của anh trong lúc này.

Anh có sự lựa chọn. Anh có thể tập tễnh và cà nhắc đi về Glamorgan, nhưng anh không định thế. Giờ anh còn quá yếu. Anh cần cho mình thêm thời gian để suy nghĩ và chữa lành vết thương. Thời gian để lập kế hoạch.

Có ai đó muốn anh chết. Muốn điều đó đến mức treo cổ anh.

Bây giờ anh sẽ để chúng nghĩ là anh đã chết. Ít nhất cho tới khi anh đủ mạnh để đánh lại, rồi anh sẽ rời khỏi nơi này và tìm tên đàn ông đã làm điều đó đối với anh. Anh đưa tay lên sờ vào cổ họng sưng vù, rồi nhắm mắt lại bởi vẫn còn đau rát.

Một vài phút sau, anh mở mắt ra, chẳng nhìn thấy gì nhưng cảm nhận được mọi thứ và anh lấy danh dự mà thề rằng, anh sẽ khiến bất cứ kẻ nào gây cho anh chuyện này phải khốn khổ.

Trong nháy mắt, anh đã nghe thấy tiếng cười của cô, vắng vắng xa xa, trong và lành như ngọn gió. Anh đoán nó vọng lại từ ngoài cánh đồng kia. Thanh âm của nó lướt qua khung cửa sổ mở và tràn lên anh, dường như thấm thấu qua da thịt và ngấm sâu trong anh với cảm giác như là nhẹ nhàng thông suốt, đó là cái hoàn toàn đối lập với những gì anh vừa cảm nhận. Ánh sáng đang đẩy lùi bóng tối.

Nơi này anh đang run người vì giận dữ, đầu óc đang sách hoạch kế sách trả thù, trong khi cô ở cánh đồng ngoài kia cười nói, ngâm nga và chìa tay cho những con vật hoang dã ăn. Anh thấy mình như đang trong một thế giới kỳ lạ - một miền đất nằm giữa những chiến trường và khu rừng đầy quyến rũ nào đó, nơi không hoàn toàn giống như bề ngoài của nó, nơi thế giới thực biến mất qua một điều ước hay hi vọng, nơi đau đớn được thay bằng hạnh phúc. Mặc dù từ rất lâu rồi anh có biết tới hạnh phúc mình đã lãng quên nhưng mãi đến giây phút này anh mới cảm nhận được hạnh phúc đó thực sự như thế nào.

Anh đã nghĩ cô chẳng khác nào một tên trộm, một ả phù thủy nửa ngày nửa đại ngày nào đó sẽ thành một mục giã xấu xí, một kẻ có sở thích xấu xa là nhốt những con vật lại trong lồng và trói những người đàn ông trưởng thành vào cọc.

Nhưng bằng chứng đang vây quanh anh. Những con vật này không thể sống trong thế giới hoang dã với các tai ách đó được. Cô đã cứu chúng, cũng như đã cứu anh, một sự thật mà anh đã chẳng mấy quan tâm, ngay cả khi cô liên tục nhắc anh.

Anh nợ cô; cô nói đúng.

Nhưng phải mất một thời gian lâu sau anh mới nhận ra sự thật. Cô có trách nhiệm cứu sống anh cũng như cô đã cứu những con vật kia. Hẳn anh đã cảm nhận điều ấy về cô khi lần đầu thấy cô ở vòng tròn đá. Một lần nữa anh lại nhận ra điều ấy khi đứng trong rừng, dựa lưng vào cái cây đó nhìn cô, không thể nào không nhìn cô.

Lẽ ra anh phải tin vào phản xạ ban đầu của mình, vì bản năng của anh thường đúng. Nhưng anh đã không làm thế. Cơ tức giận vì bị treo cổ đã

lấy đi nhiều hơn cả giọng nói và sự kiêu hãnh của anh.

Nó đã che mắt anh.

Đến lúc đương đầu với quái vật.

Teleri cầm chiếc giỏ lên và luồn tay vào quai. Cô bước đôi chân trần qua nền đất ẩm và qua góc lều, rồi đứng ở ngưỡng cửa mở, quan sát.

Lúc này anh đang ngồi trên chiếc ghế của cô, bàn tay siết chặt cây nạng gỗ đu đến độ khớp xương trắng bệch.

Trông anh như thể muốn giết cả thế giới.

Ý nghĩ vụt qua đầu là có lẽ cô không nên cời trói cho anh.

Để cầu may, cô bẻ một cành hương thảo từ bó thảo mộc và đứng kiễng chân, vớ lên. Hương thảo sẽ đuổi ma quỷ đi nếu treo gần cửa, nên cô nhét nó vào khe nứt trên khung cửa. Cô nghĩ cẩn trọng không thể gây hại gì, vì cô không mang gậy hay cây chĩa mà chỉ có bản năng cùng lòng tin mù quáng.

Dường như anh không nhận ra cô đứng đó. Đôi mắt và ý nghĩ của anh đang chu du đến nơi nào xa xăm, rất xa.

Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong. Cô để cái giỏ tuột từ cánh tay xuống bàn tay. Cô cầm quai giỏ đu đưa tới lui, bí mật lấy đà.

Cô nghĩ mình có thể đập anh bằng cái này nếu anh không giữ lời hứa và tấn công cô.

Nhưng anh không làm thế. Anh ngược lên và có vẻ thực sự ngạc nhiên khi thấy cô ở ngay đó. Anh không cố gắng cất tiếng mà nhìn cô bằng đôi mắt tò mò kỳ lạ, không đe dọa, cứ như thể anh mới nhìn thấy cô lần đầu.

“Chiếc nạng được việc chứ?” cô nói, bởi im lặng còn tệ hại hơn mâu đối thoại một chiều và có vẻ dớ dẩn này.

Anh gật đầu.

“Thế tốt lắm.” Cô đi qua chỗ anh, nhưng không quá gần, và đặt chiếc giỏ lên bàn, nhặt lấy các cành thảo mộc rồi băng tới một chiếc hòm gỗ chạm trổ và kéo một cuộn sợi lanh màu nâu vàng nhạt ra.

Cô quấn sợi dây quanh bó thảo mộc, nhận thấy rất rõ cái nhìn của anh dõi theo từng hành động của cô. Đôi mắt anh như lửa đang lan trên lưng cô.

Thế là cô bắt đầu ngâm nga một bài hát ngân, giả vờ như không biết anh đang chăm chú nhìn mình hoặc là nếu có biết thì cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến cô.

Nhưng cảm xúc bên trong cô bắt đầu rối loạn, lo lắng, sợ hãi và điều gì khác không thể gọi tên cứ xoắn xang trong bụng cô như đôi cánh chim ruồi cố gắng tung bay.

Cô nhìn chăm chăm xuống cuộn dây. Cô không có dao để cắt.

Lý trí bảo cô không nên để cho anh ta thấy chỗ cất dao nên cô đưa sợi dây lên miệng và cắn đứt một đoạn. Cô buộc xong bó thảo mộc và đo thêm một sợi dây nữa, kẹp lại giữa hai hàm răng và giật mạnh. Khi nó không đứt, cô nhai và nhai, cố gắng đứt đứt nó. Song nó vẫn không đứt làm đôi.

Cái gì vậy khi mà cô muốn nó đứt, nó lại dai, và khi cô muốn sợi dây dai, nó lại luôn luôn đứt?

Cô vẫn giật, kéo và nhai sợi dây, liếc nhìn anh từ khước mắt.

Anh vươn thẳng người dậy.

Cô vừa nhai dở vừa nhìn lên.

Anh kẹp cây nạng dưới cánh tay.

Hơi thở của cô dừng lại trong lồng ngực và cái nhìn cô dõi theo anh khi anh tập tễnh bước qua phòng, rồi kéo con dao của cô ra khỏi chỗ cất cứ như thể chính anh mới là người cất nó.

Cô kinh ngạc đến mức không thể nào di chuyển được và thậm chí không thể bước nổi một bước.

Anh quay lại và tập tễnh đi về phía cô với con dao trong tay.

Tim cô nhói lên đau đó gần cổ họng và cô quên mất việc thở. Cô là một đứa ngu ngốc.

Khi ấy anh ngược lên và chột ngừng di chuyển, nhìn chăm chú lên gương mặt cô.

Cô cảm thấy máu mình rút khỏi hai chân và tự hỏi đó có phải điều cuối cùng cô cảm nhận không.

Anh nhanh chóng xoay con dao sao cho lưỡi nó hướng về phía lòng bàn tay anh và cán ra ngoài, đối mặt cô. Rõ ràng là anh đang đưa cô con dao này, anh chập choạng bước bước thêm vài bước.

Cô đoán nếu anh định cắt cổ cô thì anh đã làm rồi. Thay vào đó anh đọc được suy nghĩ hay gương mặt của cô hay cái gì đó, cô chẳng thấy điều nào trong đó hay cả. Cô thà làm một kẻ lạ mặt với anh còn hơn.

Cô cầm con dao lên như thể chẳng có gì bất thường cả, như thể tim cô không đập hơi quá nhanh một chút, và đầu gối cô đang bị dính lại, rồi cô cắt sợi dây, rồi đặt chỗ thảo mộc còn lại sang bên, cô cắt thêm vài đoạn dây nữa.

Về phần anh, anh tiếp tục nhìn cô, đầu anh hếch lên như những con thú khi không rõ cái đó làm gì nhưng lại muốn biết.

“Tôi buộc xong bó cây của mình rồi,” cô giải thích không thỏa đáng bởi cô không thể chịu nổi sự im lặng và cái nhìn chăm chăm của anh. “Cái này...” cô nói thêm, giơ một đoạn dây khác lên, “... là để bắt ruồi và muỗi mắt.”

Giọng cô nghe lặng lẽ và bình tĩnh. Xấu hổ là cô không cảm thấy thế ở trong lòng.

Con dao vẫn cầm chặt trong tay, chỉ là cho an toàn, cô quay người mang một bình sành đựng nước và mật ong từ trên giá xuống, rồi nhúng sợi dây vào trong vài lần cho đến khi mật bám đầy lên. Cô đưa nó lên để kiểm tra lớp mật ngọt bám vào, rồi đi tới giữa phòng, một tay kéo chiếc ghế đầu bập bênh phía dưới thanh dầm.

Cô bắt đầu trèo lên nó.

Anh kêu tiếng ghen ghen và lắc đầu.

“Gì cơ?”

Anh chỉ về phía chiếc ghế, rồi đặt một bàn tay lên đó, cho cô thấy nó lắc thế nào.

Cứ như là cô không biết cái ghế lắc lư ấy. Anh nghĩ đầu óc cô bị lẫn thẩn à? Qua thời gian cô đã học được cách đứng thẳng bằng rất giỏi trên chiếc ghế lắc lư ấy. Đó là cách duy nhất cô có thể với lên các giá đồ cao hơn và thanh dầm trong lều. “Tôi phải dùng chiếc ghế này để buộc các sợi dây lên cao. Chỗ đó.” Cô chỉ về phía một cái nút nơi cô buộc dây dụ ruồi.

Trông nó không khác một chiếc móc con con gắn trên xà nhà. Nếu anh mà lo lắng vì cô đứng trên chiếc ghế đầu lúc này, lẽ ra anh nên có mặt vào

ngày cô cố gắng đóng những cái móc lên trên. Cô bị ngã hai lần và cà nhắc suốt mấy ngày.

Cô bắt gặp cái nhìn khó hiểu của anh. “Tôi sẽ buộc sợi dây lên đó,” cô lại giải thích, vung vung chiếc dây mật ra xung quanh.

Anh nhìn chăm chú lên chiếc móc trên xà, rồi lại đảo cái nhìn về phía cô và lắc đầu.

“Tôi đã nói với ngài rồi. Sợi dây này là để dành cho lũ ruồi,” cô lặp lại, cố gắng không bỏ chạy khi anh tập tễnh lại phía cô. Rồi anh đứng đó không cách xa hơn một sải tay, trừng trừng nhìn xuống cô như thể lẽ ra cô nên đọc được suy nghĩ của anh.

“Ruồi và muỗi mắt sẽ tới chỗ sợi dây, dính vào đó,” cô giải thích gọn. “Rồi tôi sẽ mang chúng ra ngoài và thả chúng ra.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi anh mỉm cười, khoe răng cười thực sự.

Anh có thể hạ cô ngã bằng một chiếc lông chim Ó. Mặt cô chắc hẳn lộ vẻ ngạc nhiên lắm bởi vì anh bắt đầu phá lên cười.

Âm thanh đó nghe nghèn nghẹn và nặng, như thể anh đang cười dưới nước. Những tiếng ồn kỳ lạ vọng ra từ cổ họng dường như cũng làm anh kinh ngạc như cô. Anh im lặng và đưa tay lên cổ như thể vừa nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

Họ cứ đứng đó, lặng im, anh chạm vào vết rộp đỏ của dây thừng trên cổ và cô nhìn chăm chăm vào nó.

Xung quanh cô, mọi thứ vẫn như cũ. Quen thuộc. Căn lều xung quanh cô, những bức tường phen liếp và trát đất cùng mái phủ rơm và thạch nam, ngôi nhà duy nhất mà Teleri thực sự biết đến. Và nó vốn dĩ vẫn như mọi khi. Vẫn những con bồ câu cùng chim sẻ ríu rít trong bậu cửa sổ. Vẫn những con ruồi bu lại phía sợi dây mật trong tay cô.

Nhưng một cơn gió nhẹ khẽ cất lên rồi xào xạc qua những ngọn cây bên ngoài trước khi lọt qua các khung cửa sổ mở để làm xáo động mái tóc và làm khô miệng cô. Cô có thể nếm và ngửi thấy mùi vị của mùa thu, sự khô ráo trong khí quyển và mùi thơm lạ lùng báo hiệu giao mùa. Nhưng còn hơn cả mùi vị của không khí.

Có cái gì đó còn hơn cả sự giao mùa. Sự thay đổi vừa mới xảy ra đây thôi. Ngay phút giây này. Với cô.

Trong hầu hết trường hợp, cô không bao giờ nhận ra thứ gì đó đã thay đổi cho tới khi quá muộn. Cô sẽ bất ngờ nhìn lên và thấy mọi thứ đổi khác.

Nhưng đôi khi, như lúc này đây, khi cô mới chỉ sống cuộc đời mình tử tế nhất, dường như thêm vào một thực thể yên lặng vào thế giới mà yên tĩnh vốn không phải là dễ dàng, dường như có cái gì đó sắp xảy ra. Nhưng cô không xác định được đó là gì. Cô không thể điều khiển hay cầm nắm được. Tuy nhiên, cô thực sự cô có thể thấy sự thay đổi đang đến với mình.

Cô biết mình vẫn không thể làm được gì với chuyện đó, vì số phận cứ hành động theo ý muốn và chỉ những kẻ ngốc mới cố gắng chống lại các quy luật của mặt trời và mặt trăng, của tự nhiên, của định mệnh và của Thượng đế. Nhưng cô biết. Cô vẫn ý thức được cuộc đời mình sẽ không bao giờ như cũ nữa.

Và cô biết đây là một trong những lúc như thế.

Cái nhìn của anh gặp cái nhìn của cô và cứ ở mãi đó. Một cảm giác không thể gọi tên treo lơ lửng giữa hai người. Bàn tay anh cứ chạm vào cổ anh, gần như thể anh sợ phải bỏ nó ra.

Một hiệp sĩ lại sợ điều gì đó ư? Thật là ý nghĩ ngớ ngẩn, nhưng cô có thể thấy nỗi sợ hãi của anh. Nó ở trong mắt anh. Nó ở trong không khí rồi đột nhiên căng ra giữa hai người, cái vị đặc biệt, sắc nét của sợ hãi – giống mùi vị của máu – thứ mà mọi sinh vật đều phát ra khi sợ hãi.

Cô đã nhìn nhiều con vật bị thương và bị đau. Cô biết chính xác nỗi sợ đó như thế nào. Cô đưa tay lên và chạm ngón tay vào vết sẹo gần mắt cô. Nỗi sợ hãi là lý do cô sống trong rừng, lẩn trốn khỏi một thế giới hung bạo và vô nghĩa.

Nhưng sau những chuyện xảy ra với người đàn ông này, người trước tiên là một con người, không phải một hiệp sĩ, cô biết anh ta cũng có nhiều lý do để sợ hãi như cô, như con thỏ rừng bị lìa chiếc chân sau và rơi lại trong bẫy của một tên săn trộm ở bìa rừng.

“Tôi rất tiếc,” cô nói, bỏ tay xuống má, ước gì những lời cô vừa nói đủ để xoa dịu anh, dẫu biết rằng không như vậy.

Anh gật đầu và với đôi mắt không còn khắc nghiệt nữa, anh chìa tay ra, ngửa lòng bàn tay lên.

Cô nhìn chăm chăm vào đó, rồi nhú mào. “Ngài muốn gì cơ?”

“Sợi dây,” anh thào thì những lời đó rất rõ ràng. “Đưa ta sợi dây.”

Chương 15

Roger nhìn miệng cô trẻ xuống còn cô há miệng nhìn anh. Cô lắc lắc đầu như thể đã tưởng tượng ra anh nói, rồi nhúu mày nhìn anh.

“Ngài nói được.”

“Ta có thể nói thầm.” Anh vẫn chìa tay ra, đợi cô đưa sợi dây cho mình.

Ánh nhìn của cô đi từ gương mặt sang bàn tay anh, và chăm chăm vào đó. Cô định đưa anh sợi dây nhưng bất ngờ lùi lại khi tay anh ở gần tay cô hơn.

“Ta sẽ không bóp cổ cô đâu.”

Cầm cô vênh lên tự vệ. “Dĩ nhiên là không rồi. Tôi chưa bao giờ nghĩ ngài sẽ làm vậy.” Cô trao cho anh sợi dây một cách dễ dàng.

Họ đều biết cô đang nghĩ đích xác điều gì trong đầu. Nhưng anh hiểu rõ lòng kiêu hãnh và sẽ không châm chọc cô.

“Nó có đau không?”

“Gì cơ?”

“Nói ấy. Nó có làm cổ họng ngài đau không?”

“Không.” Anh vờ lên cao không một chút khó khăn và quăng sợi dây ruồi của cô qua chiếc móc gắn trên thanh dầm thấp trên đầu.

Con lợn đi vào trong nhà, mõm nó dí xuống sàn, khịt khịt ngửi đất rồi chạy lon ton tới chỗ cô và khụt khụt ngửi váy cô.

“Ra ngoài đi, Lợn!” Cô giật váy ra khỏi nó. “Không có gì cho mày ăn ở đây đâu.”

Con lợn ngược lên nhìn cô như thể hiểu chính xác những gì cô nói, rồi nó quay đi và ngổng cổ.

“Tao bảo ra ngoài.” Cô chỉ về phía cánh cửa mở.

Con lợn hếch mắt lên nhìn cô, rồi, khịt mũi gần như phản đối, nó chậm chạp uốn éo đi ra. Nhưng trước đó, khi dừng ở ngưỡng cửa nó quay lại nhìn với đôi mắt rầu rầu trông rất đần.

Cô lắc ngón tay về phía con lợn và nó bỏ cuộc, biến mất sau cạnh cửa. Cô là một kẻ lạ lùng, sống thế này trong khu rừng, một mình, chưa kể những con vật cư xử giống như con của cô.

Cô theo sau khi anh di chuyển, nhưng anh nhận thấy cô vẫn đứng cách anh hơn một sải tay, và nhìn anh bằng đôi mắt cảnh giác.

“Ước gì tôi có thể với lên được những thanh dầm đó,” cô nói bằng giọng ngưỡng mộ đến mức anh phải nhìn xuống. Cô thở dài giống mấy chị em gái của anh khi họ nói về ước mộng. “Tôi luôn luôn ước mình cao lớn. Giống như những nữ chiến binh ngày xưa.”

“Để cô có thể mang áo giáp lưới và...” Anh dừng lại, nuốt cổ họng khô không khốc, rồi thêm, “... hươi một thanh gươm?”

“Không. Tôi không muốn hại bất cứ thứ gì.”

Anh nghĩ đến chuyện nhắc cô nhớ lại cây chĩa rơm cô đã vung vẩy trước mũi anh, nhưng lại thôi. Điều đó có lý của nó. Anh có chị em gái. Anh biết rõ hơn cả. Bên cạnh đó, chẳng có lý gì khi một người đàn bà dọa anh bằng cây chĩa nhưng lại không giết lấy một con ruồi.

“Chắc chắn tôi không thể với tới ngọn cây dâu mà không đứng trên mấy hòn đá xếp. Tôi không thể kể cho ngài biết bao nhiêu lần tôi ngã vào bụi dâu vì cố gắng với lấy những quả to nhất. Quả ngon thường mọc gần mặt trời hơn mà, ngài biết đấy.”

Anh thấy mình đang tưởng tượng ra cô ngã lăn vào bụi dâu, cái cô đàn bà nhỏ bé, tự vệ bằng chĩa rơm, với cả trái tim đôn hậu nhưng giả vờ dửng dưng cảm này.

“Nếu tôi cao, tay tôi sẽ đủ dài để chải tóc mà không phải vịn lại” Cô cầm lấy một nắm tóc lạ lùng kia và đưa đuôi tóc lên mặt, cau mày nhìn xuống nó. Rồi cô thả tóc ra và nhìn về phía bức tường phía đông. “Tôi sẽ với được đỉnh giá để đồ. Đẳng kia kia.” Cô quay lại phía anh. “Và lên lưng Ngựa nhanh hơn.”

Như anh nhớ ra thì cô đã leo lên con Ả rập đủ nhanh rồi. “Cỡ người cô là cỡ phù hợp với phụ nữ.”

“Ngài nói thì dễ rồi. Ngài cao mà.”

“Ta là đàn ông.”

Cô nhìn anh và cau mày. “Thiên luật nào nói rằng phụ nữ phải nhỏ vậy chứ?”

“Cùng thứ luật tạo ra người đàn ông cao to hơn.”

Cô không còn dăm chiêu nữa. Ý chí phản kháng quay lại trong cô. Cầm cô vênh lên. “Và tại sao đàn ông lại phải cao hơn?”

“Để bảo vệ phụ nữ. Một người đàn ông sẽ không bảo vệ một người đàn bà không lồ.”

Cô chống hai tay lên hông và cất tiếng nghe ngờ như giống tiếng khịt mũi. “Cô ấy có thể tự bảo vệ bản thân.”

“Nhưng thế thì những hiệp sĩ chúng ta sẽ làm gì nếu không có phụ nữ hay đất đai để mà nhân danh chiến đấu?”

“Các ngài vẫn có đất đai của mình.”

“Phải, nhưng chúng ta thấy thú vị hơn nhiều nếu phải động não vì một người đàn bà.” Giọng anh vỡ ra ở từ “đàn bà.” Và dù tiếng nói vẫn còn thô ráp nhưng nghe gần như anh đã thực sự nói được.

Bầu không khí trở nên yên lặng. Anh có thể cảm nhận cô đang nhìn mình, đôi mắt đo xét anh.

“Ngài đang nói chơi kìa, Người Anh.” Cô có vẻ ngạc nhiên, như thể chợt nhận ra anh đang trêu mình. Rồi cô mỉm cười. Với nụ cười ấy, hai má cô nóng dần và đỏ hồng.

Nó giống như một nắm đấm vào bụng anh, cái miệng đó. Chúa trên trời cao ời, cô ấy cười mới đẹp làm sao. Nó làm anh khựng lại. Giá mà anh nói được, chắc anh cũng mất giọng luôn.

Anh nhìn cô chăm chú quá lâu đến mức nụ cười của cô tắt dần và trông cô bối rối. Cô đưa tay lên chạm vào con mắt sưng vù của mình, và cố gắng che đi vẻ hơi nao núng.

Anh chỉ vào con mắt của anh. “Bị sao vậy?”

“Khi ngài bị ốm. Ngài đã bị sốt và trần trọc suốt. Tôi đã không thụt đầu xuống kịp.”

“Ta đánh trúng cô ư?”

“Vâng.”

Con mắt cô sưng khủng khiếp và chuyển sang màu xanh như nền chiếc huy hiệu của anh. “Ta xin lỗi.”

Cô nhún vai, như thể không đau đớn gì, mà chuyện đó thì không thể nào. Khi anh tiếp tục nhìn cô chăm chú và không nói gì, cô ngược lên nhìn anh. “Vậy nên tôi phải trói ngài lại.”

Trong thâm tâm anh bỗng thấy mình nhỏ nhen. Anh đưa tay chạm nhẹ nhàng vào một bên vết thâm. “Ta chưa bao giờ giơ tay đánh phụ nữ.”

“Chưa bao giờ ư?”

Anh lắc đầu. “Chưa bao giờ. Nên hơi ngạc nhiên khi cô dọa ta bằng cây chĩa rơm.”

“Tôi sợ ngài.” Cô nhìn đi chỗ khác sau khi thú nhận và cắn môi dưới trong thoáng chốc. Có một mẫu dây nhỏ vẫn còn dính ở khóe miệng cô.

Anh di chuyển tay từ từ xuống bên má cô và đưa một ngón tay chạm vào môi cô.

Cô lùi lại rất nhanh, cau mày.

“Một mẫu dây.” Anh chỉ vào khóe miệng của mình. “Dính ở đây này.”

Cô dùng lòng bàn tay chùi lên miệng, một cử chỉ làm cho môi cô đỏ và mọng hơn.

“Cô vẫn còn sợ ta sao?”

“Tôi không nghĩ thế.”

Có lẽ cô nên thế, anh nghĩ, lại nhìn miệng cô chăm chăm. A, cô em phù thủy xứ Wales, em nên chạy xa đi, rất xa vào.

Anh ngược lên nhìn những thanh dầm phía trên họ, bởi anh không thích cái mình đang cảm nhận. Tiếng e é của giọng anh nghe hình như còn thua tiếng huýt sáo. Rồi cảm giác đó đến với anh, anh càng sử dụng cổ họng nhiều hơn, càng cảm thấy ít xa lạ hơn.

Lúc đầu anh nghĩ khi sử dụng cổ họng thì sẽ đau. Nhưng đó không phải nỗi đau anh thấy trong cổ mình. Thay vào đó anh nhận ra cái mình cảm nhận chỉ là sự run rẩy lạ kỳ trong giọng nói trầm trầm của anh. Những từ ngữ thoát ra thông suốt. Anh lại sờ vào cổ họng và cất tiếng. Anh có thể cảm nhận những lời đó ngay ngón tay mình

Một lúc sau ánh nhìn của anh bắt gặp cái nhìn của cô và anh nhận ra cô đang quan sát mình.

“Ngài chưa trả lời tôi.”

“Cái gì cơ?”

“Lần đầu tiên ngài phát giác ra mình có thể nói được là khi nào?”

“Ta không nói được.”

Cô trợn tròn mắt và lắc đầu như thể anh là thằng bé đần độn.

Đó là một sự thật giản đơn. Anh không thể nói được. Cô không thể nghe được điều ấy ư? Anh có thể phì phì như tiếng răn và thì thầm như thằng nhát gan nhưng anh không thể nói được.

Cô không nói gì nữa mà đi tới chỗ cái bàn và bắt đầu đổ chiếc giỏ thức ăn ra.

“Nếu tôi mà bị treo cổ và mất tiếng,” cô nói cứ như đang kể về lễ hội Michaelmas chứ không phải một vụ treo cổ, “khi lần đầu tiên tôi có thể thầm thì được tôi sẽ hạnh phúc đến mức chắc tôi sẽ òa khóc như một đứa bé.”

Các hiệp sĩ không khóc, anh suýt nói, song lại không. Anh là một hiệp sĩ nhưng anh cũng đã khóc vì Elizabeth. Anh dường như luôn khóc mỗi khi anh nghĩ đến Elizabeth. Cho đến khi ấy vết thương luôn luôn còn mới. Tuy nhiên lần này mắt anh không còn ướt nữa. Anh không còn giọt nước mắt nào, nhưng những cảm xúc cũ vẫn ập đến với anh, cảm giác trống rỗng của mất mát và tiếc nuối, điều anh chẳng thể làm gì nổi.

Trong lúc cô đi qua phòng và khi anh quay lại phía cô, cô đang kéo một xô nước và đặt lên bàn với tiếng thịch thật to. Ngâm nga một điệu hát lạ, cô bắt đầu rửa sạch một đồng rau tươi, rồi lấy từ đáy giỏ ra cây bắp cải to nhất mà anh từng thấy. Đó phải gần bằng đầu của Tobin de Clare.

Không nhìn anh cô nói. “Vì ngài nợ tôi mạng sống, Người Anh ạ, ít ra ngài cũng có thể trả lời cho tôi một câu hỏi.”

Một câu hỏi sao? Dường như với anh cô có cả trăm câu hỏi ấy. Nhưng vẻ mặt của cô cho anh thấy cô không chịu bỏ qua. Cô có thể là người xứ Wales nhưng dường như phụ nữ nơi nào cũng thế. Cô gợi cho anh nhớ tới

cô em gái Margaret bé bỏng, người luôn luôn quấy rầy anh cho đến khi anh chịu nhượng bộ các câu hỏi và nói cho cô những gì cô muốn biết.

Nhưng lần này, câu trả lời cho cô là anh đã nói chuyện với những con vật của cô. Những con trong lồng. Anh không chịu thừa nhận điều ấy với bất cứ ai, nhất là với cô.

Cô đang cầm cả cây bắp cải trong tay và nhìn anh đầy mong đợi.

“Sáng nay.” Đó. Anh đã trả lời cô.

Điều ấy dường như thỏa mãn cô phần nào, mặc dù cô nhìn anh như muốn anh nói tiếp.

Đó là tất cả những gì cô dò hỏi anh qua những câu nói về món nợ của anh với cô, những lời nói thách thức thẳng thừng tới danh dự của anh. Cô đã có câu trả lời.

Chương 16

Roger điều khiển cây nạng khá khéo léo và thấy càng dùng nó nhiều anh càng di chuyển nhanh hơn. Anh cũng phát hiện ra mắt cá chân sưng vù không gây cho anh tới một nửa khó khăn so với đôi chân đi đất. Nếu có hòn đá đầu đó bên cạnh, bàn chân trần của Roger chắc sẽ phát hiện ra.

Đến khi anh rời khỏi sân để đi theo mùi thức ăn thơm ngon tỏa ra từ trong lều, hai lòng bàn chân anh đã thâm tím.

Nhưng anh đói tới mức chẳng để ý gì ngoài việc ngồi lên cái ghế đầu cặp kê ở kế chiếc bàn kê cũ và ăn món rau hầm đặc sánh có mùi thơm của hành, tỏi, thảo mộc và những cánh hoa. Nó có vị ngon như đồ ăn trên bàn Hoàng hậu.

Bữa ăn không có rượu. Không thịt. Không bánh mì, nên cũng không có mâm. Dĩ nhiên là chẳng có các cô gái phục vụ. Không có đĩa bằng bạc hay thiếc. Họ ăn từ những chiếc bát gỗ được đẽo thô sơ, những thứ hay được các chủ trại Ê- cốt sử dụng, và dùng những chiếc muỗng làm từ chạc các cành liễu mảnh đã tước sạch vỏ.

Nhưng mùi vị của thức ăn thì có thể chặn cả đội quân đang tiến đến đứng ngay tại chỗ. Chỉ sau một miếng là Roger đã thấy vị ngon của thức ăn cũng có hiệu lực mạnh mẽ như mùi của nó. Anh chưa từng nghĩ rau – một loại thức ăn anh chưa bao giờ dùng riêng cả - lại có thể ăn ngon đến thế.

Bắp cải không đắng, và chẳng nồng chút nào. Củ cải thì được ngâm dầm trong hương vị đậm đà của thảo mộc vừa mềm vừa mọng. Những miếng nấm lớn màu tối sẫm được tẩm kỹ vị hành và tỏi đến mức trong một thoáng anh đã nghĩ đó là những miếng thịt cừu hay thịt bò. Còn cà rốt ư? Vị ngọt khiến Roger sẵn sàng đánh cuộc con chiến mã của anh là do chúng được ngâm trong đường mang từ đảo Síp.

Thức ăn nóng sốt, chắc dạ tạo cảm giác tốt đến khó tin cho cái bụng rỗng của anh. Nếu sự thực là món hầm có thể là từ đồ khô và gần thối rữa thì anh

cũng chẳng quan tâm, vì anh đói mềm và nghĩ mình có thể xơi tái một con ngựa.

Thật không may, anh lại ngớ ngẩn nói ra điều đó.

Chiếc muỗng của cô dừng ở lưng chừng, cô ngược lên nhìn anh lần đầu tiên kể từ khi mang những bát đồ ăn vào và ngồi cùng.

“Ăn một con ngựa ư?” Gương mặt cô hiện lên vẻ kinh hoàng. Cô nuốt khó nhọc và hai má không còn khí sắc, đột nhiên biến da cô thành màu tái xanh của lớp muối bám trên vỏ quả hồ đào giữa bát hai người. “Người Anh các ngài ăn thịt ngựa ư?”

Anh bỗng có hình dung cô vọt chạy khỏi chiếc bàn, nhảy qua khung cửa sổ mở và cố gắng giấu con Ả rập vào sâu trong rừng trước khi anh có thể làm thịt nó.

“Không. *Người Anh* chúng ta không ăn thịt ngựa.”

Cô thở hắt ra, nhưng vẫn cau mày nhìn anh.

“Đó chỉ là một nhận xét khi chúng ta muốn nói một người đói đến mức nào. Một người có thể đói, thực vậy, đến mức ăn hết một con ngựa.”

Cô nhìn chăm chăm xuống chiếc muỗng, không nói lời nào.

Anh ăn một miếng nữa và nói thêm, “Con Ả rập an toàn mà.”

Khi ấy cô ngược lên nhìn anh, nét mặt của cô cho anh biết mà không cần nói rằng cô thấy việc dùng những lời nói như vậy thật ngớ ngẩn và ghê khiếp.

Thế là họ ăn trong im lặng, sự im lặng dường như bị kéo ra giữa hai người, và sau một thời gian, dường như căng lại tựa những bó cơ trong chiếc cổ đau buốt của anh.

Khi ấy anh nhận ra, giữa hai người họ, người này không thể nói điều xúc phạm đến người kia. Xuất thân từ một gia đình toàn đàn bà con gái, Roger quen với việc quyến rũ phụ nữ dễ dàng. Thật chẳng khoan khoái gì cho anh khi người thiếu nữ này lại làm anh thấy mình như một cục đất.

Sau một lúc lâu, cuối cùng cô lên tiếng. “Tại sao ngài lại gọi Ngựa là ‘con Ả rập’?”

“Con ngựa đến từ miền đất Ả rập ở phương Đông.” Anh nuốt một thìa đầy, rồi tựa hai cánh tay lên bàn và nhìn chăm chăm xuống chiếc bát rỗng

không, ngạc nhiên sao thức ăn của anh lại biến đi nhanh thế.

“Ngài đang nhìn chăm chăm vào cái bát rỗng không có vẻ còn đói và thèm. Ngài muốn ăn thêm.”

Anh liếc nhanh sang bát cô, rồi liếc lại bát mình.

Không nói một lời nào, cô đứng dậy và cầm cái bát không của anh lên, rồi đi tới chỗ chiếc nồi đặt trên bếp lò ở giữa phòng. Khi nghiêng người qua chiếc nồi, cô nói, “Ngài chỉ phải hỏi thôi mà, Người Anh. Tôi không cứu mạng ngài để rồi bỏ đói.”

Cô có thể là người xứ Wales nhưng chắc chắn trước tiên cô là đàn bà đã. Đích thị, vì có vẻ như cô sẽ không bao giờ để anh quên món nợ của mình. Cô nói điều ấy với anh gần như thường xuyên khi nhắc anh nhớ đã thề danh dự. Không phải lần đầu và chắc chắn phải lần cuối trong đời mình, Roger tự hỏi điều gì đã khiến phụ nữ nghĩ đàn ông không có trí nhớ thế.

Anh nhìn quanh căn lều và lại thấy những gì anh đã thấy. Nó sạch sẽ nhưng cô có rất ít đồ đạc. Thực sự là anh đã nghĩ cô không còn thức ăn nữa và anh không muốn ăn cả phần của mình lẫn của cô.

Anh không nói cho cô biết sự nhầm lẫn của mình ngay cả khi cô có vẻ nhất định sẽ quật lại anh bằng những lời thật sắc bén. Những lời nói của cô là từ một niềm kiêu hãnh mà anh rất hiểu.

Và khi cô kiêu hãnh tự hào thì cô sống nghèo khổ. Anh không thấy cô thay đổi lúc nào. Bùn còn bám trên váy và cô không đi giày, kể cả đôi guốc gỗ rẻ tiền của một thôn nữ. Cô chẳng có tiện nghi, chẳng có cả một lò sưởi hay ống khói, dù nơi này có sự ấm cúng không phải từ chiếc bếp lò bé con bằng đất ở giữa căn lều.

Cô quay lại và đi tới chỗ anh trên đôi chân trần lấm đất, rồi đặt chiếc bát đầy nước hầm bốc khói trước mặt anh. Anh làm ba miếng đầy mồm trước cả khi cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chống khuỷu tay lên mặt bàn, và tì má lên tay. Rồi cô nhìn anh.

Sau một lúc, cô nói, “Kể cho tôi nghe về con ngựa của tôi đi.”

“Con ngựa đó,” anh vung chiếc muỗng để nhấn mạnh những lời quá lặng lẽ, khô khè và thì thào của anh, “là của Merrick de Beaucourt, Bá tước Glamorgan.”

Cô sững người lại và hai vai giữ thẳng, hai môi mím lại. Anh có thể thấy nhận thức trên gương mặt rằng mình đã ăn cắp con ngựa từ một người quyền lực có thể khiến cô chết bởi chuyện đó.

Cô nhìn anh gay gắt. “Tôi không đánh cắp Ngựa. Ngài nghĩ gì thì nghĩ, nhưng tôi không có.” Cô dừng lại suy nghĩ. “Vậy con ngựa không phải là của ngài?”

Anh lắc đầu.

“Nhưng ngài đuổi theo tôi?”

“Phải.”

“Chắc phải có phần thưởng khi mang nó trở về.”

“Không.”

“Vậy có lẽ phần thưởng là đem bêu đầu tôi lên cọc.”

“Không. Merrick cũng chẳng khác gì ta, sẽ không làm hại một người phụ nữ đâu. Anh ta có thể trừng phạt cô vì ăn trộm nhưng không quá ác nghiệt.”

“Không có trộm cắp gì cả.”

“Con ngựa không phải của cô.”

“Tôi đã nghe kể về vị bá tước Merrick này.”

Việc cô thay đổi chủ đề không thoát khỏi anh. “Vậy lẽ ra cô đã nghe ngài ấy rất công bằng và đã trả lại con ngựa rồi.”

“Làm sao tôi biết được Ngựa là của ngài ấy?”

“Chắc chắn nhất là vì cô đã tìm thấy con vật trên đất của Merrick.” Anh đưa tay ra hiệu cô im lặng khi cô mở miệng định cãi. “Ta hiểu khi cô nhìn thấy con ngựa và muốn nó như thế nào. Con Ả rập là giống ngựa tốt nhất mà ta từng thấy. Nòi của nó đến từ vùng Đất Thánh, nơi ngựa cần phải nhỏ, nhanh và có sức chịu đựng tốt. Cô có thể thấy nòi giống tốc độ khi nhìn mạng sườn của chúng.” Anh ăn thêm nữa, rồi ngược lên. “Cô đã cưỡi con ngựa. Cô biết ta nói gì.”

Cô không nói gì, nhưng anh có thể thấy nhận thức qua nét mặt căng thẳng chịu đựng của cô, nhận thức mà cô cố gắng che giấu anh nhưng không được.

“Bá tước Merrick được tặng con ngựa vì đã cứu mạng một chỉ huy Marionite khi chúng ta ở vùng Đất Thánh, với Edward ở Tunis.” Anh

ngừng lại, chiếc muỗng kê gần miệng. “Giá mà ta là người cứu mạng vị tộc trưởng đó, vì ngay lúc nhìn thấy con ngựa ta đã thèm muốn con vật đó như chưa từng thèm muốn thứ gì.” Anh nhai, rồi nuốt.

“Merrick cũng biết điều ấy. Ta đã cố gắng làm anh ta bỏ cuộc trong suốt hai năm.” Anh nhướn cái nhìn khắc nghiệt lên cô. “Ta mới chuẩn bị thuyết phục được anh ta bán con ngựa cho thì cô tới và đánh cắp nó.”

“Tôi *không* đánh cắp Ngựa.”

“Cô không đánh cắp nó ư?” Không cần đem một nhà tiên tri đến để chỉ ra anh không tin cô. Nét mặt và giọng anh đã nói lên đủ rồi.

“Không.” Cô lắc đầu cứng cổ.

“Cô cười nó đi vừa kịp khi ở Glamorgan, lúc ấy ta đã suýt tóm được cô.”

“Tôi không đánh cắp Ngựa. Nhưng tôi đã cười nó chạy hôm đó. Tôi chỉ có thân gái một mình trong khi bị một hiệp sĩ giáp trụ kín mít đuổi theo và quân của ông ta lại ở đằng sau không quá xa.” Cô vênh cằm nhìn anh. “Thứ lỗi cho tôi vì đã không đứng yên.”

Với cái người từng sợ anh lúc trước thì chắc chắn giờ đây trông cô chẳng có vẻ gì là sợ sệt cả, một khi chuyện này đáng để cô làm thế. Cô cứ đưa mắt nhìn anh thẳng thừng và nói bất kể điều gì cô muốn. Anh cũng không chắc mình nghĩ sao về điều ấy, tuy nhiên có lẽ anh nên nổi cáu.

Mắt cô nheo lại trước sự lặng im của anh và cô nói trắng thêm, “Thật đáng tiếc khi ở con sông đã khiến ngài gặp trở ngại, Người Anh.”

Cô đã thoát khỏi anh lần đó và ném thẳng sự thất bại vào mặt anh – đó không phải hành động khôn ngoan gì. Anh biết mình nên làm điều gì đó cho cô hay là anh không thấy thú vị.

Nhưng mà anh thấy thú vị. Anh thấy mình rất thú vị trước sự bạo dạn cùng cái nhìn tự mãn và cả gan mà cô ban tặng cho anh. Đó không phải một ký ức hay ho gì đối với một người đàn ông chuyên chinh chiến lại ngã soài xuống sông, bất lực trước trọng lượng của bộ áo giáp trong khi con mồi thì chạy mất, nhưng khi tưởng tượng lại cảnh đó qua lăng kính của cô, Roger lại thấy nó thú vị. “Ta chìm chìm như một tảng đá và suýt chết đuối.”

“Ngài bị thế sao?” Giọng cô chẳng có vẻ hối hận chút nào.

“Phải, đuổi theo một tên trộm ngựa.”

“Tôi không ăn trộm Ngựa.”

“Vậy ta đoán nó giống con chó cảnh của Hoàng hậu chỉ có việc theo cô từ Glamorgan về nhà.”

“Như thế thì gần đúng hơn ngài biết.”

Roger không tin cô. Một con ngựa đâu phải vật nuôi như chó hay mèo hay con lợn dường như cứ bầu lấy gót chân mỗi lần cô di chuyển. Anh chờ đợi cô thú nhận sự thật với mình. Nhưng người đàn bà bướng bỉnh đó trông có vẻ như sẽ cứ im lặng mãi tới lễ thánh Michaelmas. “Kể ta xem con Ả rập theo cô về nhà thế nào.”

Cô hít một hơi thở dài và ngọ nguậy trên ghế, như thể chuẩn bị cho một câu chuyện dài tựa Thánh Kinh, rồi cô khoanh tay trước ngực và nhìn anh chăm chăm. “Tôi không cam đoan sẽ kể với ngài.”

Jesu! Cô ta kiêu ngạo và bướng bỉnh y như bà mẹ dã man của vua Edward ấy.

“Tôi không phải kể cho ngài bất cứ chuyện gì.”

“Không, cô không cần. Ta chỉ biết là cô đánh cắp con ngựa.”

Cô thở dài. “Chắc hẳn chuyện này là cái mà Người Anh các ngài gọi là hiểu lầm.”

“Không. Cái đó chúng ta gọi là sự bướng bỉnh của người xứ Wales.”

Cô khẽ cười, cho anh thấy mà không cần lời rằng cô coi bướng bỉnh là một thuộc tính. Cô hít một hơi thật sâu và bắt đầu, “Khi tôi đi qua chỗ Ngựa, nó đang uống nước ở dòng sông.”

“Sông nào?”

“Sông Neath.”

Sông Neath cách khu rừng bên ngoài Camrose tới hàng dặm. Anh chăm chú nhìn cô thật kỹ để tìm các biểu hiện nói dối nhưng không thấy bất cứ sự tinh quái nào trong mắt hay nét mặt cô. Cô không phải kẻ dối trá. Cô chỉ nói năng quá thẳng thừng thôi. Anh nghĩ về các khả năng trong một lúc. Điều đó không phải là không thể xảy ra. Con Ả rập có thể chạy xa tới chỗ sông Neath.

“Tôi đứng bên bờ đối diện và nhìn nó. Thực sự ngưỡng mộ nó vì tôi chưa bao giờ thấy một con vật đẹp như vậy. Nó ngược lên trong thoáng chốc, rồi hai chân dường như khụy xuống rồi nó nằm vật ra bên bờ sông.” Cô nhìn trả lại anh. “Hình như ai đó đã đánh gãy chân nó từ phía dưới.”

Cô nhìn chăm chăm xuống bàn, nơi cô đang lơ đãng nghịch một mẫu gỗ. Giọng cô trở nên nghiêm trang và lặng lẽ như tiếng thì thào của anh. “Tôi băng qua sông và tới chỗ nó.”

Cầm cô vênh lên cao hơn, mắt cô ươn ướt những xúc cảm dịu dàng nhất. “Ngựa bị hai mũi tên vào cổ.”

Lần này hơi thở Roger ngưng lại trong lồng ngực. Bỗng nhiên câu chuyện của cô trở nên rất thật.

“Mũi tên của người Anh à?”

“Không, xứ Wales,” cô lặng lẽ thừa nhận. “Nhưng Ngựa bị nhuộm bằng thứ phẩm đen nào đó có mùi quả hồ đào và được dùng để che đi dấu trắng trên mõm và chân. Tôi rút các mũi tên ra và rửa vết thương bằng nước sông. Khi thấy những đốm trắng lộ ra, tôi biết có người đã cố gắng che chúng đi. Không có lý do gì để che các đốm đó trừ phi Ngựa bị đánh cắp.”

Roger nhớ ngày đó rất rõ. “Không phải nó bị đánh cắp. Người vợ hứa hôn của bá tước Merrick, tiểu thư Clio đã lấy con ngựa để trốn khỏi lâu đài Camrose để tỏ thái độ thẳng thừng bất tuân mệnh lệnh của anh ta. Cô ấy đã ngụy trang, nên cũng có lý là cô ấy ngụy trang cả con ngựa. Lính của Merrick sẽ chặn ngay cô ấy lại cổng nếu họ phát hiện ra.”

Cô cắn môi và không nói gì, nhưng anh có thể thấy suy nghĩ của cô.

“Tất cả những gì Merrick biết là với một trò đùa con gái, phu nhân của anh ta đã cưỡi ngựa ra ngoài thành và ra khỏi cánh cổng được canh phòng. Ra khỏi sự bảo vệ của anh ấy.”

“Có lẽ cô ấy có lý do rời bỏ ngài ấy.”

“Chẳng có lý do gì ngoại trừ việc anh ta đã cấm đoán.”

“Chuyện ngài kể nghe như thể ngài ấy đã giam tiểu thư lại trong lâu đài.”

“Không.” Anh nhìn cô, cúi tiết, rồi chỉ nói, “Anh ta bảo cô ấy là cô không thể đi.”

Cô khịt mũi. “Cũng như nhau.”

“Không, không giống. Có những cuộc đột kích quanh đó do bọn cướp người Wales làm.”

“Đột kích là chuyện xảy ra khi người Anh các ngài đến và xây lâu đài trên những miền đất không thuộc về mình.”

“Đất đai thuộc về Vua Edward,” anh nhắc cô. “Nhưng mà chuyện đó chẳng hề hấn gì, vì các khu rừng không được an toàn.”

“Tôi không thích có ai đó bảo tôi không thể vào trong khu rừng của mình.”

Có lẽ anh chỉ nên tập tễnh bước ra ngoài và đập đầu vào vách lều. Chuyện đó còn đơn giản và đỡ đau đầu hơn cuộc nói chuyện này.

Anh đếm bằng tiếng Latin và Ả rập, rồi đợi cho tới khi cô nhìn anh trở lại, rồi anh nhìn cô thật lâu và nói thẳng, “Phu nhân Clio là một người đáng mến, nhưng cô ấy cứng đầu và không muốn bị bảo phải làm gì hay không thể làm gì. Một nhược điểm của hầu hết phái yếu.”

Gương mặt cô nhăn lại thành vẻ cau có và cô mở miệng định nói.

“Một lần cô ấy đi vào rừng,” anh nhanh chóng tiếp tục, “cô ấy bị bọn cướp tấn công. May mắn cho cô ấy là chúng ta đã cưỡi ngựa trở về Camrose cùng lúc. Merrick đi sau cô ấy và đánh đuổi bọn cướp, nhưng không phải sau khi phu nhân Clio bị một mũi tên vào vai.”

Bây giờ cô không nhìn anh như thể vẫn còn muốn nói, thật là may. Điều đó cho thấy vài dấu hiệu biết lý lẽ của cô. Anh nhìn xuống và lại thấy bát mình hết nhãn.

Lúc này cô đang nhìn anh, nên anh cầm chiếc bát lên. “Ta vẫn còn đói.”

Cô đứng dậy, mắt cô nhìn anh lên lên xuống xuống. “Ngài bỏ hết chúng vào đâu thế?”

“Ta cao mà. Cô cũng nói thế.”

Cô lắc đầu và đi lại chỗ nồi thức ăn.

Anh đặt hai bàn tay lên mặt bàn và thẳng vai. “Hai bát nước hầm chỉ đủ làm ta no tới đầu gối,” anh nói với cô mà chẳng có chút kiêu hãnh nào.

Cô lăm bắm cái gì đó về nhồi miệng anh và giật chiếc tạp dề ra bằng cả hai tay, rồi dùng nó để lót quai nồi hầy còn nóng.

Trước khi anh có thể thấy cô định làm gì, cô nhắc nồi ra khỏi bếp để sắt trên bếp và kéo chiếc nồi sắt đen đung đưa lại chỗ anh. Cô xoay nó lên và chiếc nồi chạm mặt bàn theo một tiếng *uych* rõ to.

Cô bỏ tạp dề xuống, lùi lại. “Đây!” Cô nhặt muống của anh lên, cắm nó vào nồi theo cách khoái trá của riêng mình và ghéch đầu nhìn anh, hai tay chống hông. “Cái này sẽ giúp ngài no tới tận tai, Người Anh.”

Trong lúc anh vẫn còn ăn, ăn, và ăn, Teleri ra ngoài và vội vã xuống suối, ôm vào ngực chiếc áo trắng và váy sạch. Cô chạy qua cầu, theo bờ suối nhỏ đi tới một chỗ kín đáo ở hạ nguồn, nơi con suối mở rộng ra thành chiếc hồ nông mà cô thường tắm. Cô trút đồng quần áo ra khỏi người, mắt dõi nhìn đốm sáng lập lờ đến từ cửa sổ phía đông căn lều. Cô đoán khi anh ăn đến đầy nồi thì cô đã có đủ thời gian để tắm tấp.

Người duy nhất cô từng thấy ăn nhiều như vậy là Sư huynh Dismas, ông thầy tu mập có thể ăn một bữa năm món như thể là Bữa Ăn Tối Cuối Cùng. Người đàn ông ấy là trò chơi ưa thích của bà cô. Mê tín đến độ không hiểu nổi, người đàn ông mặc áo choàng nâu của nhà thờ Anh quốc luôn luôn cúi kính và cầu nguyện mỗi khi Gladdys già ở gần. Gladdys cũng thích điều đó. Bà thích thú trêu chọc sự sợ hãi và mê tín của ông, nháy mắt với ông như thể sắp tặng ông một con mắt quý, lầm rầm những lời rửa vờ bằng tiếng Wales mà ông không thể hiểu và vung vẩy áo choàng ra xung quanh như đôi cánh dơi.

Ngoại cô kể rằng người duy nhất bà thích trêu hơn là gã hiệp sĩ bánh trai và vênh váo nào đó thích chơi đùa xả láng với những quý bà đã có chồng trong hoàng gia Anh. Gladdys già đã kể cho cô nghe một câu chuyện hoành tráng khi bà tình quái ăn trộm áo quần gã đàn ông nọ và để hấn trần truồng như trẻ sơ sinh bước trở về lâu đài Camrose.

Teleri khê rùng mình, không phải vì lạnh, bởi không khí vẫn còn ấm nhờ ánh nắng mặt trời lúc ban ngày, mà vì những gì Người Anh đã kể cho cô nghe về Ngựa. Cô có con ngựa Ả rập của bá tước Merrick. Nếu biết chuyện, cô đã trả nó về lâu đài ngay khi nó khỏe lại.

Cô thở dài khi bước xuống giữa hồ nơi nước lạnh tới chân cô. Đã cuối mùa hè rồi nên mực nước hiếm khi đủ sâu để ngập toàn thân. Teleri ngồi xuống đó và nhìn vào khoảng không, lòng cô chùng xuống gần chạm tới đáy hồ.

Cô không muốn trả lại Ngựa. Cô thương nó. Con ngựa ấy giống như người thân của cô. Nhưng bao năm qua bá tước Merrick đã đối xử với bà cô rất tốt. Gladdys già đã nói nhiều về chuyện đó. Và bà chưa bao giờ có ẩn ý hay nói một chữ nào là Ngựa thuộc về Camrose.

Nhưng mà Teleri biết quá rõ Gladdys già. Bà cô đủ kín đáo để giữ im nếu có lý do. Hoặc có lẽ bà không biết hay nhận ra Ngựa. Bà biết Teleri thương nó đến mức nào. Bà đã giúp cô chăm sóc nó. Chắc chắn bà không biết về mối liên hệ của nó với bá tước Merrick.

Cô khẽ huýt sáo và trong một hay hai khắc, Ngựa chồm chân đến nơi bờ suối uốn cong và theo cô xuống nước, uống một ngụm nước soà m soap rồi nhìn cô bằng đôi mắt nai. Cô đưa tay ra vuốt ve mõm nó, khum lại trong tay. “Thật là một thằng bé ngoan và đẹp đẽ, Ngựa à. Mà y là của tao, có phải không?”

Cô hôn mõm nó, còn nó đứng im như mọi lần cô dụ dàng trò chuyện cùng nó. Nó giống như con của cô, một đứa trẻ chân to và dài lênh khênh bằng bốn lần cỡ cô. Nhưng cô không để tâm.

Nó hất đầu và nghịch ngợm làm nước bắn tóe lên cô. Cô cười khe khẽ và té lại. Nhưng chẳng bao lâu nó chán trò chơi. Nó bước lại lên bờ và bắt đầu mò mẫm mặt đất tìm ngọn cỏ ngon lành, không hay gì về cảm giác áy náy trong Teleri.

Cô ngả lưng nằm xuống và để tóc ngập dưới nước. Cô thấy toàn thân dễ chịu, thấy tay, chân và cổ mềm đi dưới làn nước ấm còn bàn tay và bàn chân cô đưa lên mặt nước để nổi như thể chúng chẳng nặng hơn những hạt bồ công anh là bao.

Nhưng chỉ một khắc sau cô nghe thấy tiếng động và mở mắt ra, nhìn về phía bờ đối diện gần cây cầu.

Một bóng đen to lớn tiến lại chỗ cô.

Cô hét lên.

Nước bắn tung tóe khắp nơi. Thân hình của hắn rơi ụp xuống cô và nhấn cô xuống thẳng đáy suối, nơi đó hắn ghim cô nằm ngửa áp lưng vào những tảng đá cứng dưới đáy hồ.

Cô đá và hất hắn ngã trong khi hơi thở thoát khỏi miệng cô thành các bong bóng phập phồng. Cô vung cánh tay ra xung quanh, đánh lại và đưa tay vào giữa hai thân xô hắn mạnh hết sức.

Hắn gầm gừ và mất thăng bằng.

Một khắc sau cô xoay sở để thoát khỏi.

Cô ngồi dậy thật nhanh trong làn nước nông, đầu cô bật lên khỏi mặt nước. Cô há miệng để thở và ho và thổi phì phì, rồi nghiêng người lại, hai tay chống trên mặt đá ở đáy hồ để tựa và nhìn hắn trừng trừng.

Hắn ngồi đó cạnh cô, lòng trắng mắt mở to và ngây thơ vô tội như thể chưa làm cô suýt chết đuối. Nhưng hắn thấy được cô định làm gì, cô đặt chân lên bộ ngực đầy lông và ướm nhẹp của hắn, ra sức đẩy mạnh.

Chương 17

Lợn ngồi ngả lưng ra kêu ừ ừ kinh ngạc. Nó nhìn cô thêm một cái chăm chăm ai oán nữa, nửa thân dưới của nó còn chìm dưới nước và hai tai vẫy vẫy đòi chơi.

“Mày làm tao suýt chết đuối đấy!” Cô khum tay lại và té nước vào mặt nó đúng kiểu nó thích.

“Con lợn đần độn,” cô lăm bắm rồi chơi với nó, té nước và phá lên cười trước trò lơ của con lợn. Nó khịt khịt, ừ ừ và cuối cùng phát chán rồi bắt đầu khịt khịt lại gần mép nước.

Cô lại thở dài và lộn vào trong nước, nằm ngửa nổi mình lên và để hai cánh tay dang rộng hai bên như con chim sải cánh trên mặt nước.

Chẳng bao lâu sau da cô bắt đầu nổi gai như bị gió lạnh. Nhưng không có gió. Cô quỳ gối xuống đáy hồ, ngồi lại trên hai gót chân và ngược lên nhìn.

Một bóng hình cao lớn và quen thuộc đang đứng tựa lên cây nạng gần chiếc cầu. Suốt buổi tối, mỗi lần anh nhìn là hai tay cô lại ướt đầm và tim lại đập nhanh hơn. Cô không hiểu sao. Nó là vậy đấy. Anh chẳng nói gì để khiến cô có cảm giác đó, chẳng nói gì sai cả. Không phải những gì anh nói mà chính những gì anh không nói đã làm cô lo lắng.

Cô không cử động, chỉ quỳ gối dưới hồ, mặt nước dập dềnh hai bên mạng sườn. “Tôi nghĩ ngài đang ăn.”

“Xong rồi.” Giọng trầm thì khàn khàn của anh xuyên qua đêm tối yên lặng, nghe cụt lùn và bí ẩn bởi nó chỉ là một thanh âm. Cô không thể nhìn thấy mặt anh.

Cô không nói gì, bởi chẳng có gì để nói. Cô đợi anh đi, cuối cùng mức nước trong tay giội lên hai vai. Cô cảm thấy một cơn ớn lạnh kỳ lạ chẳng liên quan gì tới sự lạnh lẽo của làn nước và nhìn xuống, kinh ngạc khi thấy hai đầu ngực bỗng nhiên se lại và nhô cao

Cô không lạnh. Theo bản năng, cô chạm vào chúng và nghe tiếng anh hít thở. Cảm ơn trời là tối quá nên anh không thấy được mặt cô.

Nhưng vừa nghĩ thế thì mặt trăng trườn lên những ngọn cây cao nhất kia. Cô vẫn dán mắt vào bóng anh. Thay vì vậy cô ngồi đó để tâm tới mỗi nhịp cô thở, để tâm tới âm thanh ù ù đang chạy xuyên qua người cô như đàn ong, và lần đầu tiên này trong đời để tâm tới cảm giác yên lặng mới thực sự ồn ào làm sao.

“Tôi đang tắm,” cô nói.

Anh đáp sau một lúc lâu. “Ừ, cô và mọi kẻ khác.”

“Lợn thích nước mà,” cô nói ấp úng.

Khi Người Anh ngừng lại trước khi nói như kiểu vừa rồi, hay khi anh im lặng lâu quá, cô không biết có phải do giọng nói hay là do anh thực sự không có gì để nói.

Người ta thường ngừng như thế mỗi khi họ cố gắng nghĩ ngợi. Nhưng đôi khi người ta ngừng vì họ muốn chọn lựa từ ngữ cẩn thận, để che giấu những gì đang thực sự nghĩ.

Trong bóng tối, cô không thể đọc được nét mặt anh. Chỉ có tiếng thì thào ram ráp thay cho giọng nói, cô không thể nắm bắt được âm điệu luôn luôn che giấu cảm xúc ẩn trong lời nói.

Chắc chắn cô có thể cảm thấy anh đang nhìn mình. Lúc nào cô cũng có thể cảm thấy anh nhìn cô, khi anh đứng bên cây độc cần già, hay khi anh đi qua phòng, hay ngay cả khi anh đứng gần cây cầu với nửa vầng trăng thu trắng đục đang mọc lên trên đầu.

Cô đợi anh đi, chắc chắn sẽ không có gì xảy ra cả.

Anh lững lờ tựa lên cây nạng và kéo áo sơ mi qua đầu.

“Ngài đang làm gì thế?”

“Giống như cô đang làm đó.” Tiếng thăm thì của anh trầm trầm và cô phải nghĩ rất lung trước khi hiểu rõ anh nói gì.

Anh hất chiếc áo chèn ống xuống hồ. “Ta không thể chịu nổi mùi của mình hơn nữa. Con lợn của cô còn ngửi dễ chịu hơn mùi của ta.”

“Lợn rất sạch sẽ. Tôi nghĩ là nó rất thích nước.” Cô quay lại khi Lợn bắt đầu sục sạo lên bờ và tót theo chân Ngựa. *Đồ phản bội.*

Cô ngồi dậy thẳng hơn một chút và lùi lại để tựa vào bờ đối diện, giữ một khoảng cách giữa họ mà lạ thay cô chẳng cảm thấy có khoảng cách nào cả.

Vầng bán nguyệt màu sáp ong lén ra từ sau những ngọn cây. Ánh trăng tỏa xuống, chỉ rọi sáng nửa người anh như diễn viên kịch câm chỉ vẽ nửa mặt.

Nhưng một nửa người đàn ông này là đủ rồi. Cô thấy bụng mình bỗng nhói đau, dưới thấp, chẳng hiểu sao, như thể nó bị buộc lại bằng sợi dây căng tới hai đầu ngực cứng ngắc của cô. Tay cô đưa xuống bụng, lòng bàn tay áp vào đó dưới làn nước lạnh. Cảm giác như đang sống trong cơ thể một người lạ mặt.

Cô khẽ dịch người, nhìn xuống rồi lại nhìn lên, nhìn anh chăm chăm như thể mới thấy anh lần đầu. Ngực anh rộng và được bao bọc bằng những sợi lông dày và cứng như những sợi lông cô nhìn thấy giữa hai chân mình.

Khi tắm rửa cho anh lúc bị sốt cô biết quá rõ những sợi lông đó màu đỏ. Cô biết anh cũng có những sợi lông màu ấy dưới háng, trên cánh tay và cẳng chân. Màu đỏ rực của con cáo vào mùa xuân.

Cô thấy không thoải mái, người bứt rứt và nâng hai cánh tay lên bờ, tựa lên các chùm cỏ ướt mọc bên ven. Trăng dường như sáng hơn và cô thấy hai tay anh dịch chuyển tới nút buộc trên bít tất dài.

Một sự lạ lùng nhất xảy đến: cô quên mất cả thở.

Anh đang nhìn cô với nét mặt cô không tài nào đọc rõ nổi. Nhưng tim cô bắt đầu đập thành thịch một cách ngớ ngẩn như những khi cô ở quanh anh. Trước kia cô nghĩ tim đập nhanh là do sợ hãi nhưng bây giờ thì chẳng thế nào, bởi cô biết mình không sợ anh.

Khi cuối cùng cũng lấy lại hơi thở, cô nhận ra nhịp thở của mình vừa ngừng lại vừa nhanh hơn. Cô phải hít thở tới hai, ba lần ngừng ngừng mỗi lần, như khi cô phải chạy lâu và ráng sức.

Tuy nhiên so với tất cả mọi phản ứng kỳ lạ, so với mọi cái cô đang cảm nhận, không có gì trên thế giới ngay trong lúc này có thể dụ cô dời tia nhìn ra khỏi anh. Cô không hiểu tại sao nhưng thật tình không thêm bận tâm tới

vì có điều gì đó còn mạnh mẽ hơn cả lý trí và tư tưởng của cô đã làm cho cô cần phải nhìn anh chăm chú.

Cô từng nhìn anh trên người không có mấy quần áo, đã tắm rửa thân hình bị sốt của anh và đã giúp anh thực hiện các nhu cầu cần thiết. Cô đã cầm nguồn sinh lực của người đàn ông này trong tay.

Nhưng chuyện này không giống thế. Mà cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến anh theo cái cách mê man như thế này. Trái tim chưa bao giờ đập như đôi cánh chim ruồi. Máu chưa bao giờ nóng đến thế. Cô đã làm những gì cần thiết chỉ bởi các nhu cầu thiết yếu cho một người đàn ông sắp chết, cho người cô đã cố cứu sống. Cho người cô không biết và chưa bao giờ nói chuyện cùng.

Vẫn tựa vào cây nạng, anh kéo lỏng bít tất dài khỏi bàn chân bị thương, rồi rút chân kia ra và thả chiếc quần nịt xuống nước. Cô nhìn nó ngấm nước và chìm cùng áo sơ mi của anh, cảm thấy nó khẽ dạt vào người mình. Và trên tất cả, có một cảm giác bí ẩn xa xôi nào đó vây chung quanh cô, giống như lúc tâm hồn cô lang lang giữa những phiến đá.

Đứng trước cô lúc này là anh, cao lớn, trong bóng tối và trong ánh trăng chiếu mờ mờ, mặc mỗi chiếc khố bằng da có luồn dây, anh rất sống động. Và cô nhận thức được anh là ai, anh to lớn tới chừng nào.

Đứa con gái ngớ ngẩn... Anh đâu có cao như những cây cổ thụ trong rừng đang tạo thành các bóng đen lờm chờm đằng xa xa sau lưng anh. Cũng không to như cây sồi già ở rừng sâu.

Nhưng chẳng hiểu sao có cảm giác anh to lớn hơn. Có lẽ bởi anh là con người chứ không phải cái cây to nào đó có gương mặt trong óc tưởng tượng của cô, thứ gì đó chỉ có thể là con người bởi cô đã tưởng tượng ra thế.

Cô có thể cảm thấy mắt anh đang nhìn mình, có thể nghe tiếng anh thở bởi đêm tối rất yên tĩnh.

Ngay cả bọn dế cũng thôi kêu. Cứ như thế chúng đã bỏ rơi cô. Ngay cả dòng nước cũng lặng lại và không còn gió thổi trong không khí nữa. Không có tiếng xào xạc trên đầu ngọn cây. Không có tiếng lá rớt trên thảm cỏ. Không có muỗi mắt hay bướm đêm bay thành đàn trong khoảng không. Không có cả một con cú rừng già đậu trên những cành cây cao nhất hay

một con sơn ca chuyển từ cành này sang cành kia, cất tiếng hót líu lo về phía vầng bán nguyệt.

Trong sự yên lặng thì không nên có tiếng động nào. Nhưng có cái gì đó còn hơn cả tiếng động, cái gì đó cô cảm thấy rất mạnh mẽ, một dự cảm giống như thể cả thế giới bất chợt ngừng thở.

Anh trườn vào trong làn nước chỉ vừa xâm xấp tới hông. Anh không mang theo nạng mà đưa hai cánh tay lên và lặn xuống dưới một đoạn dài rồi nổi lên trước mặt cô, ngồi trên đáy hồ với hai chân choãi thẳng sang một bên cô, tóc anh mượt và được nước, vẫn còn nhỏ giọt lên mũi và mi mắt anh, quét ngược ra phía sau.

Cô đẩy mình ra xa bờ và lặn xuống dưới như anh làm, lướt dọc dòng nước bên bờ hồ đối diện trước khi trôi lên trên mặt, đầu cô nghiêng về phía sau do sức nặng của mớ tóc ướt quá dài vẫn còn một phần ngập trong nước. Cô có thể cảm thấy nó chà vào mông mình. Cô đứng dậy và quay lại, chỉ để thấy anh bên cạnh cô, nhìn cô và nhe răng cười.

Cô mỉm cười ngọt ngào, như thể cô không lạ gì trò này, rồi cô hạ người xuống nước một chút sao cho đầu gối cạ vào cạnh đùi rắn chắc của anh.

Anh chợt nhìn xuống.

Cô phá lên cười và lấy tay té nước anh, rồi di chuyển ra xa. Cô cũng biết bày trò đấy chứ.

Nhưng anh di chuyển quá nhanh tới mức cô không còn cơ hội suy nghĩ nữa. Anh lại chỗ cô, gương mặt anh lù lù trước mặt cô và gần như ở trên cô.

Cô chỉ có đủ thời gian để hít thở trước khi tay anh quàng lấy cô. Anh kéo cô xuống dưới cùng anh tới đáy hồ, thân hình cô bị neo chặt trên người anh. Cô không chống lại anh mà chìm xuống, để rồi nước đẩy cô lên cho tới khi cả hai cùng nổi.

Cô mở mắt dưới nước. Khi những bong bóng do họ chuyển động nổi lên cô nhìn thấy nửa vầng trăng sáng trắng ở phía cao trên mặt nước dập dềnh sóng trông như một mảnh bạc vẽ nên hình đầu anh phía trên đầu cô.

Bàn tay anh chuyển dịch ôm lấy vòng eo trần của cô và nâng cô lên mặt nước, đẩy cô lại phía bờ. Chuyện xảy ra nhanh tới mức cô chộp lấy vai anh

rồi chớp chớp mắt cho hết nước và gương mặt mờ mờ của anh trở nên rõ ràng.

Anh không cười. Anh nhìn chăm chăm vào miệng cô và rồi cái nhìn của anh đi lên con mắt sưng vù. Anh nhìn như thể sẽ ngần ngại trước vẻ xấu xí của nó.

Nhưng trước khi cô có thể nói điều gì đó chanh chua sắc bén, anh nâng cằm lên và chạm môi vào con mắt cô, nhẹ nhàng tới mức cô chỉ kịp cảm thấy nụ hôn từ môi anh. Cô hít một hơi và cứng đờ người. Anh lại nhìn xuống cô, rồi miệng anh chạm miệng cô cũng nhẹ nhàng như khi anh hôn mắt cô, hai môi ấn xuống môi cô bằng cái động chạm dịu dàng và nhẹ nhàng nhất.

Những người đàn ông mà cô đã biết là những người trong làng và họ dường như chưa bao giờ dịu dàng cả. Những thằng bé ném đá vào cô và gọi cô bằng đủ thứ tục danh. Chưa có người đàn ông nào đối xử với cô như thế này. Cô không biết một người đàn ông lại có sự đụng chạm dịu dàng đến thế. Và chắc chắn cô đã không mong chờ điều này ở một chiến binh, một hiệp sĩ.

Cô cảm thấy anh khuyụ gối giữa hai chân cô, sự đụng chạm của cơ bắp anh, đôi chân đàn ông ở giữa hai đùi cô, những sợi lông xoắn trên da anh có cảm giác rất khác so với cảm giác mượt như lụa của nước vây quanh họ.

Anh ôm khuôn mặt cô trong hai bàn tay to lớn và nghiêng đầu cô để môi và mũi họ gặp nhau như thể chúng được tạo ra để chạm như thế. Anh liếm viền môi cô bảo cô rằng anh muốn nhiều hơn nữa. Và khi cô hé miệng ra, anh đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô, lấp đầy nó, rồi thoái lui và kéo lưỡi cô vào cùng trong miệng anh, nơi đó chúng quấn với nhau và chuyển động và làm cho ngực và giữa hai chân cô nhoi nhoi.

Cảm giác thật tuyệt vời đến mức cô không thể ngừng màn múa lưỡi này lại và hai tay cô vươn sang bên anh, vò đám lông trên ngực anh để giữ chúng khỏi chà vào hai bầu ngực đang căng cứng của cô bởi cô chắc rằng mình sẽ phát điên lên mất.

Nhưng cô không phát điên khi anh đặt hai tay cô qua vai mình và ép ngực anh lại với cô, ép người cô lại người anh và di chuyển sao cho bàn tay anh dịch xuống cổ và vai và cánh tay cô và tới hai bên ngực cô, vê ngón tay quanh vẻ tròn đầy của chúng, rồi đưa tay qua eo tới hông cô, đẩy chân cô rộng ra. Nước hồ làm nguội đi cơn nóng ở đó cho tới khi anh ve vuốt mãi những đầu ngón tay giữa hai chân cô.

Cô rên rỉ trong miệng anh và môi anh rời khỏi môi cô. Anh nâng cô lên cao hơn để có thể kéo ngực cô vào thật sâu trong miệng, búng nhẹ nó bằng răng và lưỡi.

Cô hỗn hển và ngả đầu lên bờ.

Cùng lúc đó ngón tay anh luồn vào trong cô.

Cô khẽ kêu lên.

“Yên nào-” Anh ngừng lại. Cô nghe anh nuốt giọng như thể đang uống trôi xuống một từ. Anh chửi thề trong thanh âm như hơi thở trầm trầm đứt quãng.

Cô mở đôi mắt đờ đẫn ra và nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh trong ánh trăng.

Anh quay đầu lại và nhìn cô chăm chăm đầy lạ lẫm, như thể đột nhiên đầu cô mọc sừng. “Lạy Chúa Jesu, ta đang định làm gì với em thế?”

Cô biết rõ anh đang làm gì. Cứ theo cô biết thì anh có thể làm điều này suốt đêm. “Ngài đang giao phối với em.” Cô cố gắng kéo đầu anh xuống lại với mình.

Trước khi cô có thể hôn anh, anh nói, “Thậm chí ta còn chưa biết tên em.”

“Teleri.”

Anh lùi lại khỏi cô và đưa tay lên tóc. “Đó là cách ta trả ơn cứu mạng cho em sao?”

Cô nghĩ đó là một phần thưởng có giá. Tốt hơn bất cứ thứ gì cô có thể nghĩ ra. Nhưng dường như anh có vẻ giận. Cô chẳng hiểu vì sao.

Anh nhìn ra phía bóng tối trên kia và nói thầm, “Ta là cái gì chứ?”

“Tuyệt vời,” cô trả lời.

Anh quay phắt đầu lại và cau có nhìn cô.

“Hai tay ngài thật tuyệt vời, Người Anh ạ. Em thích ngài chạm vào em như thế.”

Anh chửi thề.

Cô biết từ chửi thề đó nghĩa gì. Đó là một từ Saxon cổ nói lên cái việc cô muốn làm.

Cô nhìn thẳng vào anh và nói rằng đó chính xác là điều cô muốn làm với anh.

Chương 18

Roger không nói gì suốt một lúc, bởi anh không thể nghĩ nổi khi có cô đứng trước mặt, một nàng tiên nước mình trần đang nói cô ấy muốn gì, chính xác cái điều mà cơ thể anh mong. Anh hít một hơi thật sâu để có thể gắng suy nghĩ với chút lý trí.

Trời ơi, nhưng chỉ một lúc trước suýt nữa anh đã gọi cô bằng tên Elizabeth. Đó là điều khiến anh khựng lại, ngăn anh khỏi chiếm lấy cô ngay bên bờ suối.

Trong trí não mình anh biết cô không phải Elizabeth. Cô khác, vị của cô, mùi của cô, miệng cô, da cô, cách cô cảm nhận với bàn tay anh. Và thứ đang chảy trong huyết quản anh không phải tình yêu. Anh đã lên giường với nhiều đàn bà bởi dục vọng và bởi họ mời và anh nhận.

Nhưng anh yêu Elizabeth.

Đây không phải là dục vọng cũng chẳng phải tình yêu. Đó là một cảm giác nóng bỏng mà bao năm rồi anh chưa thực sự trải nghiệm. Đó là một kiểu nhu cầu mòn mỏi khiến người đàn ông muốn vùi trong người đàn bà chỉ bởi cảm thấy chuyện ấy là đúng, chứ không bởi vì cô ấy sẵn sàng hay bởi bị cấm đoán.

Anh đứng đó trong nước, thấy mình không biết mình là ai nữa, không thể hiểu nổi kẻ xa lạ mà bỗng nhiên anh đang biến thành. Anh lùi lại trong nước tạo thêm khoảng cách giữa họ. “Ta không thể làm chuyện này với em.”

“Tại vì sao? Ngài có vợ rồi ư?”

“Không,” anh thấy câu hỏi của cô thật thú vị một cách mỉa mai... và đàn bà. Anh trả lời một cách lô gíc. “Nếu ta kết hôn rồi ta sẽ không ở trong chiếc hồ này với em.”

“Bà em bảo người Anh không phải lúc nào cũng tôn trọng lời thề hôn nhân. Bà đã kể cho em nghe chuyện những hiệp sĩ người Anh đi ngủ với phụ nữ có chồng.”

“Ta sẽ sửa lại lời của mình. Nếu ta kết hôn rồi, ta không *nên* ở trong chiếc hồ này với em.”

Cô đứng đó nghĩ ngợi, rồi lại nhìn thẳng vào anh. “Ngài chưa bao giờ giao phối với một phụ nữ có chồng phải không?”

Thật hợp lý hợp lẽ làm sao. Bỗng nhiên cuộc nói chuyện này quay về phẩm hạnh của anh trong quá khứ. Mới lúc này đây anh còn ngất ngây trong niềm đam mê nóng bỏng và mơn mõi làm ngạc nhiên ngay cả chính bản thân mình. Lúc này anh lại đang nhìn người đàn bà xứ Wales với cái tên du dương ấy hỏi anh đã ngủ với ai.

“Ngài có,” cô nói. Không có sự ngạc nhiên nào nhưng có sự trách cứ trong giọng điệu cô, đủ để làm anh cảm thấy phiền toái. Cứ giống như nói chuyện với mẹ và phải kể cho bà nghe toàn bộ sự thật.

“Ta sẽ không làm chuyện này với em,” anh nói, chuyển hướng cuộc nói chuyện của họ quay về nơi cần thiết. “Ta có thể làm em có con.”

Dường như cô nghiền ngẫm vấn đề này trong tâm trí khoảng đôi ba hồi. “Em muốn có một đứa con,” cô nói bằng giọng quả quyết, rồi thêm vào đây chín chắn, “Nếu chúng ta giao phối, em bé sẽ có tóc màu đỏ, em nghĩ thế.”

Anh không hiểu sao mình lại ngạc nhiên. Cô nêu ra chính xác điều cô nghĩ. Gần như thể bất cứ thứ gì chui vào đầu sẽ tuôn ra miệng cô vậy.

“Đến đây.” Cô dang rộng cánh tay, đứng đó trước mặt anh với vẻ khóa thân đầy yêu kiều và lôi cuốn, không hề ảnh hưởng bởi tình huống trở trêu. “Em muốn có con của ngài.” Cô ngừng lại, rồi thêm vào đây nghiêm trọng, “Bất kể ngài có là người Anh đi chăng nữa.”

Cứ đóng đinh ta lên cây thập tự đi, anh nghĩ. Không có ai từng biết anh sẽ tin là anh lại nói không. Nhưng anh đứng đó nhìn cô và chỉ thấy mỗi dục vọng và nhu cầu của mình. Anh hít một hơi thở dài khó nhọc, rồi nhìn qua cô, lấy thêm chút thời gian suy nghĩ.

Cô chờ đợi anh và anh biết mình sẽ không làm điều cô muốn. Nhưng anh muốn. Đắt ỏi, nhưng anh muốn.

Thật tình có chút trở trêu là anh nổi tiếng chiếm lấy đồ chơi khi nào mình thích. Anh cảm thấy như mình đang phải trả giá cho những tội lỗi anh đã mắc ngay lúc đó và có lẽ sẽ mắc phải. Đó là Sự chuộc tội.

“Ngài biết không, Người Anh, em luôn luôn muốn có con cái.” Lúc này cô không nhìn anh mà đắm đắm xuống mặt nước. “Em nghĩ mình muốn có một đứa con. Em muốn dạy cho các con không làm đau người khác hay chơi những trò làm hại tới loài vật.” Cô lại ngược nhìn anh. “Các con của em,” cô thêm vào bằng giọng quả quyết mãnh liệt, “sẽ không bao giờ ném đá hay đặt bẫy sắt.”

“Động vật là thức ăn mà. Em muốn làm cho mọi giáo dân ăn rễ cây và quả dâu sao?”

Cầm cô vênh lên như mọi khi. “Tin em đi, Người Anh, em biết rõ phải cố gắng sống sót ra sao.”

Anh đoán cô biết khi cô sống một mình như thế. Nhưng rõ ràng sống trong nơi biệt lập này là lựa chọn của riêng cô. Cô chọn cách giấu mình.

“Các con của em sẽ không bao giờ treo người lên cây. Và chúng sẽ dạy nhau không làm các chuyện độc ác như vậy.”

Cô lấy đức tin của mình uốn nắn lại để phản án quan điểm của anh. Cô đàn bà xứ Wales nhỏ bé với mái tóc rối bù này, một người đàn bà có thể chìa tay ra và thuần hóa một con nai hay dễ dàng nhen nhóm cảm xúc của người đàn ông. Anh chắc rằng rồi cô sẽ thành một thuyết khách xuất chúng.

“Các con của em sẽ làm thay đổi thế giới.”

Anh nhìn cô và nghĩ về mẹ mình. Mẹ anh có bao giờ nghĩ anh sẽ làm thay đổi thế giới không nhỉ? Anh chưa làm được điều đó. Ồ, anh đã bỏ đi đến phương Đông với Merrick và Edward. Họ đã chiến đấu và chiếm được vài thành phố rồi mất nhiều hơn họ mong muốn. Nhưng ngay cả khi thắng trong những trận chiến ấy, họ cũng chẳng thay đổi được bao nhiêu. Lúc đó, cuộc Thập tự chinh không lý tưởng gì nhiều và thậm chí còn ít vinh quang hơn. Đó là sự thật không thể bào chữa.

Khi họ nhận ra điều đó, tất cả đã trở về. Edward trị vì nước Anh; Merrick canh giữ biên giới ở Glamorgan; và Roger lo chuyện đối ngoại với La Mã và Pháp, rồi tán tỉnh khắp triều đình cho tới khi Elizabeth đột nhiên góa chồng. Hay là họ nghĩ vậy. Edward cần xây xong một lâu đài ở vùng biên nữa sau khi Hugh Bigod trở về từ Phổ.

Nhưng cho tới ngay phút giây này, cho tới khi anh nghe những lời thật thà rút ruột rút gan từ một người đàn bà xứ Wales về những gì cô muốn có ở con mình, Roger chưa bao giờ nghĩ đến mong ước của cha mẹ anh khi có con cái. Anh chưa bao giờ nghĩ về những nguyên cớ đó.

Anh không biết tí ti gì về nguyên do mẹ anh muốn có con, nhưng chắc chắn anh biết cha mình. Nam tước Sander FitzAlan chỉ mong kiểm soát con cái như chúa đất kiểm soát tá điền. Rồi đắm mình trong quyền lực.

“Đến với em,” cô lại gọi anh.

Roger ngược lên nhìn cô, căng thẳng nghĩ về người cha.

Hai tay cô dang rộng, làn da và bộ ngực trần lấp lánh những giọt nước cùng ánh trăng bạc.

Một phần trong anh muốn bước vào trong tay cô và lấy đi bất cứ thứ gì cô trao. Ở cô có điều gì đấy vuốt ve xoa dịu anh, có điều gì đó trong cách cô đứng kia dường như còn thân thuộc hơn cả những thói thường nhân thế, hơn cả tình dục.

Đến giây phút đó anh nghĩ có lẽ mình đã hiểu vì sao các con vật trong rừng lại không sợ cô. Cô có cái anh cần, không phải là cơ thể cô, không phải là những nụ hôn và ve vuốt và chôn vùi bản thân anh vào sâu bên trong cô. Đó là một điều nào đó khác, nhưng anh không biết là gì. Anh chỉ biết dù nó có mạnh mẽ thế nào đi nữa thì nó cũng làm cho anh hoảng hồn.

“Đến với em,” cô lặp lại bằng giọng nói mà anh chắc chính xác là giọng Eve khi đưa quả táo cho Adam.

Từ miệng anh một âm thanh lạ lùng vọng ra, đó là tiếng anh cười. Trong âm thanh rời rạc và thô ráp phát từ cổ họng anh có chút nhẹ nhõm. “Thậm chí em còn không biết ta là ai.”

Cô thả tay xuống hai bên. “Cho đến một phút trước, ngài còn không biết tên em. Đến giờ ngài biết tên em, em vẫn không phải là một người khác. Em vẫn là Teleri lúc ngài đang giao phối với em.”

“Ta không giao phối với em.” Rồi anh lùa tay vào tóc. “Ta vẫn chưa làm.”

“Vẫn thế thôi.” Cô chống tay lên hông. “Em vẫn chưa thay đổi, Người Anh.”

Với một nhận xét, chỉ sau cái chớp mắt, họ trở nên ngượng ngịu như cũ, một bức tường bản ngã và quan điểm dựng lên giữa họ và cả hai người sẽ húc đầu vào đó như những con dê bướng bỉnh.

Cô nhún vai như thể chẳng có điều gì về anh gây ảnh hưởng tới cô, chuyện đó làm anh bức bối bởi một lý do anh chẳng màng nghĩ tới.

“Em không nghĩ tên của ngài sẽ thay đổi suy nghĩ của em,” cô nói. “Em cần biết gì hơn chứ? Ngài là Người Anh.”

Vậy là cô tiếp tục nhắc anh nhớ. “Vậy có lẽ em sẽ muốn biết tên người đàn ông em vừa hỏi làm cha của con mình.” Dù giọng nói khàn khàn chỉ thầm thì nhưng có ý sỉ nhục cô, rất cáu giận và độc ác.

Cô lặng người như thể bị anh tát.

Họ cùng đứng đó lặng im, bướng bỉnh và kiêu hãnh.

Cuối cùng cô dứt khỏi ánh mắt anh và nhìn đi chỗ khác, mím môi trước khi ngoảnh đi. “Ngài là ai vậy, Người Anh?”

“Ta là Roger FitzAlan xứ Wells.” Và ta là một thằng khốn ích kỷ.

“FitzAlan?” Cô lại ngẩng mặt lên và nhìn anh một lúc. “Cha ngài không cưới mẹ ngài ư?”

“Họ có kết hôn. Ông cụ kỵ của ta là con hoang. Nhưng bây giờ nhà FitzAlan sẽ không có con hoang trong gia đình nữa. Cha ta sẽ không cho phép điều đó xảy ra.” Giọng anh cay đắng và giận dữ như mỗi khi anh nói về, hay đến cha mình.

“Ngài không ưa cha mình ư?”

“Không. Ta không ưa cha ta.”

Cô nhìn xuống mặt nước. “Em không biết cha mình là ai.”

“Ta ước gì mình không biết,” lời nói rời khỏi môi anh không kịp suy nghĩ.

Sự biến chuyển trên gương mặt cô làm anh ngạc nhiên. Sự kiêu hãnh của cô biến mất. Cô đứng đó yếu đuối trơ trọi. Về mặt cô nhìn anh trống rỗng tới mức anh ước chi mình đừng nói ra.

Hai vai cô thông xuống và hơi cúi giống như những người phụ nữ sống quá lâu nên phải gánh nỗi đau của cả cuộc đời trên tấm lưng già đi vì tuổi tác. “Không.” Cô từ từ lắc đầu. “Ngài sai rồi.”

Rồi cô thót mình lên bờ, vẻ xa lạ bất ngờ thay thế cho những gì mới xảy ra giữa họ một lúc trước. Cô mặc vội chiếc váy hẹp được gấp đặt trên cỏ, rồi khoác thêm chiếc áo dài và lặng lẽ cúi xuống nhặt quần áo bẩn lên. Cô ôm chúng vào ngực rất chặt và cứ đứng đó, nhìn đăm đăm về phía những rặng núi đẵng đông phía trên ngọn cây rừng.

Sau một lúc cô quay người bước đi, băng qua cầu, đứng đó và quay người đối diện anh, tay đặt trên thành cầu đá, ánh trăng chiếu phía sau, khuôn mặt cô không khác gì một bóng tối. “Ngài không thực lòng mong điều đó đâu, Roger FitzAlan xứ Wells,” cô nói. “Bởi em chỉ biết một nửa mình là ai.”

Lên năm tuổi, lần đầu Teleri hỏi bà về cha mình. Thoạt tiên Gladdys già không trả lời cô, thay vì vậy cứ đứng đó như bị câu hỏi đó làm cho đông cứng, và bà nhìn đăm đăm về quá khứ với tâm tư và nét mặt trống rỗng không thể phai mờ ngay cả với một đứa trẻ năm tuổi.

Những năm sau đó Teleri dần hiểu vẻ mặt của Gladdys già là vẻ mặt của người mẹ bị mất đứa con duy nhất. Nhưng khi ấy, lần đầu tiên ấy, cô còn bé, thế giới của cô còn nhỏ và thiếu cận, vì trẻ em sống trong những phút giây hiện tại và chỉ thấy một chút ít tương lai, vốn là thứ sẽ đến ngay trong ngày hôm đó. Bởi trẻ em không có những bài học trong quá khứ để cảnh báo chúng, không suy nghĩ hay mắc lỗi lầm để định hướng cho hành động của chúng.

Teleri chỉ biết là mình không có cha hay mẹ như bọn trẻ trong làng. Cô đã thấy dân làng xì xào. Cô đã thấy vài người trong bọn họ nhìn cô như thể cô bị dơ bẩn. vài người còn cúi kính mỗi khi Teleri đi qua. Khi cô hỏi Gladdys già mình đã làm gì, bà bảo cô không làm gì cả.

Lên năm tuổi, cô không lớn hơn con cừu trụi lông vào mùa hè là mấy, tóc cô dày và xoắn như lông cừu vào mùa xuân, hai tay cô vẫn còn mũm mĩm như tay đứa trẻ; cô vẫn còn quá ngây thơ để biết sự ghét bỏ là thế nào. Cô không hiểu. Cô chỉ biết mình khác bọn họ. Và rằng họ không muốn cô ở gần.

Gladdys già là bà ngoại cô và là người duy nhất có thể trả lời về cha cô, nhưng bà không nói gì cho Teleri biết. Bà ngoại cô chỉ nhìn đăm đăm về phía xa xa nơi những rặng núi lặng câm, nơi người ta nói rằng Annest đã biến mất ở đó, và đôi lúc bà lại khóc. Bà khóc cho tới khi đôi mắt đen kỳ lạ của bà đỏ như những quả nam việt quất họ hái trên đầm lầy vào mùa thu.

Dần dà Teleri thôi hỏi bà xem cha là ai nữa. Nhưng chưa bao giờ cô thôi tự hỏi. Và khi cô lớn lên và có cơ hội vào một ngày nắng khi thế gian dường như đúng đắn để hỏi về cha cô lần nữa, bà cô hướng mắt về chân trời phía đông, nơi những vòng tròn đá canh giữ thung lũng Brecon.

Gladdys ngồi xuống một phiến đá cứng gần bìa rừng và nhìn chăm chăm vào đôi chân tái xanh, gân guốc của mình. Bà cứ như thế, đầu thông xuống trong một lúc lâu. Hai vai bà gù xuống và nặng nề; chúng hơi thu lại và ngay cả sau khi bà nói chuyện xong với Teleri, ngay cả sau khi bà đến Glamorgan, sau bao nhiêu mùa trôi qua, đôi vai bà không bao giờ thẳng lại nữa. Từ ngày ấy trở đi Gladdys già bước đi lom khom.

Nhưng chính trong ngày nắng ấy, Gladdys già kể với Teleri về mẹ Annest của cô, và chuyện xảy ra như thế nào khi nước ối bị vỡ và nàng bắt đầu chuyển dạ. Annest đã chạy và vấp ngã dúi dụi suốt trên đường lên bình nguyên bất kể nàng đang mang thai nặng nề và đau đớn vì cơn chuyển dạ.

Annest nằm trong vòng tròn đá và sinh ra Teleri. Phải mất một thời gian lâu, rất lâu sau Gladdys mới tìm ra con gái mình, và khi bà tìm thấy, sự sống của Annest đã trôi gần hết theo dòng máu thấm xuống nền đất nâu giữa vòng tròn.

Gladdys trao cho Annest đứa con mới sinh và hỏi đúng câu hỏi cũ. Ai là cha đứa bé?

Annest hít một hơi thật dài và lắc thân mình, thoát những âm thanh trống rỗng khỏi lồng ngực. “Con đã thề nhân danh tình yêu của con với chàng là sẽ không bao giờ kể,” nàng vừa nói vừa từ từ khép mắt lại thật chậm.

Gladdys khóc và cầu xin nàng cho biết tên người đàn ông.

Annest không mở mắt nhưng nàng nói, “Câu trả lời ở trong những phiến đá.” Rồi nàng chết.

Chương 19

Hạt Kent, nước Anh.

Trời vừa tờ mờ sáng, một thân hình di chuyển lặng lẽ qua sân trong Lâu đài Leeds, rồi men dọc bờ tường nơi lính canh mỗi một đứng trong giờ cuối cùng của ca trực đêm. Hai người lính mang thương và nỏ đi qua nhau dọc theo lối trên tường thành và dừng lại bên một lỗ châu mai để nói về đội trình diễn vừa tới lâu đài ngày hôm đó, rồi về chị thợ giặt mới của lâu đài, một phụ nữ trẻ đầy đà với mái tóc đỏ rực lửa và dung mạo khêu gợi mà không người lính canh nào bỏ qua được. Những người đàn ông cười khe khẽ với những câu chuyện đùa bậy rồi lại tiếp tục đi.

Bóng đen khom mình chạy dọc tường thành tới một khung vòm bằng đá dẫn tới sân ngoài lâu đài, những xưởng gỗ và tường lũy ngoài. Một ngọn đuốc lơ mờ trong cán sắt cắm trên hộc tường và người lính canh đứng bên đang gác ủng lên một thùng dầu và mài dao, mong chờ thời gian nhanh trôi qua và phiên gác chóng hết.

Bỗng có tiếng kèn kẹt, tiếng kim loại mài trên đá, như tiếng thanh gươm chạm vào bờ thành lâu đài. Người lính ngược mắt lên, tay đặt lên chuôi bao kiếm. Người lính không di chuyển. Không thở. Chờ đợi và nghe ngóng.

Nhưng thời gian lặng lẽ trôi qua như thể tiếng ồn đó là một giấc mơ mà anh ta không còn nghe thấy nữa. Vẫn cẩn trọng, anh nhấc chiếc đuốc ra khỏi tường và bước tới lối đi có mái vòm, tìm kiếm trong sân trong. Anh không thấy gì cả và đứng đó quan sát lâu hơn cần thiết.

Lắc đầu, anh quay lại và biến mất dưới cổng vòm rồi chỉ để xuất hiện trở lại khi có tiếng kêu nhỏ như tiếng trẻ con vọng lên đâu đó chung quanh. Anh đi vào trong sân, giữ cho tai mắt thật nhạy bén.

Có gì đó chuyển động ngoài sân. Một chiếc bóng hắt lên kể bờ tường đối diện. Anh rút gươm ra và di chuyển cẩn trọng, dừng lại khi có tiếng cỏ khô sột soạt, và thấy một chuyển động trong những đụn cỏ chất đống ở góc đông nam.

Anh lại gần nhẹ nhàng hết mức, tay giơ cao đuốc, vũ khí đã rút ra và sẵn sàng. Anh đi vòng những đụn cỏ và một đôi mắt thẳng thốt ngược lên nhìn.

Người lính canh dừng gươm giữa chừng và rửa con dê ngớ ngẩn đang giương mắt nhìn mình. Anh lôi con dê về chuồng và đóng chiếc chốt gỗ ở cổng rồi quay lại bất giác nơi chỉ còn chút ít việc phải làm cho tới khi tiếng keng phiên gác tiếp rung lên.

Người lính ngồi lên chiếc thùng và trở lại với công việc mài dao, việc gì đó, bất cứ việc gì làm anh ta bận rộn cho thoát khỏi sự buồn chán của phiên gác.

Anh không nhìn thấy dáng hình ở sân ngoài, dáng hình đã trườn qua cổng vòm trong lúc anh đuổi con dê. Không ai nhìn thấy dáng hình đó trườn vào cánh cửa tới xưởng thợ, hay thoát qua một cái cửa sập ở sàn xưởng thợ, nơi có những bậc đá cũ kỹ dẫn tới một đầm lầy và con sông phía xa xa.

Dáng hình đó vượt qua con sông rồi biến mất vào khu rừng nơi có một con ngựa đang đợi sẵn. Vài phút tiếp theo, dáng hình dáng đó biến mất, phi ngựa qua những rặng đồi thấp của hạt Kent tới biên giới xứ Wales hoang dã.

Vào thời điểm yên ắng trước giấc ngủ khi tâm trí lang thang quay lại những sự kiện trong ngày, Teleri nằm trong bóng tối hờ hững nghe tiếng Lợn ngáy vang và nhớ lại những điều Gladdys già từng nói khi cô còn bé.

Bà kể cô nghe truyền thuyết Druid rằng các vị tiên nấp dưới tán những cây sung dâu và nếu cô đặt tay lên thân cây, cô có thể cảm nhận nhịp rung mà họ khiêu vũ bên trong.

Teleri biết chuyện đó không có thật. Các vị tiên không sống trong những cây sung dâu; họ sống trong đôi bàn tay, cặp môi và đôi mắt của Người Anh, vì đó là lời diễn giải duy nhất cô có thể dẫn ra cho những gì anh làm cô cảm nhận được, cái cảm giác chập chờn cứ đến mỗi lần anh nhìn hay chạm vào cô.

Đó hẳn phải là thần tiên. Hẳn phải như vậy.

Teleri đang mơ màng về những nụ hôn. Những nụ hôn dài làm đầu cô nhẹ nhàng như làn gió cuốn và làm huyết quản cô ấm ới là ấm. Cô choàng tỉnh dậy, cảm thấy toát mồ hôi và ẩm ướt. Cô chớp mắt, thẳng thốt trong một lúc, rồi nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào Người Anh.

Anh đang đứng trước cô.

Cô chau mày một lúc rồi dụi mắt. Trời vẫn còn tối và mùi ẩm ướt của nước mưa vẫn lất phất rơi vào từ cánh cửa sổ mở phía trên cô.

“Lại giường em đi,” anh bảo cô.

Cô nhìn quanh. Cô đang nằm trên chiếc giường rơm của mình, vẫn ngủ tại nơi thường ngủ kể từ khi tìm thấy anh. “Em đang nằm trên giường của mình.”

“Đi nào,” anh lại nói. “Ta đặt lại nệm của em lên giường rồi.” Anh ngừng lại và hát đầu về phía gian phòng đằng sau. “Trong đó đó.”

Cô nhìn về phía góc phòng nơi cô đã kéo chiếc nệm. Nó biến mất. Cô quay lại phía anh. “Ngài sẽ ngủ ở đâu?”

“Ở đây. Trên giường rơm. Giờ ta đủ khỏe rồi và sẽ không bắt em nhường giường nữa. Đi nào.”

Cô nằm xuống ngả đầu lên mình Lợn, nó đang ngủ ngon lành và không hề nhúc nhích. Cô ngáp một tiếng, luồn tay đặt giữa má mình và mớ lông màu nâu thô cứng của Lợn, rồi nhắm mắt lại. “Em ở đây ổn, Người Anh ạ.”

“Em đang ngủ với một con lợn.”

“Vâng,” cô khẽ thở dài nói.

Chẳng hơn một giây sau cô cảm thấy đầu gối anh bên cạnh mình. Choáng váng, cô mở mắt ra vừa kịp thấy vai anh lùm lùm trước mặt.

“Ngài đang làm gì thế?”

Tay anh chộp lấy tay cô như một gọng kìm thép và kéo cô lên. Hơi thở cô phát ra khỏi miệng theo tiếng cầu nhàu và anh đứng lên với thân cô nằm sấp ngược trên một bờ vai rộng.

“Để tôi xuống, Người Anh.” Cô nói với lưng anh.

“Không.” Anh với tay ra chộp lấy cây nạng đang dựa vào tường và kẹp chặt nó dưới cánh tay.

Cô có hai lựa chọn: đánh lại anh và anh vẫn mang cô tới giường hoặc là chấp nhận chuyện đó. Vì lý do duy nhất cô không muốn bước chân tới giường là vì quá mệt, nên việc được mang đi miễn phí có vẻ là sự thay thế khá hay. Anh di chuyển nhanh và dễ dàng trong khi cô nảy tung tưng trên vai.

“Với một người đàn ông suýt chết bởi thòng lọng và bàn chân sưng vù thì dường như ngài khá là dũng mãnh đấy, Người Anh.” Cô nhìn xuống mớ tóc xòa xuống như tấm rèm cong đang sắp chạm tới nền nhà.

Khi anh không nói gì, chỉ tập tễnh đi về phía gian phòng phía sau như thể đang mang một sợi lông, cô lẩm bẩm, “Chắc là do ăn món hầm nấu đủ cho cả làng.”

“Chắc là do đối đầu với một ả đàn bà xứ Wales bướng bỉnh,” anh nói.

“Tôi không bướng bỉnh. Ngài mới bướng bỉnh. Tôi hoàn toàn thoải mái ở lại và ngủ chỗ đó, nhưng ngài, vì những ý nghĩ lịch thiệp sai lầm, lại thấy rằng mình phải chăm lo cho tôi.”

Anh gầm gừ câu gì đó không thể hiểu nổi.

“Tôi thoải mái ở chỗ đó.”

“Ta thì không.”

“Cho tôi xuống.”

“Ta sống chỉ để phục vụ em thôi...” Anh thả phịch cô xuống giường và làm một điệu chào điệu đả “... nữ chúa rừng xanh của ta.” Anh thẳng người lại và tặng cô một nụ cười xòa đầy kiêu hãnh đàn ông.

Cô cau mày lại nhìn anh, rồi bò tới mép giường, nắm chặt mép thảm lại trong tay, cô nghiêng người và nhìn xuống bàn chân đau của anh. Nó vẫn còn sưng. “Làm thế nào mà ngài làm việc đó dễ dàng vậy? Ngài không đau lắm sao?”

Anh nhún vai như thể chẳng tốn chút sức lực nào khi ngồi xổm trên một chân, rồi nâng bản thân và cô lên rất dễ dàng. “Một chiến binh phải rất sáng tạo. Anh ta phải có khả năng tính toán với đôi chân mình, ngay cả khi anh ta chỉ có một chiếc lành.”

Lợn chạy lon ton vào phòng, khụt khịt và ngửi ngửi rất dữ dội khiến cả hai đều cúi xuống nhìn nó. Nó dừng lại cách vài bước và ngược nhìn cô

đang quỳ gối trên giường với vẻ đầy sầu khổ đúng kiểu của lợn.

“Ôi, không! Ta không bỏ rơi mày đâu, Lợn.” Cô ngồi thẳng người và chỉ vào Người Anh. “Lỗi tại ông ta.”

Con Lợn đảo mắt về phía Người Anh tên gọi Roger, rồi gầm gừ và khịt mũi vài lần. Lợn lùi lại vài bước, dừng lại và chạy đà lộc cộc qua phòng rồi nhảy phóc lên giường cạnh cô.

Người Anh lắc đầu. “Em vẫn ngủ với gia súc của mình.”

“Vâng. Tôi luôn luôn ngủ với Lợn.”

“Vài thuộc hạ của ta cũng nói như vậy với ta,” anh lầm bầm.

“Gì cơ?”

“Không có gì.” Anh nhìn cô và lắc đầu. Anh nhìn Lợn đầy suy nghĩ. “Nó nghĩ mình là một con chó.”

“Không. Nhưng nó thích có cách riêng.” Khi anh lại nhìn về phía cô, cô tiếp, “Nó là đồ cứng đầu cứng cổ.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong một lúc, chỉ ngưng lại để cho thấy anh ngạc nhiên.

Cô nhoẻn miệng cười, rồi anh bắt đầu phá lên cười, tiếng cười ồm ộp như tiếng ếch nhái trong mương gọi đêm. Sau một phút tiếng cười của họ tắt dần và họ nhìn về phía nhau.

Cô sợ cái nhìn đó, và ngay cả trong đêm tối cô có thể đọc được điều gì đang truyền qua giữa họ, cùng thứ cảm giác mạnh mẽ đã xâm lấn họ trong nước đang lóe lên. Cô nhìn đăm đăm vào vào miệng anh, vào đường nét mạnh mẽ ấy tuy mờ tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ trong bóng đêm.

Cô đã mơ về những nụ hôn. Những nụ hôn từ khuôn miệng ấy. Những nụ hôn được các vị tiên phù phép. Cô chỉ ước như vậy thôi. Cô nhìn ra chỗ khác trong một giây phút ngưng nghịu rồi nói, “Ngài giữ lấy chiếc chăn.”

Anh định phản đối nhưng cô giơ tay lên. “Lợn giúp tôi giữ ấm rồi.”

Anh không nói gì khác.

“Tôi sẽ không ngủ cho tới khi nào ngài đồng ý,” cô nói với vẻ bướng bỉnh cực kỳ.

Anh mỉm cười.

Cô có thể thấy hàm răng trắng trắng của anh.

“Đồng ý.” Anh quay lại và đi về phía gian phòng chính nhưng dừng lại và quay người.

Cô ngừng thở.

“Chúc ngủ ngon, Teleri.”

Cô thở ra và mỉm cười. “Chúc ngủ ngon, Người Anh.”

Chương 20

“Tỉnh dậy nào, Người Anh!”

Roger ngồi dậy rất nhanh đến mức anh sợ là con lợn cứng của cô chạy mất. Nó vọt vọt ngang qua phòng, khụt khịt và rên i i. Roger vuốt tóc cho khỏi che mắt và nhìn chăm chăm lên nụ cười của Teleri. Khi thức dậy và điều đầu tiên nhìn thấy là nụ cười ấy thì thật ngọt ngào.

Tựa người lên một cánh tay, anh quan sát cô với vẻ nhàn nhã, từ đôi mắt cô, một con vằn thâm vừa xanh vừa vàng, nhưng không còn sừng nữa – xuống tới những ngón chân trần.

Cô đang đứng không xa hơn một sải tay, hai tay chống hông theo kiểu tự mãn của mình, một bàn chân trần nóng nảy gõ lên nền nhà. “Ngài đang ngủ qua mất thời gian đẹp nhất trong ngày. Cho tôi hay, Người Anh. Có phải những chiến binh dũng mãnh thường đi đánh trận sau giờ Ngọ sao? Có thời gian đặc biệt nào để các hiệp sĩ dũng cảm lao đầu vào vì những vùng đất giàu có và thậm chí các cô nương giàu có hơn? Sau một bữa ăn rảnh rang với mười món chẳng hạn?”

“Em là đồ xác xược, mới sáng sớm thế này,” anh càu nhàu rồi vịn tay vào nhau và vươn qua đầu. Anh liếc nhìn nhanh ra bên ngoài.

Cơn mưa nhẹ mùa thu rơi tí tách trên mặt đất bên ngoài gần suốt đêm nhưng đã tạnh rồi. Ánh nắng vừa mới xuyên qua và bầu trời vẫn còn phủ sắc hồng và xanh của rạng đông. Cau mày anh buông tay nghỉ và nhìn cô. “Trời sáng đã lâu chưa?”

“Chưa lâu đâu.” Cô đứng đó, vẫn chờ đợi.

Anh dụi bàn tay lên mắt trong một lúc và ngáp.

Cô bước ra vài bước và quay lưng lại phía anh khi múc thứ gì đó từ một cái thùng vào chiếc chén bằng gỗ. Cô quay lại. “Đây.” Cô giơ chiếc chén ra. “Ngài uống cái này đi.”

Anh cầm chiếc chén và nhìn chăm chăm xuống chất lỏng trong suốt bên trong. “Cái gì thế?”

“Nước mưa.”

Anh khịt mũi người. Người giống nước mưa.

“Em đã nói với ngài từ trước rồi. Em không cứu sống ngài để rồi lại đầu độc ngài đâu.”

“Chắc là không. Nhưng lần trước em đưa cho ta thứ gì đó để uống, em đã đánh thuốc ta bất tỉnh.”

“Vâng, chính em đã làm.” Cô khẽ nhếch nụ cười cho hay rằng cô đã thắng anh và cô tự hào về điều đó. “Lúc đó em nghĩ rằng ngài cần phải bất tỉnh.”

Anh xem xét chất lỏng trong vắt trong chén; trông nó giống nước mưa.

“Em cần phải nhắc ngài nhớ đến món hầm ngài đã ăn. Ngài đã ăn cả một nồi hầm *không lồ*.”

“Em ném trước đi.”

Cô lắc đầu và rõ ràng đang cố kìm một nụ cười khẽ. “Ngài không cần phải sợ đâu. Hôm nay em không định sử dụng những hiệp sĩ bất tỉnh. Em có kế hoạch cho chúng ta.”

“Kế hoạch gì?”

“Ngài uống nước đi.”

“Em trước.” Anh đưa chiếc chén cho cô, khoanh tay lại trước ngực và chờ đợi.

Cô thở dài bực bội rồi lắc đầu, cô đưa chiếc chén lên miệng và uống vài ngụm. Cô chuẩn bị đưa nó lại cho anh.

Anh lắc đầu. “Nữa đi.”

Hơi cười tự mãn, cô quay lại và múc thêm nước từ thùng vào chén. Cô uống tiếp. Rồi lại đổ đầy và đưa cho anh. “Bây giờ ngài tin em chưa, Người Anh?”

“Chưa, nhưng ta sẽ uống,” anh bảo cô và uống. Anh đưa chiếc chén ra khỏi miệng. “Tại sao ta phải uống thứ này?”

“Nước mưa là thứ nước trong và sạch nhất có thể thấy được. Nó đến từ trên trời cao, ngay từ những đám mây giữa đất và trời. Điều đó làm cho nó có sức mạnh đặc biệt. Nó sẽ giúp ngài lấy lại tiếng nói.”

Anh nhe răng cười với cô, rồi một lúc sau anh ngồi xuống, phá lên cười ồm ồm, cố gắng đặt trọng lượng lên chiếc chân còn lành.

“Có gì đáng cười thế?”

“Sao ta lại không đứng ra ngoài kia khi cơn mưa tới đến và há mồm ra nhỉ? Hoặc hay hơn là ta có thể đứng đó há mồm thật to và giơ chân ra và thế là cả hai cùng lành lặn.”

“Vì ngài đã ăn nói tầm bậy tầm bạ không đúng chỗ nên tôi nghĩ chuyện đó không cần thiết nữa.”

“Teleri.”

“Cái gì chứ?” cô quát lên, lưng quay lại phía anh trong khi giả vờ vận rận với thứ gì đó, nhưng anh có thể nói đó chỉ là cô không muốn nhìn anh.

“Ta đang đùa với em. Chỉ nói giỡn chơi thôi. Ta không có ý làm em tổn thương.”

“Ngài không làm tổn thương tôi đâu, Người Anh.” Cô quay lại đối mặt anh, cằm vênh cao và kiêu hãnh, lưng cô dựa vào chiếc giá, tay nắm chặt gờ. “Tôi phải lo cho tâm tình tốt của ngài để ngài có sức mà làm tổn thương tôi chứ.”

Rồi, anh lại làm chuyện đó lần nữa. Anh đưa tay lên tóc và hít một hơi thật dài và sâu. “Ta xin lỗi.”

Cô đứng đó và không trả lời. Dường như cô đang tìm kiếm trên khuôn mặt anh thứ gì đó, sự thật gì đó. Rồi cô đưa mắt đi và nhìn đăm đăm xuống nền nhà, nhưng không phải trước khi anh nhận thấy nỗi đau trong đó. “Ngài đã chế giễu tôi.”

“Phải. Ta đã giễu, và ta xin lỗi vì chuyện đó.”

“Nếu tôi không tin vào sự kỳ diệu tự nhiên và sùng bái của đất, trời và không khí, tôi đã không tin rằng ngài có thể sống. Chính niềm tin đã khiến tôi tin mình có thể giúp ngài. Tôi đã tin là ngài sẽ sống. Ngài đã sống. Niềm tin là một phần của việc chúng ta là ai và trở thành ai.”

Anh nghĩ về những lời cô nói. Tất cả đàn ông đều có niềm tin vào điều gì đó. Những chiến binh có niềm tin vào sức mạnh và khả năng của họ. Tin vào sự nghiệp của họ. Những người nông dân đặt niềm tin vào chúa đất sẽ giữ cho họ an toàn và hầu hết mọi người đàn ông đều đặt niềm tin vào đức

vua của họ như các cha cố tin tưởng Chúa trời. Anh tự hỏi mình tại sao đàn bà lại không thể có niềm tin mạnh mẽ vào điều gì đó như đàn ông. Đó không phải điều anh nghĩ ngày trước. Đàn bà và niềm tin. Không giống như đàn ông thường nghĩ.

Cô nhìn anh với nét mặt đầy thương tổn. “Chắc hẳn ngài có tín ngưỡng dẫn đường chứ?”

“Có.” Anh lại thấy mình như một tên đầu đất vì làm tổn thương cô. Điều anh làm chẳng hay ho gì, dù cho phương pháp chữa bệnh kiểu xứ Wales của cô và những lời nói về nước mưa thần kỳ có ngớ ngẩn tới đâu.

Nhưng anh đã xin lỗi, không chỉ một mà hai lần. Anh sẽ không làm như vậy nữa. Anh có bốn chị em gái và một người mẹ có thể vạ vạ tới cùng nếu anh có bao giờ ngốc nghếch tới mức hành động quá ăn năn. Anh biết điều đó từ rất sớm, khi anh mắc lỗi là nghe theo cô em Maud. Và cô bé cứ tiếp tục tiếp tục tiếp tục lải nhải.

Anh nghĩ về điều đó trong lúc nhìn lưng cô thẳng, cứng và nét mặt chua chát. Anh tự bảo mình mà chẳng có chút tự hào nào rằng anh không cần phải quy gối.

Cô đi về phía chiếc giá trên tường đối diện và cầm một chiếc giỏ lên rồi đeo nó vào tay.

Anh nhìn những hành động cứng nhắc, lặng lẽ của cô, biết rằng nếu anh nói với cô anh sẽ không quy gối, có thể cô sẽ tung chiếc giỏ đó qua đầu anh. Bất cứ ai trong số các chị em gái của anh cũng sẽ làm như vậy nếu anh ngốc đến độ nói lên những điều mình đang nghĩ. Nên anh chuyển đề tài. “Em nói có kế hoạch ngày hôm nay cho chúng ta.”

“Vâng.” Cô ngắm soi anh bằng nét mặt khó đọc, một tay đặt trên cạp giỏ vạ vạ.

Anh chờ đợi, và khi cô không nói gì anh cố lần nữa: “Khi em nói giọng em đầy hào hứng. Nói ta nghe chuyện gì làm em vui thế.”

Cô nhìn thẳng vào anh, kiểu nhìn dường như để tìm kiếm thứ gì đó trong mắt hay trong biểu hiện của anh. Bất cứ thứ gì cô thấy cũng làm cho đôi bờ vai đang thẳng cứng của cô xuôi xuống.

Lại thêm một hòa ước nữa, anh thầm nghĩ.

Sau một lúc ngưng lại, cô nói, “Vì tôi thấy ngài ăn, và ăn, và ăn nên tôi có thể đoán là ngài thích ăn nấm không?”

“Nấm ấy hả?” anh lơ đãng lặp lại. “Ừ. Đầu bếp của lâu đài thường nấu một món vào buổi sáng mà có thể làm em dù ngủ say cũng phải thức dậy chỉ bởi mùi vị thơm rõ dãi của nó.”

“Món gì thế?”

“Nấm nấu với hành và thịt ba chỉ.”

Con lợn của cô kêu ré lên một tiếng điếc tai và bất ngờ vụt chạy khỏi góc phòng, chạy luồn qua hai người vào gian phòng đằng sau nơi nó ngừng kít lại rồi co rúm mình chui xuống gầm giường.

“Cái quái gì...?” Roger lắc đầu; hai tai anh vẫn còn ong ong. Đó là âm thanh kinh khủng nhất mà anh từng nghe thấy.

Teleri khoác một điệu cười hiểu biết. “Ngài không thể nói từ đó khi có Lợn.”

“Từ gì chứ?” Roger cau mày, đập đập cổ tay lên tai. Anh ngẩng lên, nghĩ ngợi, rồi lặp lại, “Thịt ba chỉ?”

Một tiếng kêu xé lòng dài và đau thương vọng ra từ gian phòng đằng sau. Cô thu mình lại.

Roger khom người nghiêng rặng. Sau khi tiếng ồn tan đi, anh liếc nhìn cô.

“Vâng, từ đó đó.” cô nói với cái gật đầu.

Anh tựa người sang bên trái. Từ phía dưới giường anh có thể nhìn thấy hai lòng trắng trong đôi mắt rầu rĩ của con lợn đang nhìn anh chăm chăm. Liệu có thể có cái gì điếc tai đến thế phát ra từ con vật múp míp và kỳ lạ này không? Rõ ràng là có.

“Cứ lờ nó đi. Lát nữa nó sẽ chui ra.” Cô nghiêng người lại gần và thăm thò như thể con lợn có thể thực sự hiểu câu chuyện của họ. “Nhưng hãy cố gắng đừng dùng từ đó nữa.”

Dùng từ đó nữa á? Trời ạ... Chỉ khi nào anh muốn ai đó điếc.

“Vì ngài thích ăn nấm,” cô tiếp tục như thể không có gì lạ xảy ra, “Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi hái nấm cùng nhau. Với hai người, ta có thể hái được nhiều gấp đôi, tôi cho là thế.”

Anh gật đầu như thể anh hiểu cô hoàn toàn. Nhưng trên thực tế anh hiểu được có tí tẹo trừ việc anh sẽ không rơi vào cái bẫy ngớ ngẩn kia nữa và nói điều gì đó cô có thể sử dụng khiến anh cảm thấy mình ngu ngốc.

“Đêm qua ngài có nghe thấy tiếng sấm không?”

“Có.”

“Đó nghĩa là sẽ có nấm trong rừng.”

Sấm và nấm ấy à? Không lẽ cô nghĩ những tia chớp sẽ rạch mặt đất và đùn nấm lên mọc trên cỏ sao? Chúa ơi, và thế này anh cảm thấy nước mưa thần kỳ cũng đáng được đem ra nói giỡn. Anh đứng đó và nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, nơi mặt trời đang lách ra khỏi những đám mây và bầu trời bắt đầu trong dần màu xanh lơ. Anh quay về phía cô với vẻ ngoại giao và nói, “Ta biết rất ít về nấm. Em phải chỉ cho ta biết làm cái gì.”

Một nụ cười từ từ nở ra trên gương mặt cô và thân hình cô thoát khỏi sự cứng nhắc. “Tôi sẽ dậy ngài, Người Anh ạ.” Cô đi qua chỗ anh. “Hãy cầm lấy cây nạng của ngài và đi ra ngoài nào. Sắp mất nửa ngày rồi.”

Nửa ngày ư? Anh theo cô ra ngoài, lóa mắt trước ánh nắng vàng rực. Khi thật chú, mới còn là bình minh. Nhưng Roger khôn ngoan giữ yên mồm miệng và đi bên cô ngang qua sân, qua cầu, nơi con lợn của cô đuổi kịp và im lặng bám đuôi theo.

Khi họ đi vào cánh đồng cỏ, hai người đều không nói năng gì, nhưng anh nhìn xuống một lúc và thấy cô di chuyển bên cạnh mình. Cô là một người đàn bà đẹp nhưng theo một lối rất lạ và man dại.

Roger đã quen với đàn bà đẹp, những người đàn bà có làn da trắng như tuyết, mái tóc được cuốn chải nghệ thuật và tô điểm với ngọc ngà, những người mặc những bộ quần áo đẹp nhất với màu sắc táo bạo làm tôn thêm cặp mắt hay màu da.

Da cô có sắc vàng và rám nắng còn tóc cô xõa tung phóng khoáng như ngọn gió. Nhưng những gì anh thấy ở cô là một sắc đẹp khác, có điều gì đó độc đáo và không bị kiềm chế. Khi di chuyển cô đi với điệu bộ kỳ vừa thơ ngây vừa khẩn thiết, và bằng một kiểu chuyển động bẩm sinh của mình, cái kiểu làm anh thấy như thể sự sống trào ra từ sâu trong tâm khảm của cô.

Có những giây phút, những quãng thời gian ngắn, khi anh bắt gặp cô đang nhìn mình hay khi cô mỉm cười, ở cô toát ra điều gì đấy còn mãnh liệt hơn sức sống. Bất kể nó là điều gì, sức mạnh lạ lùng mà anh cảm nhận này dường như được kết nối với anh theo một cách kỳ lạ mà mạnh mẽ. Như thể phần nào đó trong cô cũng là của anh. Cái phần anh chưa từng hay nó tồn tại cho tới những ngày vừa qua.

Anh vẫn tiếp tục quan sát cô. Cô bước đi với bộ điệu vô cùng hào hứng thật đặc trưng, nhưng giờ thì cô bước chậm lại với anh, dù anh có thể di chuyển vững vàng với cây nạng và có lẽ có thể đi mà không cần đến nó. Nhưng cô vẫn bước ngay bên anh. Không bước trước mà cũng chẳng bước sau. Cô sóng bước với anh.

Và anh phải mỉm cười, vì chỉ cần nhìn một lúc là thấy khi đi với anh cô cũng đang khập khiễng. Điều ấy không phải hiển nhiên. Anh ngờ là thậm chí cô còn chẳng nhận ra mình đang làm vậy.

Anh không nói gì nhưng nhìn về phía trước mắt và khẽ mỉm cười. Đằng trước anh toàn là màu của rừng rậm, màu xanh lục của những cây cối xanh tươi quanh năm và màu đỏ, màu vàng của những chiếc lá mùa thu đã rơi xuống lối đi bắt đầu từ bên cánh đồng cỏ vào tới trong rừng.

Những dấu hiệu của mùa hè đã biến mất hết. Biến mất chỉ trong vài ngày. Khi anh bước đi, nhìn chung quanh mình, ý nghĩ đến với anh một cách rõ ràng tới mức làm cho anh sửng sờ trong thoáng chốc. Nếu thế giới chung quanh anh có thể thay đổi trong một thời gian rất ngắn – mùa hè có thể chuyển rất nhanh chóng sang mùa thu – anh chẳng lấy làm ngạc nhiên khi đời anh cũng có thể thay đổi nhanh như thế.

Anh đang đứng ở đây trong nơi kỳ lạ này nơi chẳng có gì quen thuộc. Nhưng anh thấy thoải mái. Ở đây với người đàn bà anh thực sự chẳng hề quen biết này. Nhưng không hiểu sao anh cảm thấy mình hiểu cô còn rõ hơn hiểu chính bản thân anh.

Bỗng nhiên anh nhìn thấy những thứ mà anh không còn nhớ đã từng nhìn thấy. Những vật nhỏ bé xung quanh mà anh chưa từng để ý. Màu của lá và trời, âm thanh của mưa và gió, dáng dấp đi đứng của một thiếu nữ.

Anh đã đổi khác. Đã thay đổi. Tâm trí của anh. Thế giới quan của anh.
Cứ như thể đột nhiên anh nhìn thế giới bằng con mắt của người khác.
Và anh tự hỏi giá như cuộc sống có thể giản dị thực sự như thế này.

Chương 21

Gần tới bìa rừng, Teleri ngồi sụp xuống kể một bụi cỏ mần trâu sẫm màu còn đang lấp lánh nước mưa. Cô để chiếc giỏ xuống và chống khuỷu tay lên hai đầu gối đang quỳ, quan sát chung quanh, rồi ngừng lại khi bắt gặp một ánh chớp trắng.

“Xem kìa,” cô nói với anh khi một tay nhẹ nhàng rẽ lớp cỏ. Một cụm nấm trắng nằm ẩn nơi đó với những chiếc mũ mập mạp tròn tròn trông tựa các vầng trăng tí xíu. Chúng thật hoàn hảo và trông như thể vừa mới bật lên từ nền đất.

Anh dựa chiếc nạng vào một cái cây và lệ làng ngồi xuống cạnh cô, vai anh gần như chạm vào vai cô, hơi ấm tỏa ra từ người anh rất gần gũi. Cô thấy anh gần như dồn trọng lượng xuống chiếc chân lành.

Trong lúc anh nhìn những cây nấm, cô nhìn chăm chăm vào đôi chân đang gập xuống của anh. Đùi anh được che bởi đôi bít tất dài nhưng các bó cơ phình căng và chạy dọc đôi chân trong những bắp dầy và khỏe khoắn. Đó là đôi chân của một chiến binh, được tôi luyện cho mạnh mẽ, cũng giống như những xương và múi cơ và gân mà cô thấy ở hai bên sườn khỏe mạnh của con ngựa.

Thảo nào anh có thể nâng cô lên rất nhanh và dễ dàng như vậy.

“Giờ thì sao?” anh nói.

Giật mình, cô nhìn lên thật nhanh và cảm thấy máu dồn lên hai má. Cô quay mặt về phía những cây nấm mới mọc và tập trung vào chúng. “Ngài cầm vào thân chúng. Đây này. Như thế thế. Thấy chưa? Rồi nhẹ tay nhô lên.”

Cô ngừng lại rồi nói thêm, “Tôi nhớ có lần mình thấy một chiếc tổ chim sẽ bị xô lệch trong gió. Một quả trứng xanh lơ đã rơi ra ngoài nhưng không vỡ. Chúng rất mỏng manh – trứng chim sẽ ấy – và vỏ thì rất mỏng. Tôi không thể tin nổi là quả trứng ấy lại chưa vỡ. Nhưng tôi biết chim mẹ sẽ không bao giờ ấp quả trứng đó trừ phi nó được đem trở lại tổ. Tôi phải nhẹ

nhàng hết sức và cẩn thận nhắc quả trứng lên đặt vào chỗ cũ.” Cô bật cười. “Tôi nhớ, tôi nghĩ là mình đã nín thở suốt thời gian đó.”

Cô ngược lên nhìn anh và mỉm cười. “Nghĩ về thứ gì đó mong manh dễ vỡ khi ngài hái những cây nấm này ấy, Người Anh. Thứ gì khiến ngài phải nâng niu dịu dàng nhất vậy?”

“Đàn bà,” anh nói không hề dừng lại và với sự nghiêm túc hoàn toàn.

Cô nín thở trong giây lát, rồi nhanh chóng dời mắt đi và tiếp tục. “Ngài phải dịu dàng với những cây trắng này, nấm cỏ tranh, vì chúng là loại dễ dập nhất. Nhưng chúng cũng là loại ngon nhất mà ngài sẽ có cơ hội nếm thử.” Cô hái một cây nấm rồi ngược lên nhìn anh và gật đầu về phía đám nấm trong cỏ. “Ngài thử đi.”

Anh làm như cô gợi ý nhưng lúng túng bởi tay anh to còn thân nấm thì bé nhỏ mong manh.

“Không, không phải như thế.” Cô đặt tay xuống dưới bàn tay to lớn của anh và dặt những ngón tay anh. “Như thế này.”

Anh ở rất gần đến mức cô có thể cảm nhận thấy hơi thở của anh kề bên mình, cũng ấm như thân nhiệt của anh, và cô thấy nó biến thành sương mù trong khí trời buổi sáng hòa trộn với hơi thở của cô. Hai tay họ cùng đặt trên nấm, cỏ ướt mát lạnh và ấm dưới những ngón tay cô.

Nhưng cô hầu như không chú ý tới nước mưa mát lạnh. Lòng bàn tay anh rất cứng, dọc đó có những nốt chai sần do chuôi một loại vũ khí và lớp vải da bộ yên cương đã biến da anh thành cứng rắn và trơn.

Cô đưa mắt lên và thấy anh đang nhìn chăm chăm vào miệng mình. Cô đáp lại cái nhìn thẳng thừng của anh. “Ngài muốn hôn em.”

“Ừ. Ta muốn hôn em.” Nhưng anh không cử động gì để làm thế.

Cô chờ đợi, song không lâu, rồi cô quỳ thụp xuống, hành động còn đưa cô lại gần hơn, khiến cô quỳ giữa hai chân anh. Cô không bỏ tay mình khỏi tay anh, vẫn ở đó trong đám cỏ, nhưng luồn bàn tay còn lại ra sau cổ anh và kéo mặt anh lại phía mình.

Giây phút môi họ chạm nhau, cô nhắm mắt lại và hé miệng ra với tiếng thở dài khe khẽ. Anh nhấn sâu nụ hôn rất nhanh khiến cô gần như ngã ra.

Nhưng anh không hôn cô mạnh bạo hay điều khiển. Anh không chiếm cơ hội, điều anh rõ ràng làm được.

Anh hôn cô chậm chậm và nhẹ nhàng, một cái ve vuốt nhẹ nhàng như nâng quả trứng chim sẻ. Cô mở mắt ra để thấy anh đang mở mắt nhìn mình. Cái nhìn của anh đầy chăm chú và thúc bách, nhưng nụ hôn này, nụ hôn tuyệt diệu và ấm áp này thật mềm mại và dịu dàng. Cô tự hỏi điều gì đã khiến anh hôn cô dịu dàng đến vậy trong khi đôi mắt anh lại rất mang vẻ chăm chú mãnh liệt một điều gì đó. Cô không biết gọi nó là gì, nhưng cảm thấy đó cũng là thứ kỳ diệu đang hun nóng khắp huyết quản mình.

Ham muốn? Đam mê? Một sự mong muốn nhức nhối, nhức nhối? Hay là điệu vũ của các vị tiên?

“Teleri,” anh thì thầm tên cô bằng hơi thở ấm áp, ngọt ngào vờn trên má và tai, làm xáo động những lọn tóc xoắn bên mặt cô. Anh đời miệng và môi lên má cô rồi lên hai mí mắt.

“Em thích những nụ hôn của ngài, Người Anh.”

Anh nói điều gì đó, nhưng cô không nghe thấy. Tay anh di chuyển tới lưng cô và trượt xuống giữ lấy hông cô, xoa lên rồi xuống và làm cho lớp vải váy áo cô loạt xoạt trên da cô.

Cô vòng cả hai tay quanh cổ anh và thân hình họ chạm sát vào nhau từ môi xuống dưới. Hai đùi cô ở giữa hai chân đang gấp lại của anh, hông cô tựa vào bụng anh, phần nổi cứng rắn của anh ăn khít với phần trên cùng đùi cô.

Bàn tay anh ép mạnh cô lại với mình hơn, rồi cả hai tay khum lấy hông cô và nhắc cô lên một chút, tách hai đùi cô ra và đưa đẩy cô trên người anh theo một nhịp chậm chậm đầy dục vọng.

Nụ hôn của anh trở nên đòi hỏi, sâu và đầy khoái cảm đến mức cô cảm thấy như hai người họ không còn là gì khác ngoài miệng và lưỡi và những cảm giác liếm láp đầy cuồng nhiệt, tinh quái. Những nụ hôn thật quá ngọt ngào khiến cô gần như thét lên khi lưỡi anh chậm lại rồi anh rút khỏi và chỉ chạm nhẹ nhàng miệng mình lên miệng cô.

Anh lùi lại từ từ rồi hôn chót mũi cô và đặt cô xuống, tách xa khỏi người anh.

Cô chớp mắt trong tâm trạng ngạc nhiên choáng váng bởi anh đã dừng lại quá nhanh. Cô muốn hôn nữa nhưng lòng kiêu hãnh không để cho cô đòi hỏi.

Không ai trong họ nói điều gì, nhưng hơi thở họ nhanh và gấp gáp, ánh mắt họ dán chặt với nhau.

Cuối cùng Teleri dời tia nhìn sang chỗ khác và nhìn đăm đăm xuống đôi tay mình. Chau mày, cô mở năm tay ra. Anh cũng thế. Ở giữa mỗi lòng bàn tay là những mấu vụn nát còn sót lại của hai cây nấm quý.

Một lát sau cả hai cùng phá lên cười.

“Dễ dập thật,” anh nhe răng cười nói.

“Dễ dập thật,” cô đồng tình, mỉm cười lại với anh. “Chắc chúng ta vừa làm hỏng mất bữa ăn tối rồi.”

Anh lắc đầu. “Sẽ còn nữa mà.”

“Ngài nói cứ như thể mình biết cái gì ấy, Người Anh.”

“Ta biết nhiều điều.” Từ cách anh nhìn cô, rõ ràng là anh không nói về nấm.

Hiếu biết của anh về chuyện này giữa hai người làm cô sợ hãi, nhưng cũng cùng lúc làm cô muốn biết. Cái xảy ra giữa đàn ông và đàn bà không phải là điều gì đó cô hay, nhưng cô muốn biết, ít nhất là với người đàn ông Anh tên là Roger này.

Sau một lúc ngừng anh nhìn xuống đám cỏ và nhổ một cây nấm màu vàng ra đưa lên cho cô xem. “Đây là loại gì? Có độc không?”

“Đó là nấm mỏng gà. Vâng, vài loại có độc đấy. Thường thì chúng là loại xấu nhất.”

“Thế còn loại màu nâu này?”

“Nấm mỡ ngựa.”

“Cái này?”

“Nấm xép.”

“Chúng ăn được hết không?”

Cô gật đầu.

“Vậy ta sẽ tìm thật nhiều nấm,” anh huênh hoang.

“À.” Cô hếch đầu lên và chống tay lên hông. “Đó có phải là lời thách thức không vậy, Người Anh?”

Anh vội gật đầu, nháy mắt với cô. “Ừa.”

“*Thế giờ*, chúng ta đang nói về năm phải không?”

Anh không đáp lời nhưng đang cười tự mãn khi cúi xuống. Một giây sau anh rút một cây nấm mỡ ngựa tuyệt đẹp từ giữa đám cỏ lên. Anh thả nó vào chiếc giỏ rỗng với điệu cười nhả nhở vênh vang. “Một này...”

Anh nhổ cái nữa. “Hai này...”

Cô cúi xuống và sục tìm trong đám cỏ, rồi tự tay thả hai cây nấm vào trong giỏ. “Ba và bốn này.”

“Năm và sáu,” anh nói, với cánh tay dài ra.

Cô bò đi theo hướng đối diện. ‘Bảy, tám và chín!’

Giờ thì anh rẽ đám cỏ. “Mười! Mười một!”

“Mười hai, mười ba, mười bốn và ...*mười lăm!*” Cô cất tiếng cười. Cô chưa bao giờ là một người chiến thắng độ lượng cả.

Cả hai bò điên khùng khắp rừng, hết hướng này đến hướng kia, cùng ném nấm vào giỏ và gọi to con số. Chuyện này đã biến thành một cuộc đua phát cuồng.

“Hai lăm!” cô hét lên.

Năm cây nấm nữa lượn trong không trung từ hướng của anh. “Hai sáu, hai bảy, hai tám, hai chín, *ba mươi!*”

Cô bắt đầu nhồi đầy vạt váy, hét to con số và cuồng cuồng bò loanh quanh, rẽ đám cỏ và buông nấm vào váy mà chẳng để ý mấy. Cô làm gãy thân nấm. Cô làm dập tán nấm. Cô chẳng quan tâm. Cô sẽ thắng chuyến này!

Cô quay lại, vạt váy đầy ụp nấm. Anh cũng ở cách xa chiếc giỏ như cô nhưng đôi tay to lớn của anh đã chắt cao những cụm nấm.

Ánh nhìn của họ gặp nhau và một thách thức truyền đi giữa họ.

“Đua,” anh nói với giọng quá mức tự tin để khiến cô có thể bỏ qua.

“Vâng.” Cô gật vội. Không có Người Anh nào thắng nổi cô đâu.

“Bằng đầu gối?” Anh hỏi, và giống như cô, có thể thấy anh đang đo khoảng cách tới chiếc giỏ.

“Bằng đầu gối!” cô đồng ý và lão đảo về phía trước.

Trong chớp mắt cả hai cùng hồi hải bò trên đầu gối về phía chiếc giỏ, người này người nọ cùng nhìn xuống chỗ nắm.

Đầu gối cô chạm mặt đất trong tiếng ạch ngắn và nhanh. Cô thấy anh di chuyển trơn tru hơn mình.

Đầu và ngực anh không nảy lên theo từng bước như cô.

Hơi thở cô đến nhanh và mạnh hơn.

Rồi đột ngột anh lên phía trước cô, di chuyển trên đầu gối nhanh hơn bởi anh mặc quần chèn.

“Ngài không có váy làm vướng víu!” Cô hét lên với anh khi viền váy mắc lại gót chân.

Một vài cây nắm của anh rơi ra ngoài cỏ và anh phải dừng lại để nhặt chúng lên. “Ý em là ta không có váy để chơi gian và đổ đầy nắm!”

“Chơi gian!” Cô thốt lên cười và vội vã lên trước, quác quác như gà khi trút hết đồ trên váy vào giỏ.

Thực tế thì cả hai cùng tới đó một lúc, cùng phá lên cười trước khi họ nằm ngả ra bãi cỏ mềm, hai tay dang rộng và ngực phập phồng thở.

Sau một phút anh nâng đầu dậy nhìn cô và nhe răng cười. “Ta thắng.”

“Em thắng.”

“Ta thắng,” anh khẳng khẳng.

“Vậy được rồi, Người Anh. Em nhường đấy.” Cô thở dài, vẫn nằm soài ra và ngắm lên bầu trời xanh. “Ngài thua.”

“Được, một người thua cuộc thông minh đã chấp nhận thất bại. Ta-” anh dừng lại, rồi cau mày. “Đợi đã...” Anh quay lại và nhìn cô khi cô gập người nằm nghiêng vì lại phá lên cười khúc khích nữa.

Khi tiếng cười của cô nhỏ dần, cô nằm thẳng lại, lặng im như anh, nghĩ ngợi. Cô nhắm mắt, nghĩ ngợi. Cô bật dậy đột ngột tới mức thấy ngàn sao lấp lánh trước mặt. “Tiếng của ngài!”

Anh nhìn cô, nét mặt trống không. Rồi anh nói, “Nó làm sao?”

“Tiếng ngài không còn thì thầm nữa. Nó trong rồi, Người Anh! Nó không còn bị vỡ hay thê lên nữa.”

Gương mặt anh bỗng nhiên trống rỗng, anh chạm tay vào cổ.

“Lúc đầu em không nhận ra. Nhưng giờ em nghĩ lại, khi ngài gọi to mấy con số, giọng ngài đã trong.” Cô hếch cằm lên và vươn thẳng vai đầy tự mãn. “Có lẽ bây giờ ngài sẽ nghe em khi em nói ngài uống nước mưa.”

Mắt anh khép lại và anh nằm rất im.

Nụ cười của cô tắt dần, rút dần đi theo biểu hiện trên nét mặt anh. Cô ngăm ngúa nét mặt căng thẳng của anh, vành môi mỏng của anh, cố gắng đoán xem anh đang cảm nhận điều gì. Đó là một cảm giác mạnh, rất mạnh mà anh đang cố kiềm chế.

“Ngài đã không nghĩ rằng giọng mình sẽ trở lại,” cô lặng lẽ nói.

Anh không nói gì.

“Với một người vừa mới lấy lại giọng bị mất thì ngài rất yên ả đó.”

Anh vẫn lặng im, đang tranh đấu với con quỷ bên trong mình.

Cô đợi lâu hơn, các ngón tay kéo kéo đám cỏ. “Nếu mà em bị mất giọng và nói lại được, em sẽ hát và hét lên đến tận trời.”

Cô nhìn anh nuốt khó khăn như khi anh vừa tỉnh dậy khi bị sốt. Khi họng anh bị dây thừng làm cho sưng và rộp.

“Nếu em là ngài, Người Anh, chắc em khóc mất,” cô nói thêm. “Em không sợ để lộ cảm giác của mình. Em sẽ khóc đã đời.”

Cuối cùng anh cất tiếng không lộ ra xúc cảm nào và không nhìn vào cô, “Em là đàn bà.”

“Điều đó thì có nghĩa gì? Em là đàn bà và do đó phải yếu đuối và khóc lóc sụt sùi sao? Đối với em khóc lóc nức nở thì không sao và không ai sẽ nghĩ em là kẻ nhát gan phải không?” Cô trừng mắt nhìn anh. “Ngài sỉ nhục em.”

Anh nằm đó, rồi lắc đầu và khẽ bật lên một tiếng cười nhạt. Anh quay mặt lại phía cô và nói, “Trong lúc nói chuyện, ta thường sỉ nhục em ở điểm nào đó. Đó không phải là điều gì mới mẻ cả, Teleri.”

Cô lục tìm trên gương mặt anh dấu hiệu của cảm xúc anh đang mang. Cô không thấy nỗi đau nào bị che đậy. Cô không thấy những giọt nước mắt trong mắt anh đang chực trào ra, nhưng cô chắc chắn anh đang có một cảm xúc mãnh liệt nào đó mà phải dùng mọi khả năng của mình để che giấu. Dù

anh đã nếm trải điều gì – vui, nhẹ nhõm, đau – thì chúng cũng thoát hiện thoát biến, bởi dường như anh đang ở trong tâm trạng thư thái khi nằm đó.

Cô cũng nằm lại trên đám cỏ và nhìn đăm đăm lên trên. “Em thấy mừng khi giọng ngài trở lại, Người Anh à. Ngay cả khi đôi lúc ngài dùng cái giọng đó để nói những điều ngớ ngẩn. Em nghĩ vấn đề là ở trong đầu ngài chứ không phải trong cổ họng.”

Anh chống tay ngồi lên, rồi quay lại nhìn cô. “Em lúc nào cũng nghĩ gì thì nói nấy à?”

“Không đâu.” Cô bướng bỉnh nhìn lên bầu trời xanh. “Em nghĩ nhiều hơn nói.”

Anh phá lên cười cô, rồi cô nghe tiếng anh hít thở thật sâu. Cô không biết anh làm thế vì nhẹ nhõm hay khuây khỏa. Nhưng cô thấy mừng vì anh đã đỡ hơn. Cô mừng vì mình đã chọc anh bằng cách đó.

Không gian trở nên yên lặng khi hai người không nói năng gì, chỉ nằm đó trên đám cỏ ẩm với vầng dương đang mọc trên đầu và liếc xuống dưới qua những tán cây cao im lìm. Một vài con chim nhỏ cất tiếng riu rít xung quanh họ và vài con ngỗng trời lượn thành mũi tên trên không, kêu to và buốt tai như tiếng kèn trumpet của quân nhạc hoàng gia.

“Nói ta hay em đang nghĩ gì,” anh bảo cô.

“Em đang nghĩ mình thích âm thanh rừng núi. Em thích khi trời xanh như thế này. Xanh hơn màu hoa cornflower. Em ngược nhìn lên và nghĩ tới mặt trăng ở rất cao trên ta.” Cô trở về nơi đường viền mờ mờ của mặt trăng vẫn còn lơ lửng bên rìa bầu trời phía tây. “Mỗi đêm qua đi nó lại lớn và tròn hơn.”

Cô ngừng lại suy nghĩ trong phút chốc, rồi gập tay lại dưới đầu và nhìn đăm đăm lên trên. “Ngài có thể nấp khỏi những vì sao vào ban ngày. Nhưng nếu mặt trăng chiếu sáng nhất lúc ban đêm, ngài không thể nấp khỏi nó. Mặt trăng rất ương ngạnh đến độ hiện ra ngay cả lúc trời sáng rõ. Giống như lúc này này. Cứ lơ lửng trên bầu trời ban ngày xanh thẫm, không thèm để ý rằng mặt trời vẫn còn ở đó. Mặt trăng chỉ nhìn xuống ngài như muốn nói, “Ta thấy ngươi rồi. Ngươi không thể ẩn nấp được.”

Cô liếc nhìn anh. “Và ngài biết tại sao không?”

Anh lắc đầu nở một nụ cười nhẹ và thân ái.

“Ngài không thể ẩn nấp vì mặt trăng thực sự là con mắt của Thượng đế. Và khi nó tròn, nếu ngài nhìn thật gần, thậm chí ngài còn có thể thấy gương mặt Thượng đế trong đó.”

Cô ngược lên và trở. “Đó, Ngài thấy không? Giờ đang là ban ngày và ngài chỉ có thể thấy một nửa của nó. Gương mặt ở đó, ngay chỗ chúng ta nhìn thẳng lên.” Cô thở dài. “Đó không phải là thứ đẹp đẽ nhất mà ngài đã từng thấy sao?” Cô không nói thêm nữa nhưng nhìn mặt trăng trôi dần xuống cho tới khi không còn nhìn rõ nữa qua những rặng cây, rồi dứt cái nhìn khỏi mặt trăng và nhìn anh.

Anh không nhìn chăm chú lên trời. Anh đang nhìn cô với nét mặt kỳ lạ nhất, trầm ngâm nhất. “Phải rồi. Đây là thứ đẹp nhất mà ta đã từng thấy.”

Và cô nhận ra anh không nói về mặt trăng.

Chương 22

Lâu đài Leeds, hạt Kent, nước Anh.

Vua Edward I của nước Anh cao lớn và oai vệ y như danh hiệu của ngài. Làn da ngài nhuộm sắc vàng từ chuyển đi săn vừa qua và mái tóc vàng của ngài lấp lánh trong ánh nắng vừa xuyên qua khung cửa sổ tròn được chắn bởi lớp kính màu hổ phách gợn sóng lăn tăn.

“Quả là một tin nhắn lạ lùng mà các ngài làm ta phải trở về. Các ngài nói Hiệp sĩ Roger đã biến mất ở đâu đó tại Brecon và cho rằng Hiệp sĩ Tobin de Clare, con trai của Gloucester đứng đằng sau chuyện đó?” Edward đứng trong chiến sự phòng trong tòa lâu đài chính, lưng dựa vào chiếc bàn dài chạm khắc nặng nề bằng gỗ sẫm màu, chân ngài bắt chéo uể oải nơi mắt cá. Nhưng với bất kỳ ai hiểu rõ Đức vua, ngài không phải là người dễ dãi và thờ ơ.

“Đó là những lời buộc tội rõ rệt.” Edward đưa tia mắt màu xanh khó hiểu nhìn vào mắt từng người đàn ông đang quỳ trước mặt. Con mắt trái của ngài hơi lệch xuống một bên, đặc trưng của các vị vua dòng họ Plantagenet, đặc biệt là cha ngài. Nhưng với Edward, không ai dám nghĩ đó là một nhược điểm hay yếu kém gì. Ngài là một người đàn ông với bốn mươi một tuổi đời có đầu óc nhanh nhạy sắc bén như thân hình cao lớn, săn chắc trẻ trung của ngài.

Edward ra hiệu cho những người đàn ông đứng dậy. “Giải thích tại sao các ngài lại nghi ngờ như vậy.”

Payn Godart bước lên trên. “Đầu tiên là Hiệp sĩ Roger biến mất không dấu vết ở Brecon. Ngài ấy đã cưỡi ngựa đuổi theo một người đàn bà cưỡi ngựa và không quay trở lại. Chúng thần đã đợi một đêm rồi một ngày nữa, thừa bệ hạ, rồi chúng thần tìm kiếm khắp vùng quê.”

“Các ngài không thấy dấu hiệu nào của anh ta sao?”

Payn lắc đầu. “Nhưng de Clare đã đi tự đi tìm còn lâu hơn những người khác. Ngài ta quay trở lại mà không giải thích gì về việc lâu hơn những

người khác một ngày. Khi thần đề nghị cưỡi ngựa tới chỗ Bá tước Merrick để được giúp đỡ, ngài ta từ chối, dù ngài ta biết rằng Glamorgan ở gần hơn và có thể trợ giúp chúng thần trong việc tìm kiếm.”

“Ngài nghĩ anh ta có lý do làm hại Hiệp sĩ Roger chẳng?”

“Họ không hòa thuận với nhau. Chuyện đó không phải là bí mật gì. Và còn có chị của de Clare, phu nhân Elizabeth nữa.”

“Tất cả chúng ta đều biết chuyện phu nhân Elizabeth và FitzAlan, nhưng ta nghĩ Hugh Bigod nguy hiểm hơn de Clare.”

“Nhưng còn tệ hại hơn, thừa bệ hạ, đó là việc de Clare đã biến mất khỏi đây trong lúc chúng thần chờ người quay trở về.” Payn dừng lại, rồi nói thêm, “Những người vô tội không che giấu các thông tin và lẫn trốn lúc đêm tối.”

“Thông tin gì vậy?”

“Phi ngựa tới Glamorgan để nhận sự trợ giúp của Bá tước Merrick, vốn là người không hay biết chuyện gì đã xảy đến với bạn mình. Ngài ấy rất thân với Hiệp sĩ Roger.”

“Ta cũng vậy,” Edward nói thẳng ra. “Vậy có ai trông thấy de Clare trốn khỏi đây không?”

“Không ạ. Nhưng ngài ta không thông báo cho ai là mình rời đi cả. Thần đã không phát hiện ra ngài ta đi mất cho tới sáng nay.” Payn Godart phàn nàn.

“Không có dấu vết gì của ngựa hiệp sĩ Roger ở Brecon sao?”

“De Clare nói rằng họ đã biến mất ở một con sông nằm phía bắc rừng Brecon ạ,” John Carteret giải thích, rồi lại cúi mái đầu sầm tối xuống để tỏ lòng tôn kính đức vua.

“Ta hiểu rồi,” Edward vuốt vuốt bộ râu nhọn một cách suy ngẫm.

“Chúng thần đã tìm kiếm khu vực ấy suốt hai ngày và cả ngôi làng gần đó. Thần nghĩ ngôi làng đó gọi là Bledig” Payn Godart quay lại xác định với những người tay không vũ khí đứng sau anh ta, gươm giáo của họ được đặt dọc bức tường bên ngoài tòa nhà và mũ giáp được kẹp dưới cánh tay.

“Đò là vùng Bleddig ạ,” John Carteret đồng tình. “Không có ai ở đó trông thấy ngài ấy, thừa bệ hạ. Thần hiểu chuyện đó là không tin được,

nhưng cứ như là FitzAlan và ngựa của ngài ấy tan biến vậy.”

Edward bắt đầu rảo bước trước mặt họ, khi ngài bước đi, đôi tay đeo đầy nhẫn của ngài chấp lại sau lưng, đôi giày mũi nhọn bằng da hảo hạng cứ gõ gõ sự sốt ruột của ngài lên những viên đá lát sàn. “Không có tiền chuộc. Không có dấu hiệu gì cho thấy ai đó đã bắt anh ta.” Ngài quay lại thật nhanh và giáp mặt những người đàn ông. “Phải có ai đó báo tin cho gia đình anh ta.”

“Thần sẽ cử một người tới Wells, thưa bệ hạ,” Payn nói với đức vua. “Liệu một người trong bọn thần có nên tới Camrose không ạ? Bá tước Merrick chắc sẽ muốn biết.”

Edward đi qua một cánh cửa hông dẫn tới căn phòng riêng. Ngài mở cửa rồi quay lại nhìn Payn Godart. “Không, ta sẽ lo việc thông báo cho Bá tước Merrick.” Và Edward biến mất qua cánh cửa, để lại kỵ binh của Hiệp sĩ Roger đứng đó. Đó là dấu hiệu cho bọn họ thoái lui.

Cùng lúc Đức vua Edward đóng cánh cửa ấy, một người đàn ông tóc đen phi ngựa qua Vùng biên giới xứ Wales. Y phi ngựa một mình, không có cận vệ hay người hầu theo sau. Y cưỡi ngựa chỉ với một thanh gươm cán bạc bên hông.

Y đã phi qua Rặng núi đen, qua một con đèo ở Mawr nơi những dòng nước chảy tràn mùa đông vẫn còn đổ xuống đá thành suối, nơi ấy có cá hồi bơi lội, những con ngỗng trời màu nâu đứng trên một chân tại mé nước nông. Y dừng lại nơi ấy, và đổ đầy một bình nước sạch, nhìn chăm chăm về phía tây nam, lo sợ về chuyện y đã phải làm.

Nhưng trước khi có thể nghĩ sâu xa về chuyện đó, y lại tung mình lên yên ngựa và đi xuống thung lũng bên dưới. Con ngựa của y nhanh chóng tăng nước kiệu vượt qua những ngọn đồi trập trùng, qua những cánh đồng hoang vắng nơi cừ đang được thả cho ăn cỏ và chim ó bay lượn trên đầu và nơi thi thoảng có một cây trơ trọi trên ngọn đồi xa xa chìa theo hướng gió thổi. Y đang thẳng hướng tới Brecon.

Roger và Teleri ăn hết số nấm họ đã tìm trong ngày, cộng thêm với nhiều rau trong vườn nhà, nhưng khi Roger nằm trên chiếc giường rơm đêm ấy, anh nghĩ về việc Teleri đã cẩn thận tính toán dùng thứ gì từ chiếc chạn bé con và khu vườn của cô ra làm sao. Cô chỉ có rất ít ỏi nhưng cô đã san sẻ với anh, chỉ đòi hỏi mỗi điều là khi anh đi thì đừng mang con Ả rập theo.

Anh chưa bao giờ biết tới đói khát. Anh là con trai duy nhất của một nam tước giàu có, cháu ngoại của một trong những gia đình lâu đời và đáng sợ nhất vùng. Anh đã được nuôi dưỡng bên cạnh một bá tước hùng mạnh, và là bạn của thái tử người sau đó trở thành Nhà vua của nước Anh. Ngay cả trên chiến trường hay khi bị vây hãm, Roger vẫn là quý tộc và là một hiệp sĩ. Với họ, thức ăn luôn luôn đủ đầy. Khi anh tham gia cuộc Thập tự chinh, nơi những chiến dịch trước đây rẫy người bị đói gần chết, Roger đã chiến đấu bên cạnh Edward.

Các vị vua thì không bị đói, ngay cả trên chiến trường.

Chương 23

Chiều ngày hôm sau Roger rời khỏi căn lều và biến mất vào trong rừng. Nhiệm vụ không làm mất nhiều thời gian của anh, và khi quay trở lại lối đi dẫn tới khoảng trống trong rừng, anh huýt một điệu sáo và giữ nhịp với tiếng xào xạc của ngọn gió trên cao những cây cối đang bao lấy mình. Anh nhìn lên và xung quanh và thấy những chiếc lá màu vàng cam dập dờn trên mặt đất và cảm thấy chúng kêu lộp bộp dưới hai bàn chân trần.

Vừa khuất khỏi tầm mắt, anh dừng lại, không xa hơn khoảng trống gần góc phía tây của sân căn lều. Anh thấy Teleri và anh cứ đứng đó nhìn cô. Anh đã quan sát nhiều người đàn bà trước kia. Nhìn họ đi lại, nói chuyện và di chuyển. Nhưng những người đàn bà anh từng biết giống nhau quá nhiều thứ. Ngay cả Elizabeth cũng có thể mất hút trong đám đông của một hội chợ hay lễ hội. Anh phải tìm mái tóc đen ấy để tách cô ra khỏi mọi người.

Nhưng với Teleri anh chắc chắn mình sẽ nhận ra cô ngay cả trên những con phố đông đúc nhất London. Anh sẽ nhận ra cô bởi cách cô di chuyển, bởi những bước chân mau mắn gần như thể bước cùng làn gió. Đôi bàn chân nhỏ bé của cô đã di chuyển với sự nhanh nhẹn của thú rừng và khi cô đứng yên một chỗ, chuyện này không thường xảy ra lắm, cô thường ngóng đầu như nai hay chim ngóng xem nguy hiểm. Gần như thể cô cảm thấy mình phải sẵn sàng để chạy.

Cô đang đi về phía nam căn lều, nhìn theo hướng này hướng kia. Cô dừng lại bên vườn bắp cải, đưa hai tay lên khum lấy miệng và gọi to, “Lợn! Lợn--ợn!”

Cô chờ đợi rồi chống hai nắm tay lên hông quét mắt quanh sân, hiển nhiên là đang lo lắng và kiểm tìm con lợn ú ranh mãnh đó như kiểu Hoàng hậu đối với mấy con chó cưng của bà.

Roger ngó qua cô, tìm kiếm con lợn, nhưng anh chẳng thể thấy con vật ấy ở đâu.

“Ngày hôm nay mọi người đều đi hết hả?” cô lẩm bẩm và vội vã băng qua sân để đi tới con suối nơi mấy con vịt trời đang quác quác ầm ĩ và vỗ vỗ cánh. “Lợn!” Cô vỗ hai tay lại với nhau. “Lại đây nào!”

Nhưng không có Lợn ở đó. Không có tiếng khụt khịt. Không có tiếng móng chân chạy lon ton. Không có tiếng ré lên ầm ĩ.

Anh nghĩ đến việc hét to lên chữ “thịt ba chỉ,” nhưng nghĩ đến đôi tai mình sẽ không chịu nổi tiếng ồn nếu con lợn ở đâu đó quanh đây.

Cô đứng đó một lúc, ngón tay gõ gõ lên môi. Cô thở dài, rồi hướng mặt về phía vầng dương và dang hai tay lên. Cô bắt đầu chậm chậm “xoay vòng xoay”. Nhanh hơn và nhanh hơn. Tóc cô bay tỏa xung quanh và váy cô phồng lên bởi không khí.

Một lát sau cô bắt đầu hát,

*“Hỡi vầng Dương vời vời
Ấm áp và rạng ngời
Hãy giúp tôi thật mau
Tôi đứng đây xoay vòng
Mãi không ra một vật.”*

Điều lạ kỳ nhất đã xảy ra. Bỗng nhiên nắng chiếu sáng hơn và càng lúc càng sáng hơn, như trên chiến trường hay trận đấu thương, khi phản xạ từ những kim loại sáng loáng của áo giáp hiệp sĩ. Ánh sáng làm lóa mắt anh quá nhanh khiến anh quên mất cả thở.

Anh bước sang bên và ánh sáng mặt trời dường như trải rộng đến mức nó vẫn sáng lòa và chiếu thẳng phía trên anh. Anh bước sang phải và ánh sáng mặt trời tiếp tục chiếu gắt y như thế. Anh có một cảm giác lạ và kỳ quái là nếu anh đi thẳng tới London, ánh sáng đó cũng sẽ di chuyển theo anh.

Những tia sáng rực rỡ đó làm ấm đỉnh đầu và vai anh, và anh bắt đầu ra mồ hôi như thể đang là giữa hè ở Wells. Anh chớp mắt, mắt anh căng ra dưới ánh nắng gay gắt nhưng vẫn chẳng hề thấy gì. Anh đưa một tay lên để chặn ánh sáng vào mắt.

Cô vẫn đứng yên tại chỗ cũ nhưng nhìn sang bên phải mình, qua cánh đồng cỏ tới một vùng bụi rậm nơi ánh sáng mặt trời chiếu xuống chói chang như chiếu lên anh. Anh dụi mắt và lại che chúng thì vừa lúc con lợn

quái đản kia chạy lon ton ra khỏi những bụi cây, khịt khịt mũi đất cho tới khi mò tới đôi chân trần của cô, nơi nó nằm phịch xuống như đĩa dăm bông khổng lồ.

Cô cau có nhìn nó nhưng ngay cả Roger cũng có thể thấy là cô không thực sự giận, chỉ có lo lắng mà thôi. Cô quỳ xuống và bật cười với con lợn khi cô gãi gãi tai nó và nó lăn ngửa ra, móng chân chĩa thẳng lên trời.

Cô lại phá lên cười và Roger chỉ đứng đó lắng nghe âm thanh đó. Tiếng cười của cô đượm vẻ hờn hờ phóng khoáng mà anh hiếm khi nghe thấy. Lúc còn nhỏ, các chị em gái của anh đã phá lên cười thoải mái như vậy, nhưng đã một thời gian lâu rồi anh không ở nhà. Những người đàn bà chốn cung đình không phá lên cười mà không có mục đích.

Rồi cô đứng và ngược lên nhìn, về phía anh, cô nhú mày, mắt cô chiếu lên anh và vẫn có cảm giác như thể những tia nắng ấy còn bao quanh anh. Cô nhú mày. “Người Anh à?”

“Ừ.”

“Ngài đây rồi,” cô nói và giọng nghe nhẹ nhõm làm cho anh cảm thấy vui. Anh thích thấy rằng cô đang nghĩ về mình.

Roger đi ra khỏi những bụi rậm và ánh nắng kỳ lạ đã nhạt dần, đến cũng nhanh mà biến đi cũng nhanh. Anh ngược lên nhìn trời và thấy một đám mây vừa trôi ngang mặt trời.

Là lý do hợp lý để ánh nắng yếu đi, anh tự bảo mình. Một lý do hợp lý. Phải.

“Em đang tự hỏi ngài ở đâu,” cô nói.

Roger bước qua những bụi rậm và linh sam căn cõi thấp lùn đang mắc lấy ống tất anh, cào dọc hai chân anh, và gần như hất con thỏ rừng chết khỏi tay anh.

Anh rời khỏi sự bao bọc của bụi cây cao ngang thắt lưng và đi về phía khoảng trống.

Cô đứng đó không di chuyển, hai mắt cô dán lại nơi con thỏ nằm éo lá trên tay anh. Âm thanh đầu tiên cô phát ra gần như tiếng khóc của người bị thương. Gương mặt cô căng thẳng vì vẻ kinh hãi. “Ngài đã làm gì thế?”

Giọng cô nhỏ đến mức anh phải ngưng lại và suy nghĩ về những gì cô vừa nói.

“Ta đem đến một bữa ăn.” Anh giơ con thỏ lên, món quà của anh cho bữa tối của họ. Anh muốn bù đắp phần nào món nợ của mình cho cô. “Ta không thể tìm thêm nhiều thứ khác nhưng thỏ cũng làm ra được bữa ăn thịnh soạn tối nay và một món hầm ngon ngày mai.”

“Ngài đã giết nó.”

“Cho em.” Anh giơ cao con thỏ cho cô xem, tự hào là mình chỉ mất chút thời gian để gài được bữa ăn cho họ, đặc biệt khi chẳng hề đơn giản để bắt thú vật mà không có vũ khí hay bẫy.

“Cho em ư?” Cô ngược lên nhìn anh, miệng cô há ra. “Để ăn ư?”

“Ừ.”

Mắt cô đầy choáng váng và anh có thể thấy chúng đột ngột chuyển sang đậm nước. Cô lấy tay che miệng theo cách phụ nữ thường làm khi họ thấy điều gì đó không sao chịu nổi.

Anh có chị em gái. Anh biết vẻ hoảng loạn của đàn bà khi anh nhìn thấy chuyện này. Có điều gì đó sai lầm.

Cô bỏ tay xuống nhưng những giọt nước mắt cứ thay nhau lăn thành dòng xuống hai má và cô thì thào, “Em không cho ngài ăn đủ ư?”

Anh cảm thấy lòng mình trĩu nặng. “Ta muốn cung cấp thức ăn cho chúng ta. Một cách để đáp lại em vì tất cả những gì em đã làm cho ta.”

“Vậy nên ngài đã giết một con thỏ. Một con thỏ ngàn lần bé nhỏ hơn ngài?”

“Ta đã đem thịt về.”

Cô bắt đầu khóc dữ hơn và anh đứng đó cảm thấy như thằng nhà quê gốc gác.

“Ngài giết con thỏ đó cho em ư? Sao ngài có thể làm vậy chứ?”

“Ta không biết nữa,” anh nói chua chát. “Đó dường như là một ý kiến hay. Thịt là thức ăn.”

“Với em thì không. Ngài đã bao giờ thấy em dọn thịt ra ăn chưa?”

Anh đã đoán là cô không có kỹ năng giết thú để ăn thịt. Anh đã nghĩ sẽ làm cô ngạc nhiên bằng món ngon lành và no nê.

“Ngài không thấy là em sẽ không bao giờ muốn thứ gì như vậy sao? Ngài không thấy em là ai và em là người như thế nào sao? Sao ngài lại có thể sống ở đây thậm chí là chỉ một ngày mà không thấy rằng em không bao giờ giết thú vật chứ?”

Roger nhìn con thỏ rùng. Anh không biết là mình nên nấu nó hay nói với nó là thánh lễ đã xong rồi.

“Ngài không chú tâm đến cái gì diễn ra ngay trước mắt. Ngài không lưu ý đến điều quan trọng nhất về em. Em không bao giờ có thể ăn con vật tội nghiệp đã chết ấy. *Không bao giờ.*” Cô đưa mắt lên nhìn anh, nước mắt trào xuống gương mặt đỏ lựng khi cô phải gạt chúng đi bằng lưng bàn tay.

Anh không biết phải nói gì và chỉ đứng đó cảm thấy tồi tệ hơn ai đó vừa mới đá phải một con mèo con.

Cô vẫn khóc và hai vai rung lên.

“Thịt làm thức ăn cho chúng ta mà, Teleri. Đó không phải là tội lỗi.”

“Em hiểu là có một số người lấy thịt làm thức ăn. Nhưng ở đây, nơi em đang sống, nơi em đang trông củ cải và bắp cải, hành và cà rốt, nơi có những quả dâu ngọt và nấm mọc lên sau mưa, em có nhiều thức ăn hơn mình cần. Em quyết định không ăn thịt. Những con vật là bạn bè của em. Chúng là những người bạn duy nhất em có, Roger.”

Anh nghĩ về những thứ thức ăn họ đã dùng, nước hầm và dâu, về những quả trứng ngỗng trời mềm và thứ xúp cô cho anh ăn. Anh chưa từng thấy cô ăn thịt. Nhưng anh không nhận ra cho tới lúc này.

Cô lại nhìn anh, nét mặt nghiêm trọng. “Không bao giờ em có thể ăn thứ gì đó có gương mặt.” Cô quay người và chạy vào trong lều, con lợn bám sát sau cô.

Roger ngồi gần chiếc cầu, lưng dựa vào một thân cây to uốn qua mái căn lều và chiếc ao nhỏ. Trước mặt anh là một đồng lửa cháy âm ỉ. Nhưng lửa không phải là thứ duy nhất đang âm ỉ.

Cô vẫn không ra khỏi lều.

Anh cũng không tìm cô hay vào lại bên trong.

Con thỏ được xiên vào hai cành sồi tươi và chín từ từ trên lửa. Anh đã lẩn một khoanh gỗ sồi già từ đồng gỗ đã chặt và dùng làm ghế ngồi.

Bây giờ anh đang ngồi đó đập muỗi mắt và trông thịt chín dần. Anh tựa cổ tay lên hai đầu gối đang gập và chồm tới trước mỗi khi trở miếng thịt.

Không khí lạnh nhanh chóng buổi đêm bị tràn ngập trong hương vị thỏ quay. Thi thoảng, chỉ là thường xuyên vừa đủ để anh nhìn ngậy người vào chiếc xiên, miếng thịt nhỏ giọt xuống lửa kêu xèo xèo và bốc khói.

Giữa những tiếng xèo xèo và cái xiên là sự yên lặng nặng nề làm anh phiền não đến điên lên được. Thế là anh nhặt một cái que lên và chọc vào đám than củi, rồi vô cùng hoang mang tự hỏi là sao anh có thể gây sai lầm đến vậy. Hoàn toàn sai lầm.

Trong sự im lặng đó anh nghe những lời cô nói lặp đi lặp lại. Sự buộc tội rằng anh đã không bận tâm để cố gắng hiểu một người đàn bà dịu dàng và tốt bụng chỉ có những người bạn duy nhất là các con vật bị thương hoặc bị tật, đấy là người đàn bà đã cứu sống anh.

Lần đầu tiên anh nghĩ đến sự tồn tại của cô ở nơi đây. Anh tự hỏi khi sống mà không có người nào khác xung quanh thì sẽ ra sao. Anh xuất thân từ một gia đình đông đúc mà sự riêng tư là quý hiếm.

Đối với cô thì không phải như vậy, anh nghĩ thầm. Cả cuộc đời cô sống riêng biệt và cách biệt. Trống rỗng. Cô đơn. Trong lời cô nói hàm chứa nỗi đau đớn khi cô khóc vì những con vật là bạn duy nhất của mình.

Anh mang con thỏ ra khỏi xiên và kéo một miếng. Anh đưa nó lên miệng và dừng lại. Nó không còn mùi thơm ngon nữa. Anh nhìn chăm chăm vào miếng thịt trong tay và lầm bầm, “Ăn đi thẳng khùng. Ăn đi.”

Nhưng anh không thể cho nó vào mồm. Tất cả những gì anh có thể thấy trước mắt là một chiếc mũi đen mờ mờ và đôi mắt nâu to tướng. Những sợi râu quăn quiu và đôi tai dài dài. Anh thả miếng thịt vào trong đám than hồng nơi nó lóe lên một lúc như thể mảnh sống cuối cùng của nó mới vừa bị thiêu mất.

Rồi anh ngồi đó, không ăn nổi bởi tất cả những gì anh thấy là một gương mặt thỏ.

Thi thoảng trong đêm đó, trời trở nên lạnh hơn và gió bốc lên. Chẳng bao lâu nó thổi mạnh tới mức cây cối nghiêng ngả, kêu kẻo cà kẻo kẹt còn cành cây thì gãy rời và vỡ ra từng mảnh. Cơn gió đột ngột, dữ dội và không ngờ được trở nên mỗi lúc một lạnh hơn, biến thành thứ có thể đi xuyên qua da người, qua các bắp thịt và làm đông cứng ngay cả xương cốt.

Tiếng cửa chớp đập uỳnh uỳnh vào tường lều và Teleri ngồi dậy trên giường, bị hoảng loạn và cảm thấy sợ hãi sau giấc ngủ say. Cô nhận ra mình đang rùng mình bởi cái buốt giá của gió đang gào rú và thổi dữ dội bên ngoài. Cô nhanh chóng trườn ra khỏi giường và đi tới gian phòng chính.

Không có lửa cháy âm ỉ trong hố bếp. Chiếc giường rơm ở góc nhà trống không và chăn đặt bên cạnh vẫn gấp lại như hồi ban sáng.

“Roger?”

Không có tiếng trả lời. Anh không ở đó.

Cô băng qua phòng, kéo mở cánh cửa rồi bước ra ngoài. Gió vẫn lồng lộng và lạnh lẽo, nó hất những mẩu cành cây và bụi rậm qua đấng trước sân dễ dàng như người làm xiếc tung hứng các trục gỗ.

“Roger!”

Không có gì ngoài tiếng ầm ã của cơn gió.

Cô bước lại gần bức tường lều để nhờ mái hiên chắn gió gió và đi vòng quanh góc lều lúc một luồng gió thổi mạnh tới mức làm cô trào nước mắt. Mặt đất dưới lòng bàn chân cô lạnh lẽo dù rằng mặt trời đã chiếu rất sáng ngày hôm đó.

Cô đi tới, bước qua những mảnh vụn gỗ và cành cây tươi tắn đang tung tóe trong vườn. Đi nơi nào cô cũng không thể tìm thấy anh. Anh đã bỏ cô đi rồi sao? Anh có cơ hội mang Ngựa và rời đi như anh đã làm khi trước.

Cô vội vã đi lại phía cây cầu và huýt sáo gọi Ngựa, nhưng cơn gió át mất tiếng gọi. Cô cố lần nữa và nghe tiếng huýt sáo chói tai của mình bốc lên cao cùng cơn gió.

Một lúc sau Ngựa lon ton chạy qua cầu và đi về phía cô đứng. “VẬY LÀ NGÀI ẤY ĐÃ KHÔNG MANG MÀY ĐI,” cô nói trong tâm trạng nhẹ nhõm.

Ó đang cạp mỏ lơ lửng trên bờm ngựa. Khi Ngựa dừng lại trước mặt cô, nó đi lên và đậu trên đầu Ngựa, ở đó nó quạc quạc và đung đưa như mỗi khi cố gắng gây sự chú ý.

“Tao thấy mày rồi, Ó. Về nhà thôi, ngay bây giờ. Cả hai.” Cô vuốt ve mõm Ngựa, dẫn nó về phía cửa lều và vào trong. Trong một đêm lạnh giá như đêm nay, những con vật có thể giúp bên trong ấm hơn.

Cô vội vã quay lại quanh góc lều và đi qua vườn, tìm kiếm Người Anh. Trời còn tối nhưng trăng đã lên và biến mặt đất từ màu đen chuyển sang màu xám. Cô nhìn lướt qua sân, nhìn từ cây cầu tới căn lều, nhìn qua cái cây đang dang rộng thân treo lơ lửng và đu đưa bên bờ suối, những cành dài của nó vun vút trong gió như những ngọn roi. Và ở đó, nằm thu lu dưới cái cây, cô nhận ra anh.

Chương 24

Anh cảm thấy được mình đang run rẩy. Toàn thân. Và anh tỉnh dậy khỏi giấc ngủ kỳ lạ và mệt mỏi bơ phờ.

“Roger!”

Trời lạnh quá. Không có hơi ấm nào cả. Anh đã đốt một đồng lửa. Nó lụi rồi. Anh cần đốt nó lên lần nữa, anh nghĩ thầm. Nhưng anh không tài nào mở nổi mắt. Anh không thể cảm thấy tay mình đưa lên dụi mắt. Để chuyển động.

“Roger! Dậy đi!”

“Tại sao em lại hét lên với ta?” Anh lầm rầm. “Ta đâu có ăn con thỏ.”

Cô không di chuyển hay nói gì chỉ trong khoảnh khắc.

“Người Anh!”

“Xin lỗi,” anh nói thầm, rồi thở dài nặng nề. “Thực sự xin lỗi.”

“*Người Anh!*” Cô chớp lấy hai vai anh và lắc anh thật mạnh.

Anh cảm giác được điều đó. “Ta tỉnh rồi.”

“Dậy đi!”

“Không,” anh nói, miệng anh khô và có cảm giác vụn vỡ, đặc biệt là khi anh hít một hơi thở mà cơn gió dường như đã cướp mất ngay môi anh. “Ta không thể.”

“Ngài mở mắt ra, Người Anh.”

“Ta không thể.”

“Đi nào. Có gió lạnh đấy. Ngài phải mở mắt và đi vào trong lều.”

Anh muốn ngủ. trời đâu có lạnh khi anh ngủ.

Cô véo anh.

“Ồi! Chết tiệt, mợ à!”

“Tốt. Thấy không? Ngài có thể mở mắt.”

“Em véo ta.”

“Vâng. Ngài cảm thấy cái véo là tốt đó. Thế nghĩa là ngài không bị tê cứng. Bây giờ thì ngồi dậy trong lúc chân tay ngài vẫn còn cảm giác. Em

không muốn bị tê cóng ngoài đây với ngài vì ngài lười đến độ không muốn đi.”

Anh ngồi dậy. Răng anh va vào nhau lập cập. Môi anh không ngừng run rẩy. Hai vai anh cũng thế. “Trời lạnh quá,” anh mơ hồ tự bảo mình và nhìn quanh, lạ lùng là anh mất phương hướng sau khi tỉnh dậy khỏi một cơn ác mộng dài mà anh nghĩ là có thật.

Trời đã tối và mặt trăng trông trắng và lạnh lùng. Như một quả cầu tuyết khổng lồ treo cao trên trời. Những vì sao sáng lấp lánh. Tựa như những mảnh băng nhỏ xíu trên nền trời đêm đen tuyền. Gió đang gào rú như tiếng chó sói; trời lạnh buốt và giá, và anh chỉ có thể cảm thấy nó đung tới từng phần rõ rệt trên cơ thể anh.

Anh nhìn Teleri và nói qua hàm răng va lập cập, “Ta đã nghĩ là em sẽ không nói chuyện với ta.”

“Đứng lên nào.” Cô đứng lên bên cạnh anh và giật mạnh bàn tay tê dại của anh.

Anh giật tay ra và chống lên hai tay hai chân. Anh vẫn cảm giác ra được đầu gối và mu bàn tay. Anh xoay chuyển và đứng dậy, nhưng có cảm giác hai cẳng anh nhẹ tênh và yếu ớt, tất cả những gì anh có thể cảm thấy về đôi bàn chân là những chiếc xương nan bàn chân ở sâu bên trong. Lòng bàn chân anh không hề có cảm giác, như thể không có thịt hay da trên đó.

Anh biết các dấu hiệu đó: mất phương hướng, buồn ngủ, tê liệt. Cô nói đúng. Anh đã bị tê cóng.

Hai tay cô chộp lấy đôi tay anh và kéo lên với mình. Thật khó để di chuyển bởi anh đang run rẩy đến thế. Cô đang chạy và chuyển đó làm chân cẳng anh đau nhức.

Anh nghĩ mình đã phát ra thanh âm. Mỗi khi bàn chân anh chạm đất, một tiếng càu nhàu lại thoát ra khỏi môi anh. Không khí anh cố gắng hít vào đang làm đau ngực anh; không khí quá lạnh và loãng khiến anh phải hít thở rất nhanh để có thêm chút khí.

Anh di chuyển cùng cô; cô đang kéo anh đi như một con búp bê trong hội chợ. Cô xô anh vào trong lều và đóng sầm cửa lại, rồi chạy quanh

phòng đóng các cửa chớp mà anh lơ mơ nhận ra là gió đang đập sầm sầm và liên hồi vào tường.

Anh đi tới giúp cô nhưng cô đã ở đó trước anh.

“Em sẽ làm việc đó.” Cô đưa anh chiếc chăn. “Ngài dùng nó và lại chỗ hồ bếp đi.”

Anh làm như cô bảo nhưng quay lại với cô khi cô đang kéo chiếc đệm từ giường mình ra phía anh. “Không còn củi để đốt.” anh bảo cô.

“Em có củi. Ngài nằm xuống đi. Chỗ đó. Bên Lợn đó. Nó sẽ giúp ngài ấm.”

Roger làm như cô bảo nhưng đó chỉ vì tay và chân anh đau nhức quá. Anh nằm xuống và kéo chăn lên người. Anh có vấn đề với đôi tay. Anh phải mất vài lần để kéo chiếc chăn trùm lên chân. Rồi anh nhận ra rằng anh không chắc mình đã có thể giúp được cô, ngay cả việc cầm một thanh củi lên hay đánh lửa đốt nó.

Cô thả một ôm đầy củi khô vào trong hồ bếp và thêm mấy hòn than vuông vuông, rồi đốt lên.

Ngọn lửa lóe sáng, lớn dần rồi bùng lên ở giữa phòng. Cô không di chuyển mà cứ đứng nhìn xuống anh chăm chăm. “Môi của ngài vẫn còn tím tái.”

Anh không nói gì cả. Thì đúng là tím tái mà.

Cô nhìn qua vai và đi tới dãy lông nơi những con vật bị thương của cô đang ở. Cô nhắc từng con lên, từng con từng con một khỏi lồng và mang chúng lại nằm trên nệm.

Anh ngạc nhiên thấy chúng không dịch xa khỏi anh, Dù bị què nhưng chúng vẫn là động vật hoang dã. Song dường như chúng không để ý đến điều đó, bởi chúng cuộn thân hình đầy lông ấm áp lại với lưng và chân anh.

Rồi cô đứng bên anh. Cô quỳ xuống và bò lên chiếc nệm giữa anh và hơi ấm sức bất ngờ của con lợn nuôi. Cô vắn vẹo, ngo nguậy và ép lưng và mông lại phía trước người anh.

Trong chuyện đó có sự trở trêu vì anh lạnh buốt và tê cóng khắp người trừ cái nơi cô cứ vắn vẹo cặp mông vào người anh.

Hai bàn chân trần của cô chà vào chân anh, và dù đã qua lớp quần chần, anh vẫn cảm thấy chúng lạnh như băng.

“Em cũng lạnh cóng rồi.”

“Em ổn.” Cô kéo tay anh choàng qua vai mình và xoa hai tay anh giữa tay cô. “Chúng ta, tất cả chúng ta sẽ nhờ nhau để giữ ấm.” Cô lại ngo nguậy cho tới khi thấy thoải mái.

Còn anh thì không.

Anh kéo tay mình ra xa để túm lấy một góc chăn.

Cô quay lại và nhìn anh qua vai, cau mày theo kiểu thường ngày mỗi khi không hiểu anh.

“Đây.” Anh kéo góc chăn lại và vắn để chiếc chăn trùm lên người cô. “Nhét bên đó lại phía dưới em. Chăn còn đủ rộng nên cả hai ta sẽ dùng chung. Ta không nằm ngủ im được và trong đêm có thể sẽ trở mình và kéo chăn ra khỏi người em.”

Cô quay mặt lại theo hướng khác và kéo chiếc chăn qua người. Anh có thể ngửi thấy mùi hương trong tóc cô. Cô có mùi của thứ gì đó sinh động và tràn căng sức sống, của thứ không khí mới mẻ trong lành và những chiếc lá còn tươi. Một mùi hương tự nhiên và chân thực của chốn hoang dã. Không có dầu thơm sức nước dậy mùi gợi tình. Không có dầu hoắc hương hay hạnh nhân, hay thậm chí tinh dầu hoa hồng. Chỉ có Teleri.

Anh hít một hơi thật sâu và vòng tay quanh eo cô rồi dịch lại gần cô hơn. Hai bàn tay anh bắt đầu rung động và nhoi nhói như kim châm, hai bàn chân anh cũng thế. Cứ như thế các ngón chân và ngón tay anh bị găm vào đinh nhọn.

Cô giữ tay anh trong tay mình và xoa nó từ từ. “Ngài có cảm giác với ngón tay mình không?”

“Có,” anh nói. “Đau chết đi được.”

“Thế là tốt. Thế chân cũng vậy à”

“Ừ. Chân ta cũng đau.”

Họ cùng nằm yên đó và lặng lẽ, trong khi cơn gió gào rú bên ngoài, quất vào và rít qua lớp mái rạ trên đầu họ, thi thoảng lại ném một vài sợi rơm xuống sàn hay trên bếp lửa, chúng lóe sáng lên và biến mất. Anh có thể

cảm thấy hơi ấm của bếp lửa lên mặt mình và hơi ấm từ các con vật ngay lưng. Một trong số chúng cựa quậy và anh quay người chỉ đủ nhìn thấy nó.

Đó là một con thỏ rừng chỉ có ba chân. Con vật mà cô kể đã phải nhai đứt chính cẳng chân mình để thoát khỏi bẫy. Nó rúc bộ lông ấm áp vào lớp da lạnh giá ở cổ anh theo cái kiểu rất thuần thục. Anh vẫn nằm yên như tảng đá. Con thỏ rừng thờ dài và chìm vào giấc ngủ bên anh.

Một lúc sau bụng Roger sôi ùng ục. Nhưng lạ lùng thay, anh đã không để ý.

Teleri thức dậy lúc nửa đêm với cảm giác có điều gì đó bất ổn. Cô vẫn nằm yên và cố gắng giữ cho hơi thở bình thường. Rồi cô nhận ra bàn tay anh đang ôm lấy ngực cô.

Cô nằm đó lòng e sợ phải thở nhưng rồi cô nhắm mắt lại và giả vờ thiếp đi.

“Sờ em rất tuyệt,” anh thì thầm vào tai cô.

Cô mở choàng mắt ra.

Anh đang hôn tai cô, lưỡi và môi anh đang trêu ghẹo nó trong khi bàn tay anh xoa ngực cô rất từ tốn. Tay anh lướt xuống sườn cô và từ từ qua bụng cô rồi xuống thấp hơn. Miệng anh dịch tới cổ cô và các ngón tay anh bắt đầu kéo lớp vải áo váy cô. Cô có thể cảm thấy đường viền áo trượt lên chân cô, rồi cao hơn tới đùi cô, và hơn nữa.

Cô quay đầu lại nhìn anh. Bên trong này trời vẫn còn rất tối nhưng lửa đã lụi dần thành đốm sáng ấm áp và chiếu một ánh lửa đỏ lên mặt anh. Cô có thể thấy tóc anh buông nhẹ qua mày, hai mắt anh mở to nhìn cô. Chiếc mũi chim ưng và chiếc miệng rộng, nghiêm nghị của anh đang dịch lại gần, lại gần hơn, rồi chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn sâu và nồng nàn. Nó cứ tiếp tục lâu chưa từng thấy, môi, miệng và lưỡi họ quện với nhau. Rồi anh nhích ra khỏi người cô và trượt các ngón tay vào giữa hai chân cô để chạm vào cô theo cách gần gũi mà anh đã từng làm khi trước.

Cô thờ dài và hai chân cô hơi dạn ra. Anh đang nhìn cô và cô đang nhìn anh. Hơi thở của cô đến nhanh dần và bị tắc lại trong cổ họng, rồi càng lúc càng nhanh. Tay anh khum lấy cô, và các ngón tay anh càng trêu chọc hơn

nữa khiến cô phải trượt bàn tay mình xuống nơi anh và xoa anh qua lớp quần chần theo cách anh đang làm với mình.

Hai mắt anh tối dần và mí mắt hơi khép lại nhưng anh vẫn đang quan sát cô. Bàn tay anh nóng nảy thấm hiềm cô và cô cũng lặp lại y như vậy. Rồi anh kéo tay ra và cởi dây buộc quần chần, kéo chúng xuống và đặt bàn tay cô lên đó.

Giây phút cô đưa đẩy tay mình lên lên xuống xuống, anh nhắm mắt lại, rồi lại chạm vào chỗ đó của cô lần nữa. Hơi thở của anh nhanh dần như của cô. Hai bàn tay của họ cùng di chuyển trên người nhau, cho nhau khoái lạc, cảm giác mạnh mẽ và những cái ve vuốt tuyệt diệu, cuồng nhiệt.

Cô áp ngực mình lại với anh bởi có một cảm giác nhức nhối nào đó trong cô khiến cô cần phải cọ xát vào anh như cách bàn tay anh đang cọ xát vào cô và làm cho cơ thể cô ứa mồ hôi và trở nên ướt đầm.

Anh thật cứng cáp và dài dưới tay cô và khi cô càng xoa, anh càng trở nên cứng cáp và to lớn hơn.

Cô nâng hông lên, cao và cao hơn bởi trò chơi của những ngón tay, và bởi bản năng cô xoa anh mạnh hơn.

Tay anh vuốt ve cô vào sâu và nhanh hơn, gần như đang đi vào trong cô. Giờ cô đã trơn mượt và di chuyển với tay anh bằng nhịp điệu thật trầm như tiếng trống Celtic.

Cô thở gấp và nhắm mắt lại. “Nếu ngài dừng lại em sẽ chết mất. Em sẽ chết mất.”

“Ta không dừng lại đâu,” anh thì thầm vào tai cô. “Em yêu của ta, ta cam đoan.” Rồi một ngón tay trượt sâu vào bên trong cô trong khi những đốt ngón tay nhấn vào nơi cô mong đợi anh chạm đến. Ngón tay anh ra vào còn các đốt ngón tay di chuyển thành vòng tròn. Cô nâng hông lên cao và cao nữa. Tay cô ôm lấy anh và trượt lên trượt xuống. Lên và xuống cùng nhịp.

“Nữa...” Anh thở vào tai cô và cô ấn vào tay anh, không thể nào nín hơi vì thở quá nhanh. Hông anh ép vào tay cô và cũng di chuyển như cô, xoay vòng xoay.

Rồi có điều gì đó đang xảy đến. Có cái gì đấy bùng nổ, như thể bầu trời trên đầu cô đang vỡ làm đôi. Sao lóe sáng trước mắt cô và ngay cả trong cơ

thể cô, rồi úa đến tới tấp như sao băng tóe lửa trong tâm điểm của cô lan tràn ra chân tay và đầu cô.

Cô cảm thấy con tim mình đập dồn dập ngay giữa hai chân, như thể bỗng nhiên nó trở nên mỗi lúc một căng và rời khỏi lồng ngực tới nơi giữa hai chân đó, nơi nó đang đập, hết đập rồi đập.

Từ một nơi xa xăm, cô nghe tiếng anh rên rỉ, dài và trầm, và cảm thấy anh rung lên ướm đẫm trong tay mình, cái mà bàn tay cô đã vuốt ve rồi lại vuốt ve theo từng nhịp đập. Khi cuối cùng trái tim cô đã đập chậm lại, tay cô cũng chậm theo.

“Chúng ta đã chưa giao phối.” cô bảo anh.

Anh nhìn cô, nét mặt cho thấy anh ngạc nhiên trước câu nói của cô.

Cô nhìn xuống rồi vỗ vỗ vào nguồn sinh lực của anh. “Ngài phải cho thứ này vào trong em để giao phối, Người Anh ạ.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô đầy lạ lẫm khiến cô có một suy nghĩ khác. Cô nhướn mày lên nhìn anh. “Em nói sai sao? Có phải thay vì cái đó, Người Anh các ngài giao phối bằng tay sao?”

Anh ngưng rất lâu, rồi anh phá lên cười.

Chương 25

Teleri nhìn qua hố bếp tới chiếc nệm nơi Roger vẫn còn nằm ngủ, bao quanh là cả lũ vật cũng lười không kém của cô. Tất cả ngoại trừ Ngựa. Cô đã thức dậy khi trời sáng và cho nó ra ngoài. Và giờ thì nó đang trên cánh đồng cỏ đầy sương giá sung sướng nhai rào rào những ngọn cỏ đóng cứng.

Cô nghiền vài quả dâu thành sền sệt và đổ thêm nước, rồi thêm chút yến mạch mà cô đã để dành khi thời tiết lạnh hơn. Cô đổ hỗn hợp đó vào trong nồi nấu, thêm chút than đốt để nó chóng đặc hơn.

Khi cô cời lửa, Roger mở mắt ra và nhìn cô bằng ánh mắt khiến người cô trở nên nóng hơn bất cứ thứ gỗ đang cháy nào có thể sưởi nóng cô được.

Cô chọc chọc vào lớp than vài lần rồi nói, “Chào buổi sáng, Người Anh. Em thấy là ngài vẫn bỏ phí mất phần đẹp nhất trong ngày.” Cô mỉm cười nhìn anh và thả chiếc que cời vào lò.

Anh nhìn cô thật lâu và khó đoán rồi tựa đầu lên bàn tay. Anh cứ nhìn cô như thể anh có tất cả thời gian để làm vậy. “Ta phải tranh luận về chuyện lúc nào trong ngày là đẹp nhất. Ta thích lúc nửa đêm hơn.”

Cô có thể thấy da mình đỏ ửng và cô vênh cằm lên nói, “Em thích buổi sáng.”

“Ta cũng vậy. Lại đây, để ta dạy em chuyện ở lại trên giường vào buổi sáng.”

Cô bật cười nhưng trước khi cô có thể lên tiếng, tay anh đã luồn ra và chộp lấy cổ chân cô, kéo cô lại phía mình. “Roger! Dừng lại đi. Em sẽ ngã mất!”

Một lúc sau cô đổ nhào lên ngực anh và nghe tiếng anh làu bàu, rồi cảm thấy hơi thở thoát ra từ miệng anh và lướt qua tai cô. Cô đang nằm sóng soài trên người anh, thân thể họ áp sát vào nhau, hai tay cô để hai bên đầu anh.

Anh ngược lên nhìn cô với cái nhìn cô đã hiểu. Hai bàn tay anh di chuyển từ lưng lên đầu cô và kéo miệng cô xuống với miệng anh. Anh đưa

lưỡi vào bên trong và hôn cho cô ngây ngất.

Anh xoay người cùng cô và giờ cô ngả trên nệm, cánh tay anh đặt ngang ngực cô và đầu anh ở trên đầu cô. Một tay anh di chuyển để chạm vào mắt cô, con mắt không còn sưng nữa, nhưng đến ngày hôm qua vẫn còn hơi thâm thâm và vàng ở chỗ anh đã đánh vào.

Anh định nói câu gì đó nhưng cô đưa tay lên môi anh để chặn tiếng nói. “Không sao đâu. Mắt em ổn mà. Em đã thấy ngài cảm thấy thế nào về chuyện đó. Ngài thậm chí còn không tỉnh táo nữa. Làm sao lại có ai trách mắng được ngài cơ chứ?”

“Ta mắng ta.”

“Ôi, em thì không.” Rồi để làm anh xao nhãng, cô lướt ngón tay từ từ lên miệng anh, dọc theo bờ môi và đi xuống cằm anh. “Ngài đã không để râu như cũ.”

“Không,” anh trả lời khi cô xoa vào cằm và má anh, nơi đã trở nên nham nháp râu mới mọc dù anh đã cạo mỗi sáng bằng con dao của cô.

“Nó cào vào em khi ngài hôn,” cô bảo anh. “Nhưng em thích thế.” Cô chạm vào má và lông mày anh, đưa ngón tay dọc theo mắt tới tai nơi tóc đã mọc dài hơn và lởm chởm ở phần đuôi.

Bàn tay to lớn của anh chặn cô lại và xoay lòng bàn tay cô vào miệng mình và hôn lên đó. Đó là một trong những điều âu yếm mà anh đã làm nhưng chưa bao giờ thôi khiến cô khỏi ngạc nhiên. Và mỗi lần anh làm vậy, cô lại mất thêm một mảnh lòng mình cho anh.

Anh mút một ngón tay cô, việc quá bất ngờ làm cô hoàn toàn mất hết cảnh giác.

“Tại sao ngài lại làm thế?” cô hỏi anh, thực sự thấy tò mò.

Anh nhúu mày nhìn và kéo ngón tay cô khỏi miệng mình. “Gì cơ?”

“Mút ngón tay em.”

Anh khẽ cười. “Đàn ông và đàn bà vuốt ve nhau theo nhiều cách. Em không thích thế ư?”

Cô nhún vai. “Em thích ngài mút ngực em hơn.”

Anh lại bật cười.

“Hay cố em.” Cô dừng lại nghĩ ngợi. “Nhưng em thích nhất là khi ngài gọi em là em yêu của ngài.”

Anh thôi cười.

“Chưa có ai từng gọi em như vậy cả, Roger. Chưa bao giờ.”

Anh nhìn cô với cái nhìn lạ lùng nhất. Nhưng trước khi cô có thể hỏi xem chuyện gì không ổn, nỗi cháo sôi bùng lên và bắt đầu trào ra xèo xèo trên lửa.

“Ôi, không chứ!” Cô đẩy khỏi người anh và bò dậy, rồi dùng tà váy nhấc nồi ra khỏi bếp và mang nó tới bàn. “Em không thể phá hoại bữa ăn vì nằm trên giường với ngài được. Ngài dậy đi, rồi chúng ta cùng ăn.”

Anh đứng dậy và chỉnh lại áo quần rồi anh gấp chăn lại gọn ghẽ như mọi sáng.

“Nước rửa tay trong góc đã ấm rồi đấy,” cô bảo với qua vai. “Ngài may mắn thật. Lúc em vừa thức dậy, trong xô đã có một lớp băng đóng trên mặt rồi.”

Khi anh lặng lẽ rửa ráy, cô đi quanh phòng lấy bát, thìa và đặt chúng lên bàn. Cô đổ cháo vào các bát và đẩy phần của anh lại chỗ anh. Rồi họ ăn.

Cô tự hỏi tại sao anh lại im lặng đến thế, rồi nhận ra anh đã ăn hết. Anh đặt thìa xuống và không gọi thêm nữa. Anh ít khi hỏi lấy thêm ngay cả khi cô đã bảo anh cứ việc hỏi. Cô cứ luôn luôn phải lấy đầy đĩa cho anh.

Cô tự hỏi tại sao lại thế, tại sao anh không đơn giản hỏi cô thêm thay vì cứ ngồi đó. Cô không hiểu tại sao người ta không nói ra những gì mình nghĩ. Làm sao cô có thể hiểu anh muốn gì nếu như anh chẳng bao giờ chịu hỏi?

Cô tự hỏi cuộc sống của anh đã như thế nào, anh từ đâu tới. Gia đình anh và người cha mà anh đã nói là rất ghét làai. Sao lại có người ghét cha ruột của chính mình? Cô ngược nhìn anh, nhưng anh không nhìn cô. Trông như thể anh đang để đầu óc ở tận đâu đâu.

Cô ngẫm nghĩ về điều đó rồi quyết định là có vẻ như anh muốn im lặng. Cô đứng lên lấy thêm đồ ăn và múc vào bát cho anh.

Ở giữa bàn, cô đặt một chiếc giỏ nhỏ chứa đầy những thứ yêu thích: những viên đá dẹt tròn tròn đã nhặt từ biển, và những vỏ ốc còn nguyên

được tìm thấy rải rác lung tung dọc bờ biển, giữa những mảnh vỏ mỏng hơn đã rạn nứt và vỡ nát khi bị sóng triều quất lên bờ.

Đôi khi lúc trời đã tối muộn và quá cô đơn, cô thường đặt vài vỏ ốc dưới gối để có thể nghe thấy tiếng chúng trò chuyện với mình suốt đêm. Đó là một âm thanh êm dịu làm cô đỡ lẻ loi.

Anh đang cầm một vỏ ốc có hình sừng dê và những sọc nâu cùng chấm nhỏ màu xanh biếc bên trên. Anh lật đi lật lại trong tay và nhìn chăm chăm vào nó.

“Người ta nói rằng nếu ngài ghé tai vào một vỏ ốc, ngài có thể nghe thấy tiếng biển cả gọi mình, nghe thấy tiếng thủy triều lên và rút đi như thể tất cả biển khơi trên khắp thế gian này đang ở trong chiếc vỏ ốc đó.”

Anh ngược lên nhìn cô và cô mỉm cười lại. “Đặt nó lên tai và nghe đi.”

“Gì cơ?”

“Chiếc vỏ ốc mà ngài đang cầm ấy. Đặt nó lên tai và nghe đi.”

Anh làm như vậy. “Ta cần nghe cái gì đây?”

“Tiếng gầm của biển cả. Bây giờ yên lặng nào. Nếu ngài nói thì ngài không nghe được đâu.” Cô chờ đợi. “Giờ ngài nghe thấy không?”

“Không. Ta không nghe được nếu như em đang nói.”

Cô lắc đầu. “Vậy hãy mang nó ra ngoài chỗ nào ít ồn ào rồi lắng nghe. Gió đã ngừng thổi và mặt trời đã hiện ra rồi. Mặt trời sẽ làm không khí ấm lên cho dễ chịu.”

Anh đứng và nhìn xuống chiếc vỏ ốc trong tay, rồi ngược lên nhìn cô với cái nhìn buồn bã chẳng hiểu tại sao. Cô dừng lại khi bắt đầu lau bàn và tự hỏi, chỉ trong thoáng chốc, tại sao anh lại nhìn cô như thế.

Anh đã nói với cô là anh yêu cô vào lúc quái nào ấy nhỉ? Roger đưa tay luồn vào trong tóc và bước trên sân, cố gắng nghĩ ra mình đã nói gì đêm qua. Anh không nhớ đã nói những từ đó. Anh chưa bao giờ, chưa một lần nào làm việc gì ngu ngốc đến thế.

Anh không nói dối phụ nữ. Anh tự hào về điều đó. Và anh luôn luôn ở cùng với vô khối đàn bà trong bao năm, nhưng chỉ nói duy nhất một câu Anh yêu em với một người.

Elizabeth.

Thật sự có điều trớ trêu rằng Teleri là người đàn bà mà anh mắc một món nợ khổng lồ và là người đàn bà độc thân mà anh không bao giờ nên chạm vào. Cô đã cứu sống anh. Vô tư cứu giúp anh khỏi một kẻ thù vẫn còn chưa rõ mặt.

Nhưng anh đang có vấn đề là không ngăn được mình chạm vào cô. Cô là một cô gái ngây thơ, không phải kiểu đàn bà mà anh định giải trí. Vậy nên giờ đây anh tự hỏi bản thân tại sao lại làm như vậy. Anh không có bất cứ câu trả lời nào. Không có câu trả lời hợp lý nào.

Những cánh cửa chớp bắt đầu cọt kẹt mở ra và anh thấy cô đi vòng vòng bên trong. Anh bước lại vài bước và đứng tại một chỗ trong sân để có thể nhìn vào.

Cô bắt đầu ngâm nga cho mình nghe trong lúc làm việc, và anh tự hỏi liệu cô có biết là mình đang làm chuyện đó không. Âm thanh ấy thật hay. Trong trẻo và rõ tiếng và hoàn hảo tới từng âm điệu.

Anh nhìn cô di chuyển, bước chân đi nhẹ nhàng của cô, nụ cười trên mặt cô. Nhạc điệu phát ra từ cô theo cách ấy dường như rất tự nhiên, đó là cách mà anh tưởng tượng những khúc ca hay tuyệt vời do các thiên thần hát.

Anh nhìn xuống, bởi anh cảm thấy như thể mình đang nhìn vào nơi không nên làm vậy. Lại còn rình rập cô trong khi anh đã cảm thấy vô cùng tội lỗi lắm rồi. Anh nhìn chăm chăm vào lớp sương giá đang tan đi trên mặt đất, nhưng thực tình là không nhìn cái gì cả, cho tới khi mở nắm tay ra và thấy mình đang giữ một chiếc vỏ ốc.

Một chiếc vỏ ốc. Một thứ gì đó rất đơn giản và nhỏ nhoi và tầm thường mà anh có lẽ cười ngửa đi qua, hay tệ hơn là giày xéo lên nó. Nhưng cô đã giữ lại chiếc vỏ và đặt nó trong chiếc giỏ đầy những vỏ ốc và đá, rồi hãnh diện bày ra như thể đó là của hồi môn của mình.

Anh chạm vào chiếc vỏ ốc và lướt ngón tay chai sần lên đó. Anh cảm thấy nó trơn mượt và mỏng manh. Anh nhớ đến những gì cô kể về quá trứng chim sẻ và cách cô gúp anh hái nắm thế nào để không làm nát chúng.

Tò mò, anh đưa chiếc vỏ lên tai và lắng nghe. Có âm thanh; nó xa xôi, êm dịu, và nghe như tiếng sóng biển.

Anh nhíu mày và tiếp tục lắng nghe, tự hỏi có phải anh đang tưởng tượng ra không, như lúc anh tưởng tượng thấy mặt trời chiếu lên mình vào hôm cô hát lên gọi nó hay khi anh tưởng tượng thấy cô mang làm cho con chim trĩ chết hồi sinh.

Với những nguyên cố mà anh không tỏ tường như là có bàn tay tạo hóa, anh ngược lên và nhìn vào cánh cửa. Cô đang băng ngang căn lều, tay chùi vào một miếng vải và nhìn đáp lại khi anh đưa chiếc vỏ ốc lại gần tai.

Teleri mỉm cười, và anh nghe thấy tiếng biển cả.

*Lưng ta nương tựa thân sồi
Nghĩ sao mà chắc chắn
Nhưng bắt đầu nó nghiêng
Sau nó gãy
Vỡ mộng ta như lúc thất tình
—"Sông nước mênh mông,"
dân ca*

Chương 26

Lúc muộn hơn ngày hôm đó, sau khi mặt trời đã hiện ra và làm tan biến tất cả sương giá, Roger dừng bước khi đang tản bộ trở lại lều. Anh chửi thề rất ghê làm những con chim trên cây giẻ kể bên giật nảy mình.

Anh đang nhìn chăm chăm vào cơn ác mộng tồi tệ nhất của mình – Gladdys già, mục phù thủy Druid của lâu đài Camrose. Anh không sao tin nổi mắt mình, nhưng bà ta đứng đó trong vẻ huy hoàng như địa ngục của bà: mớ tóc trắng như vôîi đâm ra tua tủa như bông bồ công anh, chiếc cổ gà xương xẩu, cỡ người không xác định nổi bởi nó luôn luôn được quấn bởi tầng tầng lớp lớp vải đen.

Đích thị Gladdys.

Bàn tay phải anh theo bản năng tìm đến chiếc gương không ở đó. Vậy là anh làm điều khả dĩ tốt thứ nhì. Anh nấp sau một cái cây.

Bà đang đứng cạnh thứ trông giống như một đồng hồ tiếp tế: một bao bột mì, yếm mạch và những thứ như vậy chất đống gần cửa lều. Teleri đang nói chuyện với bà. Trông rành rành là họ biết nhau rất rõ.

Gladdys già vươn tay ra đặt bàn tay xương xẩu lên má Teleri, nâng mặt cô lên ngắm soi. Teleri nói điều gì đó nhưng anh ở quá xa để có thể nghe thấy. Bà già xem chừng như lắng nghe, rồi họ trao đổi thêm chút nữa, trước khi Gladdys gật đầu và tạm biệt bằng giọng nói lục khục không hề thay đổi. Bà quay đi khiến vạt áo đen xoáy tròn và bước lại phía lối đi gần anh nhất, lối đi dẫn quanh phía sau căn lều và ra đằng đông.

Roger là một hiệp sĩ dũng cảm trong lĩnh vực giáp mặt nhiều kẻ thù, nhưng anh thụt xuống thấp hơn.

Ngay cả thời gian cũng không vá lành được lòng kiêu hãnh của anh trong những chuyện liên quan tới Gladdys già. Lần cuối cùng chính anh bị bà cho rơi vào thế kẹt, mục phù thủy già đã chôm mất quần áo của anh. Anh phải đi bộ về Camrose trần trụi như con gà bị vặt mất lông.

Anh nhòm qua bụi cây.

Gladdys già là gì với Teleri nhỉ?

Chắc chắn bà ta không phải người đã cố giết anh. Trước đây anh đã ở trong nanh vuốt xương xấu của Gladdys già rồi. Bà sẽ hành hạ anh tới chết nhưng không treo cổ anh lên. Bà là một mù phù thủy già phóng túng nhưng không phải kẻ sát nhân. Anh ngờ là bà cũng chẳng phải thứ phù thủy gì, cho dù bà ta đã đốt lên tất cả những đồng lửa làm hiệu bên sườn đồi, ê a tụng niệm và con mắt quái quỷ nhấp nha nhấp nháy. Bà chỉ thích gây rắc rối thôi.

Roger đã giáp mặt với quân Thổ hung tàn và những đám phản loạn người Wales, đã đối mặt với kẻ giết người giấu mặt, nhưng cho dù Trời có đứng ra bảo đảm anh cũng không muốn đối mặt bà Druid đó lần nữa, dù bà ta có phải là thứ bịp bợm hay không.

Anh đợi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của bà nữa, rồi thẳng người lại và bước ra từ phía sau cái cây.

Teleri nhìn anh, gương mặt bối rối.

Anh nghe thấy tiếng kêu chói tai của một bộ cương ngựa và quay người lại.

Một cỗ xe ngựa nhỏ lao sầm sầm ra từ phía sau bức tường bên kia căn lều, Gladdys già đang cầm cương. Bà giật cỗ xe dừng lại ngay lúc phát hiện ra anh và lừ mắt nham hiểm. “Là *người* à?”

Bà nhìn Teleri. “Đây là người đàn ông cháu tìm thấy hả?”

“Vâng ngoại ạ. Ngoại có biết ngài ấy không?”

Ngoại? Roger chửi thầm.

Gladdys chẳng hề đáp lời Teleri. Bà tung người xuống từ ghế xe ngựa như một con dơi nổi trận lôi đình. Bà đáp xuống đánh thịch và quay ngoắt người trước khi anh kịp nói là phù thủy. Bà chộp lấy cái gì đó từ trên thùng xe.

Một lát sau bà quay lại và tiến tới chỗ anh, vung vẩy chiếc chổi liễu dài. “Ồ vũ phu to xác! Người dám lấy cái tay bự chẳng đánh vào mắt cháu gái yêu của ta! Ta sẽ đánh người, gã trống choai kia!”

“Đợi đã!” Roger kêu lên và thụp xuống.

Nhưng anh chẳng kịp trả lời. Gladdys già tới chỗ anh, vung vẩy chiếc chổi liễu như thể nó là một cây rìu chiến.

Roger thụp xuống và cố gắng nói, để giải thích.

“Ta đánh vào mắt *ngươi* cho biết tay!” Chiếc chổi vụt vào khoảng không trên đầu anh, rồi một nắm tay khác của bà lao tới người anh. Anh lùi lại, và khi bà vung cú kế tiếp, anh chộp lấy chiếc chổi.

Bà rất khỏe và giật phắt chiếc chổi ra khỏi tay anh rồi đánh anh một cú ra trò.

“Ngoại ơi! Dừng lại đi! Ngoại sẽ làm ngài ấy đau đấy!”

“Phải! Ta sẽ làm cho hấn đau! Ta muốn làm cho hấn đau!” bà già rít lên, quơ tròn như một chiến binh man di đánh đuổi quân La Mã.

Roger đưa tay lên cao và quay mặt đi. “Dừng lại!” Chiếc chổi hệt qua mặt và đập vào vai anh.

Bà ào tới chỗ anh. Vì vậy anh đưa hai tay lên che đầu và cố gắng tránh xa bà ra. Chiếc chổi đập vào anh vài lần nữa và bợp vào tai anh một phát thực là rất.

“Chúa ơi! Bà có dừng lại không!” Anh găm lên và tay anh vung ra chộp lấy cán chổi.

Bà không rời tay, ngay cả khi Teleri đứng đằng sau bà xin xỏ. Bà giữ tay Teleri ra và nói. “Cháu không biết ai đây phải không, cháu gái?”

“Ngài ấy là Roger FitzAlan của Wells!” Teleri nói. “Ngài ấy bị ốm. Ngài đã không biết là mình đã ra tay đánh cháu. Ngài không có ý làm cháu đau đầu. Ngài ấy tốt mà, Ngoại! Ngoại làm ơn đi. Ngài ấy là người tốt!”

Gladdys trừng mắt nhìn cô, rồi mắt bà đảo qua đảo lại. Anh cố gắng hết sức để lôi chiếc chổi ra khỏi tay bà.

Nhưng bà ta khỏe như con bò kéo xe ấy. Chỉ có điều xấu hơn.

Hai người họ cứ lôi đi lôi lại chiếc chổi, người này quắc mắt nhìn người kia, Teleri cứ nhảy vòng vòng quanh họ, cố gắng để kêu cả hai dừng lại trong lúc Gladdys tấn công anh tui bụi bằng những tục danh và lời nguyền độc địa bằng cả tiếng Wales và tiếng Anh.

“Ngoại ơi, ngoại làm ơn đi! Cháu xin ngoại. Ngoại bỏ đi. Ngài ấy đâu có nguy hiểm.”

“Ha!” Gladdys nhổ nước bọt. “Không nguy hiểm ấy à? Cháu không hiểu kiểu nguy hiểm của hấn đâu. Ta thì có.”

Roger giật chiếc chổi ra khỏi đôi tay khỏe như vâm của bà già và cầm nó dang trước mặt như những con chiên của Chúa giờ cao cây Thập tự trước mặt quý dữ.

Gladdys trở ngón tay xương xẩu lại phía anh, tay bà hơi run run. “Hấn, người đàn ông đó, là tên đầu giả mà bà đã kể cho cháu nghe!”

“Là ngài Lãng nhăng ạ?” Teleri hỏi lại bằng giọng sừng sốt.

Ngài Lãng nhăng? Anh quay lại nhìn cô. Ai gọi anh là Ngài Lãng nhăng thế?

Teleri đứng im tới mức trông cô giống một con nai mắc nạn khi bị kẹt trong đồng tuyết mùa đông rồi lạnh cóng cho tới chết. “Ngài là người đàn ông Anh đã giao phối với các phụ nữ đã có chồng sao?”

Roger quay người khỏi Teleri, nheo mắt lại giận dữ, trừng trừng nhìn Gladdys, lòng chỉ muốn đập cho bà một chổi vì đã kể cho Teleri về quá khứ của anh.

“Ngoại nói ngài giao phối với *tất cả* đàn bà trong triều đình Anh quốc.”

“Ta không giao phối với *tất cả* đàn bà trong triều đình,” Roger nói bằng giọng kiên nhẫn không ngờ.

Mụ phù thủy già hứ một tiếng rõ to như thể anh đang dối trá. “Ta đã nhìn thấy người, chính ta... với người đàn bà tóc đen đó.”

“Ta yêu Elizabeth de Clare. Ta luôn luôn yêu Elizabeth!”

Teleri kêu một tiếng nhỏ mà anh gần như không nghe thấy nhưng cũng đủ để anh dời ánh mắt đang trừng trừng nhìn bà ngoại phù thủy của cô sang bên cô.

Gương mặt cô đánh lại với nét mặt bị bội phản. Cô lắc đầu như thể không sao tin nổi những gì mình đã nghe. Như thể cô chưa bao giờ biết anh.

Anh không có ý làm tổn thương đến cô và đột nhiên cảm thấy tồi tệ còn hơn cả lúc anh phát hiện ra mình là người đã đánh cô. Anh đánh rơi chiếc chổi.

“Teleri,” anh nói, đưa một tay ra chỗ cô và cố gắng nghĩ ra cách nào đó để giải thích.

Cô lùi lại khỏi anh, gương mặt cô như đông cứng, hai tay cô áp lên đôi má đang đỏ bừng vì xấu hổ và nhục nhã.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt mọng nước. Rồi lắc đầu và quay người bỏ chạy.

Teleri chạy xuyên qua rừng, nước mắt giàn giụa trên má và tiếng thốn thốn vọng lại đằng sau cô như có ai đó gọi to, “Đồ ngu! Đồ ngu!”

Khi lao qua một lối đi nhỏ cỏ mọc rậm rạp, hơi thở cô nghẹn lại đau đớn trong cổ. Những cành liễu khăng khiu và những nhánh sồi với cành con trở trụ cào cào vào mặt và vai cô.

Khi chúng mắc vào tà váy hoặc tay áo, cô uốn người hết bên này đến bên kia. Cô đưa hai tay lên và kéo các cành cây ra khỏi lối đi của mình, nhưng khi có cành nào đó gãy và vỡ ra từng mảnh, chúng tạo nên một âm thanh kinh khủng, giống như tiếng trái tim tan vỡ.

Cô cứ chạy, chạy miết, bởi cô phải tránh xa, xa, xa thật xa khỏi nỗi nhục nhã khủng khiếp của mình. Nhưng nỗi nhục nhã cũng giống như chiếc bóng của cô, thứ mà cô không thể vứt bỏ dù có chạy xa và nhanh tới mức nào.

Cô không biết mình chạy đã bao lâu, nhưng cuối cùng cô vấp ngã và ngừng chạy, bởi hai chân cô nặng nề và buồn bã và bởi không thể chạy nổi nữa. Cô thở hỗn hển, người cô đầm mồ hôi và nước mắt. Dường như người cô toát ra một thứ mùi thật mạnh; mùi bội phản nồng nặc.

Cô đứng đó giữa cánh rừng u tối, bởi cô cảm thấy trong mình chẳng còn gì nữa. Chẳng còn mảy may nào, tim cũng không còn, thậm chí cả linh hồn cũng không.

Cây sồi già ở ngã ba lối đi cứ đứng đó trước mặt và cô nhìn ngơ ngẩn vào vào cái bấu xù xì rối rắm ở thân cây trông lúc nào cũng giống gương mặt phù thủy.

Hơi thở của cô bị mắc lại trong lồng ngực hết lần này đến lần khác bởi dường như cô không thể hít thêm chút khí nào nữa. Cô chùi mắt bằng mu

bàn tay và nhìn gần hơn vào thân cây.

Nhưng tất cả những gì cô thấy là một cái bấu khổng lồ ở thân cây nhẵn nhéo. Không có gương mặt phù thủy khôn ngoan nói cho cô hay làm sao để ngắt cơn đau. Chỉ có cây sồi già đang oằn oại sinh trưởng.

Cô với tay ra chạm vào thân cây, mong muốn cùng cực được nhìn thấy gương mặt đó lần nữa. Nhưng nó không có ở đó. Không có gì ở đó ngoại trừ những thứ thực sự tồn tại: lớp vỏ cây già cỗi và thân gỗ xù xì.

Teleri gục đầu xuống khóc, khóc nức nở, những âm thanh đau đớn chưa bao giờ xuất hiện ở cô khi trước. Cô nghiêng lưng tựa vào thân cây rồi trườn xuống đất. Tất cả những gì cô muốn là biến mất vào trong những vòm lá nhọn kia và những cây dại xấu xí vây quanh các rễ sồi chằng chịt.

Cô co đầu gối lên vào ngực và ngả đầu lên đó, rồi lại khóc miết cho tới khi hai vai cô rung lên, giống như hàng mấy trăm năm qua người ta khóc thảm thiết vì đã mất đi những thứ quý giá.

Nhưng Teleri không khóc vì cái cô đã mất. Cô khóc vì cái mà cô chưa bao giờ có.

Gladdys già lấy chổi đánh anh lần nữa, rồi bà vút nó vào thùng xe và quay lại quắc mắt nhìn anh. “Người đã làm nó bị tổn thương. Nó đã cứu sống người và tất cả những gì người làm là gây tổn thương cho nó?”

Xương hàm bà nhô ra và mắt bà thu hẹp lại. “Nghe ta đây. Người sẽ không được vào trong cỗ xe của ta. Người sẽ không đi về cùng với ta!”

“Ta sẽ không bao giờ vào cùng cỗ xe với bà nữa, bà già. Bà nghĩ ta là đồ ngu hay sao?”

“Ta biết người là đồ ngu!” Bà quay đi trước khi anh có thể nói thêm và trèo lên ghế. “Hãy rời khỏi đây, Roger của Wells. Rời xa khỏi cháu gái ta, không là ta thề mình sẽ trút vô khối lời nguyền rủa lên người, thậm chí đến cháu chắt người cũng mọc ra đầu rắn!”

Bà giật sợi dây cương và đi mất.

“Đi với bà ta ư,” Roger lẩm bẩm. Cứ làm như là anh sẽ đi ấy. “Đi cho khuất mắt đi, bà già!” anh hét lên phía sau bà, dứ dứ nắm tay cho dù bà đã

mất tăm mất dạng rồi, cũng bởi cảm thấy thoải mái khi la hét cái gì đó, khi mà anh thấy giận mình đến phát điên.

Anh đứng đó một lúc, nhìn quanh và tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Anh đã đủ sức để xông bộ về nhà rồi. Lẽ ra anh phải đi trước lúc này.

Tay anh sờ vào cổ họng. Anh chạm vào lớp da sần sùi và rúm ró chỗ vết rộp trên cổ. Anh đã thấy chúng ở đây mỗi sáng khi trông bóng mình phản chiếu trên mặt hồ.

Anh lại nghe thấy âm thanh ám ảnh và sợ sệt đó: tiếng cười của một gã đàn ông mong anh chết. Ký ức về nó vẫn còn vây quanh anh, như thể nó mới xảy ra lần nữa.

Mồ hôi túa ra từ trán anh và sau gáy. Hai tay anh bắt đầu run run. Anh không thể dừng lại được. Anh nhìn chăm chăm xuống chúng, quan sát đôi tay mà anh không sao điều khiển nổi, đôi bàn tay run rẩy hẳn thuộc về ai đó khác.

Hèn nhát thật là một điều đáng ghét. Lần đầu tiên anh thấy nó hiện hữu trong tâm tâm mình. Nó sống và quần quai bên trong anh như quả táo bị quắt queo và thối rữa vì sâu bọ. Anh có thể gắng sức che giấu nó với mọi người, thậm chí với cả anh. Nhưng anh không cách nào làm được. Nó tồn tại trong mọi điều anh làm, mọi quyết định anh đưa ra, một phần bên trong mà anh không thể vứt bỏ, cũng giống như anh không thể vứt bỏ nỗi quá khứ của mình.

Một tiếng động làm anh giật nảy mình và vụt quay người lại.

Teleri đi ra khỏi rừng, kéo theo chiếc áo giáp của anh đằng sau. Cô thả nó trên cỏ và quay lại phía anh, gương mặt đầy kiên quyết, môi mím chặt. “Áo giáp của ngài đây, Người Anh. Ngày hôm nay lúc ngài đi hãy mang nó theo.”

“Teleri. Để ta nói chuyện với em,” anh nói.

Cô lùi lại như là cô không thể đứng quá gần anh. “Em sẽ dẫn ngài ra bìa rừng,” cô nói với anh cứ như không nghe thấy anh nói gì. Cô quay đi và lại bước vào trong bụi cây rồi kéo phần còn lại của áo giáp lười của anh ra. Cô quay lại lần nữa, rồi bước đến thả một chiếc đinh thúc ngựa nhọn lên đồng hồ. “Em chỉ có thể tìm thấy một chiếc đinh.” Cô bước qua anh.

“Teleri...” anh với tay ra chạm vào cô.

Cô bước sang bên anh, giơ hai tay lên như thể né tránh khỏi anh. “Đừng! Đừng chạm vào em nữa.” Rồi cô quay người và bước đi rất nhanh gần như chạy tới căn lều.

Chương 27

Sau khi Teleri buộc Lợn lại để nó không chạy theo và cho mấy con vật trong lồng nước và thức ăn, cô đi vào gian phòng đằng sau và hướng thẳng tới chiếc rương to bản nằm ở góc phòng. Cô bật chốt lên và nâng nắp rương.

Những chiếc bản lề rỉ sắt kêu cọt két chứng tỏ cô có rất ít lý do hay mong muốn để mở rương. Cô chồm tới và gạt vài món quần áo cũ của mình sang bên. Phía dưới là chiếc yên bằng da đã từng gắn trên lưng Ngựa khi cô tìm thấy nó.

Teleri chưa bao giờ cưỡi Ngựa có yên và nghĩ là không bao giờ thăng lại chiếc yên đó lên lưng nó nữa. Cô chạm vào lớp da nâu bóng, đã ngả thành những đốm sẫm màu do dấu vết của những người đã từng sử dụng nó để lại.

Gần phần mũi yên còn có vài đốm đậm hơn giống là màu của rượu nhiều xuống. Một mũi tên của người Wales đã đâm vào Ngựa ở gần chỗ cái yên, vì cô nhớ đã chùi máu đi bao năm trước.

Cô nhắm mắt lại, và trong giây lát, nước mắt trào ra. Vùi gương mặt trong hai lòng bàn tay, cô sụp xuống kế góc rương và cứ thốn thức cho tới khi nước mắt cạn hẳn. Thực sự cô không biết mình đang khóc cho ai, cho cô hay cho Ngựa. Cô cũng không chắc điều nào đau đớn hơn, mất con vật cô đã từng nghĩ là của mình hay trái tim mà cô gần như trao đi không hay biết cho một hiệp sĩ chẳng có trái tim để đáp lại.

Xoa mắt và mũi rồi cô đứng lên, hít một hơi thật sâu và nâng chiếc yên nặng trĩu ra khỏi rương. Cô hơi loạng choạng một chút vì trọng lượng của chiếc yên giống như người ta loạng choạng bởi sức nặng của cuộc đời.

Rồi cô thả nó lên giường và nhanh chóng rút tay, gần như thể không chịu nổi việc sờ vào nó lần nữa. Cô quay lại đóng rương, rồi tháo sợi dây cương ra khỏi chiếc móc trên tường và quấn nó quanh yên.

Một hồi sau cô đã ra ngoài, kéo chiếc yên qua mặt bắc căn lều và hướng về phía gốc cây to bên bờ suối. Cô có ý khi đi lối sau; cô không muốn gặp Roger.

Khi đến gần bờ suối và bị che lấp phần nào bởi những cành thấp và đầm nước của cây, cô huýt sáo. Một lúc sau, tiếng móng Ngựa gõ trên cây cầu đá vang lên. Ngựa xoay mình và cô có thể thấy Ó đậu thoải mái giữa hai tai vênh của Ngựa như thể nó thuộc về chỗ đó.

Trong vòng vài phút cô đã thẳng xong yên và dây cương cho Ngựa. Cô buộc chặt dây đai và thẳng người lại ngay khi con Ó quác quác và nhảy từ đầu Ngựa sang đầu cô, rồi nó trượt xuống mái tóc cô và lùi về phía đằng sau, đu đưa tới tới lui lui. Cô cầm lấy một nắm tóc lớn và kéo qua vai rồi chìa tay ra trước mặt con Ó để nó đậu lên đó.

“Đi nào, Ó. Đi thôi.” Cô nhìn khi nó bước lên tay. “Mày có ở lại đây với tao không? Hay là mày sẽ bỏ tao và trở về chỗ cũ?”

Nó quác quác và vỗ đôi cánh vô dụng chưa bao giờ dùng để bay, rồi lắc lư từ chân này sang chân kia, rồi kêu lên như quạ, chít chít như chuột, gù gù như bồ câu, như thể nó đang nói chuyện và kể cô nghe điều gì đó hệ trọng.

Teleri luôn luôn nói chuyện với các con vật của mình, nhưng cô nói với chúng bởi chúng là tất cả những gì cô có để phá tan nỗi cô đơn hiu quạnh trong cuộc sống cô. Chúng là những người bạn duy nhất của cô, bởi chúng là tất cả những gì cô có để kết thành bạn. Chúng là những tạo vật gần gũi với sự sống nhất mà cô đã thấy.

Cây cối và hoa cỏ không có trái tim hay tâm hồn. Những hòn đá trên đồi, những tảng đá dưới suối hay chính dòng suối cũng không có tâm tư hay khả năng nói chuyện. Những con vật thì có. Cô có thể nói và nói và chúng sẽ kêu lên thành tiếng đáp lại với cô, đậu trên đầu cô, đi theo cô, ngủ với cô hay trả lời tiếng cô huýt sáo.

Nhưng thực tình mà nó, cho dù có tưởng tượng đến chừng nào, và cho dù có ao ước và giả vờ đến cỡ nào đi nữa, chúng vẫn không thể hiểu nổi lời cô nói cũng như cô không thật sự hiểu chúng.

Cô nhìn Ngựa, nhìn con Ó đã nhảy lại lên yên và lạch bạch đi trên đó, rồi cô nghiêng người xuống nhặt một chiếc túi đã có sẵn thức ăn và nước uống lên và quàng qua mũi yên. Cô cầm lấy dây cương và dắt Ngựa tới phía trước căn lều.

Cô đi vòng quanh lều, Ngựa theo dấu phía sau. Roger đứng trong chiếc áo giáp lưới, trông cao và gầy hơn và không hề giống như kiểu người đàn ông đã hôn cô, đã cười với cô và vuốt ve cô, không hề giống với người đàn ông đã làm thân thể và đầu óc cô bùng cháy, và hoàn toàn giống kiểu người đàn ông đã nói dối cô và gọi cô là em yêu của anh ta.

Anh đang khóa lại chiếc đai lưng to bản ở hông, rồi anh ngược lên. Nét mặt anh biến đổi từ một cái nhìn không biểu lộ điều gì sang cau mày. “Em đang làm gì với con Ả rập thế?”

Không trả lời, cô leo lên lưng Ngựa rồi nhìn xuống Roger. “Đi theo em. Em sẽ chỉ cho ngài lối ra khỏi rừng.” Anh càng đi mau thì cô càng mau trở về với sự việc cũ, chẳng hạn như cuộc sống lẻ loi của cô, như khóc trên giường cho tới khi không còn khóc nổi. Như cố gắng quên đi rằng anh đã từng tồn tại.

Cô nhấn gót thúc Ngựa lên phía trước và dẫn nó tới con đường thẳng hướng bắc nhất, đến chỗ đó cô phải cúi xuống đi qua và đi quanh những cành cây thấp lè tè trước khi con đường hiện ra trong tầm mắt và mở rộng ở nơi những cây sồi và cành lá của nó đan xen lẫn nhau trông như những tình nhân bị cấm đoán.

Cô đi chậm chậm, vì Roger đang lạng lẽ đi bộ theo sau. Cô không lên tiếng và không một lần nào quay đầu nhìn lại.

Đến khi họ tới được rìa phía bắc của Khu rừng Brecon, trời đã sang lúc chiều muộn. Từ xa xa cô nhìn thấy rặng núi và bình nguyên nơi những tảng đá xanh nằm đó, nơi tất cả những chuyện này bắt đầu.

Cô gò cương Ngựa rồi xuống. Cô lướt bàn tay mình từ từ qua sườn và lên cổ nó. Cổ và sườn nó phô bày những đường nét rõ rệt của cơ bắp và xương đã được mài dũa tinh tế như để chứng minh bàn tay hoàn hảo của Thượng đế trên vạn vật. Cô trượt cánh tay quanh cái cổ ngựa bóng mượt và dụi má vào chiếc mõm lốm đốm trắng của nó.

Lúc nhắc má ra cô nhìn vào đôi mắt to đen của nó và xoa xoa tay lên chòm lông trán.

Tạm biệt.

Cô quay người cầm theo dây cương và đưa nó cho Roger. “Ngài hãy mang Ngựa trở lại chỗ cũ.”

Anh nhìn cô trong thời gian tựa hồ vĩnh cửu, tìm kiếm trên gương mặt cô như đó là việc quan trọng nhất anh phải làm, như đang tìm kiếm sự thật trên nét mặt hay lời nói dối trong đôi mắt cô.

Cứ đứng đó mà mắt không có lấy một giọt nước là điều khó khăn nhất cô phải làm trong một khoảng thời gian dài, rất dài. Nhưng cô đã làm được.

“Ta nghĩ chúng ta đã có một thỏa ước. Như ta nhớ là dưới sự đe dọa chết chóc của một cái chĩa, ta đã thề là không được mang con Ả rập trở lại.”

“Lúc ấy em đã không biết nó là của bá tước Glamorgan. Ngài bá tước từng đối xử rất tốt với bà em. Nếu lấy đi con ngựa quý của ngài ấy thì em thật đáng khinh. Phải chi em biết từ trước, em đã mang trả lại Ngựa lâu rồi.”

“Ta không muốn rời đi mà không nói năng gì với nhau. Em và ta. Em đã mang lại cuộc sống cho ta, Teleri. Ta sẽ luôn luôn mang ơn em.”

Đó không phải là sự trả ơn mà cô muốn. Điều cô muốn là anh cảm nhận được những gì cô cảm nhận. Cô muốn có người yêu mình.

Anh đã yêu người mang tên Elizabeth.

Cô nhìn anh và nhún vai. “Không có ơn huệ gì đâu, Người Anh. Em giúp ngài cũng giống như em luôn luôn giúp bất kỳ động vật nào bị thương. Không có khác biệt gì cả. Một con chồn, hay một người đàn ông Anh cũng thế.”

Sự so sánh của cô không phải không ảnh hưởng tới anh vì nét mặt anh đánh lại dường như đang xúc động mạnh.

“Em nêu quan điểm của em rất rõ, Teleri,” anh nói, rồi khẽ khàng thêm vào, “so với một cô gái ẩn nấp trong rừng.”

Có lẽ động vật không biết nói là một điều rất hay, cô nghĩ thầm và nhìn chăm chăm vào hai tay mình, bởi lời nói có thể làm cho người ta buốt nhói như bị ném đá.

Anh lên lưng Ngựa và Ó quác quác về phía anh, rồi nhảy lên vai cô, hai cánh nó vỗ vỗ như thể đột nhiên nó muốn bay. Cô thủ thủ với con chim rồi vuốt ve bộ lông của nó. Nó dịu dần đi và thoi quạc quạc.

“Có thức ăn và nước trong túi,” cô nói với Roger, rồi cô đưa tay vào trong áo rút ra một con dao dài và nặng. “Đây. Em không cần nó.” Cô đưa nó lên cho anh.

Anh nhìn cô chăm chăm trong một lúc lâu, không nói gì, không nhìn con dao, chỉ nhìn cô.

“Ngài cầm lấy nó đi.” Cô bước lại gần hơn.

Anh cầm lấy con dao và cài nó vào trong đai lưng. Anh nhìn về phía đông, về phía những ngọn đồi trập trùng trải dài và dẫn về Vùng biên giới phía đông và nước Anh.

“Tạm biệt ngài, Người Anh,” Cô bước lùi lại vài feet rồi quay người và chạy vào trong rừng, dừng lại bên một cây giẻ có các cành đủ thấp để trèo lên và đủ rậm rạp để che cô đi. Vùng ngoại ô Bleddig không cách bìa rừng này quá xa.

Cô đu người lên một cành cây to, rồi trèo lên cao, cao nữa, cho tới nơi cô có thể thấy rõ anh cưỡi ngựa đi.

Thoạt đầu anh di chuyển chậm chạp, gò cương một lần như thể không biết cưỡi đi chính xác nơi nào. Cô nhìn thấy anh trông về phía những tảng đá; anh có vẻ đang nhìn đăm đăm vào chúng một lúc lâu, rồi anh và Ngựa phi về phía Vùng biên giới, phi vun vút và mạnh bạo.

Cô xúc động mãnh liệt khi nhìn họ đi qua những ngọn đồi nhấp nhô, Ngựa sải chân chạy như ngọn gió. Trông họ giống một con quái vật nửa người nửa ngựa và đi nhanh tới mức từ nơi cô quan sát trên ngọn cây có vẻ như chân họ còn thậm chí không chạm đất. Như thể họ được gió cuốn đi.

Cô nhắm mắt lại và tưởng tượng mình là người đang cưỡi ngựa. Cô là người đang cảm thấy tiếng vó ngựa sấm sét băng qua những cánh đồng cỏ, đang cảm thấy cơn gió kéo tóc cô bay giạt khỏi mặt và không khí lạnh khô áp vào hai gò má ấm.

Khóe mắt cô bắt đầu ngấn lệ, vì cô biết mình sẽ không bao giờ cưỡi Ngựa nữa. Cô sẽ không bao giờ còn thấy Roger. Nhưng cô không thể nấp

mãi sau đôi mắt nhắm chặt kia mãi mãi, nên cô mở mắt ra và nhìn chăm chăm lên bầu trời xanh, mắt cô đang nhạt nhòa bởi lệ ẩm đang hành hạ mà dường như cô không sao kiềm chế nổi. Cô nuốt thật mạnh và mắt nhắm nghiền, cố gắng vắt những giọt nước ấy ra khỏi mắt như khi cô gắng sức vắt khô áo quần.

Đã bao lâu trôi qua rồi cô chẳng hề hay biết, nhưng khi cuối cùng cô dõi mắt về phía chân trời, Roger và Ngựa đã co lại thành một hình thù nhỏ màu đen trông chẳng khác gì một cái cây đơn độc đang oằn mình trong gió.

Có lẽ cô giống như vầng trăng đang mọc kia, cô nghĩ thầm, và tình yêu cô mong đợi giống như mặt trời đang lặn. Cô nhìn về phía xa, bám vào thân cây và thầm biết trong tim rằng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì cả hai vật đó cũng chẳng bao giờ gặp nhau.

Chương 28

Roger đang cười ngựa về nhà. Một điều quá dễ, anh tự bảo mình. Chỉ cần thúc gót chân vào con ngựa, cậu hai à, và đi về hướng đó là xong.

Nhưng vừa mới nghĩ tới việc trở về, hai tay anh lại bắt đầu run rẩy. Hơi thở của anh trở nên dồn dập, mà càng cố gắng hít, luồng khí anh nhận vào lồng ngực càng ít hơn.

Vì một lý do lạ lùng nào đó mà anh không thể thở được. Dường như cổ họng anh đột ngột bị thít lại, bị bịt kín bởi một đồng lùm lùm sợ hãi và hèn nhát.

Anh không dám nhìn lại phía khu rừng. Nếu làm vậy chắc anh sẽ không rời đi nổi. Anh sẽ quay ngựa trở lại khu rừng nơi kẻ thù không thể tìm nổi anh, nơi anh không phải sống với ý nghĩ kẻ giết mình có thể đứng ngay đằng sau.

Thời khắc anh trở về nhà thì bất cứ kẻ nào mong anh chết cũng sẽ biết rằng y đã thất bại. Và sự thật là Roger sợ rằng kẻ thù của anh có thể thử lần nữa và sẽ thành công.

Trước đây, anh luôn nghĩ mình bất khả chiến bại. Ý nghĩ của tuổi trẻ, anh đoán vậy, nhưng khi anh đã dẫn mặt thần chết rồi thì anh khôn ngoan hơn. Dù khôn ngoan để biết sợ.

Anh cố gắng nắm chặt dây cương, nhưng có cảm giác chúng ươn ướt. Mồ hôi lấm tấm trên đường chân tóc và anh có thể thấy chúng nhỏ giọt xuống thái dương.

Anh nghĩ về nhiệm vụ của mình với Edward, nhưng chẳng ích gì. Anh nghĩ về những người bạn của mình, như Merrick, người chẳng hay anh đã ở đâu. Nhưng điều đó cũng chẳng có ích chi. Anh nghĩ về mẹ mình và các chị em gái, nhưng họ sống trong vùng đất của cha anh, dưới ngón tay chỉ đạo của cha anh.

Hình ảnh của người cha vụt hiện lên trước mắt. Cha anh là người đã từng một lần, hồi Roger còn non trẻ, buộc tội anh đã lẩn tránh khó khăn thay vì

đổi mặt với nó.

Những lời nói ấy tấn công anh một cách thâm thía, làm cho anh giận dữ tới mức huých ngựa chạy nhanh. Con Ả rập đi về phía những ngọn đồi trập trùng, chạy tự do và thoải mái. Gió quất ngang mặt và làm mắt anh giàn giụa nước. Con ngựa chuyển động xuôi rớt tới mức anh có cảm giác cứ như đang cưỡi một con ngựa lý tưởng vậy, một con vật có thể hiểu chính xác những gì anh muốn dù chỉ bởi cái ấn của cẳng chân hay gót chân anh.

Bất chợt anh có cảm giác tự do, điều mà anh nghĩ mình đã đánh mất. Anh thấy có vô vàn không khí để thở, như thể không khí đã tới với anh. Anh liếc xuống và thấy đôi tay đang giữ cương lại là của anh, bình tĩnh và chắc chắn; không còn run rẩy nữa.

Anh cúi người xuống thấp và để con Ả rập dẫn đường, để nó chạy, thoải mái và tự do, không chạy đi mà chạy về nhà, về phía cha anh, về phía kẻ thù giấu mặt của anh.

Teleri nhảy xuống khỏi cành cây thấp nhất và đáp xuống đất đánh ục ịch thốn cả người. Cô trượt chân và ngã đau điếng. Cô ngạc nhiên bật lên hít hà và lấy tay che miệng, rồi cười khe khẽ. Con Ó đã quạc lên một tiếng, vỗ vỗ đôi cánh rồi lại yên vị trên vai cô.

“Cú đáp chẳng đẹp để gì, phải không nào Ó?” Teleri vượt nhanh mình nó rồi quay người và đi dọc con đường nhỏ dẫn trở lại nơi ẩn náu của cô ở giữa rừng.

Cô chưa đi được bao xa thì nghe tiếng bước chân. Những bước chân đang chạy.

“Trông kìa! Mụ phù thủy trong rừng! Tao bảo mà là tao nghe thấy tiếng nó! Thấy không? Nó đó!”

Teleri quay người lại.

“Bắt lấy nó!”

Một giây sau, viên đá đầu tiên phang mạnh vào ngực cô. Một viên khác trúng vào vai cô khiến Ó phải quạc quạc và vỗ cánh trước mặt cô.

Cô giơ tay lên và hướng về phía mấy thằng bé. “Không! Tôi không phải là phù thủy!” cô khóc. “Làm ơn dừng lại đi! Dừng lại đi, làm ơn!”

“Bắt lấy nó! Nhanh lên! Nếu nó nhìn vào chúng ta thì mình sẽ bị biến thành đá đấy!” một thằng bé có màu tóc như đồng bạc hét lên.

Cô quay người bỏ chạy, chạy thực mạng. Cô chạy tới chỗ cây cối và lùm bụi. Ó quạc quạc và bỗng nhiên bay mất.

Cô ngược nhìn lên. “Ó ơi! Ó ơi!” Nhưng cành lá tấp vào mặt và cào xước tay cô. Cô không thấy được nó và không dám dừng lại nhìn. Cô phải chạy. Cô phải chạy cho thoát.

Tim cô đập dồn dập. Đôi bàn chân trần của cô lướt trên mặt đất. Bước này tiếp bước kia, mỗi lúc một nhanh hơn. Cô lao những bụi cây và gai mọc. Nhưng bọn chúng vẫn theo sau cô rất nhanh.

Đá vụt qua đầu và làm xào xạc lá cây chung quanh cô. Cô thụp người xuống, rồi bước sang bên, và đá dội vào thân cây rồi rơi lộp cộp xuống đất.

Nhưng vài viên phang trúng cằm và bàn chân cô. Một số va vào da thịt và làm xương cô thâm tím. Vài viên trúng vào lưng cô.

Cô chạy tắt sang hướng bắc, dẫn qua bụi cây ở bìa rừng và chạy qua bãi cỏ về phía những ngọn đồi, chạy xa khỏi nơi riêng tư cô gọi là nhà và chạy về phía những tảng đá nơi dân làng sợ hãi tới đó.

“Bắt lấy nó! Nhanh lên!” chúng hét lên, chạy ngay đằng sau cô. “Bắt lấy nó!”

Một viên đá đập vào tai cô buốt nhói. Cô hét lên. Một viên nữa đập cô thật mạnh vào đầu và cơn đau làm cô sụm đầu gối xuống đất.

Cô không nhìn thấy gì hết. Chỉ thấy một tia sáng lóe lên. Giống như những ngôi sao băng trước mắt. Cô đưa hai tay lên đầu và tai và rên rỉ, bởi chỗ đó đau quá. Cơn đau cùng cực lan khắp đầu cô và đi xuống tới cổ.

Lúc chạm vào da mình cô cảm thấy máu nóng nhỏ từng giọt xuống tay và mặt. Cô chớp mắt lần nữa rồi nhìn xuống bàn tay đẫm máu.

Có cái gì đó ấm và ướt nhỏ vào trong mắt cô. Cô nghĩ rằng mình nghe thấy tiếng Ó kêu chít chít đằng xa và nhìn lên.

Thế rồi chẳng còn gì ngoài mảng đen trống rỗng.

Roger vừa cưỡi ngựa qua một quả đồi thì có con chim rồ dại nào đó đâm sầm từ trên cao xuống và mổ vào đầu anh.

“Mẹ đồ khốn kiếp!” anh quát lên, vung một tay về phía nó lúc con chim bay lên. Anh nhìn nó lượn vòng và lao xuống lần thứ hai. Anh vẫy tay giận dữ nhưng con chim bay qua và đậu lên vai anh, kêu quác quác.

“Trời ơi, mày ở đâu tới vậy hả?” Anh nhận ra nó. Đó là con ó, con vật duy nhất gây tiếng quác quác. Con vật chưa bao giờ bay.

Anh nhìn con chim, nửa mong chờ nó mổ mắt mình ra. Không. Nó gù lên cả loạt âm thanh kỳ dị trong không trung như mong anh hiểu.

Roger lắc đầu và tiếp tục cưỡi ngựa về phía trước. “Tao đoán mày muốn đi nhờ về Camrose chứ gì,” anh lẩm bẩm như mong con chim hiểu mình. Cứ như nó hiểu anh mà anh cũng hiểu nó vậy. Ngu xuẩn, anh lắc đầu nghĩ. Chuyện này là như vậy đấy.

Con chim bắt đầu quác quác dữ tợn hơn.

Roger lơ nó đi.

Nó mổ vào cổ anh. Rất mạnh.

“Khốn kiếp! Dừng lại!”

Nhưng cứ khi nào Roger muốn cưỡi ngựa lên phía trước, con chim lại mổ anh hoặc kẹp tai anh hoặc kéo một nắm tóc anh. Và bất cứ khi nào anh muốn đập nó, nó lại bay lên và lượn một vòng tròn quanh đầu anh, kêu chít chít và lao xuống vỗ cánh điên dại.

Roger vung nắm tay lên. “Mày mà lao vào tao một lần như thế xem, tao thề đó là lần cuối của mày!”

Con chim bay vòng vòng vèo vèo rồi lên cao cho tới khi nó chỉ còn là một đốm nhỏ trên bầu trời xanh xám.

“Thoát nợ,” Roger lẩm bẩm và thúc con Á rập đi tiếp.

Một lát sau con chim lao xuống qua người anh nhanh như ánh chớp màu nâu và mổ vào mông con ngựa.

Con Á rập dựng hai chân trước lên.

Roger ngã rầm xuống đất mạnh tới mức anh suýt cắn phải lưỡi. Tới khi anh không thấy đom đóm lóe lên nữa, con ó đã đậu trên mặt đất cạnh anh và nhảy lò cò, lắc lư về phía khu rừng, rồi nó dừng lại và nhìn anh, rồi lại quác quác và tiếp tục.

Anh nhìn con chim chăm chăm, cảm thấy khó hiểu, rồi nhìn về phía xa. Con Ó lại nhảy lò cò và mổ vào cổ găng tay của anh, bắt đầu kéo và nhảy lò cò.

“Mày muốn tao quay lại,” anh bảo con chim.

Con ó nhảy lò cò, kêu quác quác và chít chít và tiếp tục nhảy lò cò về phía nam, về khu rừng nơi anh đã bỏ Teleri ra đi.

Roger ngồi dậy và phui bụi trên người rồi lại lên lưng ngựa và ghìm cương con Ả rập, cười trở lại khu rừng, con ó bay ngay trên đầu anh.

Anh tự hỏi mình đang làm cái gì thế khi quay trở lại và còn nói chuyện với chim chóc. Anh tự hỏi đó có phải là một lời bào chữa cho việc anh không quay trở lại nhà nơi vốn dĩ là của anh không.

Vì thế anh cảm thấy thật ngu ngốc khi đi qua một quả đồi đầy cỏ mọc và gò cương rất mạnh khiến con Ả rập dựng đứng hai chân lên rồi lùi lại phản đối vì anh đã kéo cương quá ngớ ngẩn.

“Xin lỗi,” anh nói, vượt vượt cái cổ dài của con ngựa trong lúc nhìn lướt qua thung lũng phía dưới.

Rồi anh nhìn thấy cô, nhìn thấy cô chạy trong rừng như đang bị bày chó ngao địa ngục săn đuổi. Một lát sau, một tốp trẻ con theo sát cô.

Anh nhìn thấy một hòn đá bay tới và cơn giận dữ của anh biến thành sinh vật; nó hóa ánh nhìn của anh thành đỏ như máu.

“*FitzAlan đây!*” anh hét lên, tiếng hét xông trận của anh thật mạnh và đáng sợ, vọng xuống thung lũng như thể vọng đến từ chính Quỷ dữ. Roger giơ nắm tay lên cao và thúc ngựa về phía trước.

Lúc ấy anh thấy cô ngã xuống.

Chương 29

Khi Roger cười ngựa từ đỉnh đồi xuống, những đứa nhát gan đuổi bắt cô chạy tán loạn như chuột nhốn nháo chạy khỏi đám cháy. Anh rập người xuống và phi thẳng tới chỗ cô, rồi gò cương lại và xuống ngựa nhanh như cắt. Anh quỳ xuống bên cạnh cô, tuốt dao ra cầm trong tay.

Cô nằm im lìm.

“Teleri?”

Anh chồm đến quan sát cô.

Cô không cử động.

“Teleri? Anh đây.” Anh xem xét xem cô có cử động nào hay không, dấu hiệu cho thấy cô không bị nguy hại. “Là Roger đây.” Anh ngừng lại. “Gã Người Anh cứng đầu đây.”

Anh gạt mớ tóc xoắn dày đang che khuôn mặt cô sang bên. Máu từ những vết cắt trên làn da màu kem của cô bết lại trên má và cằm.

Vừa nhìn thấy nắm tay anh đã siết chặt cán dao khiến các đốt khớp tay trở nên trắng bệch. Sự thôi thúc đuổi theo những kẻ đã ném đá cô mạnh mẽ tới mức anh phải tự nhắc mình là cô cần được chăm sóc hơn anh cần trả thù.

Anh nhìn chăm chăm xuống thân hình cô đang nằm đó, bất động. Điều gì đó anh chưa từng trải nghiệm giờ dâng lên như mật đắng trong cổ. Anh không thở nổi. Anh không nói nổi. Trong một khoảnh khắc trống rỗng và bất lực thế này, anh không thể nào di chuyển nổi.

Rồi anh thấy cô hít một hơi nhẹ và ngắn. Một dạng thở vô thức.

Anh chỉ thấy nhẹ nhõm đủ lâu để luồn nhẹ nhàng hai tay xuống dưới thân hình mềm oặt của cô và nâng lên trong tay. Anh ôm cô và áp má lên ngực cô.

Anh cảm giác được hơi thở của cô Anh nghe thấy tiếng nhịp tim. Anh cảm thấy hơi ấm sự sống của cô trên da thịt mình và lầm rầm cảm tạ Thượng đế của anh.

Anh đứng lên với cô và đi về phía con ngựa, rồi đỡ con Á rập quỳ xuống cho anh. Anh lên ngựa rồi đặt cô sát người mình, một tay vòng quanh cô, ôm cô thật chặt. “Anh giữ chặt em rồi, Teleri. Bây giờ em đã an toàn. Anh giữ chặt em rồi. Găng lên, em yêu của anh.”

Rồi Roger cưỡi ngựa thẳng tới căn lều.

Cách xa nhiều dặm, ở bìa rừng Brecon phía nam, một người đàn ông tóc đen phi ngựa lên nơi khu rừng và những bụi gai dày đặc tới mức trông chúng không xuyên thủng nổi. Y xuống ngựa và quỳ xuống đất, xem xét cỏ và đất cát.

Y không thấy có dấu hiệu gì ở đây. Không có dấu hiệu của bất cứ thứ gì. Y lại gần hơn nhưng vẫn chẳng thấy thứ gì. Y nhìn bụi cây đầy ngò vực, rồi nhìn dưới những bụi cây đan chằng chịt, nơi những cành cây dại, đầy đốt và mấu che phủ mặt đất khỏi mưa và gió – những thứ lấy đi dấu vết của người hay ngựa.

Y phát hiện ra một dấu in mờ và nhìn kỹ hơn. Một bàn chân trần à? Phải rồi, y thấy dấu những ngón chân và dấu vết hằn sâu hơn của gót chân. Nhỏ, giống chân một thiếu nữ.

Y bò sâu vào trong cái lỗ nhỏ giữa bụi cây xoắn xuýt vào nhau cho tới khi hai vai vào được bên trong và bị vướng bởi những cành đầy gai nhọn. Nhưng y không quan tâm.

Y tìm kiếm trong cỏ và bò cẩn thận bên những chiếc lá rụng. Y tìm thấy cái mình đang tìm. Y thấy những dấu móng guốc.

Y quỳ thẳng lên và gạt những cành cây sang bên. Có một khoảng rừng trống. Y rút gươm ra và bực tức phát qua những bụi gai và cành lá cho tới khi vào trong khoảng trống đó. Y phát tung những bức tường gai, thanh gươm vung vào gốc bụi rậm và tách chúng làm đôi.

Chẳng bao lâu sau y đứng trong khoảng trống và y biết ngựa mình có thể đi vừa. Gươm giơ lên cao, y nắm lấy dây cương ngựa và họ cùng đi vào khu rừng, lần theo những dấu vết đã bị lá cây che khuất.

Cô vẫn chưa tỉnh.

Roger nhúng một miếng vải vào chiếc máng gỗ đựng nước mát lấy từ bờ suối. Anh vắt khô mảnh vải, rồi ngồi bên chiếc nệm của cô, đặt mảnh vải mát lên vết thương trên lông mày và hai má cô. Chúng bị sưng lên và bắt đầu đổi màu. Nước mát sẽ làm đỡ sưng cũng như làm dịu cơn đau cho cô. Có lẽ sẽ làm cô thức dậy.

“Teleri.” Anh nhìn kỹ gương mặt cô để tìm một vài biểu hiện tỉnh táo. Không có gì. “Teleri?”

Chẳng có gì.

Tinh thần chiến binh trong anh vô cùng mong muốn tìm những kẻ đã gây ra chuyện này cho cô. Cô chỉ là một thiếu nữ ngây thơ. Một người có trái tim bao la như cánh rừng. Một người anh biết sẽ không làm đau đến một con ruồi nhưng người ta lại ném đá vào cô như thể cô là một ác quỷ đáng sợ.

Anh nhìn những vết rách trên hai má và vết thương gần lông mày trông giống một vết rạch sâu hơn những chỗ khác. Hẳn nó phải làm cô đau lắm khi viên đá ném trúng da thịt cô. Vết thương có màu theo dấu đá in vào và vẫn chảy máu thành dòng nhỏ rơi giọt vào tóc cô nếu anh áp miếng vải lên đó.

Nó làm anh lo lắng, việc chảy máu cũng thế, nhưng không nhiều như vết thương trên tai cô, đó là vết nặng nhất. Đó là vết thương làm anh sợ thực sự. Anh đã nhìn thấy vết thương như vậy khi trước, trên người bạn anh, Merrick.

Năm năm về trước, lâu đài Camrose bị quân phản loạn xứ Wales chiếm đóng. Roger và Merrick cùng quân của anh đã phải đào đường hầm dưới lâu đài để giải cứu vợ của Merrick, Clio phu nhân và chiếm lại lâu đài. Họ đã thành công, đã phá vỡ cuộc bao vây bằng việc đào hầm.

Trông mọi chuyện có vẻ thắng lợi cho tới khi đường hầm sụp xuống người Merrick. Những vết thương trên đầu anh không phải không giống của Teleri. Hai môi anh trắng bệch như của cô.

Lúc ấy anh ngất đi. Suốt bao ngày bao tuần. Các quan thái y của Đức vua cho rằng não anh đã chết, chỉ có thân thể anh còn sống.

“Teleri,” Roger lặp lại tên cô bao lần. “Tỉnh dậy đi, em yêu. Tỉnh dậy đi.”

Nhưng cô không tỉnh dậy. Anh không thể làm gì ngoài việc nhìn cô và cảm thấy hoàn toàn bất lực. Đó không phải là một cảm giác tốt đẹp gì với một người đàn ông thích nhìn thấy kết quả. Một người đàn ông đã nghĩ mình có thể làm hầu hết mọi chuyện.

“Teleri! Tỉnh dậy đi.”

Cô không cử động. Hơi thở của cô vẫn đều và nhẹ, cứ ung dung như thể cô đang ngủ với các thiên thần.

Merrick đã bất tỉnh trong nhiều tháng. Roger và Clio là những người duy nhất không chịu bỏ cuộc. Người ta nói rằng Ngài bá tước đã chết và phu nhân vợ ngài cùng người bạn thân thiết đã phát điên vì đau đớn.

Nhưng không phải sự đau đớn đã dẫn dắt họ.

Nếu sự thật được tỏ bày, nếu không nhờ lòng tin tuyệt đối và sự bướng bỉnh của Clio thì ngay cả Roger cũng có lẽ đã bỏ cuộc. Nhưng anh không thể. Anh yêu quý Merrick như một ông anh.

Thay vì vậy, anh đã giúp cô di chuyển Merrick và rửa ráy cho anh ấy. Anh đã nói chuyện với anh ấy, ngày này qua ngày khác, như thể Merrick chỉ là đang ngủ và có thể nghe thấy mọi lời anh nói cùng với anh ta.

Rốt cuộc, Merrick đã tỉnh dậy.

Bây giờ, khi Roger ngồi bên cạnh Teleri, anh nhớ về thời gian đó và anh nhớ đến điều quan trọng. Khi đó anh đã tin rằng lòng tin và sự kiên trì của Clio đã thực sự làm cho Merrick hồi tỉnh.

Cùng với ý nghĩ ấy là ký ức rõ rệt gần đây về những lời Teleri đã nói với anh.

Chính niềm tin đã khiến tôi tin mình có thể giúp ngài. Tôi đã tin là ngài sẽ sống. Ngài đã sống. Niềm tin là một phần của việc chúng ta là ai và trở thành ai.

Khi ấy, anh không nghĩ sâu xa hơn về những lời cô nói với anh khi ấy, hay ý nghĩa của những lời cô nói. Anh chỉ biết rằng Teleri đã cứu cuộc sống khốn khổ của mình.

Nhưng giờ đây, anh nhận ra sự trùng hợp, rằng cô đã dựa vào niềm tin để làm như thế, tương tự như Clio đã làm cho Merrick. Anh chưa bao giờ nghi ngờ dù chỉ một lần về chuyện Clio và Merrick yêu nhau cũng như nghi ngờ bất cứ người đàn ông và đàn bà nào có thể yêu đương.

Anh nhìn Teleri và nhíu mày. Rồi anh tự hỏi là liệu có ai ngoài cô sẽ hành động như cô đã làm.

Mẹ anh sẽ như vậy, anh biết. Nhưng anh không chắc còn người đàn bà nào khác sẽ tin tưởng nơi anh mạnh mẽ đến thế hay đủ quan tâm để chiến đấu cho sự sống còn của anh tới mức chỉ còn niềm tin và ý chí.

Chẳng có người đàn bà nào trong triều đình sẽ làm như vậy. Thậm chí Elizabeth cũng không, vì anh chính là người xúc tiến sự gặp gỡ giữa họ. Anh là người đã theo đuổi cô, vẫn theo đuổi cô và ao ước cô từ khi họ còn nhỏ.

Thật là một điều khắc nghiệt khi nhìn vào bản thân và thấy những gì anh đã thấy, thấy rằng anh không phải là người mình đã mong muốn trở thành. Rằng anh đã suýt trở thành người đàn ông trẻ tuổi mù quáng và ích kỷ mà cha anh đã buộc tội.

Và anh thấy hổ thẹn.

Anh nhìn Teleri một lúc thật lâu, người đàn bà hiếm có này đã tặng anh một món quà mà anh không thể hồi báo được. Gương mặt cô tái mét và hai môi cô trắng nhợt vì đau đớn.

Một tiếng ủa ủa phát ra từ kế bên cô nơi con lợn ngu ngốc của cô đã len vào giữa hai người. Nó đang nằm bên cạnh cô, như mọi khi nó nằm lúc cô ngủ, cái lưng béo ú của nó áp vào người cô giữ cho cô ấm. Con lợn khụt khịt theo kiểu nài nỉ và than vãn như thể nó cảm thấy điều gì đó không ổn. Con ó chỉ đứng đầu trên giường, chờ đợi.

Nhưng Teleri vẫn không cử động.

Roger cảm thấy cái gì đó nhức buốt và đau đớn dâng lên từ đằng sau hai mắt, cái gì đó có cảm giác chính xác như nước mắt. Anh nhìn ra chỗ khác trong giây lát, rồi như sợ mình không tiếp tục trông nom cô, anh quay lại, đợi chờ và tự hỏi cô đã mở mắt ra chưa.

Nhẹ nhàng và dịu dàng hết sức, anh vén vài sợi tóc ra khỏi trán cô rồi lướt đầu ngón tay dọc theo viền tóc, nơi những vết bầm và sưng vù nghiêm trọng nhất. Anh lần tay mình nhẹ nhàng theo chiếc mũi nhỏ và thẳng của cô, theo hai môi và theo chiếc cằm bướng bỉnh.

Một nhánh tóc dài màu nâu vàng của cô rơi lên mu bàn tay anh, anh nâng nó lên chỗ sáng. Anh nhìn chăm chú vào lọn tóc ấy, vào những sợi dây vàng lẫn trong ấy, rồi nhìn vào những màu đỏ và đồng cũng có ở đó.

Những thứ đơn giản như vậy mà khi trước anh đã không chú ý. Những thứ sờ sờ ngay trước mắt anh.

Anh nhìn mái tóc cô và có cảm tưởng như mọi sắc màu của hoàng hôn đều hiện ra riêng trên nhánh tóc đó.. Anh dáo dác nhìn quanh, một cử chỉ thật ngu ngốc và ngượng nghịu, cái kiểu anh làm mà không hề suy nghĩ. Rồi anh nâng lọn tóc của cô lên mặt và hít lấy hương thơm của cô.

Giây lát sau anh bắt đầu khóc.

Có ai đó đang khóc. Cô có thể nghe thấy tiếng. Đó là một người đàn ông, đối với cô, có điều gì đó làm cho chuyện này còn đáng buồn hơn bởi đàn ông thường cố gắng trở nên can đảm, như thể trong trí não họ, khóc lóc và đau đớn thì không hiểu sao lại phải liên hệ với danh dự và lòng dũng cảm. Cô hiểu nỗi đau đớn và tổn thương, nhưng cô vẫn khóc

Song âm thanh cô nghe thấy chất chứa nhiều u uẩn hơn cô cho là một âm thanh riêng lẻ có thể chứa đựng.

Đừng khóc nữa, cô muốn nói thế.

Anh ta gọi tên cô.

Teleri?

Âm thanh đó vọng đến từ chỗ xa xăm nào đó, rất xa xôi.

Nghe giống như tiếng của Roger. Anh cách đây xa lắm. Rất rất xa vì anh đã đi rồi. Cô đã nhìn thấy anh cười ngựa đi. Nhìn thấy anh mất hút sau những quả đồi xứ Wales hoang dã. Đi rồi. Anh đã đi rồi.

Cô muốn cất tiếng nói. Hai môi cô khô nứt nẻ và có cảm giác như mặt ruộng dưới nắng hạn. Đầu cô đau. Nhiều nơi trên da thịt cô bị thiêu đốt như thể chúng bị lửa xém vào. Và cô rất mệt mỏi.

Khi cô ngủ nó không đau nữa. Da thịt không bị đau đớn hay thiêu đốt. Cô không phải nghĩ hay nhớ điều gì.

Bây giờ người đàn ông đó đã thôi khóc

Tại sao anh lại khóc? Cô muốn hỏi anh ta, nhưng cô có thể cảm thấy giấc ngủ ấm áp kéo mình rất mạnh, kéo cô quay trở lại đôi tay bao bọc của nó, ở chỗ đó không còn đau đớn gì nữa. Ở chỗ đó cô không phải chạy trốn bất cứ ai và bất cứ cái gì. Ở chỗ đó, người ta không ném đá hay đau lòng. Ở chỗ đó người ta không còn khóc.

Gió gào rú qua mái nhà và thổi một ít khói từ hố bếp vào lại trong căn lều. Những cánh cửa chớp trên cửa sổ cứ rung lạch cạch bởi những cơn gió mạnh tình cờ thốc vào.

Những con vật trong lồng hản đã cảm thấy cơn bão đang đến vì chúng đi lại và di chuyển bên trong, vài con còn kêu lên những tiếng kỳ lạ nghe nghe như tiếng chim kêu riu rít.

Roger đốt vài cục nến nhỏ của Teleri, một trong gian chính căn lều và một trong gian phòng phía sau. Chúng quá nhỏ và còn quá ít bắc nên ánh sáng mờ ảo và lợt lạt, chập chờn liên tục, báo trước sẽ tắt ngấm.

Roger nói chuyện với cô, cứ lặp đi lặp lại, kể cho cô nghe những câu chuyện về cuộc Thập tự chinh và cuộc tử thí. Anh cố gắng kể cho cô nghe những câu chuyện đùa vui, nhưng đó là tiếng cười miễn cưỡng bởi chẳng có gì vui vẻ khi anh phải nhìn xuống gương mặt bầm tím và xước xát của cô.

Cuối cùng nản lòng quá, anh đứng dậy và đi về phía góc lều nơi chất đồng đồ tiếp tế mà Gladdys già đã mang tới. Anh cúi xuống và lục cho tới khi tìm thấy một chiếc hộp nến, anh mở ra và đem vào gian phòng phía sau. Anh đốt hai mươi cây nến, rồi mười cây nữa cho tới khi sáng như ban ngày và anh hi vọng ánh sáng có thể làm cô tỉnh dậy.

“Teleri, mở mắt ra đi.”

Nhưng cô chẳng hề động đậy.

“Teleri! Em ngủ cả buổi sáng rồi! Anh dừng lại khi thấy có vẻ như đầu cô hơi nhúc nhích. “Tỉnh dậy đi!”

Một lúc sau cô tỉnh dậy.

Cô mở mắt và ngậy người nhìn anh chăm chăm, như thể không biết anh.

“Teleri? Là anh đây, Roger.”

Cô nhú mào, rồi nhắm mắt lại và thì thào, “Không. Ngài ấy đi rồi.”

“Anh ở đây này. Thấy không?” Anh cầm lấy tay cô khi cô mở mắt ra lần nữa, áp lòng bàn tay cô lên má và xoa xoa. “Đây là cái cảm nhận nhụi của anh. Cái cảm em đãạo.”

Cô nhìn anh như thể mong muốn anh biến mất.

“Dậy nào, em yêu của anh.”

Cô co người lại rồi quay đầu đi và lẩm bẫm. “Không yêu.”

Em yêu của anh, em yêu của anh, anh nghĩ thầm. Thượng đế trên cao ơi, đã bao nhiêu lần anh gọi cô như thế? Những lời nói ra mà không hề nghĩ gì đến ý nghĩa của nó. Nhưng cô thì không như vậy.

Anh nhìn đi chỗ khác rồi mang một mảnh vải, nhúng lại vào trong nước và đặt nó lên má và tai cô. “Nước mát có ích đấy.”

“Họ ném đá em.” Cô vẫn không nhìn anh. Anh không biết là cô không thể nhìn bởi cách anh đã làm tổn thương đến cô hay bởi cô xấu hổ.

“Bọn chúng sẽ phải trả giá vì gây tổn thương cho em.”

Cô hít một hơi thật sâu, hơi thở không chất chứa giận dữ mà chỉ là bối rối. “Em không phải là phù thủy.” Rồi cô quay mặt lại phía anh. “Em đã cố gắng nói với họ rồi. Em không phải là phù thủy. Họ còn ném hòn đá to hơn.”

“Họ sẽ không bao giờ làm hại em nữa. Anh thề.”

Hai môi cô mím lại và bắt đầu run rẩy như thể sắp khóc. Anh cúi người xuống và chạm môi mình vào môi cô. “Anh thề danh dự sẽ bảo vệ em.”

Cô lắc đầu và nhìn ra chỗ khác, nhắm mắt lại như thể chúng quá nặng để mở ra.

Anh ngồi trên chiếc ghế cạnh giường và đặt tay mình lên tay cô trong khi cô ngủ. Mắt anh bắt đầu trĩu xuống vì buồn ngủ và anh nằm ngả đầu lên tay họ.

Anh không biết mình ngủ được bao lâu, thậm chí liệu anh có ngủ hay không. Nhưng nển chập chờn tựa như gió đã thổi vào bên trong nhà và hai

ngọn đã tắt mất.

Roger đứng dậy và nhìn quanh phòng. Những cánh cửa chớp vẫn còn đóng kín. Phía trên gió vẫn gào rú và anh nghe được tiếng một cành cây rãng rãc gãy. Những con vật đang ngủ và căn lều vẫn ấm áp. Anh với tay định thắp lại nến thì một bóng đen đổ bóng lên tường.

Roger cứng người trong giây lát rồi nhìn lên.

Đứng trong ngưỡng cửa là bóng của một người đàn ông cao lớn. Gươm tuốt trong tay.

Chương 30

“Tôi phi ngựa khắp vùng Brecon để tìm cậu. Đức vua của cậu, quân lính của cậu, bạn bè của cậu đều đang nháo nhào lên vì vụ mất tích này, vậy mà đây, tôi thấy cậu trốn đi với một người đàn bà. Nếu tôi cho ăn một nhát gươm thì cũng đáng đời cậu.”

“Merrick!” Roger bật đứng dậy. “Jesu ơi! Suýt nữa cậu xơi con dao của tôi xuyên qua họng kìa.” Anh tra lại con dao vào thắt lưng.

“Đã có thời tôi không bao giờ ra nổi cửa trước mà không bị dí dao vào cổ.” Merrick tra gươm vào bao. “Hắn cậu đã già và chậm chạp đi rồi, trực giác thì kém phát triển.”

Roger thấy những lời chế nhạo của Merrick xuyên thấu tới tận xương. Không những anh đánh mất sự gan dạ của mình mà còn mất luôn cả mục tiêu chiến đấu của một chiến binh. Anh lùa tay vào tóc trong tâm trạng bối rối rồi nhìn xuống Teleri, biết rằng lúc anh nhìn thấy cô nằm trên cỏ, bất động và chảy máu, anh đã không còn quan tâm tới bất kỳ điều gì ngoài trừ người đàn bà nhỏ bé bị đối xử tàn tệ với mái tóc hoang dại như làn gió này.

Merrick bắt đầu bước quanh chiếc giường và Roger tới gặp anh giữa chừng.

“Thật may là thấy cậu khỏe đó, bạn của tôi.” Merrick giữ lấy hai cánh tay Roger và lắc lắc chào mừng.

“Cậu làm thế nào mà tìm thấy tôi?”

“Tôi thấy một con đường mòn xuyên qua bìa rừng phía nam, khu vực dường như không đi qua nổi.”

“Tôi còn nhớ chỗ đó.”

“Không xa lắm phía trong là các dấu vết dẫn tới chỗ rừng còn tối tăm hơn. Có những dấu lồi kéo vật gì đó dẫn tới nơi đây.”

Hình ảnh Teleri, vẫn còn giận dữ kéo chiếc áo giáp của anh ra khỏi khu rừng vụt hiện lên trong tâm trí Roger.

“Tôi cũng tìm thấy thứ này.”

Roger nhìn chăm chăm vào chiếc đinh thúc ngựa trong tay Merrick. Anh liếc về phía giường. “Cô ấy bảo không thể tìm thấy nó.”

Merrick nhìn xuống Teleri. “Chuyện gì xảy ra với cô ấy thế?”

“Dân làng ném đá vào cô ấy. Họ nghĩ cô ấy là phù thủy gì đó.”

Merrick lại gần hơn. Nét mặt phần nộ cho thấy anh không thể hiểu nổi sự độc ác này hơn Roger chút nào. “Bọn dị đoan ngu ngốc”

“Bà của cô ấy là già Gladdys.”

“Chúa ơi...” Hai mắt Merrick nheo lại và anh cúi người nhìn cô kỹ hơn rồi quay lại phía Roger. “Cậu chắc chứ?”

“Chắc.”

“Chẳng giống mấy.” Merrick xem xét cô một lúc lâu rồi ngồi lên giường cạnh cô và cầm một sợi tóc dài của cô đang rớt trên mặt nệm, nhìn và lại đặt xuống. “Ồ,” anh nói thêm. “Có lẽ tóc thì ngày nào đó.”

Roger không nghĩ vậy. Tóc của Teleri không giống tóc bất kỳ ai khác, cũng như cô không giống bất cứ ai khác anh đã từng biết.

“Có phải con lợn nằm cạnh cô ấy không?”

“Ừ.” Roger nhìn con lợn, vẫn ngủ ngon lành. “Vật cưng của cô ấy đấy.”

“Vậy mà tôi phàn nàn chuyện Clio để con mèo chột mắt trên giường,” Merrick lẩm bẩm khi đứng dậy rồi anh quay về phía Roger và bắt đầu bước một bước. Anh dừng lại như thể bỗng nhiên bị mọc rễ xuống đất.

Roger liếc về phía Merrick, nét mặt anh chàng này đang đổi sang cau mày bối rối rồi trở lại thành giận tới tái người.

Anh nhìn chăm chăm vào cổ Roger. “Kẻ nào đã làm chuyện đó với cậu?”

“Tôi không biết.” Roger quay đi và bước qua anh về phía chiếc giường rồi mang miếng vải ra khỏi đầu Teleri và lại nhúng nó vào nước. Anh cần làm việc gì đó. Bất cứ việc gì để giữ đôi tay anh bận rộn. Để giữ chúng được che khuất.

“Tôi nghĩ giọng cậu hơi khác.”

“Thậm chí tôi còn bị mất giọng trong thời gian dài. Ít ra bây giờ tôi không còn nói giống tiếng ễnh ương nữa.” Roger phá lên cười nhưng đó là một âm thanh gượng gạo và rỗng tuếch.

Nhưng Merrick không cười.

“Kẻ nào đó tấn công tôi từ phía sau. Hạ gục tôi.” Roger đặt miếng vải mát và sạch lại lên tai và má Teleri rồi ngược nhìn Merrick. “Khi tỉnh dậy tôi bị bịt mắt trên lưng ngựa và có một dây thòng lọng quanh cổ.” Anh nhìn xuống, thực ra là nhìn chăm chăm vô định nhưng khi ấy anh không thể nhìn thẳng vào mắt Merrick, không phải khi anh có thể thấy lông mày và lưng mình bắt đầu toát mồ hôi trở lại.

Merrick chửi thề và quay đi, hai tay nắm chặt và cổ bắt đầu đỏ ửng như con sư tử trên cờ hiệu của anh.

“Tôi chẳng nhìn thấy gì cả. tôi chỉ nghe thấy một tiếng cười kỳ quái và rờn rợn trước khi bị ngất đi.” Roger gật đầu về phía giường, ánh nhìn chiếu lên Teleri. “Cô ấy phát hiện ra tôi, rõ ràng là trông như chết rồi. Cô ấy nghĩ áo giáp và trọng lượng của tôi làm cành cây gãy xuống.” Anh ngừng lại, bởi vẫn còn khó khăn để nói về chuyện đó, ngay cả với người đàn ông hiểu anh hơn bất kỳ ai, người anh luôn nghĩ mình có thể kể bất cứ chuyện gì.

Nhưng Roger lại gần như có thể cảm giác ra sợi dây đó trở lại, gần như có thể cảm thấy nó siết quanh cổ mình. Thật khó để thở. Thật khó để nói. Không khí trong phòng dường như biến mất.

“Người Anh?”

Roger nhìn Teleri và tâm trí anh vụt trở lại hiện tại. “Em thức lại rồi.” Anh ngồi lên thảm. “Miệng em còn khô không? Em có muốn chút nước không? Đây.” Thậm chí trước khi cô có thể trả lời, anh đã luồn tay xuống dưới hai vai và nâng cô dậy, rồi nghiêng một chiếc cốc nước nhỏ tới miệng cô. Cô uống một chút rồi xua ra. Anh đặt cô nằm lại trên giường và thấy cô vẫn rất im ắng, đôi mắt màu lục sẫm mở to nhìn chăm chăm vào Merrick.

“Đây là bạn anh, bá tước Glamorgan.”

Merrick bước lại gần hơn vào trong ánh nến đang chiếu tràn lên giường.

Cô nhìn anh một cách cảnh giác rồi khẽ nói, “Tôi giữ ngựa của ngài, bá tước.”

“Còn ta giữ bà của cô.”

Teleri gật đầu, gương mặt vẫn nghiêm nghị. “Ngài đối xử với bà tôi rất tốt, tôi biết ơn ngài.”

“Nhìn con ngựa trên đồng cỏ kia thì ta cũng phải nói cô cũng đối xử với con Á rập tốt lắm.”

“Lẽ ra tôi đã trả lại nó nếu biết nó là của ngài.”

“À, nhưng khi ấy thì ta sẽ phải trả lại bà ngoại cho cô mà ta thì không nghĩ là cả bà ấy và phu nhân nhà ta thích điều đó.”

“Không,” cô nhìn xuống, giọng cô nhỏ tới mức Roger phải cúi xuống gần hơn để nghe rõ. “Ngoại cần ở lại Camrose.”

Roger cau mày rồi hỏi, “Vì sao vậy?”

“Clio đã nói chuyện đó với tôi. Chuyện về người chồng của bà chết ở đó. Vì chuyện ấy bà cụ sẽ không đi đâu.” Merrick gật đầu về phía Teleri. “Nhìn kìa. Cô ấy gần như không mở nổi mắt nữa.”

Roger quay lại, đôi mắt Teleri khép lại chặt và chỉ trong tích tắc sau cô đã thiếp đi.

“Lại đây,” Merrick nói, đi về phía ngưỡng cửa.

Roger thổi tắt hết nến trừ một cây to rồi lại đứng trong ngưỡng cửa, bởi để yên tâm anh cần phải dành một cây nến để trông cô.

Bên ngoài gió lạnh khi mưa tới. Mưa rơi lộp độp trên mái rạ và nhẹ nhàng lọt qua ống khói vào trong hố bếp làm lửa cháy xèo xèo. Roger và Merrick cùng ăn bánh mì và pho mát từ túi của Merrick và chia nhau bình rượu.

“Bigod tiếp nhận tin của cậu và Elizabeth không mấy dễ dàng.”

Roger nhai một khoanh bánh mì và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Cậu nghĩ hẳn là người làm chuyện này sao.” Tay anh đưa lên cổ, các ngón tay xoa xoa lên lớp da sần sùi và đầy sẹo.

“Có nhiều người chắc chắn là đã nghe thấy hẳn thề sẽ giết cậu.” Merrick lấy lại bình rượu từ tay Roger và uống.

“Tôi không thích Hugh Bigod từ khi hẳn cưới Elizabeth, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ hẳn nhát gan đến độ không đấu với người ta công khai. Tôi nghĩ hẳn có danh dự.”

“Hẳn cũng có lý do.”

Thế là Roger trở nên giận dữ và thọc một khúc củi vào lửa. “Elizabeth sẽ không bao giờ đến với tôi nếu cô ấy nghĩ chồng mình còn sống.”

Lửa bắn ra từ hố bếp và Merrick giơ tay lên. “Tôi biết thế. Đưa tôi cái đó trước khi cậu cho cả hai bốc cháy nào.” Anh chộp khúc củi từ Roger và ném nó vào lửa rồi quay lại nhìn. “Nghĩ xem làm thế nào lại có vẻ là hãn. Nếu cậu là Bigod, cậu sẽ làm gì?”

“Tôi sẽ không bao giờ rời Elizabeth,” Roger cứng đầu đáp.

Merrick lắc đầu. “De Clare nghĩ là Bigod không có cơ hội đi theo cậu.”

Roger đang tu rượu thì nghẹn lại, rồi anh gạt tay lên miệng. “De Clare á? Tên hiệp sĩ non choẹt ấy thì biết gì về chuyện này?”

“Hãn cần thận thôi, không non đâu.”

Roger khịt mũi. Anh chẳng thích de Clare gì hơn Bigod.

“Edward đã tin cậu cử hãn đến chỗ tôi báo tin anh mất tích. Nếu không nhờ de Clare, chắc tôi vẫn ở Camrose. Tôi ở đây là nhờ Tobin de Clare.”

“Và de Clare nghĩ Bigod không phải là nghi phạm?”

“Ừ, và Edward cũng đồng ý với de Clare.”

“Vì sao?”

Merrick nhìn thẳng vào anh. “Chính Edward đã giữ Bigod bận bịu với Pembroke ở Northumberland.”

Roger cau mày. Northumberland xa gần tới cực bắc trong khi kẻ kia có thể đến và vẫn ở nước Anh. Anh nhìn lại thật kỹ vào Merrick. “Edward bảo tôi tới Brecon.”

Brecon quá xa Northumberland để mà tấn công dễ dàng. “Tôi đánh hơi thấy điều gì bẩn thỉu ở đây, giống kiểu mưu đồ Edward chế ra khi ông ta bị mắc giữa chính trị và điều ông ta thực sự muốn.”

Merrick không nói gì. Im lặng đã nói lên tất cả.

Roger lắc đầu, rồi vùi đôi mắt mỏi mệt vào cuối lòng bàn tay và cứ ngồi đó. Anh biết chuyện gì xảy ra mà không cần hỏi. Edward đã cử anh đến đây để tạo khoảng cách giữa anh và Bigod.

“Tôi không nghĩ cậu sẽ vui vẻ gì một khi cậu thấy rõ chuyện này.”

“Tôi không.” Roger thả hai tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa xanh trong bếp. Anh hít một hơi thật sâu và nhìn Merrick. “Bạn có biết nhiệm vụ này của tôi là giễu cợt không?”

“Đó không phải là giễu cợt. Edward rất mong xây dựng một lâu đài ở vùng này. Một lâu đài ở Brecon đã nằm trong kế hoạch của ông ấy từ nhiều năm trước khi ông ấy hạ chỉ cho tôi canh giữ Camrose. Granville đã định nhận việc đó.”

“Edward luôn luôn cử tôi đi làm nhiệm vụ ngoại giao, không phải thiết lập những pháo đài. Lẽ ra tôi phải nhận ra vở kịch của ông ta.”

“Ý tưởng của cậu còn ở chỗ khác. Cậu chẳng dễ chịu chút nào kể từ khi Elizabeth thôi cậu.”

Roger không nói câu nào.

“Tôi cần ngủ một chút.” Merrick đứng dậy vươn người. “Bạn cũng chẳng dễ tìm gì cả, bạn ạ.” Anh đi qua phòng và lấy một chiếc chăn từ gói đồ của mình, rồi dọn một chỗ ngủ bên lò sưởi.

Roger thối tắt nệm và nằm xuống giường rơm. Chẳng bao lâu sau anh đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của Merrick. Nhưng dù mệt mỏi Roger vẫn không sao ngủ nổi. Tất cả những gì anh nghĩ là về chuyện Merrick đã kể lại.

Anh biết tất cả đều là sự thật. Anh đã chẳng dễ chịu gì. Trong những tháng sau lần gặp cuối cùng với Elizabeth, anh đã bắt quân mình làm việc quá sức và bản thân anh còn hơn thế nữa. Dù anh ghét phải thừa nhận điều ấy nhưng lời nhận xét tức tối của de Clare về việc anh đối xử với quân mình khi bắt họ phi ngựa cật lực tới chỗ những tảng đá là đúng.

Anh đã bị điều khiển bởi cảm xúc chứ không phải lý trí, đó là một hồi chuông báo tử với một chiến binh. Có lẽ không phải sự hèn nhát đã làm anh gục ngã. Mà có lẽ đó là sự ngu ngốc của chính anh.

Chương 31

Ngày hôm sau những người đàn ông thức dậy và xem xét tỉ mỉ đồng hồ tiếp tế. Roger tìm thấy trong số chúng những bao bột mì và một hũ đựng thứ gì đó sủi bọt mà sau khi hai gã đàn ông hít hít vài lần, đều đồng ý rằng chắc là men. Khi Merrick ra ngoài cho ngựa ăn, Roger nhìn từ bao bột tới chiếc hũ. Anh đoán là mình sẽ trộn chúng với nước để làm bánh mì, nhưng không chắc chắn liều lượng chính xác để làm bánh, vậy nên anh làm thứ gì đó khác cho Teleri ăn.

Thật may mắn khi đằng sau bao lúa mì là một túi bột xay thô, lúa mạch và yến mạch, loại thức ăn các hiệp sĩ thường mang trong túi yên ngựa. Anh trộn nó với nước và mật ong rồi đun sôi trên bếp.

Khi nó bốc hơi và đặc lại, anh đổ một chút vào bát và đi vào trong gian phòng phía sau và ngồi lên chiếc nệm.

Teleri nhìn chiếc bát rồi cau mày.

Anh cố gắng đưa chiếc thìa vào miệng cô nhưng cô cầu nhàu điều gì đó rồi quay đầu đi chỗ khác.

“Teleri. Em phải ăn. Cố lên nào, em yêu dấu.”

Cô khoanh tay lại bướng bỉnh và nhìn anh. “Ngài không nấu cho em để ăn hơn chút nào, Người Anh.”

“Không giống trước đâu.”

“Ngài cho là không sao?”

“Ừ.”

“Em nghĩ giống y như cũ.”

“Rồi.” Anh đứng dậy và quỳ một đầu gối lên tấm nệm. “Anh sẽ ngồi phía sau đầu em và véo cằm em cho tới khi em mở miệng ra, rồi anh sẽ gọi em là người Wales cứng đầu.”

“Em làm được,” cô nói với anh, rồi cố gắng ngồi dậy và chút sắc hồng hào còn sót lại cũng biến mất hoàn toàn. Cô rên rỉ và ôm lấy tai, nhăn nhó.

“Để anh giúp em.” Anh luồn tay xuống dưới người cô và nâng cô lên, dựa vào ngực anh.

“Em muốn làm,” cô khăng khăng.

“Anh thấy vẫn bướng như mọi khi.”

“Đưa em chiếc thìa.”

Anh chìa nó ra cho cô.

Cô với lấy và hệt tay mất một đoạn. Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay trống không như thể mong chờ chiếc thìa sẽ ở đó.

“Đây.” Anh đặt cán thìa vào lòng bàn tay cô và nâng chiếc bát lên trước mắt cô.

Cô thọc thìa vào khuỷu tay anh.

“Muốn thử nữa không?”

“Không.” Cô đưa thìa cho anh và suýt chọc vào mắt anh.

“Vết thương gần tai làm em bị choáng người đi.” Anh đút cho cô ăn một chút cháo, cô trông ngạc nhiên.

Cô nuốt. “Ăn ngon lắm.”

“Em nghĩ anh không thể nấu ăn được hả? Quá đơn giản,” anh huênh hoang như thể mình làm vậy hàng ngày.

Anh tiếp tục cho cô ăn và nói chuyện. Thi thoảng cô lại chìa bàn tay ra và nhìn chăm chăm vào đó như mong chờ nó lại gần cô hơn. Cô không còn đoán định được khoảng cách.

“Đừng chau mày như thế. Đoán định sai khoảng cách và độ sâu là rất bình thường nếu em bị đánh vào đầu. Các hiệp sĩ cũng chịu đựng tai nạn như vậy. Nó không kéo dài lâu đâu. Đôi khi là một ngày. Đôi khi lâu hơn. Một lần anh đã bị rơi khỏi ngựa trong cuộc đấu thương ở Brittany và không thể đi đứng được trong vòng một tuần.”

Anh kể cô nghe về cuộc đấu thương và đã xoay xở cho cô ăn và uống gần hết chỗ anh đưa. Khi xong việc, anh đặt bát xuống.

Lợn đang ngáy ngủ yên lành bên kia cô và cô đưa tay ra cố gắng vuốt ve nó nhưng bị lỡ. Anh cầm lấy tay cô và giúp cô.

Cô ngược lên nhìn anh. “Sao ngài lại ở đây?”

“Để chăm sóc em. Nhớ không? Anh có một món nợ cần trả.”

Hai mắt cô nheo lại và anh biết ngay là mình đã nói điều không nên.

Cô nhìn đi chỗ khác, hai môi mím chặt và hàm cứng lại. “Ngài không cần phải trả em. Em có thể tự lo cho mình.”

“Không, em không thể.”

“Em đã sống một mình lâu rồi. Ngài nghĩ đây là lần đầu tiên em bị ném đá sao?”

Anh không hề nghĩ chuyện này từng xảy ra với cô.

Cô đưa một ngón tay lên cao rồi nhìn nó như thể nó không thuộc về nơi đó. Cô thả tay xuống giường rồi nói, “Vết trên má gần mắt em là do đá ném”

“Anh không biết điều đó nếu không anh đã không rời đi.”

“Em đuổi ngài đi, ngài nhớ không?”

“Ừ.”

“Ngài có thể đi rồi.”

Anh lắc đầu. “Anh ở đây bởi anh muốn ở đây.”

“Vì sao chứ?” Cái nhìn cô trao anh nói cho anh hay câu trả lời của anh sẽ quan trọng như thế nào. Nhưng anh không chắc mình sẽ nói được điều đúng đắn. Anh thường xuyên nói ra lời khiến cô nổi giận. Anh không thể nói cho cô chính xác tại sao anh ở đó. Anh chỉ biết mình ở đó vì mình muốn vậy.

Vậy nên anh nghiêng người về phía trước hôn cô. Anh có thể cảm thấy cô kinh ngạc, hơi thở hỗn hển nhẹ nhàng phả vào miệng anh. Nhưng cô không đẩy anh ra. Anh không chạm cô bằng tay mình. Chỉ có miệng anh thôi.

Anh cứ hôn cô bằng điệu nhẹ nhàng chậm rãi nói lên rằng anh có hết tất cả thời gian trên đời vậy. Lưỡi anh đồ theo làn môi cô và nhấn sâu nụ hôn. Bên cạnh bàn tay anh đặt trên nệm, anh cảm thấy các ngón tay cô siết lại thành nắm.

Anh có thể cứ như thế hôn cô suốt nửa ngày. Cô có vị ngọt ngào, hương vị tự nhiên đó là của cô và không dính dáng gì với món cháo ngọt lừ mà cô vừa ăn. Với anh, cô luôn luôn có vị ấy. Khác biệt và cần thiết.

Nhưng anh dứt nụ hôn khi cô kêu lên một tiếng nhỏ, một tiếng rên. Anh có thể cảm thấy sự căng thẳng đang lan khắp người cô. Một cảm xúc mạnh

mẽ giống anh nhưng anh có thể kiềm lại nhờ kinh nghiệm. Cô thì không, và anh biết điều ấy là không công bằng.

Anh lùi lại và đứng lên, nhìn cô.

Cô rúc vào nệm, hai mắt mở to và trông còn mù mẫn hơn trước.

“Anh ở đây vì nhiều lý do. Để bảo vệ em. Để làm cho em kh. Bởi vì anh muốn ở đây. Đi ngủ đi. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Tại sao chúng ta không thể nói bây giờ?”

Anh nhìn cô chăm chú trong một lát rồi giơ hai ngón tay lên. “Em thấy có mấy ngón tay?”

Cô liếc nhìn tay anh. “Ở tay nào cơ?”

“Em thấy cả hai tay?”

“Vâng.”

“Vậy em sẽ nằm tiếp trên giường.” Anh trùm chăn qua người cô và con lợn, rồi bước về phía ngưỡng cửa. “Anh chỉ giơ mỗi một tay thôi.”

Teleri ngồi dựa lưng vào bức vách đất và tay cô ở đâu đó trên lưng Lợn kế gần đó – chí ít cô hy vọng tay mình ở chỗ đó. Cô vuốt nó một cái và nó ngẩng đầu lên khỏi hai móng chân trước, ngược nhìn cô.

Thị lực của cô vẫn còn bị méo mó tới mức Lợn có tới hai cái mõm và nhiều, rất nhiều mắt, tất cả đều nhìn thẳng vào cô.

“Ôi, Lợn ơi,” cô thầm thì. “Tao phải làm sao bây giờ?”

Nó gầm gừ vài điệu cảm thông rồi sục mõm vào khuỷu tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào nó và những cái đầu của nó trong một khoảnh khắc trầm ngâm thật lâu.

Con vật không che giấu cảm xúc của mình. Lợn luôn luôn muốn ở cùng cô và tỏ điều này rất rõ. Nó theo cô khắp mọi nơi, khụt khịt và rên rỉ khi cô buộc nó lại. Và Ngựa thì cứ dện dạng đi phía sau cô, gần như sát gót cô và dụi vào lưng cô cho tới khi cô chơi với nó trên cánh đồng. Ó bước đi bước lại và kêu quác quác liên hồi nếu như cô không chú ý tới nó.

Không có con vật nào trong căn lều của cô che giấu cảm xúc của chúng. Khi cô bước vào phòng, tai và mũi chúng vểnh lên. Vài con đứng và nhìn cô bằng cái nhìn yêu thương và sốt sắng.

Ngay cả con hoẵng mẹ và những đứa con nhỏ của nó cũng tỏ rõ rằng chúng tin cô, vì chúng chạy ngay lại phía cô và ngả đầu vào lòng cô. Tất cả những gì cô phải làm là nhìn vào mặt chúng để biết chúng cảm thấy gì. Nó rành rành ra đó cho mọi người nhìn thấy.

Nhưng cô không biết Roger cảm thấy gì. Hành động của anh không bộc lộ điều gì trong đầu anh và chắc chắn là không điều nào trong tim anh cả.

Đến lượt mình cô cũng cố gắng che giấu cảm nhận với anh. Cô cố gắng bảo vệ chính mình nhưng thật quá khó để làm điều đó. Và khi anh hôn cô như anh đã từng hôn, thật chậm rãi với sự tự chủ dễ dàng, như thể anh đã làm điều đó cả trăm lần, cô gần như nghe thấy tiếng trái tim mình tan vỡ.

Roger và Merrick đứng bên ngoài, gần cây cầu, nơi họ nhìn những con ngựa uống nước từ con suối chảy phía dưới. Trời chiều mát và đầy mây, không khí có vị kim khí và ẩm ướt thường thấy với tiết thu.

Roger thấy Merrick đứng đó lục tìm những thân cây và rồi quay lại và nhìn xung quanh khoảng trống. “Nơi này hẳn phải gần giữa rừng. Nếu tôi không thấy những dấu kéo lê và lần theo vết thì tôi ngờ là mình sẽ chẳng bao giờ thấy cậu.”

“Tôi biết. Nếu không phải Teleri vừa đưa tôi ra khỏi một trong các lối đi đó thì tự tôi sẽ không thể tìm ra nơi này, dù có chúa biết được là sau khi chứng kiến cô ấy bị ném đá thì tôi sẽ cố. Và tôi nghĩ là con Ả rập biết lối quay lại đây.”

“Cậu có trông thấy bọn ném đá không?”

“Chỉ từ xa thôi. Trông có vẻ chúng là những thằng bé. Một thằng trong bọn đó đủ cao lớn để được gọi là đàn ông. Cô ấy kể tôi biết là đã bị ném đá trước đây rồi. Tôi không hiểu sao cô ấy không rời khỏi nơi này.” Anh dừng lại suy nghĩ.

“Chắc cô ấy cảm thấy ở đây an toàn hơn.”

“Ừ,” Roger gật đầu. “Những cánh rừng này dày và ma mĩnh. Có những lối trông có vẻ rộng rãi dễ đi nhưng lại chẳng dẫn tới đâu. Rất nhiều nơi trông giống nhau nhiều đến mức thật quá dễ để bị lạc trong những cánh rừng này.”

Merrick lặng yên một lúc rồi anh nói, “Chúng ta cần phải nói về ý định sắp tới của cậu.”

“Tôi không biết.” Roger nhìn chăm chăm xuống dòng nước đang tràn trên những tảng đá trong con suối đã đầy hơn trước cơn mưa vừa rồi rất nhiều. Nó chảy xuống một cái hồ rộng phía dưới và anh thấy mực nước cao hơn khi trước. Chỉ còn lại ít bờ cho thấy nước đã lên tới gần những ngọn cỏ dài đang rủ trên mép nước. “Nếu tôi quay lại, chuyện sẽ trở nên phức tạp. Tôi sẽ phải tìm ra kẻ muốn tôi phải chết.”

“Ừ. Nghe cậu nói như thể không muốn trả đũa vụ này.”

Roger lặng thinh. “Có chứ. Nhưng tôi chưa sẵn sàng quay lại.” Anh tung một hòn đá xuống mặt nước và nhìn những vòng tròn tỏa rộng ra rồi biến mất. Mỗi lần anh nhìn chiếc hồ ấy, mỗi buổi sáng anh cạo râu, mỗi lần anh tắm, anh lại nhớ tới cái đêm mà họ đã suýt làm tình với nhau trong đó. Và tới cả lần thứ một trăm anh tự gọi mình là thằng ngu. Anh cúi xuống và nhặt một hòn đá khác lên, rồi ném nó xuống hồ. Anh thả cả hai cánh tay lên thành cầu và khóa bàn tay lại với nhau. “Cậu biết mình yêu Clio từ khi nào?”

Merrick liếc nhìn anh khá bén.

Roger có thể cảm thấy người bạn đang sẫm soi mình.

Cuối cùng Merrick nhìn đi chỗ khác và nói, “Ý cậu là ngoài lần gặp đầu tiên của chúng tôi à?”

“Ừ,” Roger cười lạng lẽ. “Ngoài lần đó. Vì tôi nhớ là khi ấy Clio đã bảo cậu có một cái đầu to và rồi giả dụ nếu cậu ném bất cứ đứa bé gái nào, cô ấy sẽ cho cậu xuống hào.”

“Phải. Người đàn bà này quả là một phép thử không ngừng với sự kiên nhẫn của tôi.” Merrick lắc đầu. “Cô ấy không giống bất cứ người đàn bà nào tôi đã từng biết. Bướng bỉnh và đầy ngoan cố.” Anh mỉm cười khi nói

vậy. Đó là một nụ cười đầy toại nguyện và hạnh phúc, một nụ cười anh mang suốt từ cuộc hôn nhân của anh năm năm về trước.

“Và xinh đẹp và cô ấy yêu cậu.”

“Phải. Tôi là một người may mắn.” Anh ngừng lại rồi nói, “Thực tế thì tôi nghĩ mình đã yêu Clio vào giây phút tôi thấy mũi tên của bọn người xứ Wales trên lưng cô ấy.” Merrick ngừng lại như đang tái tạo lại ký ức trong đầu. Anh nhìn đăm đăm vào những cánh rừng. “tôi nhớ đã nghĩ mình cuối cùng cũng tìm thấy người đàn bà mình yêu thực sự mà giờ đây cô ấy đang hấp hối. Chuyện đó làm tôi hoảng sợ hơn bất cứ trận đánh nào tôi từng chiến đấu. Hơn bất cứ thứ gì trong đời tôi.”

Merrick quay người nhìn sang Roger, nét mặt anh hiện lên một dấu hỏi trong khi anh sẫm soi Roger.

Roger nhìn đi chỗ khác, nhìn xuống chỗ những con ngựa. “Cô ấy đã chăm sóc con Ả rập rất tốt.”

“Ừ.” Merrick vẫn nhìn anh.

“Con ngựa ấy đôi lúc đi theo cô ấy như con chó nhà. Tôi đã trông thấy họ cùng với nhau. Chúa ơi, nhưng người đàn bà nhỏ bé ấy có thể cưỡi ngựa.” Anh ngừng lại và chẳng ai trong họ cất lời.

Không có âm thanh nào ngoài tiếng chim đêm và côn trùng và tiếng nước lặng lẽ nhỏ giọt lên những tảng đá trong lòng suối.

“Tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi bắt được cô ấy mấy năm trước.”

“Nhưng cậu đâu làm được.”

“Không. Tôi không biết kỹ sĩ đó là một người đàn bà cho tới khi thấy cô ấy ở chỗ những tảng đá.” Roger nhìn lên. “Trước khi xảy ra chuyện con ngựa bị mất tích, cậu đã định bán nó.”

“Ừ.” Merrick nhe răng cười với anh. “Cậu vẫn còn muốn trả giá hời cho con ngựa hả?”

“Ừ.”

Merrick vỗ vào lưng anh. “Cậu không phải trả đâu, bạn của tôi ạ. Ngay khi thiếu nữ ấy khỏe hơn, tôi sẽ tặng cậu con ngựa như là món quà cưới.”

Chương 32

Đến muộn chiều hôm đó, Roger và Merrick đang đứng bên chiếc bàn kê với một bó rau trước mặt cùng hai cây bắp cải to tướng của Teleri. Merrick có thêm ba bình da đựng rượu nữa lèn trong túi yên và họ cùng chia nhau một bình trước khi quyết định đã tới lúc làm thứ gì đó để ăn.

Các loại rau – củ cải và hành, cải bắp và vài loại nấm mà Roger đã tìm được sau cơn mưa – được xếp cả lên ngay ngắn như những cây nến trước bàn thờ.

Merrick nhìn Roger. “Lùi khỏi chiếc bàn đi.”

“Tại sao?”

“Đợi nào. Trước tiên hãy cho tôi thêm chút rượu nữa.”

Roger tung cho anh bình rượu da và Merrick làm một hơi thật sâu, rồi đặt nó sang bên và rút gươm ra. Anh bước lại một bước, gươm giơ cao trên không, rồi đột nhiên anh vung xuống chiếc bàn với tốc độ tia chớp.

Roap! Roap! Roap!

Anh chặt xuống với một độ chính xác chuẩn mực và khi anh tiến tới cuối bàn, tất cả rau rợ đã nằm ngổn ngang trên bàn. Bị thảm sát.

“Làm hay lắm! Đặc biệt là mấy cây bắp cải.” Roger vỗ vai anh rồi làm một ngụm rượu và đưa chiếc bình lại cho Merrick. “Để tôi thử xem.”

Roger cầm lấy thanh gươm từ Merrick, rồi đứng ở phía cuối bàn và chém cho nát đời rau rợ cho tới khi chúng bị chặt nhỏ hoàn toàn, rồi anh dùng thanh gươm để gạt hầu hết chỗ rau, trừ những chỗ bị rơi xuống sàn, vào một nồi nước rồi đem gác lên bếp.

“Mình cần bánh mì,” Merrick dân đã nói, tới khi Roger quay lưng lại, Merrick đã cắt một bao bột ra và đang nhìn quanh chiếc bàn. “Bát đâu nhỉ?”

“Có một cái bát ở đằng đó.” Roger phẩy tay về phía những chiếc giá. “Cậu có biết làm bánh mì không đấy?”

“Chuyền cái hũ men cho tôi,” Merrick nói mà chẳng trả lời Roger. Thay vào đó anh nhìn quanh căn lều. Rồi anh đặt bao bột xuống. “Khó tới cỡ nào đây? Tôi chẳng bao giờ gặp tí ti khó khăn nào khi đi tìm lấy một đầu bếp trong lâu đài và tất cả bọn họ đều biết làm bánh mì.” Anh giật chiếc bát khỏi bàn và đổ tất cả những mẫu đá cùng vỏ ốc biển vô dụng lóc cóc ra bàn.

Roger ngược lên. “Jesu ơi, Merrick, dừng lại! Đó là vỏ ốc của Teleri !” Anh đặt chiếc hũ men xuống và thúc khuỷu tay chen lên trước mặt Merrick, rồi cẩn thận nhặt từng mẫu đá và vỏ ốc một, đặt lại vào trong bát, để lên giữa bàn.

Anh ngược lên nhìn.

Merrick đang nhìn anh như thể anh bị ngớ ngẩn.

“Chúng có ý nghĩa đặc biệt với cô ấy.”

“Đá và vỏ ốc biển ấy à ?” Merrick lắc đầu.

“Có mấy cái bát đặng kia,” Roger bảo anh. “Gần cửa sổ đặng đông có treo mấy cành thảo mộc ấy.”

Merrick mang một chiếc bát gỗ lớn lại và đặt nó lên bàn, rồi anh lật bao bột và đổ bột vào bát, lúc này bột tủa ra khỏi bao, phụt thành khối kem khổng lồ làm bụi tung mọi thứ xung quanh.

Roger phì phì lớp bột bụi. “Trông nhiều bột quá.”

“Cậu nghĩ vậy à?” Merrick chộp lấy hai cạnh bàn và ngồi thụp xuống cho tới khi mắt anh ngang với miệng bát. Anh ước lượng nó như thể đang ngắm mục tiêu từ xa. “Không. Tôi nghĩ ổn đấy. Đây.” Anh đẩy chiếc bát ngang qua bàn tới chỗ Roger. “Cho thêm chút men vào đó.”

Roger nhìn vào trong hũ như mong chờ nó có phép lạ biến thành bánh mì. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu.”

“Dĩ nhiên là hay rồi. Cứ đổ một ít vào đó.”

“Bao nhiêu?”

Merrick nhún vai. “Cậu nghĩ thế nào?”

Roger thò tay vào trong hũ và giơ một nắm bột đầy men lên.

Merrick gật đầu và Roger thả nó vào trong bột. “Đây.”

“Thêm bằng đó nữa cho đủ lượng. Tôi nhớ có xem đầu bếp hồi còn nhỏ. Bà ấy luôn trộn bột bằng tay.” Merrick thò đôi bàn tay vụng về vào trong đồng bột khô. “Cần có nước.”

Roger phủi hai tay và cầm lấy một bình nước rồi đổ một nửa vào trong bát, nó tràn ra ngoài miệng bát, lên bàn và làm thành một bong bóng nước to bằng nắm tay trong lớp bột khô.

“Khi thật! Thế là nhiều quá.”

“Xin lỗi nhé. Tôi sẽ chữa.” Roger múc một ít nước ra, quay người và quét qua phòng rồi đổ xuống một xô nước thừa đặt trong góc.

Anh quay lại bàn và cổ tay Merrick đã ngập trong đám bột nhão dính.

“Thêm ít bột nữa,” anh bảo Roger.

Roger đổ bột vào trong bát và gãi khắp mọi chỗ khác.

“Tôi sẽ nhào đồng bột nhão này,” Merrick bảo anh.

“Nhào ấy à?”

“Ừ.”

“Thấy cái này không?” Merrick chỉ anh. “Cứ vờ như đó là bầu vú trần mềm mại của một người đàn bà và chỉ cần ép nhẹ nhẹ.”

“Để tôi thử,” Roger chờ đợi rồi anh sục hai tay vào bát bột nhão khổng lồ. Sau một vài phút nhào nặn trong im lặng, anh ngược lên nhìn Merrick và nói, “Giống mông hơn là ngực.”

Teleri thức dậy bởi mùi thức ăn đang nấu. Cô ngồi dậy và không còn cảm thấy quá choáng. Cô giơ một bàn tay lên và nhìn chăm chăm vào đó. Một bàn tay và năm ngón tay. Để đánh giá chuẩn xác, cô giơ bàn tay kia lên và nhìn chăm chăm vào cả hai.

Mười ngón tay. Hai bàn tay. Thị giác của cô đã trở lại. Cô lật chăn sang bên và từ từ đứng dậy. Có một chậu nước ở kế bên và cô rửa hai tay rồi dùng miếng vải nhẹ nhàng lau sạch mặt và tai. Cô có thể nghe thấy tiếng những người đàn ông nói chuyện trong gian phòng kia, cô nhanh chóng thay một bộ váy sạch rồi bước tới giường thả vài ngọn nến.

Khi cô quay lại, Roger và Merrick đang đứng trong ngưỡng cửa.

Hai tay Roger đang cầm một chiếc bát và trông anh đầy ngạc nhiên, rồi anh cau mày nhìn cô. “Lẽ ra em nên ở trong giường.”

“Em nằm từ nãy đến giờ. Giờ em đã thấy khỏe hơn.”

“Chúng ta đang làm cho em chút gì đó để ăn.”

Cô nén cười. “Em thấy rồi.”

“Mắt em thế nào rồi?” Roger hỏi cô.

“Cho tới một phút trước thì em thấy ổn. Dù vậy em nghĩ mắt em vẫn chưa ổn.”

“Sao thế?”

Cô khoanh tay lại. “Cả hai ngài đều bị lấm bột.”

Họ nhìn xuống người mình rồi nhìn trở lại cô. “Chúng ta làm bánh mì.”

“Em thấy mà.” Cô gật đầu rồi hỏi. “Nếu trông các ngài đã tệ thế này thì trong kia còn như thế nào nhỉ?”

Cả hai người đàn ông ngả người ra sau như thể vai họ bị nối với nhau và họ nhìn lại vào trong gian phòng chính. Họ nhăn mặt cùng một lúc.

Teleri đi tới ngưỡng cửa nơi hai người đàn ông to lớn đang chắn. Cô huých tay đi qua họ và đứng đó kinh ngạc.

Trông gian phòng, cứ như thể các bao bột dự trữ của cô đã nổ tung. Một màng bột mỏng phủ lên gần như mọi thứ, bao gồm cả Ó và các cửa sổ. Những mẫu rau vung vãi khắp trên sàn đất và Lợn nằm dưới bàn chộp chộp nhai mẫu rau bắp cải rơi chỗ đó. Tất cả bát, nồi niêu và đồ gia dụng cô có đều được chất lên bàn và chẳng hiểu sao được dùng để chứa những ụ bột mì nhão đang phồng lên phủ khắp bề mặt.

“Các ngài đang định làm bánh mì cho cả xứ Wales ăn đấy sao?”

“Chỉ chúng ta thôi.”

Cô lắc đầu. Phải mất kha khá thời gian để dọn sạch những thứ này.

“Đó là ý của ta,” Merrick nói. “Ta sẽ dọn sạch.”

“Không, tôi sẽ làm.” Teleri chuẩn bị bước vào trong phòng nhưng Roger ngăn cô lại.

“Không, hượm đã. Em chắc là thấy khỏe hơn rồi chứ?”

“Vâng.” Cô giơ một bàn tay lên. “Ngài thấy không. Chỉ có một tay.”

Roger đặt chiếc bát và khoanh bánh mì đang nướng dở trong tay xuống. “Lại đây nào. Để Merrick dọn chỗ này. Anh muốn nói chuyện với em.” Anh cầm lấy tay cô và đưa cô ra ngoài.

Thật thoải mái khi ra khỏi lều. Trời đã tối nhưng vẫn còn quầng sáng của hoàng hôn trên bầu trời phía trên những rặng cây đàng tây và họ bước đi trong im lặng tới cây cầu rồi Roger dừng cô lại khi cả hai đã ở dưới bóng cây không lồ bên bờ suối.

“Em cảm thấy thực sự thế nào? Và hãy nói thật với anh.”

“Mặt và tai em còn đau một chút nhưng em không bị choáng nữa và mắt nhìn tốt rồi. Em thấy đủ khỏe rồi.”

Anh đưa tay ra và lướt ngón tay lên má cô, rồi xuống hàm và cằm. “Có đau không?”

Cô lắc đầu và tự hỏi anh đang định làm gì vậy.

Anh chạm vào môi cô. “Có đau không?”

“Không.”

“Tốt.”

Điều tiếp theo cô biết là cô đang trong tay anh và anh đang hôn cô. Anh không ôm cô quá chặt hay ép môi mình quá mạnh lên môi cô. Anh hôn cô như thể cô sẽ bị vỡ ra nếu anh không dịu dàng.

Vậy nên cô trườn tay lên hai bên đầu anh và ép mình lại với anh. Nó có hiệu quả vì tay anh tuột xuống dưới hông cô và nâng cô lên.

Hai tay cô giữ lấy đầu anh và cô đưa lưỡi mình đi dọc miệng anh, lách vào bên trong. Cô luôn yêu thích vị của anh nhưng lần này anh có vị của rượu vang ngọt ngào và đậm đà nên cô rà lưỡi mình qua miệng anh hết lần này đến lần khác.

Anh rên rỉ và hôn đáp lại cô, hôn cô cho tới khi đầu cô lại nhẹ bẫng đi. Anh đưa miệng lên hai má cô và rồi xuống cổ cô. “Anh muốn em, Teleri. Anh muốn em nhiều tới mức nhức nhối.”

Cô thăm thì tên anh và anh lại hôn cô lần nữa, anh khụy đầu gối xuống và kéo cô theo. Anh nhích người và đưa một tay xuống rồi kéo váy cô lên để anh có thể chạm vào đùi cô và ở giữa nơi đó. Giây phút những ngón tay

anh sờ vào cô một cách gần gũi, cô rên rỉ và thở gấp gấp vào trong miệng anh.

Anh dựa lưng vào thân cây và kéo cô lên người mình. Thân hình họ áp với nhau từ trên xuống dưới. Anh cầm lấy tay cô và kéo nó xuống trước quần anh và cô cảm nhận anh như lần họ chạm vào nhau khi trước. Tay họ đùa giỡn cho tới khi hơi thở hai người nhanh và mạnh và nụ hôn trở nên dữ dội.

Anh di chuyển rồi kéo áo ra và trải nó xuống đất. Anh nâng cô vào trong lòng mình và cởi váy cô, rồi thả nó sang bên trước khi đặt cô lên chiếc áo và ép bộ ngực trần của mình vào ngực cô.

Cô cong người lên tiếp giáp anh, hai đầu ngực cô săn lại khi chúng chạm vào lớp lông dày xoắn trên ngực anh. Anh lần xuống cổ cô, hôn cô và rồi anh mút cô như đã từng làm. Cô siết chặt đầu anh vào ngực mình và giữ nó ở đó, cô thích cái cách miệng và môi anh đang làm với mình.

Tay anh đặt giữa hai chân cô và chạm vào nơi cô ẩm ướt đòi hỏi anh. Chỗ đó có cảm giác thật tuyệt và khi anh đẩy ngón tay vào trong và chậm chậm di chuyển, thật tuyệt tới mức cô cầu xin anh đừng ngừng lại.

Cô đưa tay mình lên nút buộc quần tất của anh và kéo chúng ra sao cho cô có thể chạm vào anh mà không có lớp vải nào xen vào giữa họ.

Khi tay cô ôm chặt quanh anh và trượt lên trượt xuống như cách anh đã chỉ cô lần trước, anh nhìn xuống cô. “Thấy anh đã cứng thế nào vì em. Nhìn đi. Em đã làm anh ra thế đấy. Chỉ có em thôi.” Anh di chuyển và tách hai chân cô ra, rồi đặt mình vào giữa chúng. Tay anh lại trượt xuống dưới để chạm vào và xoa cô ở đó, rồi anh đặt nguồn sinh lực của mình vào cô và di chuyển hông lên xuống, trượt vào nơi cô đang nhức nhối.

“Đó là vì anh đã muốn em biết bao. Anh muốn em theo mọi cách người đàn ông có thể muốn ở đàn bà, em yêu của anh.”

Cô cứng người lại ép mình mở mắt ra và ngược lên nhìn gương mặt anh. “Đừng nói như thế. Ngài không phải dối em và gọi em là em yêu của ngài.”

“Anh không nói dối. Em là em yêu của anh, Teleri. Chính em. Anh muốn mọi thứ của. Mọi thứ em có. Trái tim của em, tình yêu của em. Anh muốn tất cả.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh thật lâu và nghiêm nghị bởi cô không chắc là mình hiểu được.

“Anh muốn trao bản thân mình cho em, Teleri.” Roger lướt bàn tay lên má cô và ôm lấy nó dịu dàng khi anh nhìn cô. “Anh muốn trao cho em sự bảo hộ của anh. Anh muốn trao cho em các con của anh. Anh muốn trao cho em tên anh.”

Cô không thể nói được. Cô không nói gì cả, bởi cô sợ rằng nếu cất tiếng, nếu cô chỉ tạo một âm thanh dù nhỏ thôi, cô sẽ thức dậy và thấy chuyện đó thực sự không hoàn toàn xảy ra, rằng cô đang mơ.

“Em sẽ tiếp nhận anh chứ? Nói là em chịu đi! Em sẽ có con anh chứ? Em sẽ nhận tất cả những gì anh muốn trao em chứ?” Anh hôn cô say đắm và nồng nàn. “Em sẽ lấy anh và mang tên anh chứ, tình yêu ngọt ngào của anh. Nói em chịu đi, Teleri! Nói em chịu đi!”

“Roger,” cô thầm thì tên anh.

“Nói đi!”

“Vâng. Em sẽ nhận tên anh và các con của anh. Em sẽ nhận hết.”

Anh hôn cô và từ từ ấn vào trong cô, dừng lại khi cô hỗn hển hay làm một cử động hoặc âm thanh nào đó. “Nhẹ nhàng nào, em yêu.”

Anh đang lấp đầy cô, kéo cô căng tới mức cô nín thở. Anh nhắc lên đủ để đưa một ngón tay vào giữa họ và anh di chuyển nó chậm chậm khắp nơi đã đưa cô bay bổng. Anh vẫn xoa cô ở đó và ấn tới phía trước thật chậm, kéo cô căng ra trong khi ngón tay anh vụt nhẹ qua cô và làm cô muốn đưa hông mình lên cao, cao mãi.

Lưỡi anh dẫn sâu trong miệng cô. Nguồn sinh lực của anh ở sâu bên trong cô. Đau, nhưng cô muốn anh ở đó và tay anh di chuyển nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Cô có thể cảm thấy nó đang đến, cảm xúc mà cô đã khao khát. Chỉ một lần ve vuốt nữa. Tay anh vuốt nhẹ một lần nữa thôi.

Anh chạm vào cô ở cái nơi hoàn hảo đó.

Mạch máu cô đập mạnh.

Cùng lúc đó anh dẫn sâu vào bên trong cô, xé tan cái gì đó làm cho cô ghi chặt lấy hai vai anh hơn và cơn đau chỉ trong thoáng chốc. Anh đã hoàn

toàn yên vị bên trong cô và cô co thắt quanh anh hết đợt này lại đến đợt khác.

Anh đang thăm thì. “Tới đi, tới đi, tới đi...” Và anh bắt đầu di chuyển mỗi lần anh nói. Chầm chậm, gần như hoàn toàn rút ra khỏi cơ thể cô, rồi anh nhấn từ từ lại vào bên trong. Lần nữa. Lần nữa lại lần nữa.

“Em thật khít khao, nóng bỏng,” anh bảo cô. “Cảm giác với em rất tuyệt, Teleri. Rất tuyệt. Chúa ơi...” Anh nhấn sâu vào và ngừng lại trong một lúc, đầu anh vùi trong cổ cô. Hơi thở anh đến nhanh hơn cô và hai tay anh lồng trong tóc cô. Anh nằm đó, lấp đầy cô, không di chuyển, chỉ thở bên tai cô. Rồi khi hơi thở anh đều và ổn định hơn, anh lại di chuyển hết đợt này sang đợt khác, chầm chậm, vào rồi rại gần như ra hẳn và mang đến cho cô cảm xúc mà cô đã không biết là mình có thể cảm nhận được.

Tay anh không ở giữa họ lúc này nhưng cô có thể cảm nhận thấy điều tuyệt vời ấy lại đến, gần hơn và gần hơn nữa, mỗi lần anh di chuyển bên trong cô.

Trong chốc lát cô ép hai chân lên và đẩy ngược lại với anh, di chuyển cùng anh và nói với anh, nhanh hơn, nhanh hơn và nhanh hơn nữa, gọi to cho tới khi cô lại co thắt dữ dội chung quanh anh.

Anh đột ngột ngừng di chuyển, người sững lại và rên rỉ thật trầm đến mức cô biết anh cũng là một nạn nhân của niềm đam mê và của thân thể hai người họ cũng như cô. Một lúc sau cô cảm thấy luồng ấm áp từ anh tiết ra – đây là mầm sống của anh, tình yêu của anh.

Chương 33

Roger và Teleri bước vào trong cửa lều và dừng lại. Đến ngay Roger cũng ngạc nhiên vì khắp nơi đều sạch sẽ và thậm chí còn ngăn nắp hơn trước. Từng chiếc bát gỗ được xếp đặt gọn gàng trên giá theo kích cỡ. Những chiếc cốc gỗ sạch sẽ được sắp xếp thẳng hàng, miệng úp xuống. Không còn lấy một hạt bụi nào trên bất cứ thứ gì trong phòng. Ngay cả sàn cũng được quét sạch.

Trên thực tế thì gian phòng chính trông như thể chưa có miếng bánh mì nào từng được làm ở đó. Cho tới khi Roger nhìn vào trong góc nơi con lợn củ Teleri đang ăn những vụn thừa của hai ổ bánh mì nướng dở và rỗng ruột còn con ó đang mổ vụn bánh.

Merrick đang ngồi bên bàn, cầm tựa lên một bàn tay trong khi anh chăm chú xếp những mẫu đá và vỏ ốc từ chiếc bát thành thứ gì đó trông giống như trận giả - quân vỏ ốc một bên và quân đá một bên.

“Merrick!” Roger gầm vang.

Bạn anh ngược lên, nhìn cả hai người rồi xoay ghế lại. Anh dựa người vào cạnh bàn, khoanh tay nhìn họ chăm chú.

“Hai chúng tôi sắp cưới.” Roger trượt cánh tay quanh người Teleri và kéo cô lại gần mình.

Merrick nhìn từ Roger sang Teleri rồi nhìn lại Roger. Anh rõ ràng đang cố nén không phá lên cười ra điều hiểu biết. “Phải nói rằng từ bộ dạng hai người, cưới gấp sẽ là chuyện hay.”

Teleri liếc xuống rồi nhanh chóng giũ chiếc váy. Cỏ và lá rơi xuống sàn nhà. Căn môi lại, cô ngược lên nhìn Roger với ánh mắt có chút gì đó ngỡ ngàng nhưng hầu như tự hào và hạnh phúc.

Roger đón lấy cái nhìn đó, đôi mắt xanh lục của cô đầy tin cậy và trong sáng, và cảm thấy nó bén rễ và sinh sôi nảy nở trong anh như thể vào giây

phút đó, với cái nhìn đó, cô trở thành một phần của anh. Và suốt cả cuộc đời mình anh chẳng thể làm được gì ngoại trừ mỉm cười lại với cô.

Cô đưa tay ra đây âu yếm phủi vài lá cỏ ra khỏi quần áo anh, rồi nhón chân lên và búng nhẹ vài chiếc lá cùng vỏ cây ra khỏi tóc anh.

Roger thích cái cách cô vươn mình lên chạm vào anh vì hai bầu ngực cô di động vừa đủ để thu hút sự chú ý của anh. Anh biết dưới lớp áo của cô, chúng mềm mại và có màu hồng, và chúng có vị như mật ong và như Teleri.

“Nếu tôi làm chúa tể vùng đất này trong Brecon,” Merrick nói với họ. “Tôi nghĩ mình sẽ áp đặt một lệnh phạt, có ghi chép đóng dấu, vì rõ là hai người đã động phòng trước khi tuyên thệ từ hồi nào hồi nao.”

“Nhưng chúng tôi sẽ không đợi lâu đâu, thưa bá tước.” Teleri nói với anh. “Những cánh rừng này ở sâu trong xứ Wales. Ở đây một lệnh phạt vì đã yêu đương sớm là rất hiếm hoi và không bình thường. Phụ nữ thường có con trước khi cưới để chứng tỏ khả năng sinh sản của họ.”

Roger thế nào cũng có đôi ba lời giễu cợt và cả tá những suy nghĩ bậy bạ gì đó lướt vèo trong đầu Merrick vì Roger cũng có vài cái như vậy, nhưng anh sẽ không đùa giỡn với niềm tin của cô nữa. Anh đã thấm thía bài học đó rồi. Bên cạnh đó, anh thà nghĩ rằng người xứ Wales có ý tưởng hay hơn.

“Hiếm có linh mục lắm,” Teleri tiếp tục, “và chắc rằng không cần thiết. Ở đây nối tay là truyền thống, và là tiện lợi nhất.”

“Ta biết tục nối tay này. Đó là một tập tục cũ, người Saxon và người Pict cũng như Druid và xứ Wales, nhưng ta nghe nói nó ràng buộc hai người với nhau có một năm và một ngày.”

Teleri lắc đầu. “Nó có thể là một năm và một ngày, mười ba năm hay là cả đời. Đôi lứa sẽ nêu ra thời gian họ chọn khi đọc lời tuyên thệ.” Teleri ngược lên nhìn Roger và luồn tay mình vào tay anh. “Chúng tôi đã bàn bạc và quyết định sẽ cưới tại đây, ở Brecon, vào ngày mai. Ở một nơi đặc biệt trong rừng.” Cô đưa Roger một cái nhìn đầy háo hức và hi vọng anh sẽ ôm lấy mình cô. Cô quay đi và nhìn lại phía bạn anh. “Chúng tôi sẽ rất cảm kích, thưa bá tước, nếu ngài sẽ là người làm chứng.”

Merrick đứng dậy và băng qua phòng, rồi nhắc tay cô khỏi Roger, cúi mình và đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay như cách Roger luôn làm với Clio. Thậm chí Merrick còn nhại lại điệu của Roger và giữ môi mình trên da cô thật lâu. Và dù cho Roger biết Merrick làm chuyện này vì lợi ích của mình nhưng thấy môi Merrick trên tay Teleri thế này vẫn làm anh khó chịu. Anh cau mày nhìn mái đầu đen của Merrick và dần nổi mong muốn đập cho anh ta một cú địch đáng.

Merrick đứng thẳng người, tiếp Roger bằng một cái nháy mắt khó chịu không kém rồi nói, “Tới đây nào. Chúng ta sẽ uống vì lễ đính hôn của hai người.” Anh nâng chiếc bình rượu da lên. “Với em, Teleri, ta giờ đây chỉ là Merrick. Quý phu nhân của ta tuyên bố là cứ thích nghe ‘bấm ngài’ nhiều quá sẽ biến ta thành tự cao tự đại và khiến cho việc sống cùng ta trở nên khó khăn không sao chịu đựng nổi.”

Merrick đưa Roger bình rượu da và khi anh để nó lên miệng uống một hơi, Merrick ghì lấy vai anh bóp mạnh. “Gã đàn ông này giống như anh em của ta vậy. Ta cũng sẽ nghĩ về em như một người em gái cũng như một người đàn bà đã có thể khiến người bạn thân nhất của ta phải quỳ gối.” Merrick phá lên cười rồi bảo cô, “Kể ta nghe. Chắc hẳn hẳn có đối xử tử tế với em và quỳ xuống xin cầu hôn với em chứ?”

Teleri nhìn Roger với đôi mắt vẫn còn mịt mù những ký ức và đôi môi đang mím một nụ cười. “Em nói là anh có quỳ gối nhé, Người Anh. Phải không nào?”

Thật tình lúc đó anh có quỳ giữa hai chân cô đấy thôi.. “Ừ. Anh làm đúng bài bản mà.” Roger nồng nhiệt đồng ý và ngả đầu ra sau uống thêm ngụm rượu nữa. “Đầu gối anh đã chạm đất đấy.”

Vào đêm trước đám cưới của mình, Teleri nằm mơ về mẹ. Thực là một điều lạ kỳ khi mơ về người cô không biết. Người cô chưa bao giờ thấy mặt.

Nhưng đó vẫn là những gì cô mơ thấy. Mẹ cô đứng trước mặt cô, giữa những ngọn đồi xanh trập trùng xứ Wales, những rặng núi lởm chởm và một cái hang tối và sâu ở xa xa phía sau lưng bà.

Annest đứng đó, xinh đẹp, sống động một cách, nửa như con người nửa như thần thoại với quầng sáng bạc mờ ảo là lạ trên mái đầu vàng óng. Bà có đôi mắt màu xanh lục xé quen thuộc như mắt Teleri, nhưng chúng nằm dưới cặp mày thẳng tắp và sẫm màu hơn mái tóc vàng nhạt loãn xoắn man dại của Annest.

Mùi hương thạch nam lan tỏa khắp nơi như thể chúng tỏa ra từ làn da trắng của bà. Bà có cặp má hồng và đôi môi mở ra mấp máy những lời mà Teleri có thể thực sự nghe thấy, những lời rõ ràng và khê khàng cho cô hay tất cả những điều bí mật mà các bà mẹ cố gắng truyền cho con gái.

Sống tự do và chẳng nợ nần ai thật là tuyệt. Đừng bao giờ xấu hổ vì những điều con cảm nhận hay vì những giọt nước mắt con rơi. Hãy dạy cho con trai cũng như con gái con rằng yêu là phải được tự do. Con rất tốt bụng, con rất tử tế, con chính là Teleri. Đừng bao giờ biến đổi thành những gì con nghĩ mình nên thành. Hãy là Teleri vì tên con là vĩ đại.

Tên gì là vĩ đại ? Hãy nói con biết ! Teleri muốn nói nhưng mẹ cô chỉ chìa tay ra cho cô. Một cái vớ tay. Một cái chạm. Bàn tay giống tay cô đến nỗi Teleri đã nghĩ nó là của mình.

Nhưng đó là tay của Mẹ.

Cô nắm lấy đôi bàn tay mẹ mình. Cũng những móng tay bầu dục và các ngón dài. Cô nửa muốn biết những đường chỉ tay và nếp nhăn trong lòng bàn tay họ có giống nhau không.

Hãy sống thật lâu và thư thả, con gái của mẹ, vì con và những đứa bé con mang sẽ là tất cả những gì cha con và mẹ để lại.

Trong một chớp sáng lóe lên nhanh tựa sao băng, một hiệp sĩ cao lớn đáng sợ ra đứng bên cạnh bà. Áo giáp ông lấp lánh bạc như ánh trăng nhưng gương mặt bị che lấp bởi chiếc mũ vàng với những đường kẻ và biểu tượng Celtic khắc trên tấm che mặt. Có một kẻ hở cho mắt và cô cảm thấy ông đang nhìn mình chăm chú.

Thanh gươm đeo bên mình ông thật to lớn, nó sáng như ánh mặt trời mùa hạ và chuôi gươm cũng khắc những biểu tượng Celtic. Ông đưa bàn tay to lớn lên chào. Hay có lẽ là tạm biệt.

Người là ai ? Vì sao người lại giấu con? Cô muốn hỏi ông.

Ông không nói chuyện với cô như mẹ cô làm. Ông chỉ cầm tay Annet trong tay mình và họ cùng nhau quay đi bước tới cái bóng thẫm của hang đá khắc sâu trên vách núi.

Teleri thức dậy vào buổi sáng hôm sau cùng tiếng hót của những con chim làm tổ trong mái rạ phía trên đầu và cùng màu bơ dịu của mặt trời mọc mùa thu lấp ló qua những khe nứt trên các cánh cửa chớp bằng gỗ.

Trong làn gió nhẹ đầu tiên buổi sớm, trong khoảng thời gian yên ắng trước khi cô chẳng cử động gì ngoài mở to đôi mắt, cô nằm đó và chung quanh thoang thoảng hương thạch nam.

*Hãy đến sống yêu anh
Và chúng mình sẽ tỏ
Những hạnh phúc mừng vui
Nơi đồng lúa, ngọn đồi
Nơi thung lũng, lùm cây
Hay núi hoang, rừng thẳm
Và anh sẽ tặng em
Những giường phủ hoa hồng
Cả ngàn bông hoa thơm
Một chiếc nón kết hoa
Một váy dài được dệt
Từ muôn lá sim mua
—"Chàng chăn cừu si tình nói với người yêu,"
Christopher Marlowe*

Chương 34

Roger và Merrick vào sâu trong rừng Brecon, đứng trước cây sồi già khổng lồ xù xì mà từ đó những lối đi trong rừng rẽ ra thành các hướng khác nhau. Năng thu lọt qua những khe hở trong vòm lá dày và những con chuồn chuồn cùng muỗi nhỏ vụt bay qua dòng ánh sáng mùa thu ấm áp.

Roger đứng đó đợi Teleri và mỉm cười một mình, vì anh biết điều này là đúng đắn và rất tuyệt vời, cứ như cuối cùng anh đã ngụ tại một nơi trong đời anh nên ở.

Nhưng trước đây khá lâu anh đã coi những cánh rừng màu xanh tối tăm màu mỡ kia như chốn ngục tù. Anh đã coi Teleri như một sinh vật dớ dẩn đã cứu sống anh và đã nghĩ mình nên để cô lại thế giới của cô, thế giới nhỏ màu xanh sum suê nơi cô sống an toàn, và nơi mà thứ duy nhất chết đi là những chiếc lá trên vòm cây đã chờ che cô.

Nhưng anh đã nhận ra khi rời bỏ cô là anh cảm thấy như đã bỏ một phần thân thể mình ở lại, và anh khóc bởi cô là phần tốt nhất trong anh. Anh không muốn mất cô. Cô là thứ anh đã kiếm tìm bấy lâu nay. Nhưng cho tới lúc ấy anh còn chưa biết là cô ở đó ngay trước mắt mình.

Phải rồi, anh đã khóc vì cô. Anh sẽ sống vì cô và anh sẽ chết vì cô.

Teleri là định mệnh của anh. Không phải Elizabeth. Giờ đây anh đã hiểu. Sau khi anh yêu đương với Teleri dưới tán cây và dưới bầu trời đầy trăng sao, cô đã hỏi anh về Elizabeth. Anh kể cho cô nghe câu chuyện của họ và không cảm thấy chút mất mát và đau đớn nào đã từng có trước khi gặp Teleri.

Đêm khủng khiếp khi Elizabeth nói với anh đã cách xa nhiều tháng, nhưng tưởng chừng đã qua bao năm rồi. Bây giờ, khi anh đứng đó, Elizabeth đối với anh như đến từ một kiếp khác.

Cô đã nói đúng. Giờ anh đã biết điều ấy. Giữa họ không có tình yêu, không giống như điều anh đã tìm thấy với Teleri. Không phải tình yêu mạnh mẽ, thứ tình yêu mang tới hạnh phúc, sự an bình và toại nguyện.

Những điều anh đã có với Elizabeth là sự trống rỗng, ám ảnh và giận dữ. Thật là một điều kỳ lạ khi phát hiện ra ở tuổi này anh lại không biết tình yêu thực sự là gì.

Tiếng lá xào xạc nhẹ nhàng đến từ bên trái Roger. Merrick thúc khuỷu tay vào sườn anh để gây chú ý rồi gạt đầu về phía lối đi theo hướng bắc.

Teleri đang bước tới phía anh, cô trao anh nụ cười tuyệt diệu chứa đựng hết cả cõi lòng mình. Sức mạnh của nụ cười ấy là điều gì đó có thể thấy rõ. Nếu anh có thể nhìn thấy nụ cười ấy mỗi ngày cho đến hết cuộc đời, anh sẽ chết trong hạnh phúc.

Những lọn tóc dài và buông lòa xòa xuống vai và quanh gương mặt cô, xuống hai cánh tay và lưng nơi trông chúng như những ruy băng màu vàng, nâu và nâu đồng xoắn lại với nhau, đầy chính màu của đất, thứ sắc màu bền bỉ, sống động và trung thực.

Cô mặc chiếc váy len dài len màu lục đã bạc màu, nhạt hơn màu mắt cô và quanh hông cô là một thắt lưng buộc lỏng kén bằng lá thường xuân và đào kim nương. Cô mang một giỏ hoa cẩm tú cầu và khi cô tới gần Roger, cô thả xuống dưới chân họ một chùm hoa trắng mềm mại. Cô đưa cho anh một vòng dây thường xuân kết với cỏ thi và kính giới ô, rồi quỳ xuống dưới chân anh và cúi đầu, đợi anh đặt vòng thường xuân lên.

Anh đặt nó lên đầu cô rồi dịu dàng ôm lấy gương mặt cô trong tay và ngả đầu cô ra. Cô mỉm cười khi anh nâng cô dậy và hôn thoáng lên đôi môi nghiêm nghị của cô.

Cô cho tay vào trong giỏ và mang ra một vòng lá ô rô. Anh quỳ một chân bên cô rồi nhìn chăm chăm vào nền đất mềm, vào những đầu ngón chân trần nhô ra dưới tà váy cô. Anh cảm thấy cô đặt vành ô rô lên đầu mình.

Rồi anh đứng dậy và đưa hai bàn tay lên trước mặt. Cô áp lòng bàn tay mình vào lòng bàn tay anh. Chúng ấm áp và mềm mại và nhỏ hơn anh biết bao. Họ cùng đan tay vào nhau, giữ thật chặt và chắc chắn với nhau.

Anh mất một lúc để suy nghĩ, vì anh đã trăn trở suốt đêm và cả buổi sáng để tìm từng từ sẽ dùng khi làm đám cưới với cô, người đàn bà của trái tim, tâm hồn và tâm trí anh.

Anh hít một hơi thật sâu và bắt đầu, “Người thiếu nữ này, Teleri, là người tôi hết lòng hết dạ yêu thương. Tôi sẽ không biết đến tình yêu nào khác ngoài tình yêu cô ấy, và nếu không phải là tình yêu của cô ấy thì sẽ không còn có bất cứ tình yêu nào khác.

Vì cô ấy là người xuất chúng, là người rất đẹp, rất cao thượng và chân chính mà tôi đã yêu và cho tới khi lìa đời tôi sẽ không bao giờ yêu ai và có ai yêu tôi lần nữa.

Từ giây phút này trở đi, cô ấy sẽ nhận được tấm lòng tôi và tên họ của tôi, FitzAlan, và tôi sẽ sẻ chia với cô ấy mọi điều quý giá của tôi trên đời – tước vị, tài sản và sự thịnh vượng của tôi,” anh dừng lại. “Và tôi tặng riêng cô ấy, con ngựa Ả rập.”

Mắt cô mở to và anh có thể nghe thấy Merrick yên lặng cười bên cạnh.

Cô mỉm cười và mắt cô ươn ướt xúc động cũng giống như cảm xúc của Roger.

Cô ngênh cảm lên như đang nói cho cả thế giới nghe.

“Vì đó là anh, Roger mà em dâng cả linh hồn và thể xác mình. Em sẽ không yêu ai khác, lâu hơn cả hơn một năm và một ngày, lâu hơn cả mười ba năm. Em sẽ tôn trọng và yêu anh, chồng của em suốt cả đời mình, và em thề rằng với em, mãi mãi sẽ không có tình yêu nào khác.

“Em chung với anh tất cả những gì em có trên đời này, nhà của em và tất cả những gì em có, và,” cô mỉm cười, “những con vật của em. Em sẽ gánh nỗi đau của anh như của mình. Thương tích của anh cũng chính là thương tích của em. Em trao cho anh thể xác này. Đôi mắt phụ nữ của em để anh có thể nhìn thế giới bằng cách nhìn mới. Em trao cho anh miệng lưỡi để bảo vệ cho anh. Em trao bụng dạ mình cho anh để mang các con anh, và trao trái tim cùng tâm trí em.

“Em không có tên để bù lại như một biểu hiện của sự tôn trọng và tình yêu của em, nhưng em vui sướng được mang cái tên Anh FitzAlan của anh. Em mang tên đó với niềm tự hào và vinh dự. Em vô cùng trân trọng cái tên ấy. Từ giây phút này trở đi, em là Teleri FitzAlan, vợ của Roger.”

Họ đưa tay xuống nhưng Roger lại nâng tay cô lên môi và hôn cả hai tay cô, rồi đặt tay cô quanh cổ mình, trao cho vợ anh một cái hôn thực sự, bằng

cả môi, miệng và lưỡi. Nó kéo dài lâu tới mức Merrick bắt đầu hăng giọng rồi ừm ừm và cuối cùng thúc vào tay Roger và nói, “Dành lại chút ít cho lần sau đi.”

Roger và Teleri tách nhau ra nhưng họ vẫn đứng đó nhìn nhau, chẳng ai muốn cất tiếng trước.

Merrick cất tiếng. “Trong cương vị bá tước của Glamorgan, Tydfyl và Severn, là lãnh chúa của Camrose và Dreighmore, tôi chứng nhận là hai người đã kết hôn.” Anh dừng lại, rồi vỗ vỗ lưng Roger và nhắc Teleri lên. Anh quay cô vòng vòng và cô kêu lên xuýt xoa anh phá lên cười và tặng cô một nụ hôn thật thật là mạnh và quá-ư-là-thân-mật lên môi.

Roger kéo Teleri ra khỏi Merrick rồi kéo lại cạnh mình. “Hôn vợ tôi thế là đủ rồi. Cậu đâu phải bà con gì của cô ấy.”

Merrick phá lên cười nhưng Teleri tội nghiệp thì vẫn còn run và hơi thẹn.

“Em phải tha thứ cho Merrick thôi. Hắn làm như vậy chỉ bởi Clio không có ở đây. Cô ấy sẽ cắt tai hắn nếu anh kể lại cho cô ấy nghe hành vi của hắn.”

“Phải, cô ấy sẽ làm thế đấy,” Merrick nói, tuyệt nhiên không có lấy chút gì lo lắng. “Tuyệt nhiên,” anh nói sau một giây suy nghĩ, “nếu tôi mà ghé mắt đến người đàn bà nào khác ấy hả thì tôi chẳng muốn nghĩ đến việc cô ấy sẽ bỏ cái gì vào rượu của tôi.”

Teleri và Roger đan tay lại với nhau và quay lại vào rừng, còn Merrick thì trò chuyện và đùa cợt và kể những câu chuyện về vợ mình cho Teleri nghe, cô phá lên cười ngật nghẻo và thi thoảng ngược lên nhìn Roger.

Anh cũng cười với cô và nhìn cô đi, nhìn những bước chân cô bước, nhẹ nhàng và vô tư lự, nhìn gương mặt đầy háo hức như thể cô mong chờ điều gì đó lạ thường và tuyệt diệu xảy đến.

Còn với Roger, nó đã đến rồi.

Trong căn lều, lúc Teleri nấu ăn, Roger và Merrick kể cho cô nghe chuyện về những năm tháng hai người ở cùng nhau, về những trò hề trong triều đình và cuộc Thập tự chinh, về tình bạn của họ, về những trò đùa và

các cuộc đấu thương. Roger giúp đỡ mỗi khi cô để anh làm và họ đều nhất trí là Merrick dọn dẹp cừ nhất.

Chiều hôm ấy họ dùng tiệc với xúp bí ngô, bánh củ cải và nấm, cải bắp và những củ cà rốt ngào đường, bánh pudding đem nho khô và hạt hồ đào cùng một chiếc bánh cưới đặc biệt làm bằng bột mì, gừng, mật ong, rau mùi và cánh hoa hồng.

Sau đó họ đi dạo trong đồng cỏ, Lợn theo chân họ và khụt khịt người gót chân Merrick như thể đó là những cây bắp cải mập mạp mọng nước. Họ trở lại và chơi một trận cờ giả với đá và vỏ ốc của Teleri. Teleri chưa bao giờ chơi trò này thì, cặp với Roger và họ cùng đấu lại Merrick, là kẻ đang thắng.

Nhưng bây giờ, khi mặt trời từ từ lặn xuống và côn trùng bay lượn trong không gian, Roger ở bên ngoài với Merrick còn Teleri ở trong gian phòng phía sau, thả vài ngọn nến và đặt chúng lên các giá để bắc trên tường.

Cô đặt vài cây nến thấp làm từ mỡ động vật đang tỏa ra thứ ánh sáng vàng dịu lên mặt rương, rồi rải những cánh hồng lên giường, như một phong tục xứ Wales gia tăng tình cảm mặn nồng trong đời sống vợ chồng của họ.

Cô nhìn chiếc giường và mỉm cười dù trái tim đập nhanh hơn bình thường một chút và bước chân cô cũng bõn chồn hơn thường lệ.

Cô cầm lấy một bó cỏ thi buộc bằng dây thường xuân và ruy băng rồi trèo lên nệm mắc nó trên giường. Cô lùi lại và quan sát rồi sửa những cành cam thảo cột chung với hoa hương mộc. Khi nó đã thẳng, cô lùi lại và ngắm nghía bó cỏ.

Được rồi, cô nghĩ. Thật là hoàn hảo. Cô quay lại thấy chồng mình đang dựa lưng vào tường, nhìn cô thật dịu dàng làm cho lòng cô xao xuyến.

“Chùm hoa đó làm gì thế?” Anh hất đầu về phía chùm hoa.

“Hoa thường xuân là loài cây nữ tính. Nó tượng trưng cho người phụ nữ và khả năng sinh nở của họ.”

Anh nhe răng cười khi nghe thế.

“Hoa hương mộc,” cô tiếp tục, mang lại may mắn cho những người đã nổi tay. Cam thảo mang tới sự chung thủy và đam mê trong hôn nhân.”

“Em nghĩ mình cần thêm đam mê sao, em yêu?”

Cô mỉm cười. “Anh có thể nào có quá nhiều đam mê sao? Cái này em không biết đâu đấy.”

“Không, anh cho là không. Nếu vậy chắc giường sẽ bốc cháy mất.” Anh ngừng lại. “Nhưng mà chết như thế cũng xứng.”

Cô quay về phía chùm hoa, mỉm cười. Cô chạm vào những cành cây xanh phơn phớt với các chùm hoa trắng mà nhiều người gọi là Áo choàng của Tiểu thư. “Và đây là cỏ thi, người ta cho là nó dùng để đuổi Quỷ dữ.”

“Đúng rồi, cái này thì có tác dụng. Rốt cuộc Merrick đã đi vào làng.”

“Roger.” Cô quay lại. “Nói thế là không tử tế. Em thích anh ấy. Anh ấy là người tốt.”

“Anh cũng thích hẳn, cưng ạ, nhưng không thích tới nỗi mong hẳn ở lại đêm tân hôn của mình.”

“Anh ấy đã đi vào làng rồi sao?”

“Ừ.” Roger cười nhăn nhó. “Em thật giỏi khi chỉ đường cho hẳn ta vào Bleddig. Anh nghĩ ba người trên chiếc giường hình như hơi thừa đó em.”

“Ba người trên một giường sao?” Nét mặt cô ngơ ngác.

“Kệ chuyện đó đi” Roger rời khỏi tường và đặt một chút pho mát cùng rượu vang lại gần giường. “Hẳn cho chúng ta mấy thứ này. Hẳn nói có thể mua thêm thức ăn trong làng. Anh nghĩ thứ hẳn thực tình muốn ăn là thịt, cá hay gà què gì đó.”

“Thức ăn không đủ sao?”

“Đủ. Nhưng mà Merrick, giống như hầu hết mọi người muốn ăn thịt cơ, em yêu.”

Cô nhăn mặt và rùng mình.

“Xuống đây nào.”

“Để em buộc bên này đã. Nó hơi rữ xuống.” Cô với tới dây ruy băng và thấy mình phải buộc lại. “Vợ anh ấy có vui như anh ấy nói không?”

“Có. Có lẽ còn hơn thế nữa. Merrick và Clio sống với nhau tuyệt lắm. Nhưng mà không tuyệt như chúng ta.” Roger quỳ lên nệm và chộp lấy cổ chân Teleri. “Xin chào vợ.”

Cô nhìn xuống khi anh nâng váy cô lên. “Anh đang làm gì thế?”

Anh nhe răng cười với cô đầy ranh mãnh rồi chuôi đầu xuống dưới gấu váy cô và bắt đầu hôn hai cẳng chân cô.

“Roger?”

Anh đưa môi lên hai đầu gối cô trong khi hai tay dang hai cổ chân cô ra.

“Roger!” Cô ghì lấy đầu anh. “Anh định làm gì thế?”

“Anh đang hôn em, cưng à,” anh nói, giọng anh nghe nghèn nghẹt dưới lớp áo cô.

Teleri áp một bàn tay lên tường và nhắm mắt lại. Bàn tay kia của cô vẫn ghì lấy phía sau đầu anh.

Môi anh di chuyển lên phần trong đùi cô, liếm và hôn nhẹ nhàng, rồi nhắm nháp da cô như kiểu người ta nhấp nháp một món ăn đặc biệt mà họ muốn ăn hoài ăn mãi. Cô rên lên, hai đầu gối trở nên yếu ớt và run rẩy.

Miệng anh tiến lên cao hơn nữa, rồi anh gằn như hôn vào giữa hai chân cô. Miệng anh ở ngay nơi đó. Cô có thể cảm thấy hơi thở anh ở nơi những ngón tay anh đã từng đùa giỡn, nơi cô luôn luôn trở nên ướt đẫm vì anh.

Rồi anh hôn cô.

“Roger!” Cô níu lấy đầu anh và mất thăng bằng làm cả hai cùng ngã xuống giường, chân tay quăn quýt vào nhau.

Anh cười cô dưới tà váy, gương mặt anh áp vào phần bụng trần của cô. Anh cứ cười mãi.

Cô đẩy vai anh và trườn lên giường cho tới khi lưng cô dựa vào tường và hai bàn chân chìa ra trước mặt, các mắt cá chân ép lại với nhau.

Anh ngược lên nhìn từ chân cô và nhe răng cười, rồi lại chộp lấy cổ chân cô và lướt hai tay từ từ lên cẳng chân cô, rồi lại xuống, lên, rồi xuống cho tới khi cô từ bỏ việc nhìn anh và nhắm hai mắt lại.

Cô lại ngã đầu vào tường. Anh vuốt ve hai chân cô, rồi từ từ kéo cô lại phía mình, hành động làm cho váy áo cô bị tuột lên khi anh kéo cô xuống và gằn hơn, nâng hai chân cô lên hai bên vai anh.

Rồi anh chạm vào cô, những ngón tay anh thật dịu dàng vuốt ve cô mãi, rồi anh dừng lại, tháo chiếc quần tất để giải thoát mình. Cô mở mắt ra nhìn

anh, nhìn vào nguồn sinh lực của anh đang phồng lên và tựa vào hai cánh môi bên dưới của cô.

Anh dùng nó để vuốt ve nơi ấy của cô, dùng cái rắn rỏi của anh để trượt trên cô, đưa đẩy lên lên xuống xuống và di chuyển ngược chiều với cô.

Cô nhìn những cái anh làm với mình, nhìn anh di chuyển trên người cô. Hai mắt họ gặp nhau một lần, hai lần và cái nhìn của anh làm cô gần như bốc cháy.

Anh đưa tay ra đan với tay cô và kéo cô lên cho tới khi cô quỳ trước anh, mặt giáp mặt. Anh áp cả người cô lên mình anh, hai tay anh đặt lên hông cô và anh hôn cô mãi cho tới khi hai mắt cô khép lại.

Cô rên rỉ, rồi anh thôi hôn cô và lại ngả cô nằm xuống, hai tay anh vẫn ở dưới cô. Mắt anh nhìn đăm đõi tới mức cô nín thở và anh tranh thủ nâng cô lên miệng mình. Một giây tiếp theo, anh trao cho cô nụ hôn gần gũi nhất.

“Roger...” cô lặp mãi tên anh, nhưng anh không ngừng lại mà cô cũng không muốn thế. Đó là một nụ hôn tuyệt diệu và ma quái.

Anh đưa lưỡi và môi mút cô lại trong miệng mình. Cô co thắt ở đó, hết lần này lại đến lần khác, nhưng anh vẫn tiếp tục, như thể quá khao khát cô đến mức anh phải nếm cô nếm hoài nếm mãi.

Cô gọi tên anh khi điều ấy xảy đến và lan đi, rồi nhìn anh, nhìn hai hàng mi khép mờ của anh, nhìn cảm giác chất ngất cô thấy được trong anh.

Cô không hề biết điều này là gì, rằng người ta có thể yêu ai bằng miệng như thế này. Nhưng cô thích cảm giác nó đem đến cho cô. Cô yêu cảm giác khinh khoái ấy.

Thế là cô cố gắng làm y hệt cho anh. Cô hôn hai cẳng chân anh, xoa lòng bàn tay dọc theo nó và những ngón tay dọc theo bên trong. Rồi miệng cô đi theo, như anh đã làm với mình và cô liếm phần trong đùi anh, từ tổn lướt lên lướt xuống cho tới khi cô ở rất gần anh, cô chạm tay rồi môi vào phần đỉnh của anh.

Anh rên rỉ. “Teleri, Teleri, Teleri...”

Cô liếm anh và anh lại rên rỉ, cũng giống như tiếng anh thốt ra khi anh co thắt bên trong cô. Cô đùa với anh một chút lâu hơn, rồi mút anh, đưa phần

đỉnh của anh vào miệng và dùng lưỡi lôi kéo.

Anh chuyển động nhanh tới mức cô gần như không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh lật cô qua người mình để anh có thể hôn cô trong lúc cô mút anh. Cảm giác như bay bổng chao lượn khi môi lưỡi họ cùng ve vuốt nhau.

Cô thay đổi động tác và chậm lại, rồi cắn nhẹ nhẹ dọc theo chiều dài của anh. Cô ngả má lên bụng anh và ngược lên nơi đầu anh đang ở giữa hai chân cô. Rồi cô nhắm mắt lại ngay trong khoảnh khắc cô lên đến tột đỉnh.

Cô tới mức thật nhanh và mạnh. Cảm giác đó kéo dài một lúc lâu và hơi thở cô trở nên gấp gáp và nông, nhưng tình yêu cô cảm nhận với người đàn ông này và những gì anh đang trao cô không hề nông cạn. Tình cảm ấy sâu xa và vĩnh viễn.

Anh nhắc đầu ra và đặt hai hông cô xuống gần vai mình để cô nằm dọc theo anh, đầu anh vẫn ngả lên bụng cô. Anh nâng đầu dậy khỏi giường và nhìn xuống cô, một nụ cười tinh quái nở trên môi.

Cô ngồi dậy, cũng mỉm cười. Anh bắt đầu ngồi dậy. Cô đặt hai tay lên ngực anh và xô anh nằm xuống, thích thú với quy quyền mình có, với khả năng cô có với người đàn ông này, người chiến binh to lớn và khỏe mạnh đang bất lực trước sự chỉ huy của cô. Để làm cho anh rên rỉ và run rẩy và cầu xin cô đừng dừng lại.

Cô không dừng lại. Thay vì thế cô cúi xuống và hôn bụng anh và xuống thấp hơn, đưa lưỡi mình lướt theo chiều dài của anh và đưa môi xuống thật sâu, giữ trọn cả anh trong miệng. Một lúc sau, khi anh gọi tên cô, kêu lên như thể cô là toàn thể thế giới của anh, cô nếm vị mặn mặn, nếm tinh túy của anh, mầm sống của anh.

Anh rên rỉ và co thắt và cất tiếng, “Anh yêu em. Chúa cao cả ơi, anh yêu em biết bao.” Rồi miệng anh di chuyển và lại làm điều giống như thế với cô.

Vài phút sau họ nằm trên giường, hơi tả và kiệt sức, đẫm mồ hôi và ẩm ướt, hơi thở họ cuối cùng đã chậm lại. Teleri áp má lên đùi anh. Cô nhìn vào những lọn xoắn mọc tán loạn trên chân và gần nguồn sinh lực của anh, nhìn chòm lông xoắn dọc theo người anh và tỏa ra trên bụng và ngực anh như những đường lửa cong rục cháy.

“Em thích như vậy à,” anh vừa nói vừa vuốt ve tay cô. Giọng anh nghe có vẻ ngạc nhiên.

“Vâng,” cô khẽ nói, vì cô đang nghĩ ngợi và một móng tay lướt xuống đùi trong của anh làm cho anh nhói lại. Cô thích thú khi anh không kiềm chế được được mỗi khi cô làm vậy. “Em không biết chuyện như vậy lại làm được, kiểu anh yêu bằng miệng như thế.”

“Giữa vợ chồng có nhiều cách ân ái.”

“Làm sao anh biết được? Ai đã dạy anh?”

Anh than thở và lấy tay che mắt, rồi nằm đó.

“Kể em nghe đi.”

Anh thở thật dài rồi nói, “Anh nghe người hầu của cha anh nói chuyện về phòng the bằng miệng. Rồi anh thử và phát giác ra nó như thế nào.”

“Anh thử với ai?”

“Lần đầu tiên là với một cô hầu của mẹ anh.”

Khi ấy cô im lặng, không biết mình nghĩ sao về những lời anh nói: lần đầu tiên.

Anh ngồi dậy và kéo cô vào lòng. Anh nhắc bộ váy đang bị vắn xoắn xuệch xoạc của cô lên và đẩy nó sang bên. Quần tất của anh đã bỏ ra lâu rồi và chẳng thấy ở nơi nào trên nệm.

Anh ngồi dậy và kéo áo ra khỏi đầu, rồi nựng cô vào lòng để cả hai cùng mình trần siết lại với nhau, giữ lấy nhau và ngồi giữa những cánh hồng ngát hương.

“Anh có thể ngửi được mùi hoa hồng trên da và vai em.”

“Hmmm.”

Anh ngả đầu ra và nhìn chăm chăm vào cô. “Trông em đang suy nghĩ rất lung.”

“Vâng.” Cô nhìn anh. “Nói cho em điều này.”

“Điều gì?”

“Nếu chúng ta yêu nhau theo kiểu này và em có con thì em bé có chui ra khỏi miệng không?”

Trong giây lát anh không nói năng gì, cũng không cử động. Anh cau mày rồi ngả đầu ra sau và phá lên sặc sụa một thôi một hồi, rồi ôm cô thật chặt. Anh cười và đong đưa cô trong tay, cảm anh từ lên đầu cô.

“Teleri, Teleri của anh,” anh nói. “Anh rất thích cái cách đầu óc em làm việc.”

“Chuyện này buồn cười lắm sao? Không có ý nghĩa gì với anh sao?”

“Có chứ, em yêu, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ về điều đó theo cách ấy.” Anh vuốt vài sợi tóc ra khỏi mặt cô và nói, “Em không thể có con khi chúng ta yêu theo cách ấy.”

“Ôi.” Cô nhìn anh. “Em không thể ư?”

Anh lắc đầu.

Cô cau mày.

“Em không thích à?”

“Em thích. Em thích cảm giác anh đem đến cho em.”

“Anh cảm thấy có một từ *nhưng* sắp xuất hiện.”

Cô gạt đầu rồi ngược nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của anh. “Em muốn một đứa con, Roger. Con của anh. Con của chúng ta.”

Anh nhìn cô đầy ý nghĩa rồi dang hai tay ra phía cô và nói, “Lại đây với anh, em yêu.”

Cô làm theo.

Anh cúi xuống hôn cô lần nữa, hôn từ tốn và say sưa. Hai bàn tay anh lướt lên sườn rồi ngực cô. Anh nhích người và đặt cô xuống giường còn hai tay và miệng anh yêu cô thật ngọt ngào và tuyệt diệu.

Và khi cô muốn anh và ấm ướt vì anh, anh trượt sâu vào bên trong cô, lấp đầy và ve vuốt cô lâu thật lâu.

Anh thủ thỉ với cô cảm giác của anh ở bên trong cô như thế nào, rằng cô thật ấm áp và khít khao.

Cô sờ vào cổ anh, đặt những nụ hôn nhẹ nhàng lên vết dây thừng trên đó giống như anh hôn những dấu vết đá ném và những vết bầm vẫn còn trên thái dương và hàng mày bên trái cô.

“Em yêu anh, Roger,” cô nói. “Em yêu anh rất nhiều.” Đó là điều cuối cùng cô nói trước khi trao mình cho người đàn ông mà ngay chính ngày

hôm ấy đã trao cho cô tên anh, gia sản của anh, đã trao Ngựa cho cô.

Một lúc sau, có lẽ nhờ dây thừng xuyên treo trên đầu họ, anh còn trao cô thêm một điều nữa. Một điều mà chưa ai trong họ hay biết. Anh đã trao cho cô một đứa con.

Chương 35

Ngày đang trở nên ngắn hơn, điều này thật hay với Roger bởi khi người đàn ông vừa cưới vợ, đêm mới là thời gian tốt nhất trong ngày.

Merrick trở lại sau ba ngày đi vắng, chất theo đồ tiếp tế và quà cáp cho cả hai. Anh cất tiếng cười nồng nhiệt, đẩy tung cánh cửa căn lều, mang theo một góc pho mát lớn và giữ thăng bằng hai bình rượu táo nhỏ cùng bình thứ ba là dấm ủ bằng rượu. Với dấm, Teleri có thể dùng để muối chua rau cô trồng và ăn suốt mùa đông.

Giống như pháp sư của nhà vua, Merrick rút ra những túi nhỏ gia vị, hạt nhục đậu khấu, quế, nghệ và nghệ tây từ những túi yên. Anh đưa cho Roger một thanh gươm, chuôi gươm cùng đai lưng và cho Teleri một chiếc bát bằng bạc bóng loáng để cô cất những vỏ sò và viên đá của mình.

Nhưng điều làm Roger thực sự bị mê hoặc là nhìn phản ứng của Teleri khi Merrick đưa cô chiếc hộp gỗ chạm trổ có then và chốt bằng đồng.

“Món quà này,” anh nói, “là từ cả ta và phu nhân của ta.”

“Nhưng ngài đã cho chúng tôi quá nhiều rồi, bá tước,”

“Ai cơ?”

Teleri mỉm cười. “Merrick.” Trông cô đã có vẻ bị ngợp bởi những đồ Merrick đưa cho họ rồi.

“Clio muốn em có thứ gì đó giống thế.”

Teleri mở chốt hộp và nhìn vào bên trong. Miệng cô há ra.

Bên trong là những ghim cài bằng thép được đính vào một miếng nệm nhỏ bằng lụa tím cùng với ba chiếc kim vàng sáng loáng. Có hai ống gỗ mảnh cuộn chỉ, một cái màu nâu, một màu đen, và sau cùng, cô nhắc ra một chiếc kéo bằng bạc có hình đôi cánh thiên nga luồn vào sợi dây chuyền bạc dài để cô có thể đeo quanh cổ.

Cô gần như kính cẩn chạm vào chúng rồi nuốt mạnh khi dăm dăm nhìn vào hộp.

Roger nhận ra điều ấy bởi cô có rất ít đồ đạc, cô không hề biết đến những món quà như thế này, những đồ dùng thông thường mà mẹ hay các chị em gái và gần như mọi quý bà quý cô khác mà anh biết vẫn có.

Teleri nhìn sang Merrick. “Cám ơn ngài. Và cám ơn phu nhân Clio dùm em. Đây là một món quà thật dễ thương. Em sẽ luôn yêu thích nó.”

Merrick nhe răng cười. “Tốt rồi!” Anh vỗ đùi và nói, “Tôi nghĩ là tôi muốn dạy cả hai người chơi cờ lần nữa.”

Roger nhìn sang Teleri vẫn còn chăm chăm nhìn vào hộp kim chỉ.

Cô ngược lên nhìn anh và mỉm cười.

“Merrick thắng một ván và bỗng nhiên thành thầy. Tới đây nào anh bạn,” Roger nói với Merrick. “Teleri và tôi sẽ dạy cậu món này chơi thực sự ra sao.”

Lần này đầu óc Roger đã đặt vào ván cờ và anh cùng Teleri, cô học thật nhanh, ăn mất hoàng hậu của Merrick sau tám nước.

Trời còn tối khi Teleri dậy khỏi giường, thời điểm giữa đêm và sáng khi vạn vật vẫn còn tĩnh lặng như bông tuyết. Cô cố di chuyển thật nhẹ nhàng. Roger đang ngủ. Hơi thở của anh đều đều và khe khẽ theo kiểu người ngủ say, kiểu giấc ngủ gần như quá say nên không có mộng mị.

Cô đi quanh giường và gian phòng nhỏ theo quán tính, rồi đi tới cửa sổ nhỏ gần chiếc rương và mở cửa chớp. Cô ngồi lên rương, tựa cằm vào tay và nhìn ra ngoài. Trời còn rất yên tĩnh. Hẳn lúc này mọi vật trên thế gian còn đang yên giấc nồng.

Bầu trời buổi đêm trong và lấp lánh những ngôi sao sáng. Cô yêu bầu trời đêm, bởi mỗi lần ngược nhìn lên cô cảm thấy như mình mới thấy những ngôi sao ấy lần đầu.

Cô muốn làm điều gì đó cho Roger, điều gì thật đặc biệt. Điều ấy làm cô thức dậy, sau khi anh yêu cô và ngủ thiếp đi. Cô cầm hộp kim chỉ lên và nhìn vào bên trong, tự hỏi khâu vá khó như thế nào đây.

Cô không biết, bởi trước đây cô chưa từng có cây kim nào. Cô chưa bao giờ động vào chỉ khâu hay thứ gì đó tuyệt vời như đôi kéo này.

Cô đặt chiếc hộp sang bên, đứng dậy và đi tới gần giường để lấy một cây nến. Cô thắp nến và nhìn quanh phòng cho tới khi thấy chiếc áo ngắn tay màu nghệ tây của Roger, chiếc áo anh mặc trong áo giáp và áo choàng. Chiếc áo lửng, với hai ống tay rộng và đã bị rách khi cô cố gắng tháo áo giáp nặng của anh ra.

Cô cầm lấy chiếc áo ngắn và cây nến, cố gắng yên lặng như thóc, đi tới cửa sổ và ngồi xuống. Cô nghiêng người bên ánh nến và luồn chỉ vào kim, cũng mất một lúc cho tới khi cô phát hiện ra nếu mình cắt ngọt sợi chỉ bằng kéo thì đầu chỉ sẽ đỡ sần hơn và dễ suôn qua lỗ kim hơn.

Rồi cô bắt đầu khâu.

Thi thoảng cô lại dừng lại nhìn Roger đang ngủ trên giường mình, tay anh choàng lên đầu và gương mặt không thể hiện điều gì bởi anh đang ngủ. Còn cô thì mỉm cười.

Cô mất gần cả đêm để khâu xong chiếc áo cho anh. Và khi làm xong, cô gấp áo lại vào trong lòng, cứ ngồi đó, cầm tựa lên tay khi nghĩ về anh, và khi thi thoảng ngẩng nhìn anh, chỉ làm như thế và chẳng gì khác, bởi điều ấy làm cô cảm thấy thoải mái hơn cả một đêm nằm ngủ.

Roger thức dậy thấy Teleri đã dậy rồi và chiếc áo ngắn của anh được gấp lại để trên giường cạnh anh. Anh nhìn chiếc áo trong ánh sáng ban ngày. Cô đã mạng những lỗ thủng bằng chỉ đen. Anh đã thức dậy vào đêm trước và nhìn cô trong khi cô lại nghĩ anh đang ngủ.

Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn nến, cô đã vá chiếc áo lửng của anh, gương mặt cô sát gần mũi kim, lưỡi cô nhô ra ngoài khóe miệng trong trạng thái hết sức tập trung. Cô co người lại mỗi lần đâm kim qua làn vải và anh phải thật khó khăn để không bật cười khi nhận ra cô đang làm gì.

Nhưng trong ánh sáng ban ngày lúc này, anh thấy những mũi chỉ dài ngắn khác nhau và ngoằn ngoèo trên làn vải như đường kiến bò. Chúng trông chẳng giống những mũi khâu của mẹ và chị em anh, những người luôn tự hào về đường kim mũi chỉ tinh vi và khéo léo chút nào. Họ khâu những mũi khâu nhỏ xíu, kín kẽ thành những đường thẳng tắp.

Các khuy cài không bao giờ bị tuột ra, các nút buộc của họ chặt tới mức đàn ông có thể kéo mạnh mà không bao giờ đứt, các đường may không bị sờn hay bung chỉ. Họ là những thợ may tài giỏi và luôn luôn đòi anh khen ngợi mỗi khi may cho anh áo ngắn hay áo choàng.

Nhưng chất lượng của những mũ khâu này không có nhiều ý nghĩa với anh. Điều làm anh cảm động hơn nhiều là Teleri, người hiền nhiên không biết khâu vá giỏi, hay thi thoảng hoặc có lẽ chưa bao giờ khâu vá khi trước, đã làm điều này đặc biệt cho anh.

Đến gần trưa, Merrick và Roger đang ở bên ngoài, Merrick ngồi trên mình ngựa với đồ đạc đã gói ghém sẵn. Anh chuẩn bị về nhà.

“Cậu chắc chắn muốn ở lại đây chứ?” Merrick hỏi Roger lần nữa.

Roger gật đầu. “Ở thêm chút nữa. Tôi muốn có thời gian ở riêng với vợ trước khi chúng tôi đi.”

“Tôi sẽ báo với Edward và gửi tin cho gia đình cậu. Cả Edward và tôi sẽ không cho ai biết là cậu ở đây và khỏe mạnh.”

Khi Roger cảm ơn anh thì Teleri bước ra ngoài, chùi tay vào một miếng vải. Cô đứng bên cạnh Roger. “Em sẽ chỉ cho ngài đường đi ra gần nhất. Nó sẽ dẫn ngài thẳng tới bìa phía đông của rừng nên ngài không phải cưỡi ngựa vòng qua.”

Cô nắm lấy tay Roger và họ bước vào trong rừng với Merrick và ngựa của anh theo đằng sau. Con đường mòn ở không xa, đủ gần để thấy đồng cỏ nhưng lại bị ẩn đằng sau những bụi gai mâm xôi, phong cùng ô rô và những bụi cây thấp dày đặc.

Roger chưa bao giờ ngờ rằng có một lối đi qua chỗ rối rắm ấy cho tới khi anh thấy Teleri kéo vài cành cây sang bên và một con đường hiện ra cứ như thể nó được tạo ra nhờ sự thần kỳ mà cô chạm vào.

Cô quay người và mỉm cười. “Lối này.”

Merrick tặng cho cô một cái hôn không quá dài rồi anh vỗ vỗ cánh tay Roger và lắc. “Tạm biệt. Cả hai người.” Anh dừng lại. “Tôi suýt quên mất.” Anh đưa tay vào trong áo và đưa cho Roger một túi tiền. “Có lẽ cậu cần

dùng,” anh bảo. Rồi Merrick đưa cho Roger một cuộn giấy da nhỏ và rách tả tơi.

Roger mở mẫu giấy ra và đọc. “Gì thế này?”

“Một món quà nữa.” Merrick nhìn anh. “Là tên những thằng bé trong làng đã ném đá Teleri.”

Chương 36

Teleri ngồi đằng sau Roger khi họ cưỡi Ngựa tới làng Bleddig. Hai tay cô đan lại quanh hông anh và áp má vào lưng anh nhưng không thể cảm thấy hơi ấm nào, chỉ có những mắt xích áo giáp cứng qua lớp vải áo.

Từ xa cô có thể thấy những căn nhà trong làng tùm tùm với nhau như những bà buôn chuyện. Hai tay cô lại siết chặt quanh người Roger hơn một chút.

Anh liếc qua vai nhìn cô. “Anh sẽ không để ai hại em đâu, em yêu. Anh cam đoan đấy.”

“Em biết.” Cô lặng lẽ nói, nhưng điều ấy vẫn khó khăn đối với cô. Họ lặng lẽ cưỡi ngựa qua những cánh đồng trống trải đã gặt xong. Những bó lúa mì xếp đứng thành các cụm cao màu vàng rộm nơi bọn chim sáo đậu và kêu lên quang quác hết lần này đến lần khác như muốn nói, “Đi đi. Đi đi!”

Bên trái đường có một vườn táo vẫn còn đầy những thân cây già phủ đầy rêu, nặng trĩu những quả chín trên các cành la đà từ những thân cây to và xám xịt bởi gió mưa. Những cội cây già và cao đó đứng thành hàng đối mặt ra đường trông như những bô lão trong làng chưa gì đã cau có nhìn khi họ cưỡi ngựa đi qua.

“Nhìn kìa! Nhìn kìa!” ai đó hét lên từ phía sau vườn cây.

“Đó là mục phù thủy trong rừng!”

Một bà lão bước ra bên ngoài ngôi nhà nhỏ với cây bồ cào nắm chặt trong tay. Một con chó ngao sữa và chạy vòng vòng theo, lưỡi thè dài ra khỏi mõm.

“Mục phù thủy! Mục phù thủy rừng!” ai đó hét lên và mọi người nhanh chóng chạy ra khỏi các kho thóc, chuồng ngựa hay nhà tranh, lấy tay che miệng xì xào.

Một hòn đá bay qua người họ và Teleli giật nảy mình.

Roger thầm chửi thề và gò cương ngựa. Anh rút thanh gươm mà Merrick đã để lại và giơ ra trước mặt sao cho tất cả đều trông thấy lưỡi gươm lớn và

sáng loáng.

Vài dân làng há hốc miệng lùì lại.

Roger ghim họ bằng cái nhìn gườm gườm tới mức ngay cả Teleri cũng phải hít vào. “Kẻ nào dám ném hòn đá đó?”

Không ai nói một lời.

“Ta nói! Kẻ đàn độn nào đã ném hòn đá?” anh gầm lên bằng giọng to và thô bạo tới mức nghe như tiếng Trời gầm. Anh chăm chăm nhìn dân làng đang túm tụm với nhau thành đám, trông tất cả đều sợ hãi. “Ném thêm một hòn đá nữa tới đây rồi coi ta dùng gươm lẹ làng ra sao.”

Anh chờ đợi rồi thúc Ngựa đi về phía một cây dẻ to tỏa bóng xuống quá phần ba thềm cỏ trong làng.

Người người đi dọc theo đường, chậm hơn và e dè hơn trước khi anh rút thanh gươm, nhưng họ vẫn đi theo, lạng lẽ tán chuyện với nhau.

Teleri nghe được vài điều họ đang nói:

“Hắn là ai thế?”

“Sao hắn lại đi với mụ phù thủy?”

“Mụ ấy đã yểm bùa hắn,” ai đó thì thào to tới mức họ có thể nghe được.

Roger bắt đầu phá lên cười. Anh quay sang đám đông. “Các người tin là Hiệp sĩ Roger FitzAlan của xứ Wells lại đàn độn tới mức một người đàn bà nhỏ bé có thể điều khiển được sao?” Anh lại phá lên cười như thể đó là chuyện ngớ ngẩn nhất mà anh từng nghe thấy.

Đi thêm một khoảng ngắn nữa, anh gò cương ngựa rồi cho chân qua mũi yên và tụt xuống đất. Anh đưa tay lên và giữ lấy eo Teleri. Cô đặt hai tay lên vai anh khi anh nhắc cô xuống.

Anh quay lại, vòng tay qua người cô và nhìn đám đông đang đi theo họ. Tay còn lại của anh đang đặt trên cán gươm, hai chân choãi ra và dáng đứng đầy thách thức.

Teleri nhìn vào gương mặt những người dân trong làng. Vài người trong số họ cô từng biết khi còn nhỏ và khi ấy không có ai nói gì về cô, hay nói cô là một phù thủy.

“Nghe ta đây, tất cả các người! Người phụ nữ này đang đi trong rừng.” Roger dừng lại. Tay anh bóp vai Teleri chặt hơn khi anh nhìn lướt đám

đông mà không nói một lời.

Anh gạt mớ tóc dài của cô ra đằng sau để lộ nửa trái mặt và hàng lông mày. “Các người có thấy những vết bầm trên mặt cô ấy không?”

Có tiếng lầm bầm khe khẽ và vài người gật đầu, những người khác chỉ đứng nhìn, trông như thể sợ đến độ không nói được.

“Cô ấy bị ném đá.” Giọng Roger lạnh và băng giá. Anh rút một cuộn giấy da từ thắt lưng và mở ra. “Thằng Morge Cull! Owain Lewis! Will Tydder! Morris Powell! Rhys Madox!”

Có tiếng thở dốc và ồ lên mỗi khi tên ai đó được xướng lên.

“Đây là tên những thằng bé đã gây ra chuyện này. Những kẻ ta gọi, từng đưa một bước ra phía trước.”

Tiếng rì rào của đám đông nói chuyện trong bầu không khí nghe như tiếng đàn ong vào tháng Năm, vo e và rin rít, vài người trong bọn họ còn tụm lại thành nhóm nhỏ hơn và thì thào nhanh với nhau.

Rồi một người đàn bà với mái tóc đỏ rực kéo tai một thằng bé miễn cưỡng và sợ sệt bước lên phía trước. “Đây là Owain Lewis!” Bà đẩy thằng bé ra trước mặt và giữ hai vai nó. “Tôi là bà góa Lewis. Nó không phải là thằng bé hư, thừa ngài. Nó là đứa con trai duy nhất của tôi. Cha nó mất cách đây hai năm rồi. Tôi cầu xin ngài thương xót nó, cầu xin ngài.”

“Còn những đứa khác?” Roger nói với đám đông, nhìn từ thằng bé này sang thằng bé khác. “Đứng ra đằng trước.”

Một thằng bé cao nghêu mười lăm tuổi tiến ra từ đám đông. “Tôi là Will Tydder.” Hai thằng bé nữa bước tới, xưng tên.

Một ông già đội mũ len mềm to sù sụ nhập với tụi nhỏ. “Tôi là Daffyd Madox. Rhys là cháu trai tôi và nó đang đi cùng cha tới miền bắc. Họ đi bắt cá ngừ sông. Tôi đảm bảo với ngài, thừa hiệp sĩ, hôm nay nó không có ở đây.”

Roger gật đầu rồi anh buông Teleri ra và đi tới phía trước bọn trẻ, dừng lại và nhìn từng đứa một. Chưa bao giờ nét mặt của anh lại trông như thể anh thích thú với điều mình đang nhìn đến thế.

Những thằng bé cựa quậy tay chân; nhưng không đứa nào có thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh lùi lại và đứng đó, chờ đợi điều gì đó, nhưng không ai trong bọn chúng biết. Rồi anh rút gươm ra và cả đám đông há hốc mồm kinh ngạc.

Ngay cả Teleri cũng sợ anh làm hại bọn trẻ.

“Roger. Không. Xin đừng,” cô nói khẽ

Những thằng bé tái mét mặt và vài đứa bắt đầu khóc thầm.

Roger chống gươm xuống cỏ và dựa vào đó, rồi anh nhìn thằng bé đầu tiên. “Người đã ném đá vào người cô này hả?”

Thằng bé đang khóc, nước mắt lăn tràn xuống má. Nó gật đầu rồi nhìn xuống, vịn vịn đôi tay.

“Vì sao?”

Thằng bé nhìn lên. Nó khịt mũi rồi lăm bắm điều gì đó.

“Ta không thể nghe thấy tiếng người nói.”

“Bởi vì ả là phù thủy và nếu ả nhìn vào ngài, ngài sẽ biến thành đá,” thằng bé nói, mặt tái mét.

“Cô ấy nhìn vào tất cả các người và ta không thấy có pho tượng đá nào cả.” Anh quay sang Teleri và đặt hai tay lên vai cô, nói, “Nhìn anh nào. Nhìn vào mắt anh.”

Teleri nhìn vào đôi mắt xanh của anh và thấy điều cô luôn thấy, đôi mắt của người đàn ông cô yêu, người đàn ông đã thề sẽ bảo vệ cô.

Roger quay lại và nhìn vào tất cả những người đứng đó, rồi nhìn thằng bé. “Nhìn vào ta, Owain Lewis.”

Thằng bé từ từ ngẩng đầu dậy.

“Ta có phải là đá không?”

“Không, thưa ngài.”

“Thế người còn tin cô ấy là phù thủy không?”

Thằng bé lắc đầu.

“Người!” Roger gầm sang thằng bé bên cạnh. “Will Tydder?”

Thằng bé cao lêu đêu trông có vẻ là đứa lớn nhất trong bọn trẻ gật đầu. Nó cố đứng cao hơn nhưng mồ hôi rỏ ròng ròng trên hàng mày và da nó tái lại.

“Tại sao người ném đá cô ấy?”

“Cô ấy là con của Quỷ dữ.”

Roger bật cười sáng sặc. “Người đàn bà nhỏ bé này sao? Người nghĩ quý dữ có thể sinh ra tạo vật nhỏ bé và yếu ớt như vậy sao?”

Thằng bé cau mày như thể không sao trả lời nổi.

“Cô ấy có chân chẻ móng không?” Roger nhắc váy cô lên và cho thấy đôi bàn chân trần của Teleri. “Có không, Tydder?”

Thằng bé lắc đầu.

“Người!” Roger nói sang thằng bé bên cạnh, người gần như mất vía. “Người tên gì?”

“Tôi là Morris Powell.”

“Người đã ném đá hả?”

“Vâng.”

“Vì sao?”

“Cũng giống như lý do của mấy người kia. Chúng tôi sợ cô ấy. Họ nói nếu bóng cô ấy đổ trên đường đi của người thì người ấy sẽ biến thành chim. Và lúa mì sẽ không mọc lên.”

“Ta nghĩ các người không sợ mà chỉ muốn làm đau cô ấy để cho bản thân các người cảm thấy mạnh mẽ hơn. Cứ như các người là đàn ông. Nhưng đàn ông và chiến binh không làm đau đàn bà. Họ không phải những kẻ nhát gan luôn bỏ chạy và lẩn trốn.”

Thằng bé nuốt mạnh nhưng không phủ nhận.

“Ta trông thấy lúa mì dọc đường. Trông chúng cao và tươi tốt.”

Đám đông lầm rầm về vụ mùa bội thu nhất trong nhiều năm.

“Người có thực sự tin người đàn bà này là phù thủy không?”

“Không, không bao giờ,” nó thừa nhận. “Tôi sẽ không ném đá nữa, tôi thề, thưa ngài.”

Roger không nói điều gì mà đi tới chỗ thằng bé sau cùng. Nó là đứa nhỏ nhất. “Tên của người?”

“Cu tí Morgan Cull. Và tôi cũng đã ném đá,” nó thú nhận trước cả khi Roger hỏi. Rồi nó nhìn Teleri và rồi ngược lên nhìn Roger với đôi mắt mở to và nói thêm, “Nhưng tôi ném trượt. Lần nào cũng thế.”

“Người có biết tại sao người ném đá không?” Khi thằng bé chưa kịp trả lời, Roger hỏi, “Phải những lời đồn về cô ấy không?”

Thằng bé gật đầu. “Tất cả những gì mọi người khác nói và còn nữa,” nó thú nhận. “Họ luôn kể cho tôi là Teleri quỷ quyệt. Will Tydder còn thề là nếu mù phù thủy hôn ai thì người đó sẽ biến thành con cóc.”

Roger quay lại, giận dữ nhìn xoáy thằng bé cao nghêu.

Thằng bé nuốt mạnh.

Rồi Roger quay lại và bế Teleri lên và đám đông xì xào sau lưng họ. Anh di chuyển nhanh và chớp lấy cô bất thành linh đến nỗi cô phải níu tay vào đầu anh khi anh nhìn cô. Anh luồn một tay vào sau đầu cô và hôn cô trước mặt cả làng Bleddig.

Nụ hôn ấy lâu ời là lâu, còn Teleri mơ hồ thấy đám dân làng đang nói chuyện và quan sát. Nụ hôn kết thúc cũng nhanh gần như lúc bắt đầu. Anh đặt cô xuống thảm cỏ. Anh nhìn thẳng vào đám dân làng và ánh nhìn vợ vất qua đám đông. Anh nhìn thẳng bé nhỏ nhất. “Người thấy gì, nhóc?”

“Tôi thấy một hiệp sĩ.”

“Không phải là cóc sao?”

Thằng bé lắc đầu.

“Hãy nghe đây, tất cả các người! Ta đến Brecon theo lệnh đức vua Edward. Để trông coi việc xây dựng một lâu đài của Đức vua ở đây, trên những ngọn đồi. Khi xây cất xong, ta sẽ là lãnh chúa của các người.”

Teleri nhìn Roger và cau mày. Anh chẳng nói gì về lâu đài này hay Vua Edward. Cô không biết là anh nói điều đó để hăm dọa dân làng hay là sự thật.

“Ta sẽ không cho kẻ nào ném đá nữa. Không bao giờ nữa. Người đàn bà này không phải là phù thủy và thề có Chúa, ta sẽ trừng phạt thật nặng bất cứ kẻ nào nói như thế.” Anh quay người và chìa tay ra cho cô, rồi kéo cô lại bên mình, tay nắm chặt tay. “Năm rõ, tất cả người dân Bleddig. Người đàn bà này không phải phù thủy. Cô ấy là Phu nhân Teleri FitzAlan, vợ của ta.”

Roger bước theo con đường mòn, đi qua những luống đất từng trồng bắp cải và củ cải. Bây giờ bí ngô và bí hạt sồi được trồng thay vào đó. Anh đi tiếp tới cây cầu và con suối nơi Teleri đang đứng đợi. Trời đang nhá nhem

tối và vài phút trước cô đã ra ngoài lều để đưa Lợn cùng vài con vật khác đi dạo trước khi cho chúng vào lại bên trong lúc buổi đêm.

Khi lại gần anh thấy Teleri đứng với hai tay đặt trên thành cầu và đang nhìn xuống dòng nước bên dưới.

Anh đi lên phía đằng sau cô và choàng hai tay quanh eo cô, cúi người xuống bên cô và nhìn chăm chăm xuống dòng nước đang sủi bọt. Anh khẽ hôn vào cổ cô. “Em yên lặng quá, em yêu.”

Cô không trả lời anh ngay mà cứ đứng yên như thể nhìn xuống dòng suối như thể câu trả lời hay từ ngữ cô cần tìm đang ở nơi nào dưới đó.

Anh chờ đợi và loay hoay hít thở hương thơm của cô. Cô có mùi của những cánh rừng trù phú và của mùa xuân, giống như những ngọn cỏ non mới hái. Thứ hương thơm tự nhiên, trong trẻo và tinh khiết gợi anh nhớ tới sự sống.

“Hôm nay thật khó khăn cho em.”

Roger quay cô lại nhìn anh, ôm hai bên người cô. “Anh không có lựa chọn nào ngoài việc bắt họ hiểu là anh sẽ bảo vệ em, và rằng anh sẽ không bao giờ để ai làm hại em nữa.”

“Em nghĩ là an đã dùng gương nêu rõ ý anh rồi.”

“Em thực sự nghĩ là anh sẽ chẻ bọn nhỏ đó sao?”

“Vâng. Trông anh rất giận dữ và đáng sợ.”

“Anh tức giận. Anh vẫn còn tức giận, rất nhiều vì những gì chúng đã làm với em. Và anh không tha thứ dễ dàng đâu. Dân làng cần phải nhớ lời anh. Sự hãi anh sẽ nhắc cho họ nhớ những gì anh nói. Và anh đánh cuộc là sẽ không còn ai trong làng Bleddig kể cho bọn trẻ nghe câu chuyện về phù thủy nữa.”

Cô quay lại nhìn dòng nước và anh nhận ra đó là nơi cô đến để suy nghĩ. Đứng đó lắng nghe dòng nước cùng âm thanh lặng lẽ của côn trùng và tiếng gọi cuối ngày của bầy chim thật có ích. Ở đây thật thanh bình.

Lợn lót tốt đi qua cầu và khịt khịt vào chân họ. Nhưng Teleri không chào nó như mọi khi, như thể con lợn ngó ngẩn ấy rất đặc biệt và cô đã không trông thấy nó từ rất lâu rồi.

“Trông em vẫn có vẻ suy tư.”

“Em chỉ đang nghĩ tới lời đe dọa của anh về việc xây lâu đài trên đồi.”

“Không phải lời đe dọa đâu, tình yêu. Đó là lý do anh tới đây, để thăm dò vùng đất cho Edward. Lâu đài sẽ được cất lên ở đó và anh sẽ là chúa tể vùng Brecon.”

Cô nhìn anh bối rối và có đôi chút tổn thương như thể cô nghĩ anh đã giấu mình điều ấy. “Nhưng anh chưa bao giờ kể về điều ấy.”

Anh nhún vai. “Anh không giấu diếm. Lý do anh ở đây tại Brecon này chưa bao giờ nảy sinh giữa chúng ta. Có không nào?”

“Không, em cho là không.”

“Em không muốn sống trên đồi sao? Trong một tòa lâu đài?” anh ngừng lại. “Với anh?”

“Em sẽ sống với anh ở bất cứ đâu. Anh biết mà.”

“Ừ, nhưng anh chỉ đang chắc chắn. Giọng em không được thoải mái lắm, em yêu.”

“Em không biết phải làm một công nương như thế nào.”

Anh phá lên cười. “Thì em sẽ tập. Nhìn xem em đã học chơi cờ nhanh đến thế nào, và mọi thứ khác anh dạy em.” Anh nhe răng cười rất gian với cô.

Cô nhìn anh rất lạ, như thể anh vừa mọc thêm một chiếc đầu nữa. “Roger, em gần như không biết khâu vá nói gì đến chăm sóc một lâu đài.”

“Em khâu vá đẹp mà. Thấy không này?” Anh chỉ vào những mũi khâu nghiêng ngả trên áo. “Hơn nữa, mẹ và các chị em anh sẽ dạy em những gì cần biết về khâu vá và chăm sóc lâu đài, cũng như vợ của Merrick, phu nhân Clio.”

Cô nhìn như thể điều đó đáng ngờ, nhưng Roger biết rằng cô có thể làm bất cứ điều gì nếu cô quyết tâm làm cho bằng được. Cô là người mạnh mẽ. Một người đàn bà độc lập. Và anh yêu nhất những điều ấy của cô. “Sơ đồ sẽ được hoàn thành xong mùa xuân này. Việc xây cất sẽ bắt đầu không lâu ngay sau đó. Rồi bất cứ khi nào em đi vào Bleddig em sẽ là phu nhân Teleri FitzAlan vùng Brecon.”

Cô quay sang nhìn anh, tựa người vào thành đá. “Em nghĩ là em không bao giờ thấy thoải mái ở Bleddig.”

“VẬY em sẽ tiếp tục đến đó cho tới khi nào em không còn sợ nữa.”

“Em không biết mình có thể làm như vậy được không. Nghĩ xem này. Không có nơi nào đã từng làm anh hoảng sợ sao? Một nơi có những điều tồi tệ xảy ra và anh không chắc mình có thể tới đó được nữa?”

Giờ đến lượt anh là người nhìn chăm chăm xuống dòng nước. Anh có nỗi sợ hãi riêng cần vượt qua. Hai tay anh đã thôi run rẩy nhưng tâm tâm anh vẫn còn rúng động mỗi khi nghĩ về vụ treo cổ. Và mỗi sáng khi cạo râu, anh lại thấy những vết sẹo trên cổ, sự nhắc nhở thường trực về những gì anh đã trải qua.

“Phải,” anh lặng lẽ nói. “Có một nơi như thế. Nhưng nếu anh quay lại đó lần nữa, em sẽ phải dẫn anh.”

Cô cau mày. “Đâu cơ?”

“Nơi anh đã bị treo cổ.”

Teleri đề nghị họ đợi cho tới sáng, bởi vì đang là buổi đêm và trăng còn non.

Nhưng Roger không đồng ý. Anh nói với cô là anh cần đi ngay. Cô nhìn anh thật lâu và chăm chú rồi thấy rõ ràng chẳng có điều gì cô có thể nói để thay đổi ý định của anh.

Thế là họ ra khỏi căn lều, mỗi người cầm theo một ngọn đuốc. Teleri bám chặt lấy tay anh khi cô dẫn anh đi qua rừng, dọc theo các lối đi tối tăm ngay cả lúc ban ngày và thậm chí còn tối tăm và rờn rợn hơn lúc ban đêm.

Vài cành cây khăng khiu sà thấp trông như những vuốt nhọn bởi chúng đã bị rụng rất nhiều lá. Khí trời trở nên lạnh hơn và cầm ngọn đuốc trong tay thật dễ chịu, bởi nó giúp tay cô ấm áp.

Họ đi vào sâu hơn trong rừng, nơi những bụi cây đã trở nên giòn. Cành từ bụi cây và bụi gai cào vào da thịt cô như muốn níu cô lại.

Họ đi tới nơi cây sồi cổ thụ, nơi họ đã kết hôn, và cô dừng lại. “Anh chắc chắn là mình muốn làm điều đó chứ?”

“Ừ, anh chắc.”

Cô siết chặt lấy tay anh và theo lối đi dẫn tới nơi tối tăm trong rừng. Cũng không lâu lắm. Cô di chuyển thoăn thoắt và khi qua một ngã rẽ trên

lối đi, cô thấy cành cây nằm trên mặt đất. Nó được che phủ bởi lá rụng và cành con, nhưng phía trên đó, trên thân cây khổng lồ, cô vẫn có thể thấy chỗ cành bị gãy, nơi thớ gỗ còn nhạt màu và mới.

Cô quay sang Roger. “Chúng mình đến nơi rồi.”

Anh đưa ngọn đuốc lên cao hơn và đứng đó, nhìn chăm chăm vào nơi ấy. Anh nhìn vào cái cây thật lâu, gần như thể anh đang hồi tưởng lại mọi chuyện trong đầu mình lần nữa.

Cô tìm kiếm trên mặt anh những dấu hiệu cảm xúc. Không có xúc cảm nào trên gương mặt anh để cô có thể nhìn thấy, điều đó làm cô ngạc nhiên. Nhưng ánh sáng kỳ lạ lại đến từ ngọn đuốc của họ. Nó cứ chập chờn và biến đổi gương mặt cùng màu da của họ thành thứ không thể tưởng tượng nổi, đỏ và vàng, đôi khi còn sang cả màu xanh lam, và nó có thể dễ dàng che đi điều người ta cảm nhận.

Anh buông tay cô xuống để có thể bước lại gần cây hơn. Các ngón tay cô trở nên giá lạnh gần như trước khi anh bỏ ra. Anh bước qua chỗ thân cây và chạm vào nơi cành bị gãy, rồi anh quỳ xuống đất và phúi các lá cây sang bên.

“Trông chẳng giống gì hơn một cành cây gãy,” anh nói.

“Anh nghĩ còn thứ gì khác ở đây sao?”

“Sợi dây thừng. Nó ở đâu?”

“Ở trong lều. Em đã dùng nó làm dây quàng và buộc anh với Ngựa để nó kéo anh về lều.”

Anh lại yên lặng, nghĩ ngợi rồi ngược lên. “Em dùng nó để cứu anh.”

Cô gật đầu.

Anh thẳng người dậy và quay một vòng. Anh bắt đầu phá lên cười, nhưng âm thanh trống rỗng và xa lạ. “Anh nghĩ mình sẽ sợ khi tới đây.” Anh nhìn cô. “Nhưng nó chỉ là một cái cây.” Anh đặt chân lên cành cây. “Chỉ là một cành cây gãy.” Anh bước lại chỗ cô và đưa tay ra. “Nhìn đây này. Nó không run nữa. Tay anh không run nữa.”

“Không,” cô đồng tình. “Không run.” Cô không hiểu tại sao anh lại kể cho cô điều đó Nhưng cô hiểu rằng anh đang trải qua điều gì đó rất khác với những gì cô đã trải qua ở Bleddig.

Trông anh gần như hạnh phúc khi ở đó, nhẹ nhõm. Anh lại phá lên cười, lần này to hơn và là tiếng cười thực sự, như thể đang có người bày trò đùa với anh.

Anh quay sang cô và lại chìa tay ra. “Đến đây nào, em yêu. Năm lấy tay anh. Anh không điên đâu. Anh bảo đảm đấy, nhưng anh đã nghĩ đến đây sẽ biến anh thành vậy.” Anh kéo cô lại gần và vòng tay quanh cô, rồi đặt một nụ hôn lên trán cô. “Cám ơn em, em yêu. Cám ơn em đã mang anh lại đây. Cám ơn em đã cứu sống anh khi em chẳng có lý do nào để làm thế. Cám ơn em đã yêu anh.”

Anh cúi xuống hôn cô và cô hôn lại anh, mỗi người mang một ngọn đuốc đang bao xung quanh thành một vòng sáng màu vàng, và ít nhất trong giây phút đó, mọi bóng tối dường như đã lùi xa.

Họ dành cả một đêm yêu thương dưới gốc cây sồi già. Roger đốt một đống lửa nhỏ và họ nằm đó thân trần, bất kể không khí lạnh giá vì khi họ yêu đương, chẳng ai trong số họ bị lạnh cả.

Nhưng điều đó không đúng vào buổi sáng hôm sau. Teleri thức dậy trong tay Roger và dù cho họ đã ngủ mặc quần áo nhưng hai chân cô vẫn buốt như đá. Cô hơi ngọ nguậy rồi co đầu gối lên ngực, từ từ rút chân xuống dưới áo Roger và gần bụng ấm sức của anh.

“Jesu!” Anh bật dậy. “Chân em đang lạnh buốt!” Anh đưa tay vào trong tóc và lắc đầu vài lần như cần làm như thế để thức dậy.

Cô cười toe với anh. “Vâng, và bụng anh thì ấm.” Cô đưa đôi chân trần lại gần hơn.

Tay anh đưa ra chộp lấy chúng, giữ cô và đôi chân lạnh cóng trong lòng. Cô cười tươi bởi miễn là anh còn ôm lấy chân cô, chúng còn ấm.

“Sáng rồi sao?” anh hỏi, nhìn lên trên đầu.

“Vâng,” cô gật đầu.

“Anh không chắc là nên hỏi em, cô hai à,” anh càu nhàu, duỗi lưng và xoay vai. “Em dậy ngay lúc mặt trời mọc.”

“Còn anh ngủ cho tới khi mặt trời đã lên cả con sào.”

“Đất ở đây cứng quá.”

“Nào, mình về nhà đi.” Cô kéo chân ra khỏi tay anh và đứng dậy rồi phủi lá và đất khi giũ váy.

Anh cời than ra, phủi lá ẩm và đá lên vài nơi vẫn còn hồng rồi đứng dậy. “Sẵn sàng chưa?”

Cô gật đầu và bắt đầu dẫn đường.

“Anh có thể tìm thấy đúng đường,” anh khẳng khẳng.

“Anh có thể á?”

“Ừ,” anh nói bằng giọng chắc chắn. “Đi theo anh.”

Và cô làm theo; cô theo anh xuống thẳng lối đi nhằm, phô răng cười .

Mãi lâu sau, sau khi họ đi tới bảy đường cụt và lối đi nhằm, Roger dừng lại và lướt nhìn trời đất cỏ cây như muốn nghĩ rằng chúng sẽ hướng dẫn anh theo đúng hướng.

“Anh chắc chắn là mình muốn đi đường đó chứ?” Teleri hỏi anh.

“Anh biết chỗ mà.”

“Ừ ha.”

Anh dừng lại và quay người, dáng vẻ thách thức. “Em nghĩ anh không biết chỗ à.”

“Không. Em đâu có nói thế chứ.”

“Tốt.” Anh đi sâu hơn theo một lối đi mà cô biết sẽ đánh thành vòng tròn.

“Em chắc chắn anh biết đường mà,” cô nói khi đi theo anh.

Cô im lặng và hần là điều đó làm phiền anh lắm bởi anh quay người và cau mày nhìn cô. “Anh biết mình đang ở đâu.”

“Vâng.” Cô nhe răng cười. “Anh biết là anh bị lạc mà.”

Anh không cười nhưng cô thì có. Rồi cô bắt đầu gợi ý lối đi. Anh lừ đừ đi trước cô, gạt cành lá ra khỏi lối và lầm bầm rằng lối này trông không giống bất cứ lối nào anh đã từng đi.

Cô vẫn phá lên cười khi họ cuối cùng cũng tới rìa một cánh đồng cỏ và anh đứng đó một lúc lâu rồi quay người sang cô nói. “Anh đã bị lạc.”

Cô luồn tay vào tay anh rồi bật cười. “Em biết.”

Họ bước đi qua cầu vừa cười vừa nói.

Roger dừng lại đột ngột làm Teleri suýt nữa đâm và lưng anh. Cô đứng lại và liếc về phía vai anh.

Đằng trước căn lều là một tốp các hiệp sĩ giáp áo da hoàng trên lưng ngựa. Người dẫn đầu trông rất đùng bộ đang ngồi sừng sững trên yên nhìn thẳng vào Roger.

Người đàn ông cưỡi ngựa từ từ lên phía trước rồi dừng lại và ghim Roger lại bằng cái nhìn băng giá. “Ồ, nhìn đây, mọi người. Xem tên tá điền này có phải là con trai ta hay không.”

Chương 37

Roger không sao cử động nổi. Anh chỉ có thể nhìn chăm chăm vào cha mình. “Ngài làm thế nào mà tìm thấy tôi?”

“Bạn của anh, Merrick đã cưỡi ngựa về Camrose khi chúng ta tới. Hơn nữa ta ngờ là ta cùng quân lính của ta sẽ san bằng những ngọn đồi xứ Wales này để tìm anh.” Cha anh liếc nhanh sang Teleri đang đứng đằng sau Roger và chắc hẳn thấy cô không đáng chú ý bởi sau đó ông lại nhìn quanh mặt đất như thể đang tìm kiếm một chỗ quây lộn.

Nhưng Roger đã kể cho Teleri về cha mình và cô biết họ lạnh nhạt với nhau, dù cho cô chưa bao giờ có thể hoàn toàn thấu hiểu Roger cảm giác ra sao. Cô không có cha và có lẽ không bao giờ biết thân thế của ông. Nhưng Roger biết dù thế nào đi nữa cô sẽ ủng hộ anh.

Đúng như anh tin tưởng, cô can đảm bước lên phía trước và đứng ra cạnh anh rồi thoải mái đặt tay vào trong tay anh.

Cha anh nhìn lại phía anh rồi phẩy tay. “Quá đủ trò.. trò chơi nông dân này rồi. Anh sẽ về nhà. Ngay bây giờ.”

“Trò chơi nông dân?” Roger muốn đánh ông.

“Thế ta nên gọi là gì khác? Ong bướm hả? Gì chứ? Như thường lệ, anh đã tìm cho mình một cô ả tự nguyện dâng hiến rồi dành hết thời gian này với cô ả, bỏ lơ nhiệm vụ với đức vua. Anh không thay đổi, Roger. Anh không có danh dự. Anh vẫn còn vô trách nhiệm và liều lĩnh như mọi khi. Anh đùa giỡn cuộc đời của mình trong khi đức vua của anh, bạn bè anh và gia đình anh tưởng rằng anh đã chết.”

“Ngài chả biết gì về cuộc đời tôi cả!”

“Ta cho anh cuộc đời đó!”

“Vậy thì chính ngài đã tạo ra tôi như thế.”

“Anh nhất định sẽ về nhà, Roger.” Giọng cha anh dứt khoát và lạnh lùng.

“Không.”

Từ độc nhất đó đã vạch ra một chiến tuyến. Còn Roger không quan tâm, vì đã qua bao năm, chiến tuyến nhiều đến độ đếm không xuể.

“Anh không có lựa chọn nào khác. Nếu cần phải làm thì ta sẽ cho trói anh lại và mang về nhà.”

“Tôi sẽ nói chuyện với mình ngài bên trong,” Roger nói và đi qua ông, vòng qua góc lều, kéo Teleri theo cùng.

“Bỏ con điếm đó lại!” Cha anh quát lên.

Roger quay ngoắt người và có thể đã kéo người cha xuống ngựa nếu như Teleri không giữ lấy tay anh.

“Không! Đừng làm vậy!” cô nói bằng tiếng thì thào. “Đó chỉ là một lời nói thôi.”

Roger vừa vào sau cánh cửa lều. Anh đứng đó, một bàn tay áp lên tường. Đầu anh cúi xuống và hơi thở nhanh gấp gáp, giận dữ.

Cơn giận dữ lướt qua quá nhanh, như thể nó là một phần trong máu anh. Và chỉ trong chốc lát, thậm chí anh không cách nào thấy nổi. Anh buông tay Teleri và một giây tiếp theo, anh đấm nắm tay vào tường. Vôi vữa rơi sụm xuống sàn nhưng anh không trông thấy; anh chỉ nghe tiếng rơi.

Cô lùi lại. “Roger. Làm ơn đi. Đừng làm như vậy. Làm ơn.” Cô với tay ra đặt lên vai anh rồi trượt xuống dưới cánh tay anh, giữ anh lại với mình, ngả đầu lên lưng anh. “Đừng để ông ấy làm chuyện này với anh. Ông ấy đang cố gắng làm cho anh tức giận.”

“Em vào phòng kia đi.”

“Em sẽ ở lại đây với anh.”

“Đi đi. Nếu em yêu anh. Đi đi.”

“Em yêu anh và em sẽ ở lại. Ông ấy không thể nói điều gì làm tổn thương em. Đừng để ông ấy thấy lời nói của mình gây tổn thương đến anh.”

“Chúng không làm anh bị tổn thương. Chúng làm anh muốn giết ông ấy.”

“Ông ấy là cha anh.”

“Ông ấy là một tên khốn.”

Cha của Roger bước vào bên trong. Ông nhìn quanh căn lều rồi nhìn xuống sàn đất và những con vật trong lồng. Lợn đang ở góc lều và khụt khịt ngửi vị nam tước.

Vẻ mặt kiêu ngạo của cha anh biến thành ghê tởm. Ông lắc đầu, một cử chỉ cho thấy tất cả những thứ này đều đáng tránh, rồi sai bước qua phía họ.

Ông chiếm lấy chỗ mình, đứng giữa gian phòng như thể ông là chủ nơi này và họ chỉ là tá điền của ông, đứng ngay ở đó để nghe lời tuyên bố long trọng nhất của anh. Ông nhìn từ Roger sang Teleri rồi lại lạnh lùng nhìn sang anh. “VẬY con trai, nói đi.”

“Ngài không được gọi cô ấy là điếm nữa. Cô ấy không phải là điếm. Cô ấy là vợ tôi.”

Sự im lặng trong gian phòng thật là nặng nề. Cảm xúc căng thẳng giữa hai cha con như những sợi dây điều khiển con rối Punch, và chỉ cần một trong hai người kéo căng nó là đã đủ gây tổn thương, căm giận và ngờ vực giữa họ..

Rồi cha anh cười phá lên. Đó là một âm thanh tàn nhẫn và coi thường như muốn xé nát.

Ông nhìn Teleri. “VỢ anh sao? Cô ta còn chưa mặc đủ quần áo. Chúa trên cao ơi, Roger, đưa con gái không có giày.” Ông phá lên cười nữa.

Từ phía khước mắt, Roger thấy Teleri hếch cằm lên. Anh kéo cô lại gần mình, mong muốn bảo vệ và che chở cho cô khỏi sự tàn nhẫn của cha mình. “Cô ấy là vợ tôi. Tôi nhất định buộc ngài phải đối xử với cô ấy như thế. Cô ấy là phu nhân Teleri và cô ấy sẽ là mẹ của các cháu ngài.” Roger ngừng lại. “Hãy nhớ điều đó, ông già.”

Sự chế giễu của anh buốt tới tận xương cốt. Nụ cười cay đắng của cha anh nhạt dần và hai mắt ông nheo lại. Roger biết ông không muốn nhớ rằng mình đã qua thời hoàng kim và ông cũng thực sự không còn khống chế được con mình nữa, bởi Roger là hiệp sĩ do chính khả năng anh và là người tùy tùng được Đức vua ân sủng.

“VẬY hãy mang ... vợ anh đi theo.” Cha anh đứng dậy. “Nhưng anh phải về nhà. Ta đã cam đoan với mẹ anh là sẽ mang anh về. Ta nhất định sẽ làm như vậy.” Ông băng qua phòng, hướng về phía cửa.

Roger đứng thẳng hơn khi cha anh đến mỗi lúc một gần hơn, trông ông như muốn băng thẳng qua cửa mà không nói lời nào. Nhưng có điều gì đó làm ông dừng lại. Ông đứng cách chưa đầy một bước chân. “Cái gì trên cổ anh thế?”

Roger đưa tay lên và giật cổ áo xuống, kéo qua xương đòn. “Cái này sao? Ngài không biết nó là gì à?”

Cha anh không cử động. Ông cũng không nói gì. Ông chỉ nhìn vào cổ anh.

“Đó là vết rộp từ dây thừng khi bị treo cổ trên một cái cây trong rừng. Ở đây, nơi ngài đang nghĩ tôi chơi trò nông dân đấy.”

“Roger,” giọng Teleri nhẹ nhàng nhưng có ẩn chứa sự cảnh báo.

“Có ai đó đã phục kích và muốn giết tôi. Lẽ ra chúng đã thành công nếu như vợ tôi, người đàn bà mà ngài liên tục sỉ nhục, không phát hiện ra và cứu vớt cuộc sống đau khổ và đáng khinh của tôi.”

Từ giây phút đó, nét mặt cứng rắn của cha anh trở nên dao động. Nó hiện ra trong đôi mắt trông không giống như Roger từng nhớ. Chúng già đi trong gần một tích tắc, bỗng nhiên trở thành già cỗi. Màu sắc vẫn như cũ; chúng vẫn có màu xanh lạnh giá, nhưng giống như lớp băng mỏng.

Roger cự tuyệt việc tin vào những cảm xúc mình đang thấy. Anh hiểu cha mình và biết ông ấy nghĩ như thế nào. Đó không thể nào là nam tước Sander FitzAlan mà Roger trông thấy. Không thể nào. Không thể nào.

Và trong khi Roger đang phủ nhận điều diễn ra ngay trước mắt, cha anh mở cửa và bước ra ngoài không nói một lời.

Teleri đã học được vài điều quan trọng về gia đình buổi sáng hôm ấy. Khi ai đó đang yêu, có những khi ngay cả một tình yêu mạnh mẽ cũng không thể hàn gắn nổi một gia đình tan vỡ.

Cô bước qua dòng suối, nơi cô lánh mặt khỏi quân nhà FitzAlan bên cây cổ thụ cạnh lá rủ lò xo. Cô ngồi tựa lưng vào thân cây và ôm đầu gối trước ngực.

Hết vang tình yêu của mình cho cả vùng quê, thề thốt nó trước mặt cả xứ Wales, hay trải lòng mình ra, không có điều nào trong số đó có thể giúp

Roger và cha anh dừng được nỗi đau do niềm kiêu hãnh bướng bỉnh của họ đã gây cho nhau.

Tuy nhiên, người đàn ông cô yêu đang đau đớn còn cô lại không thể gạt được nỗi đau ấy đi. Cô cảm thấy nó hằn sâu, có lẽ quá sâu bởi bây giờ cô có thể cảm nhận thấy dấu vết của nó trên da mình, như thể nỗi đau của chồng cô đang làm cỗi lòng cô rữa nát.

Cô cúi người xuống và rửa cánh tay cùng bàn tay trong dòng suối, cố gắng rửa sạch tất cả đi. Nhưng cô không thể, bởi cô yêu anh, dù cho cô phải lựa chọn. Mẹ anh cần anh và Roger yêu mẹ.

Anh cần phải đi. Cô muốn ở lại.

Đây là nhà của cô. Là nơi cô thấy an toàn. Cô không biết thế giới bên ngoài thế nào, tất cả những gì cô biết là nó có thể gây tổn thương, tổn thương nhiều tới mức cho thâm tâm con người ta mục rữa. Con người có thể thay đổi trong một tích tắc.

Cô đã thay đổi từ giây phút tìm thấy Roger, có lẽ là giây phút cô thấy Ngựa từ bao năm trước. Cuộc sống của cô không còn như cũ. Cô đã buông rơi sự tự vệ và để anh bước vào thế giới riêng tư, tách biệt của cô – nơi cô rất mực yêu mến giống như đã để anh nhìn thấu trái tim cô, cho đến tận những bí mật sâu thẳm và bí ẩn nhất của cô.

Và bây giờ cô phải lựa chọn: đi theo anh tới thế giới ngoài kia hay ở lại nơi cô đã cố gắng sống như trước. An toàn. Cô đơn. Sống trong mơ mộng.

Cô vẫn có thể nói chuyện với muông thú, nhưng chúng không thể ôm cô như Roger ôm. Cô có thể làm mọi việc như trước nhưng sẽ không giống như cũ. Cô không thể ở lại đây thực thụ bởi trái tim cô sẽ ở bất cứ nơi nào anh ở.

Cô quỳ xuống và uống một ngụm nước suối. Cô múc nước trong tay nhưng tới khi hai tay cô đưa lên tới miệng thì đã cạn hết, giống như phần còn lại của đời cô nếu Roger không dự phần.

Chương 38

Họ đi mất bốn ngày mới tới Lâu đài Wells. Teleri ngồi cạnh Roger trên tấm ván ngồi của cỗ xe chất đầy mọi thứ cô có và yêu mến.

Trong thùng xe phía sau cô là tất cả các lồng thú, con thỏ rừng ba chân và con lửng mù, con cáo và những con vật khác sẽ không bao giờ sống sót được trong rừng hoang. Ngựa được buộc với cửa xe và nó chạy lót tót theo sau với Ó đậu trên lưng còn Lợn nằm ngủ trên một ổ rơm. Thi thoảng nó ngóc đầu dậy và nhìn vùng quê rồi ủ à ủ à.

Họ đồng ý để lại căn lều như thế, vì Roger hứa là họ sẽ quay lại vào mùa xuân, nên Teleri chỉ mang những đồ đạc cá nhân đi, chiếc rương với vài đồ quần áo và món quà cưới của cô. Cô gói ghém lại các viên đá và vỏ ốc, buộc chặt chiếc túi da đỏ vào thắt lưng để không bị thất lạc.

Roger và cha anh chuyện trò rất ít. Chồng cô nói nhiều với lính của cha hơn, những người anh đã biết từ bao năm nay. Người cha ở tách xa cả Roger và Teleri, ông muốn ăn ngủ riêng biệt trong một chiếc lều nhỏ bằng vải lụa sọc, còn quân của ông dựng một chiếc lớn hơn cho Teleri và Roger.

Họ đi qua một sườn đồi dốc vào lúc muộn. Teleri ngược nhìn lên. Một thứ gì đó màu xám rộng lớn đang lùm lùm trước mắt họ, trông giống như một ngọn núi.

“Đó là Lâu đài Wells,” Roger nói, cho đoàn xe chậm lại.

Teleri quay sang nhìn anh chăm chăm. “Đó là nơi anh đã lớn lên sao? Đó là nhà của anh sao?”

Tòa lâu đài to tới mức trông y như một thị trấn có tường bao, khá giống như cô đã tưởng tượng về London – rộng lớn và bận rộn.

Từ tháp canh ở giữa tường thành dài bất tận vọng lên tiếng những người đưa tin, và khi họ tiến tới cổng, một chiếc cầu rút khổng lồ có ván dày như thân gỗ trong rừng hạ qua bờ hào lớn tựa một cái hồ và bao quanh tường thành xa tới tận chân trời phía đông và phía tây mà cô có thể thấy được.

Tiếng khung lưới sắt kéo kẹt mở ra, trông giống hàm răng khổng lồ của một con quái vật và nam tước FitzAlan cười ngửa lên phía trước họ, với cỗ xe và quân lính theo sau.

Teleri ngồi im lặng nhìn Roger suốt gần cả ngày đã lặng lẽ. Anh đang trở về nhà, nhưng không có biểu hiện gì trên nét mặt. Anh ngồi thẳng và cứng đờ, tách biệt, như thể anh không muốn ở đó.

Phía bên trong dường như mọi người đang nói chuyện cùng một lúc. Mọi người trong sân dừng lại, vẫy chào những người đàn ông và Roger. Tất cả đều tiến ra gần pháo đài vừa to và rộng, có những tấm kính ở vài cửa sổ trông lấp lánh như những ngôi sao được gắn trong tảng đá xám xịt.

Những cánh cửa gỗ sồi của pháo đài bật mở và một nhóm đàn bà con gái chạy xuống bậc thang, hầu hết đều trẻ, nhưng người lớn nhất là một phụ nữ đẹp lộng lẫy với mái tóc màu đỏ sẫm. Bà chạy về phía xe ngựa và kêu lên, “Roger! Roger!”

Anh nhảy xuống khỏi xe và dang hai cánh tay đón người đàn bà bé nhỏ mà Teleri biết đó chỉ có thể là mẹ anh. Bà khóc khi ôm con trai, hai tay nâng niu hai má anh như thể bà phải nhìn vào gương mặt anh để tin rằng anh thực sự ở đó và khỏe mạnh. “Con còn sống, con trai. Tạ ơn chúa.”

“Con khỏe mà mẹ.” Anh ôm bà thật chặt rồi ánh nhìn của anh vụt hướng lên phía Teleri vẫn còn đang ngồi trong xe. Cô khẽ cười với anh, nụ cười mà cô biết rằng hơi run rẩy vì cô rất, rất sợ.

Người mẹ nhìn Roger rồi sờ vào cổ anh. Nước mắt lăn xuống gò má và bà bắt đầu khóc, nói, “Con trai của tôi... Con trai của tôi...”

“Con khỏe mà mẹ. Nín khóc đi, mẹ, làm ơn.” Anh dừng lại và Teleri có thể nghe thấy tiếng anh hơi rạn vỡ. Cô cảm thấy được nước mắt đang đọng đầy trong chính mắt mình.

“Nín khóc hết đi. Con khỏe và đã về nhà!” Roger nói, dang hai tay sang hai bên khi nhìn mẹ và các chị em gái.

Anh quay đầu đi trong giây lát, mắt anh ngó mắt Teleri chăm chú. Cô thấy anh bắt đầu đi về phía mình. Nhưng trước khi anh tới chỗ cô, các chị em gái của anh đã vây quanh, khóc khóc nói nói. Tất cả đều đồng thanh cất tiếng.

Teleri nhìn họ và tự hỏi làm sao mà họ có thể nghe thấy tiếng người khác nói vì tất cả cùng cất lời một lúc.

Cuối cùng Roger tách ra khỏi bọn họ và cầm tay mẹ dẫn tới cỗ xe. “Mẹ ơi, con muốn giới thiệu một người với mẹ. Một người đặc biệt.”

Mẹ Roger ngược lên nhìn Teleri bằng đôi mắt nâu tò mò nhưng hiền hậu.

“Mẹ ơi, đây là Teleri, vợ của con.”

Mẹ anh tách cái nhìn khỏi gương mặt Teleri và chăm chăm nhìn sang Roger với nét mặt ngạc nhiên.

Bụng Teleri thóp lại. Bây giờ thì cả cha và mẹ anh đều không thích cô. Cô siết chặt các ngón tay lên đùi và gượng cười.

“Các con kết hôn rồi sao?”

“Vâng.”

“Ôi, thật cuộc cũng xong! Mẹ rất vui mừng.” Bà quay sang Teleri và chìa tay ra. “Con gái mới của ta! Thật là tuyệt vời! Ôi! Đỡ vợ con xuống, Roger.” Bà vỗ nhẹ vào cánh tay Roger. “Con không nên để vợ ngồi đó trong khi tất cả chúng ta đều nhìn nó chăm chăm thô lỗ.”

Giây phút chân Teleri chạm đất thì mẹ anh đang ôm cô. Bà có mùi hương của đinh hương, hoa hồng và sự thân ái. “Chào mừng con, Teleri. Chào mừng con.” Bà khoác tay mình với tay cô. “Con có cái tên dễ thương quá. Có phải là tên xứ Wales không? Con phải kể cho ta nghe về nó, và về gia đình con, và làm sao mà con với Roger gặp nhau. Tên ta là Lilliane, nhưng con có thể gọi ta là mẹ nếu con muốn. Ta rất thích nếu con làm vậy. Con biết không, con yêu quý, ta đã mỗi mòn bao năm là mình sẽ không bao giờ được trông thấy con trai lấy vợ. Ta rất vui mừng.”

Bà gần như kéo Teleri lên gác và dứt ra khỏi Roger. “Vào trong đi. Con chắc hẳn đã mệt nhoài sau chuyến đi dài. Sander tìm thấy hai con ở đâu? Ông ấy báo tin nhưng không kể cho ta nghe về con, con yêu quý. Ông ấy chắc hẳn muốn dành điều bất ngờ cho ta.”

Không hiểu sao Teleri nghi ngờ đó là lý do tại sao nam tước FitzAlan không kể cho vợ nghe về sự tồn tại của cô.

Mẹ của Roger dẫn cô đi qua các cửa và nói. “Con phải kể cho ta nghe mọi điều. Con yêu quý. Chỉ mọi điều thôi.”

Buổi sáng hôm sau Roger bước xuống những bậc cầu thang bằng đá từ phòng ngủ trên tháp phía tây. Anh không ngủ ngon và đang tìm một cái ngáp dài khi đi qua cửa vào phòng khách.

“Roger!” mẹ anh gọi.

Anh đi quanh chiếc rèm che cửa vào phòng khác, cau mày. “Suốt cả đời con mẹ luôn luôn biết khi nào con xuống những bậc cầu thang đó. Làm sao mà mẹ biết?”

“Một người mẹ luôn biết được hành động của con mình, lời nói và cách nó đi.”

Anh lại tìm một cái ngáp nữa.

“Con không ngủ ngon à?”

“Không ngon lắm ạ.”

“Lạ giường mà. Con đã không về nhà suốt hai năm nay.”

Anh nghe được sự đau đớn trong giọng bà.

“Con có nhiệm vụ mà mẹ.”

Bà nhìn anh lâu và thân mật. “Và có cha con nữa, mẹ đoán vậy.”

“Vâng, có đó,” Roger không chối. “Nhưng sáng nay, con chỉ mệt do ngủ với con lợn đó.”

“Roger! Thật là quá lắm! Con không bao giờ được nói về vợ mình bằng những từ đó. Con bị làm sao thế? Teleri là người rất dịu dàng. Không bao giờ được nói về một người đàn bà như thế, Roger. Mẹ là mẹ của con và mẹ sẽ không cho phép điều đó. Mẹ không quan tâm là con đã trưởng thành hay chưa.”

Anh phá lên cười rồi giải thích về Lợn.

Bà bắt anh ngồi xuống cạnh anh và kể cho bà nghe tất cả về Teleri. Anh dành một thời gian thật lâu để kể cho bà nghe mọi thứ. Mẹ anh khóc khi anh kể bà nghe. Còn anh thì khóc khi anh kể bà nghe về Teleri bị ném đá.

Roger luôn luôn có thể nói chuyện với mẹ mình. Bà chịu lắng nghe, không giống cha anh. Bà để anh nói xong và không cắt ngang. Bà không nhanh chóng phán xét và bà không bao giờ khiến anh cảm thấy như mình là một người thất bại.

“Con yêu con bé rất sâu sắc.”

“Vâng,” Roger thừa nhận.

“Mẹ thấy hạnh phúc cho con, con trai ạ. Đó là tất cả những gì mẹ muốn cho con. Chuyện với Elizabeth de Clare không hay chút nào. Cô ấy không phải là người đàn bà đích thực dành cho con. Cả cha con và mẹ đều biết điều đó.” Bà nhìn Roger. “Hình như bây giờ con cũng biết điều đó.”

“Chỉ cần nhìn con là mẹ có thể khẳng định như vậy sao?”

“Ở con toát ra sự yên ổn mà con chưa từng có khi trước. Người làm mẹ hiểu điều đó, con à.” Lillianne ngồi hơi thẳng lên một chút trong ghế và nhìn quanh phòng. “Giờ kể cho mẹ nghe, Teleri đâu rồi? Nó không đi xuống với con sao?”

“Margaret và Marian đang ở trên đó với cô ấy, thử váy áo gì đó. Họ đuổi con ra ngoài.”

“Vậy đi nào.” Mẹ anh đứng dậy. “Con có thể dẫn mẹ xuống gác ăn sáng. Các cô gái sẽ mang nó xuống ngay khi mặc xong.”

Các cô gái không để Teleri ra khỏi phòng cho tới khi cô thử xong mọi chiếc váy họ có. Và không ai có thể có nhiều váy tới thế. Tất cả các em gái bé nhất của Roger đều có dáng và chiều cao như Teleri. Vậy nên khi cô bước xuống những bậc cầu thang đá và gặp chồng cùng gia đình của anh, cô mặc một bộ áo dài lụa màu lục tha thướt với áo cánh mỏng bên ngoài bằng lụa mỏng dệt nổi màu vàng, lục và màu đỏ thắm.

Trên đầu cô đội một chiếc vòng vàng với viên hồng ngọc lớn ở giữa còn tóc được tết với những dây ruy băng lụa đỏ và vàng thành các bím dày rủ xuống qua eo. Và cô cảm thấy như mình là một người khác lạ.

Cô để các chị em anh kéo mình vào trong sảnh chính nơi có một đám đông, phần lớn là người lạ, đang ngồi thành các nhóm theo những bàn dài. Các cô gái cô đến trước mặt cha họ như thứ quả quý và Margaret nói, “Nhìn này cha. Chị ấy không phải là người đáng yêu nhất sao? Cha thấy không? Con đã nói với cha là chị ấy sẽ sửa soạn tươm tất mà.”

“Margaret!” Lillianne nói. “Ngồi xuống và đừng có ăn nói vớ vẩn nữa.”

Roger đứng dậy và đưa tay dẫn Teleri qua một ghế gỗ trống được dành cho hai người. Anh để cô ngồi xuống và nghiêng người thì thầm, “Em là người đàn bà đáng yêu nhất mà anh từng thấy.”

Cô mỉm cười nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy bộ quần áo lạ mà cô đang mặc thoải mái hơn rất nhiều.

Rồi anh thêm vào, “Nhưng em đang đi khắp khiêng. Có chuyện gì sao?”

Cô ngả ra sau một chút và nhắc váy lên để anh thấy chân cô. Cô mang đôi giày đỏ bó chặt với các dây buộc quanh mắt cá chân.

Anh cau mày. “Trông chúng có vẻ là loại da mềm nhất. Chúng làm em đau à?”

“Mềm lắm. Nhưng các đường may cạ vào chân và gót chân em khi bước đi.”

Anh vỗ vỗ tay cô. “Rồi em sẽ quen thôi.”

“Rõ là cha anh ra lệnh cho các chị em anh rằng em phải đi giày.”

Roger vòng tay quanh người cô và nói, “Vì anh thì đừng đi. Anh không để tâm nếu em có đi chân không. Anh không phải là cha anh, em yêu.”

Cô gật đầu.

Một người hầu mang đến một đĩa đầy thịt xông khói, giảm bông và bầu dục. Cô nhìn chăm chăm vào đó và há hốc miệng. Từ bé tới lớn cô chưa bao giờ nhìn thấy một cái đĩa đựng nhiều thịt như thế. Và cô nghĩ có lẽ mình buồn nôn. May mắn thay, người hầu đặt đĩa thức ăn ra đầu bàn ăn đối diện.

Nhưng khi cô ngồi lại, một người hầu nữa mang tới một đĩa chim trĩ quay, những chiếc lông trĩ dài màu lục và lam được đặt vào để trông nó như đang ngủ.

Người đàn ông đặt món thịt giữa Teleri và Roger và cô há miệng. Cô ngồi đó nhìn con chim tội nghiệp ở trước mặt mình. Cô có thể cảm thấy nước mắt đang trào ra.

“Mang đi chỗ khác,” Roger ra lệnh thẳng thừng.

Bầu không khí im lặng đột ngột. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào họ. Roger đưa cho cô một cốc rượu vang và nói, “Đây, uống đi. Uống ngụm nhỏ vào. Nó sẽ bụng em bớt khó chịu và khỏi ứa nước mắt.”

“Con chim có gì không ổn sao?” cha anh gầm lên.

“Không có gì,” Roger nói.

“Chắc chắn nó có vấn đề. Anh đã bảo mang nó đi kia mà.”

“Con chỉ muốn để xa chỗ vợ con thôi, thưa cha.”

“Tại sao?”

“Cô ấy không ăn thịt.”

Cha anh cau mày nhìn Teleri. “Không ăn thịt hả? Ta chưa bao giờ nghe thấy chuyện ngớ ngẩn như vậy. Thảo nào trông nó bé nhỏ và xanh rớt. Nói cho ta hay, cô gái, tại sao cô không ăn thịt?”

“Nói cho cha biết,” Roger nói. “Nói cho cha những gì em nói với anh hồi đầu.”

“Không được đâu. Roger. Làm ơn.”

“Cứ nói cho cha biết.”

“Phải đó, cô gái. Nói cho chúng ta nghe hết đi.” Cha anh gầm lên.

“Tôi không thể ăn thịt, thưa ngài,” cô khẽ khàng nói.

“Ta hỏi cô tại sao?”

“Sander,” Lillianne đặt tay lên tay chồng. “Đừng làm phiền con bé. Nó thích cái gì thì ăn cái nấy.”

“Anh muốn biết.”

“Nói cho cha biết đi,” Roger lại nói. “Tiếp đi nào. Cha muốn biết.”

Teleri nghênh cằm lên và nhìn thẳng vào người cha chồng. “Bởi vì, thưa nam tước, tôi không bao giờ có thể ăn thứ gì có mặt mũi.”

Căn phòng lớn im lặng nặng nề tới mức cô có thể cắt xuyên qua được. Rồi, ngay trong lúc đó, hai người hầu nữa bước vào trong sảnh mang theo một con lợn quay lớn với quả táo đỏ tươi dính trong miệng.

Không một ai dám rớ tới món đó.

Chương 39

Mọi thứ trở nên suôn sẻ hơn trong năm ngày. Teleri yêu kính mẹ và các chị em gái của Roger. Cô cố gắng tránh cha anh, Roger cũng vậy. Đến một buổi trưa, Teleri và Lillianne đang nói chuyện trong phòng khách như mọi ngày.

Roger sai chân bước vào từ cửa phía đằng tây. “Teleri, anh cần em đến chuồng ngựa ngó mấy cái lồng anh làm cho các con vật của em.”

Cha anh đi vào qua cánh cửa phía đằng đông. “Lillianne! Anh không thể nào thấy mấy cuốn sổ cái của anh. Em có thấy chúng không?”

“Ngồi xuống nào. Cả hai người.” Lillianne bảo cô hầu gái mang rượu và hoa quả tới.

Cả hai người đàn ông trông như thể cực chẳng đã mới phải ngồi cùng nhau trong căn phòng đó, nhưng họ vẫn làm.

Teleri cảm thấy khá thú vị với cách Lillianne điều khiển những người đàn ông trong đời bà. Bà làm điều ấy với sự điềm tĩnh và tinh tế. Bà không để cho họ mè nheo mình. Bà nói lên suy nghĩ của bà, nhưng làm rất điềm tĩnh. Và bà không chấp nhận bất cứ lời nói không nào của họ.

“Teleri và em đang nói chuyện.” Bà vẫy vẫy bàn tay mảnh dẻ. “Tiếp tục đi nào con yêu.”

“Con không biết cha con là ai. Mẹ con mất khi con được sinh ra.”

“Thật là bi thảm, con yêu của ta. Không có cha hay mẹ. Ôi, con phải coi chúng ta như gia đình của mình nhé. Đúng không nào, Sander?”

Nam tước đằng hắng và gầm gừ điều gì đó.

“Con muốn biết cha con là ai,” Teleri nói với Lillianne. “Mẹ biết không, mẹ con yêu ông và đã thề giữ kín tên ông trong lòng người.”

“Bi thảm biết bao.” Bà nghiêng người qua vổ về tay Teleri.

“Vâng. Nhưng trước khi bà mất, bà nói với ngoại câu trả lời ông ấy là ai ở trong một vòng tròn đá xanh khổng lồ gần nơi con được sinh ra.”

Roger bị hóc rượu và làm sánh ra ngay trong lòng. Một người hầu vội vã đi tới dọn. Nhưng khi ấy anh cau mày và tự lau sạch.

“Con biết vòng tròn đó, phải không Roger?”

“Con biết vòng tròn đá.” Anh trông như thể muốn ốm. “Con cần thay đồ,” anh nói nhanh rồi đứng dậy và rời khỏi phòng mà không nhìn Teleri hay cha mẹ mình.

Lillianne cứ tảng lờ cậu con trai và quay sang nam tước. “Anh có biết Roger và Teleri làm tọc nổi tay không?”

“Chúng làm gì?”

“Chúng kết hôn dưới tán một cây sồi theo nghi lễ nổi tay. Nghe thật đáng yêu, Sander à.”

Ông đứng dậy. “Ý cô đang nói với ta là hai người không cưới trong nhà thờ hay nhà nguyện hả?”

“Không ạ.” Teleri nói.

“Hai người không làm lễ ban Thánh thể sao? Không có linh mục à?” Với mỗi câu hỏi giọng ông lại càng to hơn.

Teleri lắc đầu.

“Roger! Roger FitzAlan, ta muốn nói chuyện với anh!” Một giây sau nam tước FitzAlan sải chân bước khỏi phòng khách.

Sáng hôm sau Teleri bước xuống cầu thang. Với mỗi bước đi, các vết rộp trên chân cô lại cạ vào lớp da của đôi giày đáng sợ.

Đến khi cô xuống tới nửa chừng một nhịp bậc thang, cô ngồi xuống đầu cầu thang và thở dài, nhìn chăm chăm vào hai mũi giày đỏ đang nhô ra dưới chiếc váy màu xanh dương và đỏ son thêu những vì sao và mặt nguyệt.

Nhưng tất cả những sao và giăng trên mọi chiếc váy trên khắp nước Anh cũng không thể làm cho các đầu ngón chân hay gót chân của cô luôn được thoải mái vào trong giày.

Bàn chân đang giết dần giết mòn cô. Chống cằm lên tay, cô nhìn chăm chăm ra xung quanh mình, nhìn vào những bức tường đá cao treo những bức thảm thêu khổng lồ, nhìn vào tất cả sự giàu có trong lâu đài FitzAlan.

Thậm chí còn có chân dung những vị thánh được tạc vào các hốc tường. Thực tế thì ngay trước mặt cô là Đức mẹ Đồng trinh Mary đang ôm Chúa Jesu hài đồng.

Teleri ngả đầu lại và nhìn chăm chăm lên Đức mẹ Đồng trinh; người đi chân không.

Teleri tự hỏi nam tước FitzAlan sẽ nói gì nếu Đức mẹ Đồng trinh Mary bước vào lâu đài của ông mà không mang giày.

Cô đứng đó một lúc lâu hơn, nhưng hai gót chân cô đỏ ửng và xót và cô thậm chí còn không muốn đứng dậy nói gì đi vào trong ăn bữa sáng.

Tất cả những gì cô biết là cô không thể chịu đựng thêm giây phút nào để các ngón chân cô bị nhồi vào những công cụ tra tấn kiểu Anh này nữa. Thế là cô cúi xuống và bắt đầu tháo dây buộc.

Roger nghe thấy cha mình hét gọi tên Teleri ngay qua những bức tường lâu đài Wells dày nhất.

“*Teleri!*” Nam tước FitzAlan gầm vang.

Những con chó săn chạy ra khỏi đại sảnh, kêu lên ăng ăng và vụt chạy ra ngoài. Những người hầu dừng ngay tại trận như thể bị đông cứng bởi gió bắc, rồi họ di chuyển nhanh như cắt, giống như lũ gà bị một con cáo đuổi theo, rồi biến mất vào trong những ngưỡng cửa nhỏ.

Hai người chị lớn nhất của Roger là Maude và Nell co rúm người lại và những người nhỏ hơn thì mở to mắt; tất cả họ đều thụp xuống sau các tấm rèm trước ở một khuôn cửa tò vò gần đó. Lillianne chờ người trên ghế.

Ngài nam tước đi như vũ bão vào trong đại sảnh. “Cái gì thế này, Roger!”

“Cái gì là cái gì cơ?”

“Làm sao mà đôi giày của người đàn bà nhà anh cuối cùng lại ở trên trên bức tượng Mary Đồng trinh hả?”

“Cha đang nói gì vậy?”

“Đây này!” Cha anh lắc lắc dây đôi giày đỏ của Teleri. Chúng ở trên chân tượng Mary Đồng trinh.

Các chị em gái của anh khúc khích cười và Roger đột nhiên nhận ra Teleri đang nấp phía sau mình. “Thấp giọng thôi, Cha.”

“Ta muốn thét thì ta cứ thét. Đây là cái nhà khi gió của ta!” Ông cau có nhìn Teleri. “Ta không muốn bị đem ra làm trò hề.”

Roger quay sang Teleri. “Em đã giễu cha anh à?”

“Không đâu,” cô lắc đầu.

“Vợ con nói cô ấy không giễu cợt”

“Ta đã nói với anh cô ta không phải là vợ. Cho tới khi anh kết hôn trong nhà thờ, bằng không ta không công nhận đám cưới nào cả.”

“Đây là đám cưới hợp pháp. Và con sẽ không kết hôn lần nữa chỉ để thỏa mãn sự cố chấp của ngài, thưa Cha. Merrick đã làm chứng đám cưới. Chính linh mục của cha đã nói đám cưới là hợp pháp.”

“Ta nhất định không để ai bất tuân lệnh ta ngay trong nhà mình. Người đàn bà của anh sẽ phải mang giày. Chỉ bọn nông dân mới chạy quanh chân đất, nhưng không phải là các tiểu thư và lại càng không phải vợ đứa con trai duy nhất của ta!”

“Con nghĩ cha không công nhận đám cưới theo tục nối tay của chúng con mà?”

“Đừng có bẻ cong lời nói của ta. Ta cấm vợ anh, người đàn bà của anh, vào trong sảnh mà không mang giày. Anh có hiểu không hả?”

“Sander,” Lillianne nói. “Đó chỉ là giày thôi mà.”

“Đừng có ngắt lời anh.”

Bà sửng người lại và nheo mắt. “Anh không phải găm lên như vậy. Không có ai trong chúng ta đây bị điếc đâu, anh yêu.”

“Anh không chắc chắn lắm đâu. Theo như anh nhớ thì anh đã ra lệnh cho em để ý để con bé được ăn vận đúng cách.”

“Ra lệnh? Anh ra lệnh hả?” Hai mắt Lillianne nheo lại.

Cha anh hơi hạ giọng xuống, rồi phẩy một tay. “Em biết anh có ý gì mà.”

“Em tin là em biết chính xác anh có ý gì, Sander FitzAlan.” Lillianne đứng dậy với tất cả thân hình và phong thái của một phụ nữ quý tộc. “Đi nào các cô gái. Tất cả các con. Cả con nữa, Teleri. Chúng ta sẽ tới phòng khách và cứ để cho cha các con thét cho đổ tường nếu ông ấy muốn.”

Rồi Lillianne bước đi với tất cả các nữ hầu và con gái theo sau bà như đàn vịt con lên các bậc thang đá.

Và tối hôm ấy, khi bữa ăn quan trọng nhất của ngày được dọn ra, chỉ có toàn đàn ông trong đại sảnh. Những con chó ngao gật gù buồn ngủ bên lò sưởi, ngay cả những người hầu gái cũng không thấy.

Những người đàn ông ngồi đó, trông có chút bối rối, hớp những ngụm rượu và gõ gõ ngón tay.

Có tiếng lụm sột soạt nhẹ nhàng và chẳng bao lâu sau từng người đàn bà bước vào trong đại sảnh theo một hàng dài, dẫn đầu là Lillianne đang ung dung đi tới chỗ chồng mình.

“Buổi tối tốt lành, Sander,” bà tươi tắn nói. Rồi bà nhún người thi lễ và nhấc váy lên rõ ràng tới mắt cá chân. Bà đi chân không.

Và từng người một trong số họ đứng trước nam tước và nhún chào, nâng váy lên tới mắt cá chân cho ông thấy được đôi chân trần của họ.

Người đầu bếp bước vào, đi chân trần cùng với tất cả phụ bếp. Từng người hầu gái, mỗi một phụ nữ trong lâu đài Wells đều nhún chào nam tước FitzAlan đêm đó. Và không có lấy một người mang giày.

Chương 40

Roger và Teleri đã ở xứ Wells gần hai tuần lễ thì hiệp sĩ Tobin de Clare và Payn Godart dẫn quân lính của Roger tiến qua cổng lâu đài. Họ chào anh bằng những tiếng reo hò và những cái vỗ lưng.

Nam tước FitzAlan và Merrick đã chờ đợi để cho người của Roger biết anh vẫn còn sống và đang ở xứ Wells, và bây giờ những người đàn ông cùng ăn mừng trong đại sảnh với đồ ăn thức uống cùng những câu chuyện trò. Teleri đã mang giày trong dịp này, theo yêu cầu của Lillianne, bà nói bà thích làm cho nam tước bối rối nữa. Lilliane đã chú ý đến đôi chân bông rộp của Teleri và đặt loại giày đặc biệt cho cô làm bằng lụa, viền len cừu và lót đế da mềm cùng dây buộc ngắn hơn.

Vậy là Teleri đi qua đám đông, mỉm cười khi cô được giới thiệu với từng người trong đội lính của Roger. Cô cảm thấy có một chút choáng ngợp khi có quá nhiều đàn ông quỳ gối trước mặt cô và thề sẽ bảo vệ cho phu nhân của chủ nhân họ bằng chính mạng sống của mình.

Nhưng sau đó cô có thể nói chuyện với từng người và cô thấy họ không đáng sợ, cho dù với khổ người và dáng điệu của chiến binh.

Teleri vừa nhấp một chút rượu và nghe Payn Godart cùng John Carteret kể chuyện về Roger thì một lính canh chạy vào trong sảnh. “Thưa ngài!”

Nam tước FitzAlan quay lại.

“Bigod và người của ngài ấy đang ở trước cổng. Ngài ấy nói có chuyện với Ngài Roger.”

Có một sự sực nhau lạ thường và ngài nam tước nhìn Roger, anh nói, “Cho ngài ta vào. Ta cũng sẽ nói chuyện với ngài ta.”

“Con không được nói chuyện riêng với y,” cha anh nói.

“Các người đeo vũ khí vào,” ngài nam tước ra lệnh và những người đàn ông bắt đầu đeo gươm và chuôi vào. Họ gần như đồng loạt tiến ra cửa, rồi xếp hàng trên những bậc thang dẫn tới pháo đài.

Teleri và những người đàn bà bị đuổi lên lầu, lên trên đó Margaret và Marian chỉ cho họ có thể theo dõi ở một gian phía trên.

Khi đàn ông nhà FitzAlan đang chờ đợi thì Hugh Bigod, một người đàn ông cao lớn với mái tóc sẫm màu và bộ râu quai nón cười ngửa vào sân trong lâu đài.

Roger bước lên phía trước. “Bigod.” Anh gật đầu với anh ta.

“FitzAlan.” Bigod gật đầu lại. “Tôi có việc với ngài.”

“Việc kiểu gì?” nam tước nói, bước lên phía trước Roger.

“Tôi muốn nói chuyện riêng,” anh ta nói.

Roger gật đầu trước khi cha anh định tranh cãi trên những bậc thang. Anh nghĩ đôi tay mình có lẽ run lên và anh tự hỏi có phải gã đàn ông này đã treo cổ anh không. Anh tự hỏi sao mình không cẩn thận, nhưng quân của anh ở rất gần nên Bigod sẽ là một thằng ngu nếu hành động.

“Chúng ta có thể nói ở đây,” Roger nói và mở cánh cửa dẫn vào nhà nguyện trong lâu đài. “Chúng ta hãy để vũ khí ngoài cửa.”

Bigod gật đầu và họ cùng tháo gươm và bước vào trong nhà nguyện.

Bigod quay người lại đối mặt anh. “Tôi nghe nói ngài đã kết hôn.”

Roger gật đầu, mắt anh sắc lẹm, chú ý vào đôi tay người đàn ông kia phòng khi hắn có giấu vũ khí, dù hắn sẽ là đồ ngu nếu có ý định giết Roger trong ngôi nhà của cha anh.

“Tôi cũng còn nghe được chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Rằng có ai đó tính giết ngài ở Brecon.”

Hai lòng bàn tay Roger bắt đầu rỉ ướt. “Đúng vậy.” Anh đưa tay lên và kéo cổ áo xuống.

Bigod nhìn chăm chăm vào những vết trên cổ Roger.

“Edward đã nói với tôi chuyện này. Đức vua cũng nói với tôi rằng người nghĩ tôi có thể đã làm chuyện này. Tôi đã nói với người và tôi đến đây để nói với ngài là tôi không có ý định giết ngài.”

“Tôi tin là có lẽ người ta đã nghĩ ngài có lý do.”

“Tôi yêu vợ tôi. Những gì xảy ra thực sự không phải tại cô ấy. Cô ấy được báo tin là tôi đã chết. Tôi không bắt lỗi cô ấy và tôi không buộc tội

ngài.” Anh nhìn sang hướng khác trong chốc lát.

Roger thấy chuyện ấy đối với người đàn ông này đã khó khăn ra sao. Anh nghĩ về Teleri và anh sẽ cảm giác ra sao nếu điều này xảy đến với họ. Anh không biết mình sẽ làm gì.

Bigod quay lại, đầu ngẩng cao. “Nhưng tôi muốn biết giữa ngài và Elizabeth đã chấm hết. Mãi mãi.”

“Tôi cũng yêu vợ mình. Tôi không muốn vợ ngài.”

Bigod gật đầu dứt khoát.

“Tới đây,” Roger mở cửa. “Hoan nghênh ngài và thuộc hạ của ngài. Chúng tôi có đủ đồ ăn và thức uống cho cả trăm người nữa.”

Và họ rời khỏi nhà nguyện.

Teleri tựa sát vào Roger. “Mọi việc ổn chứ?”

“Ừ,” anh uống một hơi rượu dài. “Tất cả đều ổn. Anh ta yêu vợ mình và anh yêu vợ anh.” Roger choàng tay quanh người cô và cười. “Bên cạnh đó, anh không tin Hugh sẽ hại anh ngay cả khi anh ta muốn thế, trong lúc cha mẹ anh chiêu đãi anh ta tận tình và làm cho anh ta vờ vịt hết chân tay.”

Teleri thấy những gì anh nói là thực. Lillianne và nam tước đang băng qua sảnh. Nên Roger và Teleri đi qua đám đông. Một lúc sau, hiệp sĩ Tobin bước tới và nói chuyện với Teleri. Họ nói về Brecon và về những ngọn đồi, những cánh rừng và các kế hoạch cho tòa lâu đài.

De Clare nâng cốc rượu và uống một hơi dài. “Đó sẽ là một địa điểm tuyệt vời cho một tòa lâu đài. Sau khi những tảng đá xanh kia được hạ xuống.”

“Cái gì cơ?” Teleri nhìn anh. “Ngài nói gì cơ?”

“Tôi nói nơi đặt lâu đài sẽ là hoàn hảo một khi những tảng đá khổng lồ kia được chuyển đi.”

Teleri quay sang Roger. “Anh định phá bỏ những tảng đá sao? Những tảng đá trong vòng tròn đá?”

Anh nhìn từ cô sang hiệp sĩ Tobin và gương mặt anh trở nên căng thẳng. Hai mắt anh khép hẹp lại và trông anh đã sẵn sàng đâm vào mặt gã hiệp sĩ trẻ hơn.

“Đó là sự thật phải không Roger? Em có thể thấy điều đó trên mặt anh. Làm sao anh có thể làm điều đó với em?”

“Anh không biết về những tảng đá và cha mẹ em cho tới buổi sáng hôm ấy em kể với mẹ anh trong phòng khách.”

“Anh không thể phá bỏ chúng, Roger. Không phải những tảng đá! Anh không thể!” Rồi cô xoay người và bỏ chạy khỏi phòng.

Cô chạy đi, không tin được tình yêu lại có thể làm người ta đau đớn đến thế. Còn tồi tệ hơn cả bị ném đá. Còn đau đớn hơn. Những viên đá làm cô thâm tím và cắt vào da thịt cô. Nhưng thứ này vào sâu hơn. Nó vào tận bên trong nơi cô cất những bí mật, ước vọng và giấc mơ của mình.

Cô cứ chạy miết, ra khỏi một cánh cửa ở phần sau pháo đài và qua khoảng sân trong giữa lâu đài, rồi lên vườn cây. Cô chạy qua những hàng cây nơi những cành dài tỏa bóng xuống mặt đất làm cô cảm thấy như mình trở lại Khu rừng Brecon.

Cô dừng lại và dựa lưng vào một thân cây táo lớn, hơi thở cô gấp gáp, ngực cô phập phồng vì chạy không ngừng. Phía trên cao cô, ánh sáng tỏa xuống từ một cửa sổ có chân song trên tháp phía đông – phòng ngủ của họ.

“Roger,” cô gọi tên anh trong hơi thở đứt quãng. Nghe như tiếng vãi nhưng bị xé làm đôi.

Xương cốt như bị tan ra, cô trượt xuống thân cây để thu người dưới gốc. Có những quả chín ở khắp mọi nơi trên cây và không khí thoảng hương rượu táo, nhưng cô chỉ có thể nếm được vị đắng của sự phản bội.

Ở đó, dưới gốc cây táo, cô ngồi ôm gối, cô khóc âm thầm nước nở như người mang cảm giác mất mát. Và cô cứ tiếp tục khóc cho tới khi không còn nước mắt và cành lá trên cây bắt đầu rũ xuống.

Roger tìm Teleri khắp mọi nơi, nhưng không thấy được. Anh tự gọi mình là một thằng ngu cả trăm lần vì đã không nói với cô về những tảng đá và lâu đài mới, vì đã bỏ qua vấn đề cứ như nó đã thật sự biến đi. Nhưng anh còn biết rõ hơn thế nữa. Anh bước lên tháp phía đông, tới phòng ngủ của

họ, nhưng không có ai ở đó, rồi anh đi lên những cầu thang sắt trong tháp tới những lỗ châu mai phía trên.

Anh nghe thấy tiếng cô trước khi lên tới đầu cầu thang và dừng lại. Cô đang nói chuyện với cha anh và nghe như thể họ đang bước lên các cầu thang bên ngoài dẫn tới cùng những lỗ châu mai. Roger chạy hết lối lên cầu thang nhưng dừng lại trước khi đi qua cổng tò vò.

“Cô phải nói chuyện với con trai ta.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì nó yêu cô và sẽ làm mọi điều vì cô. Ta biết con trai ta. Nó là một đứa chẳng dễ dàng, nhưng nếu nó yêu cô, nó sẽ yêu bằng cả trái tim. Nó sẽ không làm chuyện gì nửa chừng.”

“Nếu ngài biết con mình rõ như thế, tại sao ngài lại rầy la và hạ thấp anh ấy vậy, nam tước?”

“Ta muốn nó thành thành người đàn ông giỏi nhất. Ta không muốn nó mắc những lỗi lầm ngớ ngẩn mà ta đã mắc.” Ông khẽ bật cười, nghe không hề hài hước. “Lỗi lầm ta vẫn đang mắc.”

“Roger là người dũng cảm nhất và là người tuyệt vời nhất trên thế gian.” Giọng Teleri quyết liệt trong lúc cô nói với cha anh. “Chồng của con không phải là một cậu bé con để ngài mặc tình nhồi nắn. Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành. Có quyền yêu và cưới người anh ấy muốn. Anh ấy là một hiệp sĩ. Anh ấy không phải là người hoàn hảo. Không hoàn hảo chút nào.”

“Cô sẽ tìm nó chứ? Nói chuyện với nó? Giải quyết chuyện với những tảng đá chứ? Cô không nên bỏ chạy.”

“Vâng, con sẽ nói chuyện với anh ấy. Lát nữa. Không phải lúc này. Anh ấy đã làm tổn thương đến con. Anh ấy đã giấu con chuyện quan trọng.”

Cha anh không đáp lời, nhưng rồi ông có thể nói gì đây? Ngay cả Roger cũng biết anh đã sai.

“Cô gọi ta là nam tước,” cha anh nói với cô.

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Điều ấy thật đơn giản,” cô nói bằng giọng làm người ta cảm thấy mình hỏi thật ngớ ngẩn. “Con gọi con ngựa của mình là Ngựa, và con ó của con là Ó. Ngài là một nam tước. Con gọi ngài là nam tước.”

“Ta cũng là một lãnh chúa.”

“Ngài muốn con gọi ngài là lãnh chúa,” cô nói bằng giọng dứt khoát.

“Không.” Giọng cha anh bực bội. “Ta không muốn cô gọi ta là ‘lãnh chúa’.”

Hai người im lặng một lúc lâu.

“Ta cũng là cha nữa,” ông nói với cô.

Roger không thể tin được rằng cha mình đang nói như thế. Có phải ông đang đề nghị cô gọi ông ấy là cha không? Nghe có vẻ giống như thế.

“Con sẽ nói với ngài vài điều trước khi con đi. Khi ngài bắt đầu xử sự giống một người cha, thừa nam tước, thì có lẽ sẽ có người gọi ngài là *cha*.”

Một lúc sau tiếng những bước chân vọng lại phía anh. Anh bước ra khỏi bóng tối của cổng tò vò tối đúng lúc nhìn thấy cô biến mất dưới những bậc thang đá của tháp đăng tây.

Cha anh vẫn đứng đó, tựa tay vào các lỗ châu mai bằng đá và nhìn chăm chăm ra khoảng đất phía trước.

Roger bước lại gần ông hơn và ông quay người.

“Con đứng đó lâu chưa?”

“Cũng khá lâu.”

Cha anh quay người và lại nhìn ra khoảng đất. “Vợ con là một người rất có khí phách, phải không?”

“Vợ con ư? Cha thừa nhận là chúng con đã kết hôn thực sự rồi sao?”

Cha anh im lặng. Ông chỉ tựa bàn tay lên một lỗ châu mai. “Ta không thích điều đó, nhưng ta sẽ chấp nhận,” ông nói bằng giọng cộc lốc. “Mẹ con từng muốn nhìn đứa con trai duy nhất của mình lấy vợ.”

“Mẹ bị hấp dẫn khi nghe kể về nghi lễ chúng con trải qua. Mẹ nói nó thật là lãng mạn và mẹ vui vì chúng con đã cưới theo kiểu khác lạ như thế.”

“Mẹ con là một thử thách đối với ta.” Cha anh thở dài rồi nói thêm, “Ta đoán là vợ con cũng làm như vậy với con.” Ông nhìn Roger.

“Vâng. Cô ấy đúng là có khí phách.”

“Ta muốn nhìn thấy con trai duy nhất của mình kết hôn.”

Roger nhìn ông. “Cha đã không ở đó. Con không muốn mất cô ấy, cha ạ. Con sợ rằng nếu đợi chờ thì cô ấy sẽ thay đổi ý định.”

Cha anh gật đầu. “VẬY ta đoán là mình sẽ phải hiểu sự vội vàng của con.” Ông nhìn Roger. “Con giải quyết xong chuyện với Bigod rồi hả, ta thấy thế?”

“Vâng. Anh ta muốn con biết anh ta không phải là người định giết con.”

Cha anh gật đầu.

Một giọng nói vọng ra từ phía sau Roger. “Đó là vì ta là người muốn mi chết.”

Cổ họng Roger bị một bàn tay gằn như bóp nghẹt. Một tích tắc tiếp theo, một lưỡi dao ấn vào dưới cằm anh.

Roger cố gắng chống trả, vùng vẫy, nhưng người đàn ông ấn lưỡi dao vào da thịt anh.

“Người!” Cha anh nhìn từ Roger sang người đàn ông đang nắm cổ anh. “Là người sao?”

John Carteret phá lên cười. Đó là một âm thanh quý quyết và xấu xa, như tiếng kêu gào cắn hận.

Đó cũng là tiếng cười đã ám ảnh Roger trong những cơn ác mộng và ký ức của anh.

“Tại sao người làm vậy?”

“Tại sao à?” Carteret lặp lại bằng giọng bệnh hoạn và điên cuồng khe khẽ. “Tại sao à? Ông không biết tại sao ư, nam tước FitzAlan? Nhìn kỹ xem. Nhìn vào mặt tôi đây này.”

Cha anh lắc đầu. “Ta phải thấy cái gì đây?”

“Mẹ tôi. Tôi trông giống mẹ tôi.”

Nam tước FitzAlan lắc đầu.

“Bà ấy được gọi là Jane Tilly. Giờ ông nhớ chưa?”

“Người là con trai của Jane sao?”

“Tôi là con trai của ông.”

“Roger là con trai duy nhất của ta.”

Carteret lắc đầu. “Không. Mẹ tôi đã chết nhưng tôi phát hiện ra ông là người làm cho bà ấy mang bầu.”

“Điều đó là không thể. Có rất nhiều hiệp sĩ ở lại ngôi làng đó. Đó không phải là ta.”

“Không. Đó là ông. Nam tước FitzAlan. Và tất cả xứ Wells sẽ là của tôi. Tôi là con trưởng.”

Mắt Roger đảo về phía cha mình, tìm xem có dấu hiệu nào không. Cha anh đang nhìn anh rồi ánh nhìn của ông lại phóng về phía Carteret.

Roger chờ đợi.

Cha anh giơ tay như thể cầu xin Carteret tha mạng cho Roger.

Roger thúc cùi trỏ vào sườn gã đàn ông. Lưỡi dao trượt khỏi cầm anh và cắt vào vết sẹo trên cổ anh. Anh quay người đẩy mạnh, và nhảy ra chỗ khác.

Anh giáp mặt John Carteret. Nhưng Roger không có gươm để rút ra.

Carteret tiến đến chỗ anh, cầm hãn đánh lại và dao giơ lên cao.

“Roger! Dịch ra!” Cha anh rút dao ra khỏi thắt lưng và tiến đến chỗ Carteret.

Nhưng Carteret co tay lại và phóng con dao.

“Đừng!” cha anh hét lên. “Đừng!” Rồi ông tiến ra trước mặt Roger.

Lưỡi dao đi thẳng vào ngực ngài nam tước.

Teleri nghe tiếng nam tước hét lên. Cô chạy trở lên những bậc thang đá bên ngoài tới lỗ châu mai. Ở đó trong bóng tối, cô thấy Roger đang đấu tay đôi với một người đàn ông tóc sẫm màu, John Carteret, một trong các tùy tùng của anh.

Cô nhìn xuống.

Nam tước đang nằm trên đá, cong người lại trong vũng máu. Cô quỳ xuống và nâng đầu ông trong tay mình. Cô có thể nghe thấy âm thanh và tiếng hét của những người đàn ông chạy lên cầu thang và băng tới lỗ châu mai.

Bỗng nhiên những người lính vũ trang nhà FitzAlan túa ra khắp mọi nơi. Cô quay người lại khi họ kéo John Carteret đi. Hãn đang cười sảng sặc.

Một âm thanh ghê khiếp.

Roger quỳ xuống bên cô. “Cha bước lên chặn trước mặt anh. Con dao đó định dành cho anh và cha đã bước lên trước. Cha thấy nó lao tới.”

Roger nhìn xuống cha mình như thể anh không hề biết ông, như thể anh đã mất một phần của chính mình. “Cha ơi?”

Nam tước không cử động.

“Cha ơi! Chúa Jesu ơi! Đừng chết vì con!”

Nam tước mở mắt ra và nhìn Roger. “Cha cam đoan con là con trai duy nhất của cha. Cha biết Jane Tilly nhiều năm về trước, nhưng cha chưa bao giờ chạm vào cô ta, cha cam đoan.”

“Con không quan tâm, cha ạ. Cha đã cứu sống con, ông già dững cảm khờ khạo.”

Nam tước hít một hơi thật sâu và nhăn mặt. Ông nhìn Roger. “Con hiểu được tín hiệu của cha à?”

Roger gật đầu. “Con thấy cha đưa tay lên như thế nài xin hẳn.” Roger khẽ cười. “Cha con chưa bao giờ cầu xin điều gì cả.”

“Phải, con trai. Nhưng cha đã làm. Cha đã cầu xin tha mạng cho con.”

“Con nghĩ bây giờ con biết rồi. Lại đây nào, để chúng con nhắc cha lên và đưa xuống gác.”

“Đội đã! Cha xin lỗi. Cha không biết phải làm một người cha của con như thế nào.” Sander FitzAlan nhìn Teleri. Ông khẽ cười với cô, hơi hơi nhăn nhó. “Ta thương con trai của ta.”

Cô đặt tay lên lông mày ướm dẫm của ông. “Đêm nay ngài còn hơn cả một người cha.”

Nam tước thở dài rồi nhắm mắt lại.

Chương kết

Brecon Brecon, xứ Wales, năm 1289

Lâu đài Annest được hoàn thành trong tám năm với một năm dài hơn dự định. Theo lệnh của hiệp sĩ Roger với sự phê chuẩn của Đức vua Edward, các bản đồ án mới đã được vẽ cho một lâu đài khác đồng tâm, xây quanh một vòng tròn đá khổng lồ màu xanh mà giờ đây đang ngụ trong sân dưới của lâu đài. Lâu đài kiên cố và vững chãi, và vào ngày trời nắng bạn có thể nhìn thấy biển rõ ràng. Vết thương của nam tước FitzAlan đã hồi phục, còn John Carteret bị bỏ ngục ở London, tại đó sau hai tháng, y treo cổ tự vẫn.

Roger và Teleri cùng ba người con của họ đã sống trong Annest được một năm, và rất nhiều người từ làng Bleddig đã đến làm việc trong lâu đài.

Không còn những câu chuyện về các mục phù thủy vùng Brecon nữa chỉ còn những câu chuyện cũ về chính Quý tử, về Đức vua Arthur và các hiệp sĩ nổi danh của ông, và những nàng tiên ẩn mình dưới tán cây, vẫn những câu chuyện cũ đã được kể đi kể lại hàng trăm năm qua.

Hôm nay Teleri đang ngồi trên một chiếc ghế giữa sân dưới của lâu đài quan sát các con cô, Audry và Bryce đang đuổi tám con lợn con chạy quanh vòng tròn đá, chân không mang giày dép. Cô tựa người vào thành ghế, bởi cô đang mệt, mệt hơn bình thường. Cô lại mang thai, điều ấy luôn làm cô buồn ngủ, bơ phờ và nước mắt ứa ra trong những tháng đầu.

Roger đã kể cho những người nghe chuyện là anh luôn biết khi nào cô có con bởi anh thức dậy trước cô.

Nhưng bây giờ anh đang ở bên trong với đứa con lớn nhất của họ, David đã tám tuổi và sáng láng như mặt trời mùa hạ. Cậu học đọc lúc lên ba và có thể viết khi lên bốn. Cậu nói tiếng La tinh, Pháp và xứ Wales, và có thể đánh bại bất cứ ai trong chơi cờ, kéo co hay bất kỳ trò chơi nào dạng đó, bao gồm cả ông nội, nam tước FitzAlan, người luôn mang cho các cháu giày mới mỗi khi ông và Lillianne tới thăm.

Roger và cha mình đã thân thiết, thân hơn bất cứ ai kỳ vọng. Họ giống nhau ở rất nhiều điểm và một khi Roger nhận ra cha mình yêu anh, chiến tuyến đã thôi vạch ra. Họ đều là những người có quan điểm mạnh mẽ, nhưng những người phụ nữ của họ đã giúp họ kiềm chế tính khí.

Một bóng tối che lấp ánh mặt trời và Teleri mở mắt ra nhìn gương mặt chồng đang mỉm cười trước mặt. “Em mệt à, em yêu?”

Cô gật đầu, nhưng cô không chỉ mệt. Cô thấy nản lòng. Vì suốt bao năm nay cô và Roger đã tới chỗ những tảng đá, tìm kiếm manh mối. Nhưng chẳng có chút gì.

Cô đã đứng giữa vòng tròn đá vào lúc Hạ chí hay Thu phân. Họ đã thử mọi cách, đã tìm kiếm từng li từng tí trên bề mặt những tảng đá. Thậm chí Roger còn leo lên đỉnh những tảng đá và tìm ở đó. Nhưng chẳng có gì.

Không có dấu hiệu nào. Không có chữ nào được khắc trên đá. Không có tên cha cô. Chẳng có gì hết

David chạy ra ngoài và phanh kít trước mặt mẹ, thở hồng hộc vì đã chạy qua hai sân. “Con thắng ba rồi!” cậu nói với mẹ.

“Dĩ nhiên là con thắng rồi.” Cô đưa tay ra vò mái tóc đỏ của cậu. “Mẹ biết vì cha con không loa lên ăn mừng như cha thường làm.”

“Anh không loa lên.”

“Có, ba có mà,” David nói với anh đầy nghiêm trọng. “Nhưng cha không thắng thường xuyên nên con không lo lắng chuyện đó.”

Roger cười. “Chú nhóc khiêm tốn nhỉ?”

“Giống cha của nó mà,” cô cười nói.

“Mấy viên đá chữa bệnh của mẹ đây. Những viên mẹ cho con chơi.” Cậu đưa cho mẹ chiếc túi da màu đỏ.

“Cám ơn con yêu.” Cô nhận chiếc túi và sắp sửa buộc nó vào thắt lưng.

“Mẹ ơi mẹ có biết là những dấu hiệu trên các viên đá nói lên điều gì đó khi mẹ lật lại hay lộn ngược chúng không?”

Roger và Teleri nhìn nhau.

“Gì cơ?” Họ cùng cất tiếng.

David cầm lấy cái túi và mở ra. “Con sẽ cho ba mẹ xem. Trông này.”

Cậu cầm lấy những viên đá và kiểm tra từng viên một, rồi chuyển từng viên qua tay cho tới khi thấy được thứ cậu đang tìm. Cậu đặt những viên đá ra mặt đất trước mặt ba mẹ.

“Đó!” cậu nói, phúi đất khỏi tay. “Ba mẹ thấy không?”

Teleri nhìn những viên đá và đặt tay lên bụng. “Roger...” cô thì thào.

Nhưng chồng cô không nói lời nào.

David ngược nhìn người cha đang đứng sững tới mức gần như đã biến thành đá. “Ba ơi?” David kéo tay cha. “Ba ơi? Pendragon có nghĩa gì vậy?”

Roger nhìn xuống con trai. “Đó là họ của Vua Arthur, con trai.” Rồi anh đưa ánh mắt lên người vợ đang nhìn mình bằng đôi mắt ngạc nhiên mơ màng. Anh quay lại và nhìn ra phía khoảng không xa xa qua những bức tường tới các ngọn đồi và thung lũng của vùng đất hoang dã này và khi ấy anh biết điều người ta nói là có thực. Truyền thuyết được phát sinh từ đây.

Hết

Lời tác giả

Bạn đọc thân mến,

Tôi thật lòng hi vọng các bạn sẽ yêu thích câu chuyện tình yêu của Roger và Teleri. Phải nói rằng có những ngày tháng hai người ấy chẳng hề hợp tác với tôi chút nào. Nhưng chính nhân vật đôi khi làm nên chuyện, cứ đứng dậy và cố gắng viết nên câu chuyện của chính họ với tôi đây khắp khiêng theo sau.

Nhưng hãy để các nhân vật sang một bên, bây giờ tôi cần cảm ơn những con người thực. Con gái tôi, khi nghe tôi đọc một cảnh đã vô tình chỉ ra những chi tiết thừa, nhăn nhó cánh mũi hay mặt mày với vẻ khó chịu làm tôi chạy lại ngay máy tính mà lầm bầm. Đặc biệt cảm ơn em gái tôi, Jan, đã bị chú gá không đầu đuôi theo cách đây nhiều nhiều năm trước và đã kể câu chuyện đó.

Một số chú thích lịch sử:

Truyền thuyết về Arthur là một phần quan trọng của xứ Wales thời trung cổ. Người xứ Wales tin rằng trong lần thứ hai vua Arthur và các hiệp sĩ của ngài đến, tất cả họ, theo truyền thuyết đều sống trong một cái hang lớn ở giữa những quả đồi xứ Wales, cho tới một ngày họ cưỡi ngựa quay lại giải cứu xứ Wales. Có những lời đồn đại đã trông thấy và có những người quả quyết đã nhìn thấy bóng những người đàn ông bí ẩn cưỡi ngựa qua sườn đồi. Ở xứ Wales tràn ngập những địa danh mang tên theo Arthur – đồi núi, sông suối, giếng nước hay hang động. Một số dựa theo sự trông thấy, và số khác dựa theo truyền thuyết địa phương nhưng giống như những vòng tròn đá, tất cả chúng đều còn bí ẩn cho tới ngày nay. Tôi muốn đem những truyền thuyết này vào trong giọng viết của tôi, bởi khi tôi nhìn thấy một câu chuyện tưởng tượng thật hoang dã tự nhiên như thế, tôi muốn bước ngay vào và tự mình sống trong truyền thuyết.

Khi bạn đang đọc những dòng này, là tôi đang vui vẻ viết hay có lẽ lại khắp khiêng theo sau – Hiệp sĩ Tobin và tiểu thư Sofia, trong câu chuyện

của họ có tên - *Wicked (Ma mãnh)* mà *Pocket Books* sẽ xuất bản vào thời gian nào đó năm 1999. Tôi có một linh cảm *Sofia* sẽ gây khó khăn cho tôi như cô ấy làm với hiệp sĩ *Tobin de Clare*, nhưng tôi biết mình sẽ gạt hái những niềm vui. Và tôi nghĩ cuộc đời của hiệp sĩ *Tobin* cũng cần khuấy động đôi chút, phải không các bạn?

Hãy thụ hưởng niềm vui sống trong truyền thuyết nhé, các bạn của tôi.

[1] Dòng sông trong thần thoại *Hy Lạp*, là ranh giới giữa mặt đất và địa phủ.

[2] Lễ hội vào đêm ngày mừng 5 tháng Giêng, tức là đêm thứ 12 kể từ đêm Giáng sinh, đánh dấu kết thúc lễ hội mùa đông. Vào ngày này, vua chúa và tầng lớp quý tộc sẽ trở thành nông dân và ngược lại. Vào đầu buổi lễ người ta sẽ làm một chiếc bánh có chứa một hạt đậu. Người tìm được hạt đậu đó sẽ thành chủ lễ cho tới nửa đêm, và sau đó mọi thứ trở lại như cũ.

[3] *Fitz*: từ có nguồn gốc *Anglo-Norman*, ghép vào đầu mỗi tên với nghĩa con của ai, *FitzAlan* là con của *Alan*. Về sau các từ này được dùng để chỉ con hoang của vương công, quý tộc

[4] Trăng tròn lần thứ hai trong tháng

[5] 1 stone = 6,4kg

[6] Bản dịch *La Belle Dame sans Merci* năm 1995 của Nguyễn Việt Thắng:

.“Chàng kỵ sĩ có điều chi phiền muộn
Mà đi lang thang buồn bã một mình?
Để cây bên hồ chỉ còn lá rụng
Và chẳng còn nghe tiếng hót của chim.

2

Chàng kỵ sĩ có điều chi phiền muộn
Có điều chi lo lắng ở trong lòng?
Cho chú sóc một vụ mùa đầy đặn
Đã kết thúc mùa gặt hái trên đồng.

3

Ta thấy rằng: như hoa huệ trong sương
Văng trán người ướt đầm đĩa lạnh lèo

Có điều chi đau đớn lắm trong hồn
Đôi má người như hoa hồng đang héo?”.

4

Ta đã gặp trên đồng người con gái
Nàng đẹp xinh tựa như một cô tiên
Mái tóc dài, gót chân nàng tươi rói
Và lãng lợ, hoang dại ánh mắt nhìn.

5

Ta kết vòng hoa cho nàng đội lên đầu
Vòng đeo tay toả hương thơm ngào ngạt
Nàng nhìn ta với ánh mắt u sầu
Và ta nghe tiếng thở dài dịu ngọt.

6

Ta bế nàng lên yên ngựa của mình
Suốt cả ngày với nàng trong yên lặng
Nàng cất lên những bài hát của tiên
Đôi mắt nàng nhìn về nơi xa vắng.

7

Nàng trao ta cội nguồn hương dịu mát
Và những gì mật ngọt tháng ngày xanh
Rồi thốt lên những lời rất kỳ quặc:
“Em yêu anh chân thành”.

8

Nàng đưa ta vào lâu đài tình ái
Nàng khóc lóc và nước nở đau thương
Ta nhìn thấy đôi mắt nàng hoang dại
Ta khép mắt nàng bằng những nụ hôn.

9

Nàng vỗ về, ru ta vào giấc ngủ
Ta đi vào giấc mộng – nhưng than ôi!
Giấc mơ cuối cùng ta không còn nhớ
Rằng chỉ mình ta lạnh lẽo trên đời.

10

Ta nằm mơ thấy hoàng tử tình si
Vẻ tái nhợt trong cơn đau gào thét:
“La Belle Dame Sans Merci
Đã bỏ người mà đi không thương tiếc!”

11

Ta nhìn thấy những bờ môi khát khao
Đang gào lên những lời nghe khiếp đảm.
Ta tỉnh giấc và thấy trên đồi cao
Một mình ta nằm bên bờ dốc lạnh.

12

Từ dạo đấy ta đâm ra thờ thần
Vẻ xanh xao ta lảng vảng một mình
Cây bên hồ giờ chỉ còn lá rụng
Và chẳng còn nghe tiếng hót của chim.

[7] Tên một số loại hoa dại

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương kết](#)

[Lời tác giả](#)

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]